My Lord, My God ( )

Contents

My Lord, My God ( ) 2
1. Chương 1: Gặp Lại . . . 2
2. Chương 2: Ngươi Đụng Vào Ta . . . 7
3. Chương 3: Kiểm Tra Sức Khỏe . . . 17
4. Chương 4: Ngược Đãi Đồng Bào . . . 28
5. Chương 5 . . . 40
6. Chương 6 . . . 47
7. Chương 7: Bị Cầm Tù . . . 59
8. Chương 8: Yodia . . . 65
9. Chương 9 . . . 73
10. Chương 10: Dạ Tiệc [1] . . . 82
11. Chương 11: Dạ Tiệc [2] . . . 93
12. Chương 12: Dạ Tiệc [3] . . . 101
13. Chương 13 . . . 109
14. Chương 14: Đe Dọa . . . 115
15. Chương 15 . . . 122
16. Chương 16 . . . 129
17. Chương 17: Không Quân Mĩ . . . 135
18. Chương 18: Bạo Động Trại Tập Trung [1] . . . 143
19. Chương 19: Bạo Động Trại Tập Trung [2] . . . 150
20. Chương 20 . . . 158
21. Chương 21 . . . 166
22. Chương 22 . . . 175
23. Chương 23 . . . 181
24. Chương 24 . . . 187
25. Chương 25 . . . 194
26. Chương 26 . . . 201
27. Chương 27 . . . 218
28. Chương 28 . . . 235
29. Chương 29 . . . 243
30. Chương 30 . . . 250
31. Chương 31 . . . 261
32. Chương 32 . . . 270
33. Chương 33 . . . 278
34. Chương 34 . . . 283
35. Chương 35 . . . 289
36. Chương 36 . . . 297
37. Chương 37 . . . 306
38. Chương 38 . . . 312
39. Chương 39 . . . 320
40. Chương 40 . . . 326

41. Chương 41-1: Ngoại Truyện 1: Kĩ Nữ Của Quân Mỹ (1) 333
42. Chương 41-2: Ngoại Truyện 1: Kĩ Nữ Của Quân Mỹ (2) 340
43. Chương 42: Ngoại Truyện 2: Hoa Ác Ma Bất Tử (mở Đầu) 347
44. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Hoa Ác Ma Bất Tử (1) 354
45. Chương 44 362
46. Chương 45 371
47. Chương 46 380
48. Chương 47 392
49. Chương 48 398
50. Chương 49 406

My Lord, My God ( )

Giới thiệu
Thể loại: thế chiến, cường thủ hào đoạt, chủ tớ, nhốt rape, điều giáo, cường cường, 1×1, HEEdit: Ảo Vũ, NanaBeta: Na

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/my-lord-my-god

1. Chương 1: Gặp Lại

Năm 1949, mùa đông Vienna.

Trên bầu trời chậm rãi rơi xuống những bông tuyết màu trắng, người đi đường đều gắt gao rụt đầu lại, cầm những chiếc ô màu đen lớn bước nhanh qua dàn kiến trúc nghệ thuật của Vienna.

"Này, Andre, biểu hiện vừa rồi của cậu thật sự là cực kỳ giỏi! Mọi người đều hoàn toàn chìm đắm trong màn trình diễn của cậu!"

Trong đại sảnh âm nhạc thông đến hành lang của khách sạn bảy sao, Oscar bình thường luôn ổn trọng bình tĩnh giờ phút này hoa tay múa chân vui sướng đứng bên cạnh Andre, bởi vì quá mức vui vẻ mà dùng tay vỗ mạnh lên bả vai gầy yếu của Andre.

Andre là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng sau thế chiến thứ hai, năm ấy mới 22 tuổi.

Andre không chỉ có dung mạo xinh đẹp và tài năng trình diễn đàn dương cầm, mà còn là một trong số ít binh lính Soviet sống sót rời khỏi trại tập trung của Nazi Đức.

Bởi vì thân phận đặc thù này mà sau chiến tranh cậu rất được các tổ chức từ thiện quốc tế và tổ chức đồng minh phản phát xít quan tâm.

Thân thể Andre khẽ lay động sau cái vỗ của Oscar, cậu quay đầu chớp chớp cặp mắt xanh thẳm, ngại ngùng cười nói: "Cảm ơn cậu, Oscar, cảm ơn cậu vẫn luôn ủng hộ tôi."

Oscar phất phất tay, “Chúng ta là bạn tốt mà, Andre, nói chuyện này để làm gì?”

Oscar là chuyên viên do tổ chức đàn dương cầm chuyên nghiệp quốc tế phái đến cùng biểu diễn đàn dương cầm với Andre tại Vienna. Vì vậy, bắt đầu từ lúc chuẩn bị vào nửa năm trước, Oscar đã ở chung với Andre, chiếu cố cuộc sống của Andre, đồng thời còn giúp Andre sắp xếp đủ loại hoạt động giao lưu với xã hội thượng lưu.

Hai người tới trước thang máy, Oscar đưa tay ấn tầng trệt, sau đó nhìn về phía Andre.

“Andre, cậu muốn trở về phòng ngay hay là đến chỗ tôi uống vài ly?”

Andre đè huyệt thái dương, lắc lắc đầu: “Oscar, thật xin lỗi, tôi thật sự có chút mệt, trực tiếp trở về thì tốt hơn. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Oscar nhún nhún vai, “Được rồi, vậy cậu nhớ nghỉ ngơi cho tốt!”

……

Oscar và Andre ở khách sạn tốt nhất tại Vienna, đây cũng là nơi hiệp hội dương cầm thanh niên quốc gia an bài riêng cho hai người.

Hai người trò chuyện trong thang máy, sau khi thang máy dừng lại liền tự mình trở về phòng.

Trở lại phòng xong, Andre thở một hơi thật dài. Từ lúc rời khỏi nơi đó đến nay đã gần bảy năm rồi, nhưng đôi khi giao thiệp với người khác vẫn còn có chút khó khăn……

Andre cởi tây trang treo lên giá treo áo, sau đó đứng trước tấm gương to thật dài của khách sạn, đang chuẩn bị cởi bỏ nơ trên cổ thì đột nhiên bên ngoài truyền đến vài tiếng gõ cửa.

Andre mở cửa, thấy một vị bồi bàn khách sạn mặc tây trang màu trắng, thắt nơ màu đỏ đứng bên ngoài.

“Ngài Andreyevich, chủ tịch của chúng tôi mời ngài đi qua.”

Bồi bàn nói chuyện lễ phép, trên mặt nở nụ cười.

Andre nhíu mày, không biết chủ tịch khách sạn này tại sao lại muốn tìm mình, nhưng Andre cũng không có thói quen cự tuyệt người khác, vì thế cậu vẫn gật đầu đồng ý.

“Vậy anh chờ một chút, tôi thay quần áo trước đã.”

Bồi bàn tỏ vẻ tán thành, “Tôi ở cửa chờ ngài.”

Andre lập tức quay lại, cầm tây trang màu trắng mặc lên người rồi đi theo bồi bàn tới tầng cao nhất của khách sạn.

……..

Tầng cao nhất của khách sạn yên lặng đến kì lạ, trên tường treo đầy tranh thời trung cổ và một ít đèn cổ màu bạc, cả tầng lầu ngập tràn không khí lãng mạn thanh lịch.

Bồi bàn dẫn Andre đi tới trước một cánh cửa, sau đó cúi đầu nói: “Ngài Andreyevich, chính là chỗ này.”

“Xin hỏi, chủ tịch các anh là……?”

Andre nghi hoặc nhìn bồi bàn, nếu muốn mình gặp chủ tịch, ít nhất phải cho mình biết tên họ của đối phương chứ.

Bồi bàn nhướng mày, chỉ cười, sau đó xoay người làm động tác mời vào, rồi cúi đầu muốn rời đi.

“Cảm ơn.”

Andre vẫn lễ phép nói lời cảm tạ, đứng ở cửa do dự trong chốc lát.

Andre cuối cùng cũng giơ tay lên, gõ cửa từng nhịp một, “Xin chào, tôi là Andreyevich.”

“Vào đi.” Bên trong truyền đến một thanh âm trầm thấp, không mang theo cảm xúc gì, tựa hồ còn có chút nghiền ngẫm.

Andre không tiếng động đẩy cửa ra, bước vào, sau đó rất lịch sự xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

……..

Xoay người ngẩng đầu lên, Andre nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đưa lưng về phía mình đang đứng trước cửa sổ sát đất, trên người mặc âu phục màu đen cao cấp may cắt hoàn hảo, tóc đen được chỉnh tề chải sau đầu, tay phải cầm một ly rượu đỏ, tay trái đặt trong túi quần âu phục màu đen.

Mạt bóng dáng quen thuộc luôn khắc sâu trong tâm hồn khiến cho Andre cả người không thể nhúc nhích, cứ như bị định trụ, da đầu cũng run lên.

—— Mọi thứ của người đàn ông này giống như hình cụ sắc nhọn nhất thế giới khắc vào trong đầu Andre.

Người nọ chậm rãi xoay người lại, ánh sáng chiếu lên gương mặt đẹp đẽ, đôi mắt màu xám bạc lạnh lùng nhìn về phía Andre.

"Cuối cùng cũng tìm được em rồi, cậu bé của tôi."

Thanh âm trầm thấp lạnh lùng như cũ của người nọ, dễ dàng đâm xuyên qua nội tâm vẫn giả vờ kiên cường của Andre.

Andre ngơ ngác nhìn người nọ, không cần vài giây liền lập tức bất lực cúi đầu xuống, vài sợi tóc màu vàng rơi xuống từ đỉnh đầu che lại đôi mắt xanh thẫm kinh hoảng của Andre.

Sự tự tin mà bản thân xây dựng mấy năm qua ngay lập tức bị đập nát.

Tất cả mọi thứ —— sự lạnh lẽo, khát máu, và bóng tối như nước biển dồn dập tràn vào trong não Andre.

Andre theo bản năng rất sợ hãi người đàn ông này, hai chân cũng bắt đầu mềm nhũn —— Phải biết một điều rằng, khi nhìn thấy người đàn ông này ở trong mơ, Andre cũng sợ tới mức không dám lập tức tỉnh lại.

Rất nhiều lần, trước khi Andre tỉnh lại đều không tự chủ được nói mớ:

"Ludwig, Ludwig, tôi có thể tỉnh lại khỏi giấc mơ này không?"

…….

Thân thể nhịn không được nghiêng về phía sau, Andre có vẻ như muốn xoay người tránh né.

Người nọ thả tay buông ly rượu, bước từng bước vững vàng có phong thái đặc trưng của quân nhân, tao nhã tiêu sái đến trước mặt Andre.

Andre mở to hai mắt, chớp cũng không dám chớp, hai tay dán vào cánh cửa phía sau, đầu ngón tay bởi vì dùng sức ấn ván cửa mà trở nên trắng bệch, trong lòng bàn tay cũng chảy đầy mồ hôi…… Nhìn bóng dáng người nọ trên sàn nhà chậm rãi đi về phía mình, còn chưa kịp bình tĩnh lại, bàn tay mạnh mẽ có lực của người nọ đã bắt lấy cằm Andre.

"Muốn chạy?"

Người nọ như một con sói, cặp mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre.

Thân thể Andre kịch liệt run rẩy, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, “Chủ……Chủ nhân.”

Người nọ tiến lên từng bước, Andre lập tức ôm hai chân hắn, nhắm mắt lại, theo thói quen dán sát gò má vào bên đùi hắn.

Nhiều năm điều giáo khiến Andre không tự chủ được, lúc ở gần người đàn ông này sẽ trở về khuôn mẫu mà hắn thích nhất.

Vì vậy, hai năm đầu sau khi rời khỏi trại tập trung, Andre hầu như không biết sống thế nào —— bởi vì cậu không có thói quen của mình.

Người nọ thấp giọng cười cười, “Ngoan.”

Lúc Andre ngoan ngoãn nghe lời, tâm tình của hắn luôn rất sung sướng.

Người nọ vươn ngón tay thon dài vuốt ve môi Andre, Andre mạnh mẽ đem ngón tay hắn ngậm vào trong miệng, không ngừng mút, thẳng đến khi nước bọt theo khóe miệng Andre chảy xuống.

Một đôi mắt màu xanh lam nhìn chằm chằm người đàn ông đang nhìn xuống từ trên cao.

Người nọ cúi người xuống ngồi trên mặt thảm, mặt đối diện Andre, chỉ dùng một ngón tay nâng cằm Andre, môi Andre thoạt nhìn vô cùng mềm mại.

“Bảo bối, mấy năm nay có ai chạm vào em không?”

Andre mở to mắt, thân thể bởi vì sợ hãi mà co về phía sau, lắc đầu nói: “Không có, chủ nhân, không có……”

Thân thể cậu, vẫn chỉ là của một mình hắn.

Nhiều năm trước, Andre đã được giáo dục tư tưởng như vậy —— thân thể này không thuộc về cha mẹ, không thuộc về chiến hữu, không thuộc về quốc gia, không thuộc về bản thân…… Chỉ thuộc về hắn mà thôi.

Người nọ vừa lòng gật đầu, tay phải đột nhiên nắm lấy áo Andre, dùng sức kéo tây trang của Andre, sau đó là áo sơmi trắng bên trong, cúc áo trên áo sơmi lập tức rơi đầy đất.

Andre cảm thấy khó thở, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Người đàn ông cúi đầu, đem Andre đặt ở trên đất, một bên vô cùng dịu dàng hôn lưng Andre, một bên cởi xuống quần Andre.

“Andreyevich.Tôi nghĩ rằng em đã chết. Nhưng mà, Thượng đế lại đem em tặng trở về.”

2. Chương 2: Ngươi Đụng Vào Ta

Giới thiệu vắn tắt bối cảnh: Trong thế chiến thứ hai, tù binh liên bang đặc biệt là tù binh Soviet lọt vào hệ thống giết hại hàng loạt trước người Do Thái, loại hình thức giết hại tập thể này bắt đầu vào mùa hè năm 1941. Trong cuộc “chiến tranh vệ quốc vĩ đại,” có 5.8 triệu sĩ quan và binh sĩ lọt vào vòng vây, sau khi phá vây thất bại trở thành tù binh của quân Đức.

Tháng 10 năm 1941, Moscow.

Năm nay thời tiết ở Moscow có chút kì lạ, vừa cuối tháng 10 trời đã bắt đầu mưa, rơi tuyết nhỏ, thời tiết dị thường rét lạnh.

Andre bị quân đội Đức bắt làm tù binh trong cuộc Chiến tranh vệ quốc vĩ đại của liên bang Soviet, do chiến tranh tiến vào giai đoạn gay cấn, trên dưới Soviet, hầu như nam thanh niên khỏe mạnh trên 12 tuổi đều bị quân đội trưng binh đưa ra chiến trường.

Năm đó Andre ra chiến trường, chỉ mới 14 tuổi.

Một loạt tù nhân bị binh sĩ đảng vệ quân Đức cầm súng đưa đến trại tập trung ở vùng phụ cận Moscow, binh sĩ đảng vệ quân trông coi trại tập trung đều vô cùng tàn bạo, nhất là đối xử với tù binh Soviet, luôn dùng bất kì thủ đoạn tồi tệ nào.

Áp giải hàng người của Andre là một người đàn ông Đức cầm dài để râu, dáng người lực lưỡng, trên cổ có rất nhiều vết sẹo dữ tợn, thoạt nhìn cứ như hung thần ác sát.

Gã ta đi dọc theo hàng người bọn họ, miệng luôn mồm chửi, còn liên tục lấy roi quật bọn họ. Tuy rằng Andre không biết gã ta đang chửi cái gì, nhưng vẫn thấy vô cùng phản cảm.

Tất cả mọi người đều biết Nazi Đức cực kì oán hận binh lính Soviet, vì vậy binh sĩ đảng vệ quân trong trại tập trung đối xử với tù nhân cũng cực kì tàn nhẫn.

Đám người Andre bị bao vây, đầu hàng, tước vũ khí tập thể, sau đó bị đưa đến trại tập trung ở ngoại ô Moscow. Bọn họ đi bộ đến nơi này, đã đi suốt một ngày không được nghỉ ngơi.

Thời tiết lạnh lẽo lạ thường, đám người Andre cơ hồ đã chống đỡ hết nổi, nhưng bọn quân Đức vẫn không ngừng quật roi và dùng súng ép buộc bọn họ tiếp tục đi, Andre bị lạnh đến cả người cứng ngắc.

Đột nhiên, phía trước đội ngũ, một người đàn ông chống đỡ không nổi té nhào ra đất, binh sĩ đảng vệ quân trông coi lập tức đi qua, nhấc chân dùng sức đạp thân thể của hắn, miệng chửi liên tục bằng thứ tiếng Anh sứt mẻ:

"Đứng lên! Đồ heo Nga! Đứng lên! Đừng có giả chết!"

Tù nhân Soviet kia nằm trên mặt đất mặc cho gã đàn ông tùy ý giẫm đạp, thân thể cứng ngắc không nhúc nhích, có vẻ như đã hôn mê.

Gã râu ria bị hoàn toàn chọc giận, cầm súng dùng sức đập vào lưng và thân thể tù nhân Soviet nọ.

Tù nhân Soviet nằm trên mặt đất hộc ra một ngụm máu tươi, làm bẩn cả một vùng tuyết trắng.

Andre thật sự là nhìn không nổi nữa, chạy ra khỏi đội ngũ, vọt lên trước, đẩy cánh tay gã râu ria kia.

"Các người không được ngược đãi tù binh như vậy! Chuyện này trái với Công ước Geneva! Các người không thể làm như vậy! Mau dừng tay lại cho tôi!"

Gã râu ria quay đầu lại, hung tợn đẩy Andre xuống đất, giống như con chó điên mở to hai mắt, phát điên la lớn:

"Mẹ kiếp! Thằng nhóc này mày không muốn sống nữa có phải không?!"

Andre thân hình nhỏ gầy, chịu không nổi cú đẩy của gã ta, lảo đảo ngã về phía sau một bước, đột nhiên đụng vào một người.

Andre quay đầu lại, phát hiện phía sau mình là một sĩ quan Nazi.

Người đàn ông đội mũ, vành nón đè trên lông mày, trên vành nón có kí hiệu Nazi lấp lóe trong bóng đêm.

Andre hơi hơi nheo mắt lại, nhìn không rõ hai mắt thâm thúy của người đàn ông, chỉ nhìn thấy cánh môi đỏ sẫm trong ánh sáng mập mờ, thoạt nhìn lãnh khốc lạ thường.

"Ngươi đụng vào ta."

Người nọ lạnh lùng nói, khóe miệng cũng không nhếch lên, cánh môi đỏ sẫm như trước mân cùng một chỗ, nhưng trong giọng nói tựa hồ cũng không phải tức giận, giống như chỉ đang trần thuật một sự thật.

Trên bầu trời màu xanh tối tăm đột nhiên có tuyết rơi.

Andre cảm giác được bông tuyết đọng trên lông mi của mình, khiến cho mí mắt trở nên lạnh lẽo, khiến cậu cảm thấy vừa lạnh vừa bất lực.

Đồng thời bởi vì khí chất băng lãnh của người đàn ông nọ, Andre chỉ biết ngơ ngác nhìn, không biết làm thế nào cho phải.

"A! Thật xin lỗi! Thiếu tá Ludwig!"

Gã râu ria vội vàng tiến lên, không ngừng cúi đầu khom lưng cúi đầu tạ lỗi với Ludwig, sau đó chỉa khẩu súng vào sau gáy Andre:

"Bây giờ tôi sẽ lập tức xử lí thằng nhóc Nga này! Nó dám làm bẩn quần áo ngài!"

Andre há miệng, nhất thời không nói nên lời.

Người đàn ông mặc áo khoác lông cừu màu đen, cổ áo cao tới bên má, thoạt nhìn vô cùng sạch sẽ, hai tay đeo găng màu trắng, hình như chỉ những người khiết phích cực độ mới có thể có hành vi này.

Vành nón của vị thiếu tá che ở trên trán, Andre không nhìn thấy cặp mắt kia trong bóng đêm.

Người nọ đột nhiên giơ tay phải lên, ngăn gã râu ria lại.

"Các ngươi đi trước đi." Hắn trầm giọng nói.

"Ngài thiếu tá, vậy thằng tù binh này?" Gã râu ria liếc mắt về phía người lính Soviet đang nằm trên mặt đất.

Ludwig lạnh lùng liếc gã râu ria một cái, "Đừng có giết người ở đây."

Gã râu ria vội vàng cúi đầu, "Rõ, thiếu tá Ludwig!"

Andre chớp chớp mắt, từng bước lui về phía sau, vị thiếu tá Ludwig này cả người tản ra khí tức băng lãnh, khiến cậu có chút sợ hãi.

Một hàng dài tù binh ủ rũ từ phía sau đi qua Andre.

Vài binh sĩ đảng vệ quân chạy lại mang tù binh vừa rồi nâng đi.

Andre nhỏ giọng nói: “Thật sự rất xin lỗi, thiếu tá. Tôi không phải cố ý đụng vào ngài, xin ngài tha thứ.”

Người nọ mím môi, giơ tay phải lên nâng cằm Andre, cẩn thận nhìn nhìn.

“Ngươi vẫn còn là con nít.”

Ludwig nói chuyện, ngữ điệu hoàn toàn không phập phồng, giống như mặt hồ bị đóng băng trong tháng mười một ở Moscow.

Andre sợ hãi chớp mắt, cậu chỉ là bị bắt tham gia chiến tranh vệ quốc, chưa từng tiếp xúc với các sĩ quan cao cấp bao giờ, huống hồ người này còn là sĩ quan Nazi, cho nên nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Bao nhiêu tuổi?”

Ludwig lấy khăn tay ra bắt đầu lau tro bụi trên mặt Andre, này là đất cát bùn đất dính ở trên chiến trường.

Thân thể Andre cứng ngắc, mặc cho Ludwig chà lau.

Ludwig ngừng lại, ném đi khăn tay.

“Đi theo ta.”

Nói xong, Ludwig xoay người bước đến một ngôi biệt thự đèn đuốc sáng trưng gần đó.

Theo sau Ludwig là một trung sĩ đảng vệ quân cầm súng, đẩy đẩy Andre đang đứng dại ra, nói: “Đi nhanh lên!”

Andre đi phía sau Ludwig tới ngôi biệt thự nhỏ đằng trước.

“Thiếu tá Ludwig! Ngài đã trở lại?”

Một quản gia tóc trắng, là một phụ nữ Đức độ tuổi trung niên bước ra, vươn tay cởi áo khoác trên người Ludwig và quân mũ Ludwig cầm trên tay.

Andre nhìn ngón chân đen thui của mình lộ ra từ đôi giày màu xanh của hồng quân, thêm bộ quân phục Soviet rách nát, lúng túng không biết làm sao đứng ở ngoài cửa, cảm thấy căn phòng đèn đuốc sang trưng trước mặt, biệt thự bài trí sang trọng cao quý, chỗ này, không phải là chỗ thích hợp cho cậu bước vào.

Ludwig quay đầu, mặt không biểu tình nhìn Andre.

Andre lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của Ludwig, tóc đen chỉnh tề chải ngược về phía sau, đồng tử màu xám bạc, mũi cao thẳng, trán rộng, môi mỏng màu đỏ sẫm, là một người đàn ông nghiêm túc kiêu hãnh, có sự cấm dục kì lạ của đạo Thiên chúa.

Nhất là trên cánh tay trái quân phục của Ludwig có băng tay màu đỏ mang kí hiệu Nazi và huy hiệu quân hàm trên vai, giúp Andre nhận thức rõ ràng người đàn ông trước mặt mình là một sĩ quan Nazi cao cấp, là kẻ thù của mình.

"Vào đây." Ludwig mặt không chút thay đổi nói, con ngươi màu xám bạc bâng quơ liếc Andre một cái.

Andre co rúm bất an gật gật đầu, đi vào.

"Thiếu tá, cậu bé này là…?"

Quản gia nghi hoặc nhìn về phía Andre.

Ludwig ngồi xuống sô pha trong đại sảnh, lấy một điếu xì gà từ trong hộp đựng xì gà, một hầu nữ vội vàng đi qua, cầm diêm, khom người xuống châm xì gà cho Ludwig.

Ludwig bắt chéo chân, không đáp lại, dùng tay cầm xì gà chỉ chỉ vào Andre, nói:

"Anna, đưa nó đi tắm rửa."

Anna kinh ngạc nhìn về phía Andre bẩn thỉu, lúc trước cô là bảo mẫu của Ludwig, bây giờ là quản gia, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy Ludwig dẫn người trở về, huống chi là một thằng nhóc Nga dơ bẩn!

Nên biết, Ludwig luôn rất khiết phích, bình thường không cho phép bất kì kẻ nào tới gần.

"Anna, nhanh lên."

Thanh âm Ludwig có chút không vui.

Anna vội vàng bước qua, cười nói với Andre.

"Cậu bé, lại đây, tôi mang cậu đi tắm rửa."

Andre theo bản năng co rụt người về phía sau, chớp mắt nhìn về phía Anna.

Anna mạnh mẽ vươn tay, nắm chặt cánh tay Andre, nhỏ giọng nói:

"Tiểu quỷ, nơi này là địa bàn của người Đức chúng ta, mi thông minh một chút."

Lúc Anna nói những lời này, nụ cười trên mặt vẫn không giảm bớt, giọng nói mang theo sự thẳng thắn và đoan trang của phụ nữ Đức.

Andre sợ hãi nhìn Ludwig đang hút xì gà, nhìn phù hiệu Nazi trên băng tay đỏ tươi trên cánh tay áo của Ludwig, cuối cùng vẫn đi theo Anna vào phòng tắm.

"Thiếu tá, bữa tối đã chuẩn bị xong, có phải bây giờ đem lại đây không?"

Một người hầu nữ bên cạnh hỏi.

Ludwig dùng tay cầm xì gà chỉ chỉ: "Đưa đến phòng ngủ đi."

Người hầu nữ cúi đầu,"Vâng."

……

Andre bị một người hầu nữ đưa tới phòng tắm rộng lớn ở lầu trên.

Máy sưởi được mở, cả biệt thự đều trở nên ấm áp. Nước ấm đã chuẩn bị tốt, hơi nước bốc đầy trong phòng tắm.

Andre quét mắt nhìn bốn phía một cái, trong phòng tắm cũng sạch sẽ đến kì lạ, có thể là do bị nước ấm dụ dỗ, Andre do dự trong chốc lát rồi vẫn cởi quần áo bước vào trong nước.

Nằm trong bồn tắm lớn, Andre hoàn toàn không hiểu tại sao thiếu tá Ludwig lại mang mình về nơi này.

Một lát sau, Andre tẩy rửa sạch sẽ, mặc áo choàng tắm kiểu Nhật màu trắng mở cửa bước ra ngoài.

Người hầu nữ vừa rồi vẫn còn canh giữ ở cạnh cửa, thấy Andre đi ra liền nhẹ giọng nói: "Mời đi theo tôi."

Nói xong, Andre đi theo sau cô ta, đi đến trước cửa căn phòng lớn nhất ở giữa hành lang lầu hai.

“Thiếu tá, người đã mang tới.” Người hầu nữ đứng ngoài cửa nói.

“Để nó vào đây.” Bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp của Ludwig.

Andre nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bước vào.

Dưới mặt đất trải thảm lông dê thoải mái, Andre xả cổ tay áo của chính mình, đứng ở trước mặt Ludwig.

Ludwig hơi nheo mắt lại, đánh giá Andre.

Bộ dạng Andre thoạt nhìn cũng không phải rất cao, dáng người thon gầy, nhưng hai gò má rất xinh đẹp, mái tóc màu vàng óng dưới ánh đèn chùm tỏa ra một chút ánh sáng lấp lóe.

Màu da là màu tái nhợt đặc trưng của người Nga, nhìn giống như có bệnh thiếu máu, trên mi mắt như có đọng bông tuyết, dưới lông mày là cặp mắt sáng ngời, là một cậu bé xinh đẹp hiếm thấy.

Andre khẩn trương mím môi, chớp chớp mắt, thấy bên tay Ludwig đặt một khẩu súng lục màu bạc.

Ludwig như trước vẫn mặc một thân quân phục Nazi, trên tay cầm một điếu xì gà, hai chân giao nhau, ngồi trên sô pha.

Ngón tay thon dài gõ lên tay vịn, Ludwig dập tắt xì gà trong tay.

“Lại đây, cậu bé.”

Ludwig trầm giọng nói.

Andre nhúc nhích hai chân, đi tới trước mặt Ludwig.

Ludwig đứng lên, bóng dáng cao lớn che ánh sáng trước mắt Andre.

Người nọ vươn tay phải, vuốt ve hai má xinh đẹp của Andre, đôi mắt màu xám bạc hơi híp híp lại.

Andre nuốt nuốt nước miếng, đầu ngón tay của sĩ quan Nazi thoạt nhìn lạnh lẽo lạ thường này tản ra mùi xì gà thản nhiên, xẹt qua hai má Andre, sau đó là cổ, theo cổ áo tắm lướt xuống dưới ngực.

Andre tự biết mình là tù binh, sinh tử đều nằm trong tay người đàn ông này, vì vậy tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trong chiến tranh, người giết người rất bình thường, sinh mạng giống như cỏ

rác, chỉ cần Ludwig muốn, Andre có thể lập tức chết ở chỗ này.

Cậu hy vọng vị thiếu tá sẽ này nói vài lời, nhưng Ludwig có vẻ như chẳng có gì để nói, chỉ chậm rãi chạm vào thân thể Andre.

Đai lưng bị giải khai, thân thể Andre hoàn toàn hiện ra ở trước mặt Ludwig.

Ludwig dùng lòng bàn tay của mình cảm nhận bụng bằng phẳng và cái mông mềm mại của Andre.

Thân thể Andre khẽ run rẩy.

"Ngài muốn làm gì?"

Đôi mắt xanh thẫm của Andre bởi vì sợ hãi và nhẫn nhịn mà dâng lên một tầng hơi nước.

Andre đã từng giết người trên chiến trường, còn chưa bị chiến tranh hù chết, nhưng lại sắp bị người đàn ông trước mặt mình dọa khóc!

Ludwig kéo kéo khóe miệng, ý cười rõ ràng.

"Tắm rửa chưa?"

Andre hoàn toàn không hiểu tại sao Ludwig lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn gật gật đầu trả lời, "Tắm rửa rồi."

Ludwig gật đầu, theo bả vai mạnh mẽ kéo áo tắm của Andre xuống, nâng tay đẩy Andre ngã lên giường.

"Không –"

Ngã sấp xuống trên giường, Andre kinh ngạc nhìn Ludwig, thân thể trắng nõn cuộn mình về phía sau, muốn cầm chăn che lại cơ thể của mình.

Ludwig nắm tóc Andre, hung hăng cho Andre một cái tát.

Do lâu ngày thiếu dinh dưỡng, Andre gầy yếu bụm mặt, đầu một trận choáng váng, bởi vì đau đớn mà nước mắt lập tức rớt xuống.

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre, "Không được khóc."

Andre cắn môi, hoảng sợ nhìn Ludwig, đem nước mắt nghẹn trở về.

Ôm hai chân, Andre cuộn mình ngồi trên giường, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Ludwig tháo dây nịch, ngồi ở bên giường, "Ngươi tên là gì?"

Andre hấp hấp mũi, "Tôi tên là Andreyevich."

"Andre, bước qua đây."

Ludwig nhìn nhìn giữa giường.

Andre lắc đầu, "Không…… Tôi không qua…… Anh muốn làm gì? A —-!!"

Ludwig cầm súng lục nã một phát về phía Andre, viên đạn ngay sát lỗ tai xuyên qua vách tường, phát ra rung động kịch liệt.

Andre giống như vừa mới chết qua, che lỗ tai, sợ tới mức hét chói tai.

Ludwig cười lạnh một tiếng, lấy súng chỉ vào Andre, "Bước qua đây, bé ngoan. Tôi sẽ làm cho em thoải mái."

Bất quá chỉ là một cậu bé mười bốn tuổi, cũng không có kiên cường như trong tưởng tượng, dưới sự uy hiếp của cái chết, Andre run rẩy bước đi qua.

Sau đó quỳ gối bên người Ludwig, trên mặt nước mắt lấp lánh.

Ludwig cầm khăn tay lau hai má Andre, "Nước mắt thật sự rất hợp với em…… Có bị người chạm qua bao giờ chưa?"

Andre muốn lui đầu về nhưng không dám, chỉ lắc đầu nói: "Không có…… Không có……"

Ludwig ném khăn tay, đem Andre áp đảo lên giường.

Thân thể Andre còn chưa có trưởng thành, huống hồ là sống ở vùng nông thôn nước Nga, căn bản không có cơ hội chạm qua phụ nữ, đừng nói là đàn ông.

Hai tay thon gầy bị hai tay mạnh mẽ to lớn mang vóc dáng quân nhân của Ludwig khống chế chặt chẽ,

Ludwig cúi đầu, hôn lên môi Andre.

Hoàn toàn đối lập với bề ngoài ưu nhã cao quý của mình, Ludwig bá đạo, cường thế, hơi thở nam tính nồng đậm cơ hồ muốn giết chết Andre.

Andre thở hổn hển, môi chảy ra máu tươi, bởi vì hôn quá mức kịch liệt, môi bị cắn rách.

Ludwig lật thân thể Andre lại, người mặc quân trang đem Andre trần như nhộng đặt ở dưới thân, môi dán bên tai Andre, thấp giọng nói: "Andre, để cho chúng ta, cùng nhau hưởng thụ lần đầu tiên…… Về sau, em sẽ càng thích."

Andre nhắm mắt lại, nước mắt mảng lớn mảng lớn rớt ở trên giường.

"A —-!"

Ludwig kiên định mà cường thế mở ra thân thể nhiều năm phong bế của Andre, Andre ngẩng cổ, khó chịu thở hổn hển, phía sau vô cùng đau, hai chân Andre xụi lơ, cả người tựa vào trên giường.

Ludwig thoải mái nâng lên thắt lưng Andre…….

Andre mím môi, không để mình kêu ra tiếng.

Ludwig buông tay ra, ghé vào trên lưng Andre, "Bé ngoan, kêu ra đi."

Andre liên tục lắc đầu.

Ludwig giật nhẹ miệng, bàn tay dùng sức đánh lên mông Andre một cái.

"A –"

Andre bởi vì đau đớn mà hét to một tiếng.

"Rất tốt."

Ludwig trầm giọng nói, giọng điệu thỏa mãn.

"Về sau liền làm người của tôi đi. Làm người của tôi, kêu lên đi, tôi sẽ rất thích. Bé ngoan."

Ludwig đùa bỡn Andre suốt cả buổi tối.

Giống như muốn đem niềm đam mê chôn sâu dưới đáy lòng bấy lâu nay toàn bộ phóng thích trên thân thể đơn bạc này.

Đây là định mệnh, vào một buổi tối trời đổ tuyết ở Moscow, Andre vô tình đụng phải một người, xoay người ngoái đầu nhìn với khuôn mặt non nớt, ngạc nhiên là lại không khiến Ludwig chán ghét, cuối cùng đem Andre trẻ người non dạ buộc vào sinh mạng của mình.

Andre cuối cùng bị Ludwig ôm đến phòng tắm.

Rốt cuộc, bởi vì thiếu dưỡng khí, cùng với thiếu máu và thể lực cạn kiệt làm cho Andre ngất đi.

Ludwig cuối cùng cũng rời khỏi thân thể Andre, ôm Andre đi vào phòng tắm cùng nhau tắm rửa.

Ngâm mình trong nước ấm, hai mắt Andre đóng chặt.

Ludwig giống như là tìm thấy bảo vật, gắt gao ôm cơ thể non nớt kia, sau đó đổ nước ấm lên người Andre.

"Rốt cuộc tìm được rồi…… Rốt cuộc tìm được rồi……"

Ludwig thấp giọng nói, dưới ánh đèn sáng ngời nâng lên cằm Andre, không ngừng hôn khóe miệng hơi sưng và khuôn mặt trắng nõn của Andre.

3. Chương 3: Kiểm Tra Sức Khỏe

Edit: Ảo Vũ

Beta: Nana

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, chúng tôi phải mang tù binh về, trại tập trung muốn tù binh các quốc gia tiến hành tập trung đăng ký, sau đó làm kiểm tra sức khoẻ, tối hôm nay phải chấm dứt tập hợp. Tướng quân Attenborough có khả năng sẽ tới đây thị sát, sau khi chấm dứt thị sát, mọi chuyện muốn thế nào cũng được."

Sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams giữa trưa tới nhà của Ludwig, giải thích rằng cần phải đưa tù binh trở về đăng ký trước, sau đó Ludwig mới có thể mang người về.

Ludwig rót một ly rượu đỏ cho Adams, gật đầu nói:

"Quy định này tôi biết, cấp trên giám sát vẫn luôn rất nghiêm khắc. Ăn xong cơm trưa tôi liền đưa người trở về, nhưng mà, anh phải cam đoan Andreyevich an toàn, sẽ không chết trong tay đảng vệ quân hoặc bị tù binh ngược đãi tới chết."

Adams cười hắc hắc, nghiền ngẫm liếc Ludwig một cái.

"Thiếu tá, chúng tôi cần một trưởng quan đến giám sát một chút, ngài có muốn cùng đến hay không? Hơn nữa…… Tiểu thư Miller hôm nay đã đến doanh trại rồi, phỏng chừng cũng sẽ sang bên này."

Ludwig uống một ngụm rượu, sau đó mặt không biểu tình gật đầu nói:

"Tôi tự mình đưa người qua."

"Thật sự là làm phiền ngài rồi!"

Adams đứng lên, hành lễ với Ludwig.

Ludwig cũng đứng dậy, "Đừng khách khí."

Adams gật gật đầu, ưỡn ngực thong thả bước ra ngoài.

Ludwig ngồi trong phòng khách, rút một điếu xì gà ra hút, đọc xong một tờ báo, sau đó mới nói với Anna đứng bên cạnh:

"Andre tỉnh chưa?"

Anna lắc đầu, "Còn đang ngủ."

Ludwig bóp tắt xì gà, đứng dậy đi lên lầu.

Lúc Ludwig đi đến cầu thang, Andre vừa mới tỉnh dậy, trên người khoác áo ngủ mờ mịt đứng ở hành lang.

Khi nhìn thấy Ludwig, Andre lập tức lùi về phía sau, lưng áp lên tường, cúi đầu xuống, trong cặp mắt xanh thẫm tràn đầy sợ hãi.

Andre mặc một thân áo ngủ màu trắng, sắc mặt tái nhợt cứ như hoà lẫn vào vách tường màu trắng ở đằng

sau.

Ludwig đi tới, Andre ngửi thấy mùi xì gà quen thuộc.

Nghịch sáng, Ludwig cao gầy che toàn bộ tầm mắt của Andre.

"Còn đau không?" Ludwig trầm giọng hỏi, hai mắt nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre đỏ mặt, gật đầu nói: "Đau."

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng, xoay người Andre lại, Andre áp mặt vào tường, nghĩ Ludwig muốn làm chuyện tối hôm qua, thân thể bắt đầu run run.

"Xin ngài…… Nhẹ một chút……"

Andre nhỏ giọng nói, khuôn mặt đối diện bức tường trở nên đỏ bừng.

Ludwig cúi đầu cười một tiếng, cúi người xuống vén lên vạt áo ngủ của Andre, mở mạnh mông Andre, tầm mắt nhìn thẳng vào giữa.

Andre không tự chủ được co lại thân thể, cảm thấy thẹn quả thật muốn đi chết cho rồi.

Ngón tay Ludwig nhẹ nhàng sờ sờ nơi đó, "Hình như hơi bị sưng, lát tối về cho em dùng chút thuốc."

Nghe thấy buổi tối còn phải trở về, thân thể Andre không tự chủ được cứng ngắc tại chỗ.

Ludwig tựa hồ cảm nhận được Andre kinh ngạc, nâng người lên, đối diện với Andre, đưa tay ra nắm cằm Andre.

"Muốn nói gì?"

Andre mím môi, chớp chớp đôi mắt to xanh thẫm, "Tôi không phải nên quay về trại tập trung sao? Tại sao…… A!"

Khí lực Ludwig rất lớn, cằm Andre bị nắm đau, chuyện xảy ra tối hôm qua tất cả xông lên đầu, ánh mắt Andre nhìn về phía Ludwig đều mang theo hoảng sợ.

Ludwig hừ lạnh một tiếng, "Em muốn quay về trại tập trung?"

Andre cau mày, thấp giọng trả lời:

"Tôi muốn quay về trại tập trung, ở cùng với các chiến hữu của tôi, tôi không có ý định phản quốc."

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre vài giây, cuối cùng chỉ nói một câu:

"Được, tôi thỏa mãn em."

"Thiếu tá, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi."

Anna đứng ở cầu thang lầu hai, nhắc nhở Ludwig.

Ludwig gật đầu với Anna, sau đó quay đầu nói với Andre: "Cùng tôi ăn cơm trưa."

Andre kinh ngạc gật đầu, "Được…"

Nói xong, Ludwig trực tiếp xoay người đi xuống lầu.

Anna đi đến trước mặt Andre, vỗ vỗ bả vai Andre:

"Thật là một cậu bé thông minh, tôi chăm sóc thiếu tá từ nhỏ, cậu là người đầu tiên thiếu tá mang về nhà, trăm ngàn lần đừng có chọc thiếu tá tức giận, biết không?"

Andre mở to hai mắt, không biết nên nói cái gì.

Anna đưa tay sửa sang lại tóc của mình, cười nói với Andre:

"Sáng hôm nay thiếu tá bảo người đưa một ít quần áo mới tới cho cậu, tiểu quỷ, thay quần áo cùng thiếu tá ăn cơm trưa."

Andre đi theo Anna vào phòng thay quần áo, sau đó đi xuống dưới lầu ăn cơm trưa.

Ludwig đã ngồi sẵn ở vị trí chủ tọa trên bàn ăn, miệng ngậm xì gà, trên tay cầm một phong điện báo về chiến tranh Soviet – Đức.

Tình hình chiến tranh gần đây vừa rồi được gửi tới.

“Cậu Andreyevich, mời dùng cơm.”

Thấy Andre đi xuống cầu thang, người hầu nữ một bên liền dẫn Andre đến bên tay trái Ludwig, một người hầu nữ khác thì bưng đồ ăn lên.

Andre cúi đầu nhìn nhìn trên bàn, là thịt xông khói và lạp xưởng thượng hạng thơm lừng, còn có trứng ốp lết.

Andre trước giờ sống ở vùng nông thôn nước Nga nghèo khó, cho nên lúc nhìn thấy đồ ăn ngon như vậy, nhịn không được ngơ ngác nuốt một ngụm nước miếng.

“Không hài lòng?”

Ludwig bóp tắt xì gà trên tay, nhìn Andre.

Andre lắc đầu, “Không…… Không có.”

Ludwig gật gật đầu, nhìn thẳng vào Andre, “Em có biết trại tập trung thế nào không?”

Andre lắc đầu, “Không biết.”

Ludwig ừ một tiếng, bắt đầu dùng cơm.

“Nơi này của tôi không phải trại tập trung chính, nhưng cũng không khác trại tập trung chính là bao, người ở bên trong không phải là người tốt. Sáng hôm nay sĩ quan chỉ huy Adams của trại tập trung muốn tôi đưa em đưa trở về, muốn đăng kí thông tin tù binh.

Em là binh lính Soviet, em nên biết, trại tập trung Đức đối xử với tù binh Soviet rất tàn bạo, vì vậy lát nữa đăng ký và kiểm tra sức khoẻ nhớ thông minh một chút, đừng gây thêm phiền toái cho tôi.”

Andre gật gật đầu, “Tôi biết rồi.”

“Ừ,” Ludwig liếc nhìn Andre một cái, “Tôi tự mình đưa em qua.”

……

Lúc Andre bị đưa đến trại tập trung, đã bắt đầu đăng kí và kiểm tra sức khoẻ tù binh Soviet.

Nơi kiểm tra sức khoẻ là một tòa nhà khép kín.

Đầu tiên tất cả các tù binh —— vô luận là đàn ông hay đàn bà, đều phải cởi sạch quần áo, xếp thành hàng, theo thứ tự xác nhận thân phận danh tính rồi đi vào bên trong tiến hành kiểm tra thân thể, sau khi đảm bảo không mắc bệnh gì nặng mới có thể tiến hành các hoạt động thể lực hoặc là hành quân ngắn.

Do bên trong trại tập trung có rất nhiều công việc lao động chân tay nặng nề cần tù binh đi làm, vì vậy người không thể lao động chân tay đa số đều bị xử tử ngay tại chỗ.

Kỳ thật Nazi đối xử với tù binh những quốc gia khác cũng không có hà khắc như vậy, ví dụ như tù binh Mỹ, vẫn được đãi ngộ rất tốt.

Nhưng mà, bởi vì nguyên thủ Adolf Hitler căm hận Soviet, thế nên tù binh Soviet cũng giống như người Do Thái mà nguyên thủ căm ghét, bị ngược đãi và giết hại.

……

Andre bị Ludwig ôm vào trong ngực đi vào trại tập trung.

"Ô, thiếu tá Lam Finn Ludwig, sao ngài lại ở đây?"

Người vừa lên tiếng là Jodl, phụ trách đăng ký và kiểm tra sức khoẻ tù binh Soviet ở trại tập trung, lúc nhìn thấy Ludwig rất là kinh ngạc.

Gia tộc Ludwig là gia tộc quyền quý thế gia hiển hách ở Đức, có bề dày mấy trăm năm lịch sử.

Joseph Finn Ludwig, cha của thiếu tá Lam Finn Ludwig là thống soái bộ đội tác chiến ở tuyến Đông, đã lập nhiều chiến công hiển hách, còn được trao tặng quân hàm thượng tá.

Bản thân Ludwig lại rất khác cha của mình, tuy cũng có cử chỉ của quý tộc thế gia cao quý, tính cách trầm mặc lễ độ, nhưng không hứng thú với vấn đề xử lí tù binh ở trại tập trung như ông ta.

Ở trại tập trung này, Ludwig luôn một mình đi đi về về, trầm mặc ít lời, chỉ có lúc bàn bạc kế hoạch tác chiến mới có thể trông thấy bóng dáng của thiếu tá Ludwig.

Vì vậy hôm nay khi thấy Ludwig ở trại tập trung, Jodl có chút giật mình.

Ludwig và Jodl kính quân lễ lẫn nhau.

Ludwig thả tay đang đặt ở trên vai Andre, mặt không biểu tình nói với Jodl:

"Tôi đưa Andreyevich tới đây đăng ký và kiểm tra sức khoẻ."

Jodl ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Andre một cái, sau đó cười nói với Ludwig: "Yên tâm đi, thiếu tá."

Ludwig vừa lòng gật đầu, quay đầu nói với Andre:

"Andre, tôi tự mình đưa em vào."

Andre hơi hơi nghiêng mặt qua, nhìn không thấy vẻ mặt của Ludwig, chỉ thấy hai cánh môi của mỏng mân cùng một chỗ của người nọ, thoạt nhìn nghiêm túc lạ thường, trên người Ludwig còn có hơi thở Nazi nồng đậm và khí chất gia tộc quyền quý.

"Andreyevich, chúng ta đi vào thôi."

Ludwig lại một lần nữa ôm Andre vào trong ngực.

Cả người Andre run lên, cúi đầu cùng Ludwig đi vào.

……

"Lam, sao không cùng bọn em vào xem bọn Nga làm kiểm tra?"

Andre quay đầu lại, thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp bước đến.

Dáng người cô ta cao gầy, cao hơn Andre rất nhiều, trên cánh tay mắc một cái áo khoác màu đen, mặc một thân quân phục màu xanh lá cây, đồng tử cũng là màu xanh lá cây đậm, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng, tóc xoăn cuộn sóng xoã trước ngực, khiến cho bộ quân phục trở nên vô cùng gợi cảm.

Andre thấy vẻ mặt cô ta mê mẩn, nhưng lúc nhìn thấy mình, khuôn mặt lập tức trở nên trầm xuống, hơi hơi híp mắt lại, thần sắc kiêu ngạo, giống như muốn gây sự.

Ludwig nhìn chằm chằm cô ta, lễ phép chào hỏi, "Rất hân hạnh được gặp cô, tiểu thư Miller."

Nói xong, Ludwig liền xoay người tính rời đi.

Miller cước bộ nhanh hơn, đứng ở trước mặt Ludwig, thần sắc ái muội nói:

“Lam, khó có khi em mới tới được đây, đêm nay có thời gian cùng đi uống một ly không?”

Ludwig lạnh lùng đáp: “Thật xin lỗi, tiểu thư Miller. Gần đây bận nhiều việc, chắc là không có thời gian.”

“Vậy khi nào mới có thời gian?” Miller tiếp tục truy hỏi.

Ludwig mặt không biểu tình liếc nhìn Miller một cái, “Không có là không có.”

Nói xong, Ludwig liền nhấc chân muốn rời đi.

Miller đưa tay kéo tay áo Ludwig, còn chưa kịp đụng tới, Ludwig liền lập tức lùi về phía sau, cau mày, trên mặt theo phản xạ có điều kiện lộ ra thần sắc chán ghét.

Miller vội vàng rút tay về, biểu tình trên mặt tràn đầy bi thương.

“Lam, sau này em sẽ không đụng tới anh nữa, em xin lỗi. Nhưng thằng nhóc người Nga này là ai? Sao anh lại ôm nó chứ? Không phải anh không cho phép người khác đụng vào anh sao?”

Ludwig hé mắt, đem môi nhẹ nhàng dán sát bên tai Miller.

Miller kích động nhắm mắt lại, nghĩ rằng Ludwig muốn hôn mình, nhưng chỉ nghe thấy tiếng của Ludwig:

“Tiểu thư Miller, trên thế giới này, chỉ có tôi muốn người khác, những người tự mình đưa tới cửa, tôi từ trước đến nay không có hứng thú.”

Thần sắc Miller thay đổi, ngậm miệng, nước mắt sắp rớt xuống dưới.

Ludwig lạnh lùng nhìn Miller, Miller đem nước mắt nén trở về, cố cười nói:

“Lam, lát nữa cùng em xem tù binh Soviet kiểm tra sức khoẻ được không?”

Ludwig gật gật đầu, ôm Andre lướt qua người Miller.

Andre quay đầu lại, phát hiện Miller vẻ mặt âm trầm nhìn mình.

……

Ludwig ngồi trên sô pha, nhìn Andre cởi từng lớp quần áo, vừa tiến vào phòng đã sắp trần như nhộng.

"Em thật sự muốn vào trại tập trung?" Ludwig nhìn chằm chằm Andre.

Andre gật đầu, kiên định nói:

"Chiến hữu của tôi đều ở đây, tôi muốn làm bạn với bọn họ."

"Hừ." Ludwig hừ lạnh một tiếng.

"Em chắc là không biết, Soviet gần như đã cự tuyệt kí Công ước Geneva, các người đừng mong được hưởng thụ đãi ngộ tù binh, ở trong này chỉ tổ bị hành hạ thôi."

"Ở cùng một chỗ với các chiến hữu của tôi, ít ra bọn họ cũng sẽ không khi dễ tôi."

Bị khí thế của Ludwig áp chế, Andre chỉ có thể nhỏ giọng nói.

Ludwig cười lạnh một tiếng:

"Người ở trại tập trung ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, hơn nữa, Andre, em quá thiện lương."

Andre ngơ ngác nhìn Ludwig.

Đột nhiên, Ludwig đứng dậy ở trước mặt Andre, đem quần áo của Andre kéo xuống.

"Anh muốn làm gì?" Andre khẩn trương nhìn Ludwig.

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, Andre lập tức ngậm chặt miệng, thẳng đến khi quần áo trên người bị cởi sạch.

"Tốt lắm, vào đi."

Ludwig vỗ vỗ vai Andre, sau đó xoay người vén mành lên, đi ra ngoài.

Andre quay đầu, nhìn căn phòng trống rỗng, sau đó vén mành lên, vào trong phòng xác nhận thân phận.

"Số 161, Minkowski!"

“Số 162, Beauvoir!”

“……”

Andre giật mình nhìn một màn trước mặt, mọi người —— bất kể là nam hay nữ đều trần truồng xếp thành từng hàng, đi qua trước bàn xác nhận thân phận, sau đó tiến vào trong phòng.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, hai tay che phần dưới của mình, không ai mở miệng.

Andre một lần nữa sâu sắc cảm nhận được, mình bây giờ là một tù binh Soviet không rõ sống chết, đang ở trong địa bàn của đảng vệ quân Nazi Đức.

Bên cạnh hàng người có hai người đàn ông, đều là hạ sĩ doanh địa, bọn họ một người cầm đèn chiếu sáng, một người cầm camera, chụp hình từng tù binh đi qua, dựa theo quy định quay lại toàn bộ quá trình kiểm tra sức khoẻ của tù binh.

Andre đứng ở phía sau đội ngũ, chậm rãi tiến lên phía trước.

Đột nhiên, ánh sáng một chiếc camera thật lớn kích thích mắt Andre.

Mọi người bắt đầu thấp giọng xầm xì.

Andre nâng tay che hai mắt của mình, nghĩ rằng tới lượt đèn chiếu qua bên mình, quay đầu lại thì phát hiện Ludwig đang cầm một cái camera quay phim mình.

Dưới ánh đèn trắng bệch, hai gò má của Andre tái nhợt, bày ra một loại mỹ cảm của người bệnh, sợi tóc màu vàng lập loè sáng lên, đồng tử xanh thẫm dưới ánh sáng ngọn đèn có vẻ thu hút lạ thường, giống như bảo thạch được khảm lên gương mặt tái nhợt.

Trên khuôn mặt non nớt của thiếu niên không có bất kỳ tỳ vết nào, chỉ có đôi môi tối hôm qua bị Ludwig đùa giỡn, thoạt nhìn có chút sưng.

“Thiếu tá, ngài……”

Andre cụp mắt xuống, lông mi thật dài run run dưới ánh đèn.

Andre cắn môi, cảm thấy xấu hổ không dám nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Ludwig tay phải cầm camera, tay trái vươn ra, bắt đầu vuốt ve đôi môi hơi sưng của Andre. Tim Andre

đập như sấm, bên cạnh một đám tù binh từ phía sau đi qua Andre.

Ở trong này, không ai buồn để ý đến người khác xảy ra chuyện gì, mối quan tâm duy nhất bây giờ của bọn họ chính là mình có còn sống được đến ngày chiến tranh chấm dứt hay không.

Ludwig đã quay Andre rất lâu, thẳng đến khi trong phòng đăng ký trống rỗng chỉ còn lại một mình Andre.

Hai má Andre đỏ lên cơ hồ muốn xuất huyết, hai tay gắt gao che xx của mình.

Ludwig mạnh mẽ kéo hai tay Andre, Andre kinh hô một tiếng, hai cánh tay lại bị một bàn tay của Ludwig nâng lên đỉnh đầu.

Một ngày trước Andre chưa bao giờ nghĩ mình sẽ cảm thấy xấu hổ vì khoả thân ở trước mặt một người đàn ông, nhưng hôm nay, Andre khóc không ra tiếng.

"Ngài……Tại sao lại làm như vậy?"

Hai tay Andre bị giơ lên cao, ánh đèn sáng ngời chiếu vào trên gò má tái nhợt gầy yếu, trong con ngươi xanh thẫm có nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống trên hai má.

Ludwig càng không ngừng đùa bỡn chỗ xx của Andre, khiến cho nó nổi lên phản ứng.

Thân thể Andre nhịn không được run rẩy, mím môi không để cho mình phát ra tiếng. Andre cảm thấy xấu hổ, thật sự muốn chết đi cho rồi……Bởi vì bị người đàn ông này vuốt ve mà thân thể cậu lại có cảm giác.

Thiếu niên mới biết được tình dục vốn không chịu được vuốt ve chơi đùa như vậy.

Thẳng đến khi Andre khóc xx xuất ra, Ludwig mới buông camera.

Một hạ sĩ Đức đứng bên cạnh mặt không chút thay đổi cầm camera ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Andre và Ludwig.

Andre hoảng sợ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Ludwig, Ludwig đội quân mũ, Andre không thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt giờ phút này của Ludwig, nhưng khóe miệng Ludwig hơi hơi giương lên, biểu thị rõ ràng bây giờ tâm tình của Ludwig rất tốt.

"Thoải mái không?"

Ludwig thấp giọng hỏi, tay phải đeo bao tay nắm cằm Andre, ngón tay cái tới tới lui lui vuốt ve môi dưới

hơi sưng của Andre.

Andre liên tục lắc đầu, nhưng thân thể vẫn không dám nhúc nhích, “Không, không thoải mái……Tôi cảm thấy rất mất mặt.”

Ludwig ừ một tiếng, tháo bao tay ra, đặt ngay mũi hít một hơi thật sâu:

“Nếu em vào trong trại tập trung, sẽ còn rất nhiều chuyện mất mặt hơn thế này xảy ra, em có còn muốn vào nữa không?”

Andre không tin lời Ludwig, bởi vì lúc trước gặp nhau, Andre cảm thấy Ludwig mới là người khủng bố nhất, cậu tình nguyện vào trại tập trung mỗi ngày làm cu li, vì quân Đức lao động chân tay, còn hơn mỗi ngày phải đối mặt với con người khủng bố này.

“Tôi muốn vào trại tập trung.” Andre kiên định nói, nhưng đầu vẫn cúi xuống, không dám nhìn Ludwig.

Ludwig hừ lạnh một tiếng, “Em sẽ hối hận, tôi chờ em hối hận.”

“Không, tôi sẽ không…..” Andre mạnh miệng nói, Ludwig sỉ nhục như vậy hình như đã khơi dậy lòng tự trọng của Andre.

Ludwig nhìn thẳng vào Andre, híp mắt, nâng cả khuôn mặt Andre lên đối diện với chính mình.

“Cưng à, chúng ta làm ước định đi, chờ ngày em muốn trở về, tôi chính là chủ nhân của em, em phải cúi xuống hôn mu bàn tay của tôi, em thấy thế nào?”

Andre kinh ngạc, không ngờ người như Ludwig lại cho mình được quyền lựa chọn, vì thế Andre gật gật đầu, xem như đồng ý rồi.

4. Chương 4: Ngược Đãi Đồng Bào

Edit: Ảo Vũ

Beta: Nana

Trại tập trung là những tòa nhà ngói xếp thành hàng phía sau chỗ ở của quan quân, những căn phòng trong toà nhà liên thông với nhau, ở giữa chỉ cách một bức tường, mỗi một bức tường có một cánh cửa nhỏ.

Bên trong những toà nhà lớn này ngoại trừ giường chiếu ra thì cái gì cũng không có.Andre nhìn thấy tất cả đều là giường thép có thể gấp lại, phía trên trải chăn quân đội màu xanh thật chỉnh tề.

Vô luận là đàn ông hay là đàn bà, mọi người đều nằm giường theo số thứ tự, ở chung với nhau không phân biệt giới tính.

Giường của Andre là giường số A2010.

Mọi người mặc đồng phục tù binh màu trắng, ánh mắt khủng hoảng, nhưng khuôn mặt vẫn không chút thay đổi đi về phòng dưới sự chỉ huy có kỷ luật của binh lính Đức.

"Mẹ kiếp, đừng có động tay động chân!"

Một tù binh tính tình nóng nảy hét lên với binh sĩ Đức đang xô đẩy mình.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy "Bang ——!" một tiếng, tù binh trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng kia đã bị một phát súng giết ngay tại chỗ.

Mọi người bắt đầu rầm rì xôn xao.

"Bang ——Bang ——"

Binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh nổ hai phát lên nóc nhà, hét lớn: "Câm mồm! Không được nói chuyện!"

Mọi người lập tức ngậm miệng lại.

Thân thể Andre càng không ngừng run rẩy, yên lặng ngồi trên giường của mình, nhìn thấy vài binh sĩ đảng vệ quân khác đang thảo luận đem xác tù nhân vừa bị giết kéo ra ngoài, sau đó đứng bên ngoài phòng hút thuốc lá, lớn tiếng trò chuyện với nhau, khói thuốc màu trắng phiêu tán trên không trung.

Sắc mặt Andre tái nhợt, hai chân gầy yếu ngăn không được run rẩy, khiến cho giường thép cũng rung theo, phát ra âm thanh "két két".

Andre nhớ tới những gì mình mới vừa nhìn thấy ở trong phòng kiểm tra sức khỏe:

Những tù binh mắc bệnh hoặc thân thể suy yếu sẽ bị bác sĩ yêu cầu đi đo chiều cao, bị bắt đứng vào một cái máy đo chiều cao.

Sau khi đứng vững vào vị trí, bác sĩ doanh trại Nazi bắt đầu ấn công tắc. Có điều, rơi xuống đỉnh đầu bọn

họ không phải là thước xếp, mà là một khối sắt hình nón cực kỳ bén nhọn, một khi rơi xuống đầu, người bị đo sẽ lập tức chết tại chỗ.

Y tá đảng vệ quân chỉ cần lôi thi thể đi rồi lau sạch vết máu trên tường và trên mặt đất, sau đó cười khanh khách gọi tên người bị hại tiếp theo đi vào đo chiều cao.

Còn lúc kiểm tra xác nhận thân phận, chỉ cần bị phát hiện là đảng viên của đảng cộng sản Soviet, nhất là các cấp chính ủy, sẽ lập tức bị bắn chết!

Andre lúc ấy đứng ở bên người Ludwig, nhìn chiến hữu lần lượt bị giết hại.

Sĩ quan chỉ huy Adams, Jodl, Miller, và Ludwig khi đó cũng ngồi trong phòng kiểm tra sức khỏe.

Trên tay Miller cầm ly rượu, hai chân thon dài gác lên bàn trà, cười dài cùng Adams bên cạnh bàn tán về làn da tái nhợt và biểu tình chán chường của người Nga, Jodl thì bận rộn ghi ghi chép chép xem bao nhiêu tù binh Soviet đã bị xử tử.

Andre nghiêng mặt qua nhìn Ludwig.

Trên mặt Ludwig không có biểu tình gì, cứ như vậy im lặng nhìn cảnh tượng máu me ở trước mặt mình. Vào thời điểm đầu tù binh bị nện vỡ, xương sọ nứt, người nọ thậm chí không buồn chớp mắt một cái.

Andre không nhìn thấy mắt của Ludwig, chỉ thấy môi mỏng của người nọ trước sau như một mím thật chặt, có khí thái nghiêm túc đặc biệt của quân nhân.

Andre thậm chí không nhớ rõ rốt cuộc có bao nhiêu người chết ở trước mặt mình.

Nghĩ đến mình có thể sẽ chết ở chỗ này, nỗi sợ chết giống như một bàn tay bóp chặt trái tim của Andre.

"Hô ——"

Andre thở dài một hơi, dùng hai tay che mặt của mình, cậu rốt cuộc đã thấy được đảng vệ quân căm hận binh lính Soviet đến cỡ nào, thậm chí so với người Do Thái còn muốn nhiều hơn!

Andre tháo dép trên chân, trèo lên giường, nằm xuống, trong bụng trống rỗng, nhưng doanh trại hình như không có ý định cung cấp bữa tối.

Andre ở trong trại tập trung mệt mỏi suốt một ngày, bây giờ đầu óc hỗn loạn, cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tờ mờ tối, trong căn phòng trống rỗng lạnh như băng.

Mệt mỏi còn nhiều hơn cả đói bụng, Andre thậm chí chẳng buồn nhìn người bên cạnh giường một cái, nhanh chóng nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

……

Lúc nửa đêm.

"A…… A…."

Một trận thanh âm rên rỉ từ bên cạnh giường truyền đến, rất nhanh, thanh âm này càng lúc càng lớn, còn có một chút ánh sáng chói mắt xẹt qua mặt Andre.

Andre rốt cuộc chịu không nổi thanh âm này, mơ mơ màng màng mở mắt, sau đó khiếp sợ nhìn một màn trước mặt.

Một binh sĩ đảng vệ quân mặc quân phục chỉnh tề đè lên người của tù binh nằm bên cạnh….. Tóc tù binh bị giật mạnh, cái trán ngửa cao cao, mạch máu màu xanh hiện rõ trên cổ, trong cổ họng phát ra âm thanh đau đớn, giường xếp bởi vì động tác của bọn họ mà phát ra tiếng cót két cót két.

Quanh giường có một đám binh sĩ đảng vệ quân bao vây, trên tay bọn chúng đều cầm đèn pin, ác ý chiếu lên thân thể của người đàn ông nọ……

Andre che miệng, không dám lên tiếng.

Bên trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, Andre biết mọi người cũng giống mình, cũng nghe được âm thanh, nhưng không một ai dám lên tiếng.

Andre co rúc thân thể, đem đầu chôn thật sâu ở trong chăn, hai hàm răng đập vào nhau, nước mắt càng không ngừng rơi xuống.

Andre cố đè nén cảm giác hoảng sợ trong lòng, đem chăn nhét vào trong miệng, không tiếng động nức nở.

"Xoẹt ——" một tiếng, chăn trong miệng bị xé rách, Andre không thể làm gì khác hơn là nhét ngón tay vào trong miệng.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến âm thanh của bọn chúng.

"Mùi vị thế nào, có phải rất thoải mái không?"

“Chúng ta cũng thử một chút đi?”

“……”

Andre khẽ vén chăn lên, nhìn thấy lại một binh sĩ đảng vệ quân trèo lên giường……

Bọn họ thay phiên nhau làm.

Không biết qua bao lâu, những kẻ đó mới hài lòng rời đi.

“Cưng à, ngày mai bọn tao lại tới.”

Một binh sĩ đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt người nọ, cười cười đi ra ngoài.

……

Nghe thấy tiếng cửa đóng, Andre mới dám vén chăn lên, cẩn thận nhìn tù binh bên cạnh một chút. Thân thể cường tráng, tứ chi thon dài, tướng mạo bình thường nhưng vóc người rất tốt.

Gã đàn ông nọ nằm lì ở trên giường thở dốc một lát, sau đó mới từ từ ngồi dậy, vừa định bước xuống giường thì hai chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Andre lập tức vén chăn lên, muốn đưa tay ra đỡ gã.

“Cút ngay!”

Gã ta bất chợt hất tay Andre ra, trong đôi mắt ngập tràn thù hận, giống như để trút giận, gã ta đột nhiên đưa tay nắm tóc Andre, lôi xuống dưới đất. Khí lực Andre không lớn như gã đàn ông này, đầu rất nhanh đã bị dập chảy máu.

“Buông ra ————!”

“Buông ra ——! Cứu mạng ——”

Hai tay Andre không ngừng giãy dụa.

Gã đè Andre xuống đất, không ngừng tát, vừa tát vừa chửi mắng:

“Kỹ nữ…… Mẹ kiếp! Kỹ nữ……!”

Andre ngửi thấy mùi tinh dịch nồng đậm của những binh sĩ kia trên cơ thể gã ta, bất chợt cảm thấy muốn nôn.

Lúc này, những tù binh giả bộ ngủ cũng đứng dậy, bọn họ mặt không đổi sắc thản nhiên nhìn một màn này, hoàn toàn không có ý định ngăn lại.

Andre cảm thấy trong ngực nguội lạnh, nhân lúc hỗn loạn đưa tay vớ được một khối gạch, dùng sức đập vào đầu gã:

“Khốn kiếp!”

Gã đàn ông sửng sốt sờ sờ đầu mình, sau đó đưa tay ra trước mặt, phát hiện trên tay một mảnh máu tươi, mắt trợn ngược, ngất đi.

Andre nhanh chóng đứng dậy, cất cục gạch dưới gối đầu của mình, trèo lên giường, xoa xoa gương mặt đau nhức bắt đầu khóc.

Andre bất quá chỉ là một cậu bé 14 tuổi, cậu bị dọa sắp hỏng.

Những chiến hữu vốn tưởng rằng sẽ cùng nhau đoàn kết, chẳng những đánh đập mình, những người khác lại còn thờ ơ lạnh nhạt.

Andre nhớ lại đồng thoại mà lúc còn nhỏ mẹ kể cho mình nghe, tất cả mọi thứ trên đời đều thật tốt đẹp…..

Nhớ lại ruộng lúa mạch vàng óng và những người nông dân xã hội chủ nghĩa cần cù dũng cảm của quê nhà nước Nga……

Nhớ lại khuôn mặt nghiêm túc của Ludwig, nhớ lời người nọ nói với mình:

“Trại tập trung là nơi làm con người ta đánh mất nhân tính.”

Andre không tiếng động nức nở, sau khi chứng kiến tất cả chuyện xảy ra, tâm hồn đơn thuần của Andre đã bị tổn thương rất nghiêm trọng. Những chuyện hèn hạ này giống như đinh đâm thật sâu vào trong ngực Andre, khiến cho cậu cảm thấy đau nhói.

Bọn binh sĩ đảng vệ quân nghe được âm thanh liền lập tức quay trở lại.

Bọn chúng nhìn thấy tù binh Soviet vừa rồi bị luân bạo đang nằm trên mặt đất, hình như là hôn mê rồi.

Một tên vội vàng đưa tay kiểm tra hơi thở tù binh.

“Nó chết rồi à?”

Một tên khác hỏi.

“Không có, chẳng qua là ngất đi thôi.”

“Thằng này đúng là thằng đần, tự sát mà cũng không xong.”

“Ha ha ha……”

Một nhóm người càn rỡ cười giỡn, giống như mới vừa phát hiện được chuyện gì thú vị lắm.

“Mau đặt nó lên giường đi, nếu nó chết rét chúng ta còn chơi cái gì nữa?”

Nói xong, nhóm binh sĩ liền khiêng tù binh này đặt lên cái giường cạnh Andre, đắp chăn, sau đó đi ra ngoài, khóa trái cửa lại.

Andre chết lặng mở to mắt, mãi cho đến hừng đông.

……..

Sau đó ước chừng một tuần lễ, gã đàn ông bên cạnh Andre hầu như mỗi tối đều bị bọn binh sĩ luân bạo, mà sau khi gã ta bị luân bạo xong sẽ túm lấy Andre trút giận, sử dụng bạo lực với Andre.

Trên mặt và trên người Andre đều là một mảng xanh một mảng tím, bởi vì đa số thời gian Andre không phải là đối thủ của gã đàn ông này, cậu luôn bị đánh, nhưng Andre vẫn không do dự đánh trả lại.

Tù nhân ở đây giống như đã trở thành cái xác không hồn, cho dù nhìn thấy Andre và gã đàn ông nọ đánh nhau, bọn họ vẫn chỉ thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn có phần đắc ý hả hê.

Andre cho dù bị đánh, cũng chưa bao giờ rơi nước mắt ở trước mặt bọn họ.

Nhưng một khi nằm trong chăn, Andre sẽ không tiếng động khóc lên.

Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, Andre khóc không phát ra tiếng, thói quen này cũng chính là từ đây mà ra.

Andre vẫn cố gắng trao đổi với gã đàn ông nọ, nhưng gã ta luôn im lặng không đáp, tính tình cực đoan quái dị, ánh mắt tối tăm đằng đằng sát khí, nhất là lúc nhìn Andre, giống như muốn đem Andre ăn tươi nuốt sống.

Lại là một buổi tối, sau khi đám binh sĩ đảng vệ quân kia rời đi.

Gã đàn ông kéo tóc Andre, lôi Andre từ trong chăn ra ngoài.

Andre kêu đau một tiếng, ôm đầu bị kéo xuống đất.

Gã không nói nhiều lời, trực tiếp giơ tay lên tát vào mặt Andre.

Tất cả mọi người đã sớm quen với cái màn này, đây cứ như là tiết mục biểu diễn mỗi tối, thậm chí cả đám binh sĩ đảng vệ quân gác đêm ngoài cửa cũng biết, bọn chúng chẳng qua chỉ nhìn nhau cười cười, hoàn toàn không có ý định đi duy trì trật tự doanh trại.

Thật ra bọn chúng còn hi vọng bọn họ có thể tự giết lẫn nhau, đỡ hơn phải tự mình ra tay diệt trừ những tù binh Soviet ở trong trại tập trung.

Phải biết rằng, người Do Thái bị nhốt trong trại tập trung này bây giờ vẫn còn sống, ngay cả phòng khí độc bọn họ cũng chưa nhìn thấy, bởi vì bên trong chật ních binh lính Soviet.

Andre thở hổn hển, đánh trả lại gã ta. Sau một thời gian dài bị chính đồng bào mình đánh đập, còn những chiến hữu khác chỉ thờ ơ lạnh nhạt, Andre biết hiện tại chỉ có thể tự dựa vào chính mình! Vì vậy cậu cố gắng dùng hết sức đẩy ngã gã đàn ông ở trên người.

"Chết tiệt, cút ngay! Cút ngay! Khốn kiếp!!"

Andre mắng.

Gã đàn ông đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, điệu cười cực kỳ dữ tợn. Trong căn phòng tối đen, Andre không nhìn thấy rõ mặt gã ta, nhưng tiếng cười đó vẫn khiến Andre sởn gai ốc.

"Có phải cảm thấy, bị đặt dưới thân người khác rất không thoải mái hay không?"

Trong bóng tối, gã lấy tay xiết cổ Andre, Andre nghiến răng nanh không nói lời nào, tay gã lại càng thêm dùng sức.

“Hả?! Có phải rất không thoải mái hay không?!”

Hai chân Andre giãy đạp muốn tránh khỏi sự khống chế của gã.

Đột nhiên, gã đàn ông điên rồ đưa tay muốn giật quần Andre xuống.

Andre hoảng sợ trợn lớn hai mắt, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Ludwig. Sau khi trải qua loại chuyện kia, Andre liền biết dụng ý của gã, cậu cố gắng kéo quần ngủ của mình lại.

Gã ta cười lạnh một tiếng, dùng sức ném Andre lên trên giường.

“Cút ngay! Cút ngay! A ——”

Gã nhào tới, gắt gao chế trụ Andre.

Tất cả tù binh mặt không chút thay đổi nhìn một màn này, trên mặt một số người còn nở nụ cười quỷ dị.

Trong lòng Andre cảm thấy kinh khủng không nói nên lời, chỉ cảm thấy đây không phải là chỗ người ở, mà là địa ngục!

“Cứu tôi ——! Cứu mạng! ——”

Andre cố cầu cứu bốn phía, nhưng không có một ai nguyện ý qua giúp cậu.

Cuối cùng, gã ta tách hai chân Andre ra thật to……

“Bang ——” một tiếng, ngoài cửa truyền đến một tiếng súng vang, gã đàn ông đột nhiên ngã xuống đất.

Andre nhìn một cái, gã tù binh đang che bắp đùi của mình không ngừng co quắp trên mặt đất.

Andre quay đầu lại, một loạt đèn pin chiếu vào trên mặt cậu.

Andre vội vàng mặc quần vào, kéo chăn che thân thể của mình.

Andre híp mắt lại, trong nghịch sáng nhìn thấy một bóng người cao gầy đi tới, phía sau là một loạt binh sĩ đảng vệ quân.

Là Ludwig!

Andre dùng sức híp mắt mới có thể nhìn rõ, Ludwig một thân quân phục đảng vệ quân chỉnh tề, phía ngoài khoác áo măng tô của sĩ quan Nazi, đứng ở trước mặt mình, trên tay cầm một khẩu súng màu bạc.

Dưới tình huống như thế, Andre không thấy rõ khuôn mặt và biểu tình của Ludwig.

Cho đến khi người nọ đứng ngay trước mặt mình, Andre mới miễn cưỡng nhìn thấy đôi môi mỏng mím chặt một chỗ của người nọ, cùng với vành nón ép thật thấp.

Andre không biết nên nói gì, nhưng nước mắt nhanh chóng trào lên hốc mắt, đây lần đầu tiên từ lâu lắm rồi Andre mới khóc ở trước mặt người khác.

Ngón tay thon dài đeo bao tay màu trắng của Ludwig nắm cằm Andre, ngón tay cái chậm rãi vuốt ve môi dưới của cậu.

Mặc dù Andre cố hết sức nén lại, nhưng khoảnh khắc Ludwig chạm đến mình, một giọt nước mắt vẫn rơi xuống từ hốc mắt.

Ludwig không chút biểu tình nhìn Andre.

"Andreyevich, cho tôi đáp án của em."

Nói xong liền buông lỏng ngón tay nắm cằm Andre.

Andre ngẩng đầu, lảo đảo nhảy xuống giường, quỳ trên mặt đất, ôm hai chân Ludwig, trên mặt tràn đầy nước mắt:

"Dẫn tôi đi…… Van xin ngài! Thiếu tá! Mang tôi rời khỏi đây……"

"Tại sao…… Tại sao mọi người lại trở thành như vậy?!!"

Andre có gương mặt thanh tú như ánh trăng, giờ phút này biểu tình thống khổ không chịu nổi.

Ludwig kéo kéo khóe miệng, không nói lời nào, chỉ ưu nhã vươn tay phải của mình đặt trước mặt Andre.

"Chờ ngày em muốn trở lại, tôi chính là chủ nhân của em, em phải quỳ xuống hôn mu bàn tay tôi."

Andre nhớ lại ước định kia, sửng sốt một chút, sau đó quay mặt sang nhìn, vẻ mặt mọi người xung quanh chết lặng.

Andre lại một lần nữa cảm thấy sởn gai ốc, vì thế buông cánh tay ôm hai chân Ludwig ra, sau đó cầm tay Ludwig, run rẩy hôn mu bàn tay người nọ.

"Chủ nhân. Cầu xin ngài mang tôi trở về."

"Trở về đâu?" Ludwig đột nhiên hỏi.

Andre cúi đầu.

"Về nhà. Tôi muốn cùng chủ nhân về nhà."

Ludwig đột nhiên cười cười, đưa tay vuốt ve gò má Andre, "Bé ngoan."

Hai tay Andre nắm thật chặt, cắn môi, nước mắt không ngừng rơi xuống, dưới ánh sáng ngọn đèn pin phát ra một tia ánh sáng trong suốt.

……..

Ludwig phất tay một cái, hai binh sĩ đảng vệ quân phía sau liền khiêng một cái ghế da màu nâu đậm tới đây.

"Mời ngồi, thiếu tá Ludwig."

Binh lính cung kính hành lễ với Ludwig.

Ludwig đối bọn họ tỏ vẻ cảm tạ, sau đó ngồi xuống, móc ra hộp xì gà bằng bạc trong túi áo quân phục, mở ra lấy một điếu xì gà.

Binh sĩ đảng vệ quân lập tức cúi người đốt xì gà cho Ludwig, Ludwig gác hai chân ngồi trên ghế, phất tay về phía Andre.

"Qua đây, Andreyevich."

Andre nghe lời đứng lên, ngồi ở bên cạnh Ludwig, thân thể khẽ tựa vào người Ludwig. Bởi vì thời tiết rét lạnh, thân thể Andre hơi run rẩy một chút, Ludwig vươn tay ôm Andre vào trong ngực.

Ludwig nhìn gã đàn ông trên mặt đất, nói với binh sĩ đảng vệ quân phía sau:

"Người này không phục tùng mệnh lệnh, gây rối trật tự nội bộ trại tập trung, xử quyết tại chỗ."

Andre bị doạ đến nhảy dựng, vội vàng nói:

"Đừng……"

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, mặt không biểu tình nói: "Câm miệng."

Andre lập tức ngậm miệng lại.

"Andre, em phải phục tùng mệnh lệnh, ngoan ngoãn nghe lời một chút."

Nói xong câu đó, Ludwig liền ngoắc ngoắc tay với binh sĩ đảng vệ quân phía sau, ý bảo có thể bắt đầu hành hình rồi.

Vì vậy, một binh sĩ đảng vệ quân cường tráng đi lên, trên tay cầm thiết chùy, một tay ấn đầu gã đàn ông, một tay khác cầm chùy dùng sức đập lên đầu gã, gã đàn ông không ngừng kêu thảm.

Chỉ một lát sau, đầu gã bị nện nát, hoàn toàn chết, chỉ còn lại thân thể co quắp do thần kinh phản ứng.

Mặt Andre bởi vì hoảng sợ mà trắng bệch như tờ giấy.

Trong đám khói xì gà Ludwig híp mắt nhìn tất cả.

Sau khi gã đàn ông chết, một loạt binh sĩ đảng vệ quân kéo thi thể của gã xuống, sau đó cầm khăn lau sạch vết máu trên mặt đất.

Trừ mùi máu tươi tràn ngập trong không khí làm người ta muốn nôn, mọi chuyện giống như chưa bao giờ xảy ra.

Ludwig đứng dậy cởi xuống áo khoác của mình, khoác lên bả vai thon gầy của Andre, trầm giọng nói: "Cùng chủ nhân về nhà thôi, người hầu nhỏ của tôi."

Andre gật gật đầu đứng dậy, mới vừa đi một bước, hai chân như nhũn ra.

Khoảng thời gian dài chịu đựng ngược đãi và đánh đập tích tụ lại từng chút từng chút, cơ hồ đều bộc phát

với Ludwig, bao gồm thân thể thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng.

Andre thở hổn hển, đầu óc bắt đầu choáng váng, thân thể khẽ tựa lên người Ludwig, nhỏ giọng nói:

"Chủ nhân, tôi đói quá……"

Nói xong, Andre liền ngất đi.

Ludwig cúi người xuống đem Andre ôm vào trong ngực, xoay người bước ra ngoài.

Binh sĩ đảng vệ quân thấy thiếu tá Ludwig muốn trở về, lập tức đi theo, lái xe hộ tống Ludwig về nhà.

5. Chương 5

"Ôi, thiếu tá, cậu bé này làm sao vậy?"

Anna nhìn Ludwig ôm Andre vào cửa, kinh ngạc phát hiện trên mặt Andre toàn là vết thương, Anna có thể tưởng tượng được thân thể Andre cũng bị thương như thế nào.

Ludwig ôm Andre lên phòng tắm trên lầu, giọng điệu lạnh nhạt trêu chọc nói: "Có thể sống sót rời khỏi trại tập trung đã là kì tích rồi."

Anna cười cười: "Thiếu tá, mấy lời này nếu như bị nguyên thủ nghe thấy sẽ không tốt đâu."

Anna chỉ chỉ bức họa Adolf Hitler trên tường.

Ludwig mặt không chút thay đổi liếc nhìn bức họa kia một cái, ôm Andre vào phòng tắm.

Do bị đồng bào tù binh trong trại tập trung ngược đãi và thiếu dinh dưỡng một thời gian dài, lúc đầu Andre hầu như không thể xuống giường, thân thể bắt đầu suy nhược.

Ludwig để Anna thu dọn và trang bị máy sưởi cho phòng cách vách, đưa Andre vào trong đó một thời gian, sau còn sắp xếp thêm hai người hầu nữ chuyên môn chăm sóc cậu.

Chăm sóc chu đáo như vậy, thẳng đến giữa tháng mười một, bác sĩ xác định thân thể Andre đã hoàn toàn bình phục.

Trong khoảng thời gian này, Andre hầu như không nhìn thấy Ludwig, bởi vì cậu bị bắt phải ở suốt trong phòng ấm.

Kỳ thật bình thường Ludwig cũng không có bận rộn nhiều việc, bởi vì bắt đầu từ tháng 6 năm 1941, chiến tranh Soviet – Đức, quân Đức vẫn trong thế tấn công hung mãnh, quân Soviet chỉ có thể rút lui. Đối với quân Đức mà nói, tình hình chiến tranh vô cùng thuận lợi, bọn họ nhanh chóng tiến quân xâm nhập nội địa Soviet, vì vậy cũng không cần chờ quân dự bị đến tiền tuyến trợ giúp.

Andre bây giờ vẫn còn nhớ, nguyên thủ đảng vệ quân Nazi Đức Adolf Hitler vào tháng 11 đã phát biểu với cả nước, hơn nữa còn tuyên bố:

"Tôi chỉ muốn nói số lượng tù binh, như vậy đã đủ để chứng minh trận chiến này thắng lợi. Chưa đầy nửa năm chúng ta đã bắt được 3,6 triệu tù binh."

Đoạn thời gian đó, hầu như mỗi ngày trại tập trung đều phát bài diễn thuyết "kích động lòng người" của Hitler, Andre cơ hồ đã thuộc hết những lời này.

Cuối tháng 11 trời đổ tuyết lớn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, hoàn toàn không có không khí lạnh giá của mùa đông Moscow.

Ngoài cửa sổ, bông tuyết không ngừng bay xuống dưới, đọng lại trên nhánh cây, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tuyết đọng chảy xuống từ ngọn cây.

Andre tựa trên giường, tùy ý lật xem một quyển sách tiếng Đức. Ludwig cho người đưa rất nhiều sách vào tủ sách cạnh giường, lúc Andre buồn chán sẽ mở ra đọc, nhưng mấy sách này đều là tiếng Đức, đọc rất khó hiểu.

"Andreyevich, mau nhìn xem mấy cái này là cái gì?"

Nghe tiếng của Anna, Andre ngẩng đầu lên, thấy Anna mặc áo khoác màu đen, trên người đeo nhiều trang sức quý giá đi đến, phía sau là một hầu nữ phụ giúp kéo một giá áo.

Andre không hiểu, nhìn Anna hỏi: "Có chuyện gì vậy? Anna?"

Anna cười cười, hơi hơi nghiêng thân mình đi, đẩy giá áo phía sau lại đây.

Andre nhìn trên giá áo treo hơn mười bộ lễ phục, tây trang màu trắng và màu đen.

"Đây là……?"

Anna vỗ vỗ tay, cười nói:

“Đây là thiếu tá đặt riêng cho cậu đấy! Thế nào? Có phải rất tuyệt hay không?”

Anna phất tay, người hầu nữ kéo giá áo đến trước mặt Andre rồi cầm một bộ tây trang màu trắng đưa cho Anna, bộ tây trang này chất lượng cao cấp, xúc cảm tuyệt hảo.

“Ôi, vải dệt sờ vào thật sự rất thoải mái! Andreyevich, mau thử xem! Đến đây, mặc thử xem!”

Anna mỉm cười cầm tây trang đi qua, đặt ở trước người Andre.

Andre kinh ngạc vuốt thử tây trang trước mặt, xúc cảm mềm mại, cắt chỉnh hoàn hảo, đường may tinh mịn……Andre sống đến chừng này tuổi chưa bao giờ mặc qua tây trang.

Cậu chỉ là một thằng nhóc ở nông thôn nước Nga, làm gì có tiền mua mấy thứ này?!

“Mấy cái này đều là tặng cho tôi?” Andre hỏi.

Anna gật gật đầu, trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

“Được rồi, Isa, bây giờ cô đi xuống đi.”

Anna phất tay, người hầu nữ liền cúi đầu lui ra ngoài.

Anna giúp Andre sắp xếp lại mền gối, sau đó ngồi ở bên giường cạnh Andre.

“Cậu Andreyevich……”

“Không, Anna, đừng gọi tôi như vậy……!”

Andre còn chưa nói xong, Anna liền nâng tay ngăn cậu lại, “Tôi không thể không nói với cậu một số chuyện mà ít người biết.”

“Được, mời nói.”

Andre thành thật nhìn Anna.

Anna khụ một tiếng.

"Lúc trước tôi là bảo mẫu của thiếu tá Ludwig, nhiều năm như vậy vẫn là tôi chăm sóc thiếu tá. Nói tóm lại, nhiều năm qua, bởi vì lí do đặc thù nào đó mà thiếu tá luôn là một người cô độc, chưa từng có một người đàn ông hoặc đàn bà nào xuất hiện trong cuộc đời của thiếu tá cả."

Andre gật gật đầu, buông xuống mí mắt, không nói lời nào.

"Gia tộc Ludwig là gia đình quý tộc có lịch sử lâu đời ở nước Đức, Ludwig không được lão gia và phu nhân quan tâm đầy đủ, vì vậy thiếu tá luôn là như thế…… Ừm, rất lạnh lùng, nhưng thiếu tá cũng không phải là một người vô tình."

Andre ngẩng đầu nhìn Anna.

"Anna, cô muốn tôi làm gì?"

Anna cười cười, hai chân ưu nhã giao cùng một chỗ, bàn tay vuốt ve khuôn mặt Andre.

"Cậu Andreyevich, cậu nên bồi thiếu tá Ludwig nhiều một chút. Thiếu tá là một người trầm tính nhưng cũng rất kiên nhẫn,làm người hầu trung thành của thiếu tá, bồi thiếu tá nhiều một chút."

Andre như mọi khi cười cho có lệ, đôi môi mỏng gắt gao mím chặt lại, vẻ mặt nghiêm túc đứng lên, cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, nhỏ giọng nói:

"Tôi đã biết, Anna, cảm ơn cô."

Anna vừa lòng cười cười, đứng dậy vỗ vỗ bả vai Andre:

"Vì vậy tôi tin tưởng cậu sẽ không khiến thiếu tá tịch mịch."

Nói xong, Anna liền ngẩng đầu đứng dậy, hai tay giao nhau đặt ở trước người, lễ độ gật gật đầu với Andre, sau đó ưu nhã đi ra ngoài.

Andre quay đầu lại, xuất thần nhìn ra mảnh tuyết lớn ngoài cửa sổ, phát ngốc trong giây lát, sau đó xốc chăn lên, mặc áo ngủ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi đến trước phòng ngủ của Ludwig, trong lòng Andre trở nên bất an, cậu vẫn còn rất sợ thiếu tá Nazi trầm mặc ít lời này, nhưng vẫn đưa tay lên gõ cửa.

“Thiếu tá, tôi là Andreyevich.”

“Vào đi.”

Bên trong truyền đến tiếng nói trầm thấp của Ludwig.

Andre vội vàng sửa sang lại áo của chính mình, đẩy cửa bước vào.

Đẩy cửa ra thì thấy Ludwig mặc quân phục chỉnh tề ngồi ở bàn làm việc trong phòng ngủ, trên tay cầm một tờ báo về tình hình chiến địa, trong miệng đặt một điếu xì gà. Andre tuy rằng đã bước vào, nhưng Ludwig cũng không có ngẩng đầu lên.

Andre cố gắng trấn an chính mình, tự bảo mình không cần khẩn trương, sau đó nhẹ nhàng cất bước đi tới bên cạnh Ludwig.

“Buổi trưa tốt lành, thiếu tá.”

Ludwig lúc này mới ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Andre.

“Thân thể tốt hơn chưa?”

Andre vội vàng gật đầu nói: “Tốt hơn rồi.”

Ludwig nghe Andre trả lời như vậy cũng không nói thêm gì nữa, Andre bị cặp mắt xám bạc kia nhìn đến cả người phát run, lực sát thương của người đàn ông này đã vượt qua tưởng tượng của Andre.

Andre không tự giác cúi đầu, thấp giọng nói:

“Cảm ơn ngài…… A!”

Andre còn chưa nói xong đã bị Ludwig đứng lên ôm vào trong lòng. Nhìn Ludwig bước tới bên giường, Andre biết Ludwig muốn làm gì, thân thể nhịn không được trở nên cứng ngắc.

Ludwig đặt Andre xuống giường, thân thể áp lên trên.

Andre theo bản năng muốn kháng cự, nhưng khi thấy Ludwig vẻ mặt lạnh ngắt nhìn thẳng vào mình, phòng tuyến của Andre đều bị đánh vỡ, cảm giác mình giống như một người phụ nữ, thân mình vô lực ở trong lòng Ludwig.

“Andre, tôi cũng không có hứng thú làm tình với một khối thi thể.”

Ludwig mặt không biểu tình nhìn Andre.

Andre nhếch miệng, nâng cánh tay, chủ động hôn lên môi Ludwig.

Ludwig tùy ý để Andre hôn không kỹ xảo trong chốc lát, sau đó mạnh mẽ đem Andre ôm vào trong ngực, ôm ngồi ở bên giường.

……

“Bé ngoan, kêu lên đi.”

Ludwig dùng sức hướng lên trên đỉnh, chờ Andre kêu ra.

Andre ngậm miệng, càng không ngừng lắc đầu, trong mắt tràn đầy nước:

“Không, không, tôi không kêu!”

Nói xong, Andre liền khóc.

Ludwig hôn bên mặt Andre, thấp giọng nói:

“Không sao, đừng khóc, đừng khóc.”

Andre hấp cái mũi, ở trong trại tập trung một tuần ngắn ngủi, Andre đã bị dọa sợ. Cái loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể toi mạng cứ dính chặt lấy cậu như hình với bóng, khiến cậu không thể nào thả lỏng được.

Ludwig ở cùng với Andre mãi cho đến bữa tối mới ra khỏi phòng ngủ.

Hai cái đùi của Andre có chút như nhũn ra, lúc đẩy cửa thấy Anna và người hầu đang đứng chờ mình và Ludwig.

“Anna……?”

Andre thấy Anna đứng trước cửa phòng ngủ, mặt lập tức liền đỏ, Anna mỉm cười nhìn vài điểm hồng hồng ở trên cổ Andre.

Andre cảm thấy nụ cười của Anna rất ý vị thâm trường, liền lập tức dựng thẳng cổ áo, che dấu vết trên cổ của mình, nghiêng mặt không dám nhìn thẳng vào mắt Anna.

Andre đột nhiên cảm thấy cực kì xấu hổ, xấu hổ muốn chết luôn cho rồi.

Mình là một đứa con trai, bây giờ lại bị một tên đàn ông đặt ở dưới thân, giống đàn bà bị sáp nhập.

Trong trại tập trung nhìn thấy người tù binh kia bị thi bạo, Andre luôn cảm thấy tên đàn ông này y hệt như bọn chúng, dùng phương thức đó để tra tấn và vũ nhục mình!

"Thiếu tá, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài muốn xuống lầu dùng cơm hay ở trong phòng ngủ dùng cơm?"

Anna cung kính cúi đầu với Ludwig.

Ludwig vẫn như trước là một thân quân phục chỉnh tề, đứng dậy bước về phía cửa phòng ngủ.

"Anna, ăn tối ở dưới lầu đi."

Anna gật gật đầu, xoay người bước xuống lầu.

Ludwig đi đến trước mặt Andre, vươn tay kéo Andre ôm vào trong ngực, cùng đi xuống lầu.

"Tối nay dọn qua phòng ngủ của tôi."

Ludwig vừa đi vừa nói với Andre.

Bởi vì suy nghĩ vừa rồi, Andre nhất thời phản ứng quá độ, mạnh mẽ đẩy tay Ludwig ra, lạnh lùng nói:

"Chỉ có đêm nay thôi phải không?"

Ludwig nhìn chằm chằm vào một bên mặt xinh đẹp của Andre, cười lạnh một tiếng, giật nhẹ miệng, cúi đầu hôn lên má của Andre, sau đó nhỏ giọng nói bên tai Andre:

"Từ nay về sau."

Andre quay đầu kinh ngạc nhìn Ludwig.

“Không thể được! Tôi là con trai, chúng ta không thể ngủ chung với nhau!”

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

“Andre, em nên hiểu rõ thân phận của mình. Em muốn yên ổn đứng bên cạnh tôi hay là bị đuổi về trại tập trung để binh sĩ đảng vệ quân luân bạo?”

Andre cúi đầu, hai tay gắt gao nắm chặt, không nói chuyện.

6. Chương 6

Sau khi ăn cơm chiều xong, Andre ngồi ở trong phòng, ôm gối đầu ngồi bên giường, hoàn toàn không có ý định đứng dậy dọn qua phòng Ludwig.

Andre không muốn ở chung một chỗ với Ludwig, không muốn giống phụ nữ ngủ chung giường với Ludwig, không bao giờ!

……

Chỉ chốc lát sau, trên hành lang phát ra tiếng bước chân, trái tim Andre nhảy thình thịch.

Tiếng bước chân dừng lại trước phòng Andre.

Andre nhìn chằm chằm cửa phòng, ôm chặt gối đầu vào trong ngực.

Cửa bị đẩy ra, hô hấp Andre gần như ngừng lại!

“Cậu Andreyevich.”

Anna cười lịch sự đứng ở trước mặt Andre.

Trái tim vừa rồi nhảy lên mãnh liệt của Andre lập tức chậm trở lại.

“Chuyện gì vậy? Anna?” Andre cẩn thận hỏi.

Anna cười nói:

“Thiếu tá đang chờ cậu, sao cậu vẫn còn ở đây?”

Andre giận đến mặt đỏ bừng, hai tay gắt gao nắm chặt áo ngủ của mình, thấp giọng nói:

“Anna, cô đi nói với Ludwig tôi không muốn ở chung với anh ta có được không?”

Anna kinh ngạc nhìn Andre.

“Cậu Andreyevich,” Anna đi qua, ngồi ở bên cạnh Andre.

“A, cưng à, đây cũng không phải là chuyện tốt, thiếu tá Ludwig cũng không phải người có tính nhẫn nại đâu, cậu biết đấy……” Anna đem môi kề sát lỗ tai Andre.

“Nếu cậu chọc giận thiếu tá, trại tập trung ấy mà, mạng sống các chiến hữu Soviet của cậu đều nằm trong tay thiếu tá……”

“Để bọn họ có thể sống sót đi ra ngoài, cậu nên thông minh một chút……”

Hô hấp của Andre giống như bị người ta chặn lại, nhất thời đình trệ, trước mắt không khỏi lại hiện lên gương mặt khát khao được sống của nhóm đồng bào ở trong trại tập trung.

Anna cười vỗ vỗ bả vai Andre:

“Thiếu tá chưa bao giờ tán thành cái chính sách trại tập trung này, cũng chưa bao giờ tham gia các hành vi giết hại, vì vậy…… Chỉ cần cậu biểu hiện thật tốt, thiếu tá nhất định sẽ không làm ra loại chuyện quá khích gì.”

Nói xong, Anna liền đứng dậy sửa sang lại quần áo của mình, khụ một tiếng:

“Như vậy, tôi đi nói với thiếu tá cậu sẽ lập tức qua ngay, chuẩn bị cho tốt đi, thân mến.”

Nói xong, Anna liền cúi đầu đi ra ngoài.

Andre nhìn bóng dáng Anna biến mất trước mặt mình, hai tay ôm đầu, ngồi ở bên giường hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy ôm gối đầu đi tới phòng Ludwig.

……

“Ludwig.”

Andre mặc áo ngủ kẻ sọc vuông, đứng trước cửa phòng ngủ, trong ôm tay ôm gối đầu của mình, mở to mắt nhìn về phía Ludwig.

Ludwig cũng thay áo ngủ, tóc đen ngay ngắn chỉnh tề ngày thường bị thả xuống dưới, có vài sợi tóc phân tán ở trên trán, hơi che khuất cặp mắt màu xám bạc tà khí.

Andre ngơ ngác nhìn Ludwig, lúc này Ludwig thật sự là vô cùng anh tuấn.

Giờ phút này Ludwig đang nằm trên giường, tay cầm bút máy viết viết cái gì ở trên giấy.

Lúc nhìn thấy Andre liền đem giấy và bút đặt ở bên giường, vẫy vẫy tay:

“Lại đây.”

Andre ừ một tiếng, đóng cửa, ôm gối đầu đi đến bên cạnh giường.

Ludwig cầm gối đầu Andre ném lên giường, sau đó một bàn tay ôm eo Andre, tay kia cởi bỏ từng cái nút trên áo ngủ sọc vuông của Andre.

Thân thể Andre run nhè nhẹ, nhưng vẫn để mặc Ludwig cởi bỏ áo quần của mình.

Ludwig mặt không chút thay đổi cởi áo ngủ của Andre, ném vào sô pha bên cạnh, sau đó đem Andre đặt dưới thân của mình.

Andre nghiêng mặt nhắm hai mắt lại.

Ludwig nắm cằm Andre, giọng điệu lạnh buốt:

“Nhìn tôi, Andre.”

Andre sợ hãi nhất là biểu tình đó của Ludwig, vì thế cố nén sợ hãi, nhìn chằm chằm vào người bên trên.

Ánh sáng chiếu lên đỉnh đầu Ludwig, tóc đen xõa xuống trán, nghịch sáng nên Andre không thấy rõ vẻ mặt của Ludwig.

“Ludwig……”

Andre cúi đầu kêu một tiếng, thanh âm có chút khàn khàn.

Ludwig giật nhẹ khóe miệng, cúi đầu, cường thế hôn lên miệng Andre.

Trong miệng Ludwig có mùi xì gà thản nhiên, trên người có khí tức hấp dẫn của nam tử trưởng thành.

Andre không tự chủ được vươn tay ôm tấm lưng rộng lớn của Ludwig, miệng bị mút đến đau, không khỏi "hmm" một tiếng.

"Hmm ~"

Ludwig cả người run lên, thô lỗ tiến vào trong cơ thể Andre.

Loại hình thức kết hợp cùng một chỗ thế này với đàn ông khiến Andre cảm thấy có chút khó có thể chấp nhận.

Andre đột nhiên cảm thấy mình thật tiện, thật thấp hèn!

Giống như một kỹ nữ bán đứng thân thể để đổi lấy an ổn tạm thời.

Một giọt nước mắt rớt khỏi hốc mắt Andre.

……

Andre dùng sức ôm lưng Ludwig, như vậy đầu mới không bị đập trúng cây cột phía sau giường.

Ludwig thể lực hơn người, dùng sức hung mãnh.

Thân thể Andre lắc lư kịch liệt, cột giường cũng bị rung động.

Andre gắt gao cắn răng nanh.

Ludwig mạnh mẽ nắm tóc Andre, mặt không biểu tình nói:

"Kêu lên."

Andre đau đến nước mắt tràn đầy hốc mắt, càng không ngừng lắc đầu:

“Không, tôi không kêu!!”

Ludwig lật người Andre lại, từ phía sau dùng sức hướng lên trên đỉnh.

Cả người Andre giống như bị lửa đốt, kích thích cực kì!

Nhưng cậu vẫn không muốn phát ra bất cứ âm thanh nào!

Andre biết mình làm vậy sẽ khiến Ludwig hưng phấn.

Ludwig nhất định rất tức giận, nhưng mà…… Lòng tự trọng không cho phép Andre giống như đám đàn bà phóng túng há miệng la to trên giường!

Ludwig hừ lạnh một tiếng, ở sau người dùng sức vỗ vỗ cái mông mượt mà của Andre.

“Kêu lên đi.”

Andre bị va chạm đến trán đổ mồ hôi, hai chân phát run, trong mắt tràn đầy đầy nước, ngón tay gắt gao nắm drap giường, nhưng miệng vẫn ngậm chặt, chết cũng không chịu kêu.

Cậu có thể để cho người đàn ông này sáp nhập, cho người đàn ông này chà đạp, có thể cam tâm tình nguyện làm nô lệ của hắn…… Nhưng mà, cậu tuyệt không kêu ở trên giường!

“A —!”

Andre bị Ludwig nắm tóc kéo xuống giường.

Ludwig mặc áo ngủ, lôi Andre ra khỏi cửa phòng.

Tầng trệt, lầu hai, toàn bộ đều im ắng.

Chỉ có mấy ngọn đèn tường phát ra ánh sáng mờ ảo.

Andre thân mình trần trụi bị Ludwig kéo đến trước cửa một căn phòng cuối hành lang.

“Bảo bối, không nghe lời sẽ bị trừng phạt.”

Ludwig cúi đầu hôn lên má Andre, sau đó kéo cửa ra, mặt không biểu tình ném Andre vào trong đó.

Andre còn chưa kịp phản ứng, trước mắt đã bị một mảnh tối đen bao trùm.

Ludwig mạnh mẽ đóng cửa lại.

Andre một mình bất lực đứng ở trong bóng đêm, vươn tay ra còn không thấy được năm ngón.

Andre phản ứng lại, nhanh chóng vọt tới trước cửa, đập cửa liên tục:

"Đừng! Đừng mà! Ludwig…… Thả tôi ra! Thả tôi ra!……"

Andre sợ nhất là bóng tối, cậu hoảng sợ bụm mặt, ngồi xuống đất mới phát trên đất trải một tầng thảm thật dày.

Andre cuộn thân mình lại, bốn phía tối đen như mực, Andre mở to hai mắt cũng không nhìn thấy cái gì hết!

Andre nhớ tới lúc mình còn ở trên chiến trường đẫm máu chiến đấu với quân Đức, bởi vì quá mệt mỏi mà ngất đi.

Lúc tỉnh lại, bốn phía tất cả đều là thi thể…… Thi thể của người Đức, thi thể của chiến hữu Soviet…… Còn có một người chết nằm ở trên người cậu, thân thể người nọ đột nhiên giật giật, phun ra một búng máu mới hoàn toàn tắt thở.

Andre lúc ấy đã bị dọa choáng váng.

Hồi tưởng khủng bố này, cùng với bóng tối lại một lần nữa đánh úp tới.

Rất nhiều người khi đối mặt với chiến tranh và cái chết đều không hề sợ hãi, nhưng khi đối mặt với bóng đêm tĩnh lặng lại sợ hãi vô cùng.

Bởi vì những hồi tưởng kinh khủng mà mình nghĩ đã quên mất, trong bóng đêm lại một lần nữa ập tới!

Andre bụm mặt, gắt gao nhắm mắt lại, thẳng đến khi ngất đi.

……

Andre không biết đã bị nhốt trong này bao lâu.

Trong phòng thủy chung vẫn tối đen, vươn tay chẳng nhìn thấy năm ngón.

Vô luận thế nào đi nữa Andre cũng không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Một giọt nước Andre cũng chưa uống, trên người trần như nhộng, bởi vì vừa đói vừa khát mà môi khô nứt, hai chân như nhũn ra, đầu óc hỗn loạn.

Lúc trước thân thể Andre suy yếu và thiếu dinh dưỡng, một đoạn thời gian sau được chăm sóc tốt nên khá hơn một chút, hiện tại sợ hãi quá độ mà đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực, căn bản là không thể đứng nổi.

……

Không biết lại qua thêm bao lâu.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Ánh nắng màu trắng từ cửa sổ sát đất ở phòng khách bên ngoài chiếu vào.

Andre nằm dán lưng lên tường, thân thể cuộn lại một chỗ, bởi vì ở trong bóng đêm lâu rồi mắt không tiếp xúc với ánh sáng nên phát đau.

Andre vô lực nâng tay lên che khuất hai mắt của mình, có điều cánh tay bủn rủn vô lực, chỉ chốc lát sau liền thở dốc, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Cổ họng Andre khô gần chết, ngẩng đầu lên thì thấy Ludwig một thân quân phục đi đến, híp mắt nhìn về phía Andre.

“Ludwig……”

Andre cúi đầu gọi một tiếng, môi khô nứt, yết hầu rát đau.

Ludwig ngồi ở đối diện Andre, lúc này Andre mới phát hiện trong phòng nguyên lai còn có ghế sô pha.

“Có phải sợ lắm không?”

Ludwig trầm giọng hỏi.

Andre mím môi, không nói lời nào cuộn thân mình ngồi ở một góc, đầu cúi thấp xuống, giống như không muốn nhìn thấy người trước mặt.

Ludwig vỗ vỗ tay, Anna cầm một ít điểm tâm tiến vào, đặt trên bàn trà cạnh Ludwig, sau đó lui ra ngoài.

Andre ngửi thấy mùi thức ăn thì không ngừng nuốt nước miếng, nhưng vẫn cố chấp không chịu ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Ludwig giật nhẹ khóe miệng, cởi mũ xuống đặt ở bên cạnh, mở hai chân ra, vẫy vẫy tay với Andre.

"Đi qua đây, bé ngoan."

Andre nhắm chặt mắt lại, sắc mặt tái nhợt cơ hồ muốn hòa vào vách tường phía sau.

Ludwig thấy Andre vẫn cứng đầu như vậy, chậm rãi đi đến từ trên cao nhìn xuống Andre.

Ludwig nở nụ cười lạnh, vươn tay nắm tóc Andre, bức Andre ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên nhìn về phía mình.

"Có nhớ tôi không?"

Andre lắc đầu, bởi vì đau đớn mà hốc mắt dâng lên một tầng nước, gân mạch màu xanh hiện lên trên trán và hai gò má:

"Không có, không nhớ……"

Ludwig hung hăng cho Andre một cái tát, Andre nhất thời choáng váng đầu, lỗ tai ong ong.

Andre che mặt ngã ngồi trên mặt đất, cố nén không cho nước mắt rớt xuống dưới.

Ludwig tiến lên nắm bả vai Andre, đặt lên đi văng, hung hăng xâm phạm Andre.

Andre cắn răng, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy thân thể bị người liên tục va chạm va chạm! Phía sau giống như bị xé rách!

Ludwig nắm tóc Andre, hôn lên môi Andre, thấp giọng nói:

"Bảo bối, kêu lên đi."

Andre lắc đầu nói:

"Không…… Tôi không kêu!"

Bởi vì quá đói khát, hai chân Andre như nhũn ra nhưng vẫn bị va chạm không ngừng, đành phải quỳ gối bên sô pha, người kia lại bắt cậu đứng dậy.

"A —!"

Ludwig đột nhiên cúi đầu, cắn mạnh một ngụm lên cổ Andre. Andre cảm thấy mạch máu của mình nhất định vỡ tan rồi, bởi vì Ludwig còn mút vào, sau đó liếm miệng vết thương của Andre.

"Bảo bối, tôi thích hương vị của em, thân thể của em, làn da của em, còn có máu của em……"

Andre đột nhiên khóc lên, cầu xin nói:

"Ludwig…… Ludwig! Xin anh đấy, xin anh giết tôi đi! Giết tôi đi……!"

Ludwig cười lạnh một tiếng, thân thể vẫn còn gắn kết cùng một chỗ, cầm súng chỉa vào huyệt thái dương của Andre.

"Thật sự muốn chết sao? Bảo bối?"

Andre quay đầu, thấy trên cánh môi đỏ sẫm của Ludwig còn lưu lại máu của mình, thoạt nhìn dị thường quỷ dị. Andre lập tức nức nở cơ hồ không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

"Giết tôi……"

Ludwig híp mắt, lạnh lùng nhìn Andre, thấp giọng nói:

"Tôi sẽ không giết em, tôi sẽ cho đồng bào của em chết ở chỗ này…… Tôi chưa bao giờ thích hành vi giết hại, nhưng mà, cha tôi vẫn hy vọng tôi tàn nhẫn một chút……"

Andre trợn lớn mắt, lăng lăng nhìn Ludwig, lắc đầu nói:

"Không, không được, Ludwig, anh không thể làm như vậy!"

Khóe miệng Ludwig xuất ra một nụ cười lạnh, lộ ra răng nanh trắng muốt, rất hợp với cặp mắt màu xám

bạc, thoạt nhìn như một con dã thú hung ác.

Ludwig đặt súng dưới cằm Andre, vẻ mặt kiêu ngạo:

"Andre, em là đồ chơi của tôi, tôi là chủ nhân của em, em nên nghe lời tôi nói, quỳ gối dưới chân tôi, chứ không phải nghĩ đến sinh tử của người khác."

Ngực Andre run lên, nhìn ánh mắt kinh khủng của Ludwig, chậm rãi cúi đầu, rốt cuộc phát hiện mình không có bất kì lý do nào.

"Ludwig, xin đừng như vậy."

"Vậy thì, bé ngoan, em nên gọi tôi thế nào?" Họng súng của Ludwig không ngừng vuốt ve khuôn mặt Andre.

Andre cúi đầu, cắn môi dưới, nhỏ giọng nói:

"Chủ nhân……"

Ludwig vừa lòng gật gật đầu.

"Nhớ kỹ, tôi thích bé ngoan gợi cảm chủ động."

Nói xong, Ludwig lại một lần nữa đặt Andre lên sô pha, tiếp tục động tác.

Andre cắn miệng, hai tay gắt gao bấu chặt sô pha, lớp da bên ngoài sô pha in thật sâu dấu ngón tay Andre.

Ludwig hung hăng vỗ mông Andre.

"Kêu lên đi, bảo bối."

Nước mắt Andre rớt xuống dưới, Ludwig bỏ ngón tay vào trong miệng Andre, cường ngạnh mở khớp hàm Andre, tà ác nói:

"Kêu lên, hoặc là liếm ngón tay của tôi."

Andre nhắm chặt mắt lại, đầu lưỡi bắt đầu liếm ngón tay Ludwig, Ludwig hài lòng nói:

“Rất tốt.”

Nói xong, Ludwig liền ôm Andre ngồi trên sô pha, vươn tay cầm một khối điểm tâm nóng hầm hập, đặt ở bên miệng Andre.

“Ngoan, ăn đi.”

Andre cẩn thận há miệng, ăn vào rồi mới ý thức được mình rốt cuộc đói cỡ nào.

Andre vội vàng nuốt đồ ăn xuống, cậu thật sự đói bụng lắm, cậu cảm thấy dạ dày mình như đang tiêu hóa cơ thể của mình vậy, cảm thấy giống như sắp chết đói.

Ăn một khối điểm tâm, Andre liền cảm thấy trong cơ thể sinh ra sức sống và nhiệt lượng.

Ludwig tà ác cười cười, đưa tay đến trước mặt Andre, trên ngón tay còn dính mảnh vụn thức ăn ban nãy.

“Liếm sạch đi.”

Andre ngẩng đầu nhìn Ludwig, do dự một chút, cuối cùng vẫn là há miệng ngậm ngón tay Ludwig vào.

Ludwig lại cầm một khối điểm tâm đến.

“Ăn.”

Andre ngậm điểm tâm trong miệng, nhưng cổ họng lại rát muốn chết.

Vì thế Andre phun điểm tâm ra, sau đó lắc đầu nói:

“Ludwig, tôi khát nước.”

Ludwig cười cười, từ bên hông lấy ra một con dao, cắt một đường trên cổ tay của mình, đặt ở trước mặt Andre.

“Uống đi.”

Andre hoảng sợ lắc đầu, nhìn máu đỏ tươi chảy ra từ cổ tay Ludwig. Ludwig ấn ót Andre, đặt cổ tay ở bên miệng Andre:

“Uống đi, nếu không, tôi cho em uống máu chính em đấy.”

Andre run rẩy mở miệng, bắt đầu mút máu chảy từ trong cơ thể Ludwig.

Andre lệ rơi đầy mặt, máu này vẫn còn ấm, có vị ngọt, rất nhanh liền khiến yết hầu và dạ dày Andre dễ chịu.

Andre ngẩng đầu nhìn ý cười trên mặt Ludwig, nước mắt mạnh mẽ rớt xuống.

Hút vào quá nhiều máu tươi, máu từ khóe miệng Andre chảy xuống dưới.

Ludwig nắm cổ Andre, thô lỗ hôn môi Andre, mùi máu của cả hai luân chuyển trong khoang miệng.

Andre vươn hai tay ôm chặt Ludwig, khó khăn thở dốc, khóc hỏi:

“Ludwig, Ludwig, tại sao lại làm như vậy? Tại sao?”

Ludwig cũng không trả lời, lật thân thể Andre lại đặt trên ghế sô pha, bắt đầu giao hợp từ phía sau.

Cả người Andre căng thẳng, ngẩng đầu lên, gắt gao cắn chặt răng.

Ludwig đem môi kề sát bên tai Andre, dùng đầu lưỡi liếm cổ Andre:

“Kêu lên đi, bé ngoan, hay muốn bị chủ nhân trừng phạt tiếp?”

Andre một bên nức nở một bên gật đầu, bắt đầu lớn tiếng rên rỉ.

Từ đó trở đi, Andre liền cảm thấy, cả đời này mình cũng đừng vọng tưởng trốn thoát.

Thân thể này……

Vĩnh viễn cũng không thuộc về mình.

“Thật sự là một cậu bé đáng yêu.”

Ludwig nói.

7. Chương 7: Bị Cầm Tù

Thân thể Ludwig thon dài cao lớn, thể lực hơn người, Andre bị chỉnh suốt một buổi chiều, thẳng đến khi vận động quá độ mà hôn mê.

……

Lúc Andre tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường, trên cổ tay có một cây kim, hình như là đang truyền nước biển.

Ludwig ngồi ở sô pha đối diện giường, vừa ngậm xì gà vừa xem báo giấy, trên người mặc áo lông cổ thấp màu đen, lộ ra xương quai xanh, vài sợi tóc đen tùy ý thả xuống dưới, lúc cúi đầu che khuất cặp mắt, trông thâm trầm mà gợi cảm.

Andre nhìn quét qua một lần, phát hiện trong phòng ngoại trừ mình và Ludwig ra thì không còn ai cả.

Andre chớp mắt, bởi vì cổ họng đau đớn mà ho khan một tiếng.

Ludwig dập tắt xì gà, buông báo trên tay, ngẩng đầu lên, cặp mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre, "Tỉnh?"

Andre không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, như vậy sẽ khiến cậu nhớ lại bản thân đã khuất phục dưới thân người đàn ông tàn bạo này như thế nào, bị hắn âu yếm như thế nào.

Vì thế Andre mím môi, nghiêng mặt sang chỗ khác không thèm nhìn Ludwig, lông mi thật dài lấp lóe dưới ánh mặt trời.

Ludwig thấy thái độ của Andre thì cười lạnh một tiếng, đứng lên bước qua bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Andre.

Ngón tay Ludwig vừa đụng tới Andre, thân thể Andre liền run rẩy kịch liệt, cả người cứng ngắc, ngón tay nắm chặt thành quyền, khiến cho nước đang truyền không thể truyền vào trong cơ thể, ngược lại máu bắt đầu chảy ngược ra, khúc nước gần cổ tay nhất Andre đều là màu hồng của máu.

Ludwig liếc mắt nhìn nhìn, vươn tay nắm cằm Andre:

"Bé ngoan, tôi chăm sóc em suốt cả buổi tối, em lại đối xử với tôi như vậy?"

Trái tim Andre đập thình thịch, nhất thời có chút choáng đầu, mím môi, quay đầu lại nhìn Ludwig, thấp giọng nói:

"Cám ơn sự chăm sóc của anh, Ludwig."

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre, đột nhiên khóe miệng nổi lên ý cười tàn khốc:

"Bảo bối, về sau hãy ngủ chung với tôi, được không?"

Andre chớp mắt nhìn Ludwig, còn có nụ cười trêu tức trên khóe miệng của Ludwig, hạ mí mắt xuống, nhỏ giọng nói:

"Ludwig, chúng ta vẫn là không cần ngủ cùng nhau…… Mỗi buổi tối tôi đều qua đây có được không?"

Ludwig đột nhiên cười cười, cúi đầu hôn lên môi Andre, Andre bị động há miệng, mặc cho Ludwig hôn. Ludwig hôn một hồi lâu mới ngẩng đầu, Andre bởi vì thiếu dưỡng khí mà mặt đỏ tai hồng, càng không ngừng thở hổn hển, ngực phập phồng kịch liệt.

Ludwig cúi đầu, nhìn chằm chằm vào Andre, khuôn mặt thon gầy anh tuấn kề sát vào hai gò má của Andre.

Lần đầu tiên Andre nhìn thấy khuôn mặt này gần như vậy, tim không khỏi đập thật nhanh, hô hấp dồn dập, nhất là hơi thở nóng rực của người nọ toàn bộ đều phả lên mặt mình.

Ngón tay Andre nắm chặt drap giường, không tự chủ được hạ thấp mí mắt.

Ludwig vươn tay nâng mặt Andre, để Andre nhìn thẳng vào chính mình:

"Andreyevich, em không hài lòng tôi ở chỗ nào? Với cái thân thể giống con gái này của em, không có đàn ông nào thích đâu…… Cũng không thỏa mãn được đàn bà."

Andre mím môi không nói lời nào, trong lòng cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề, nước mắt từ hốc mắt bắt đầu rơi xuống. Andre cố nén xúc động muốn khóc, quật cường ngậm chặt miệng.

Ludwig lấy ra khăn tay, lau khô nước mắt bên mắt Andre, vươn tay vuốt ve môi Andre:

"Em ngoại trừ bộ dạng xinh đẹp, còn có cái gì đáng giá? Nghe lời tôi đi, tôi rất giàu có, em sẽ có một cuộc sống hạnh phúc."

Andre đẩy ngón tay Ludwig ra, kiên quyết nói:

“Anh có tiền hay không liên quan gì tới tôi! Tôi không cần tiền của anh…… Tóm lại, tôi không muốn ngủ cùng nhau.”

“Vậy em cảm thấy mình nên ngủ cùng ai?” Ludwig cười lạnh một tiếng.

“Vợ của tôi…” Andre thấp giọng nói, “Đàn ông con trai dĩ nhiên là muốn cưới vợ sinh con….”

Ludwig đột nhiên đứng dậy, híp mắt, nhìn chằm chằm vào Andre, sau đó xốc chăn lên, thân thể trắng nõn thon gầy của Andre hiện ra trước mặt Ludwig, Andre bên trong cái gì cũng không mặc.

“Andre, đừng vọng tưởng cưới vợ sinh con, em vẫn là ngoan ngoãn đứng ở bên người tôi đi.”

Ludwig nâng tay lên, lòng bàn tay phát ra thanh âm kim loại ma sát lẫn nhau, Andre nhất thời mở to hai mắt.

“Anh làm cái gì tôi vậy?!”

Andre kinh ngạc nhìn dây xích trên tay Ludwig, dây xích bằng thép dưới ánh mặt trời mặt lóe ra ánh sáng, Andre cảm thấy trong ngực lạnh buốt.

Ludwig nhếch môi, có vẻ như biểu tình hoảng sợ trên mặt Andre làm hắn rất thích.

Ludwig kéo kéo dây xích, Andre cảm thấy chân phải của mình giật giật, giống như là bị cái gì vây quanh.

Ludwig lắc lắc dây xích trên tay, trên mặt lộ ra biểu tình tà ác:

“Bảo bối, dây xích này cũng đủ dài, em có thể đi toilet, nhưng mà…… Em không đi đến phòng em được đâu. Vậy nên, sau này cứ ở chỗ của tôi đi.”

Andre tức giận ngồi dậy: “Ludwig, anh là đồ vô nhân đạo!”

Ludwig nhún nhún vai, ngồi xuống, “Bảo bối, tôi đã rất nhân đạo rồi.”

Andre nhắm mắt lại run run trong chốc lát, sau khi mở mắt ra hai mắt đã đỏ bừng.

“Ludwig, anh đừng làm như vậy.”

Ludwig mặt không chút thay đổi nói:

“Tôi chỉ hi vọng em ngủ chung với tôi, em có đồng ý không?”

Andre ngậm miệng không nói lời nào, Ludwig nhíu nhíu mày, ném dây xích xuống đất, dây xích phát ra tiếng vang đinh đinh.

Ludwig đứng dậy đi ra cửa.

Andre nhổ kim truyền nước trên tay ra, nhảy xuống giường chạy về phía Ludwig hét lớn:

“Ludwig! Tôi không muốn bị khóa ở trong này! Tôi không muốn!”

Vừa đi đến trước mặt Ludwig, hai chân Andre đột nhiên mềm nhũn, đầu đau muốn chết, thân mình chống đỡ không vững có vẻ sắp ngã sấp xuống.

Ludwig tiến lên đỡ Andre, thần sắc tối sầm:

“Andre, nếu em muốn chết, tôi sẽ làm cho toàn bộ tù binh trong trại tập trung chết cùng với em!”

Andre giãy dụa đẩy Ludwig ra, nước mắt khống chế không được rốt cuộc rớt xuống dưới, vừa nức nở vừa nói:

“Ludwig, tại sao anh lại làm như vậy?…… Tại sao?”

Ludwig dùng sức ôm Andre vào trong ngực, hung hăng hôn môi Andre, giống như khuôn mặt tuyệt vọng nức nở của Andre khiến hắn đặc biệt kích động.

Miệng Andre rất nhanh đã bị cắn rách, trên môi điểm điểm vài giọt đỏ tươi.

Andre đỏ hồng mắt nhìn khuôn mặt không chút biểu tình Ludwig, hung hăng nói:

“Anh là đồ ma quỷ! Đồ khốn kiếp!”

Ludwig cũng không tức giận.

“Andre, bảo bối, em nên ngủ thì một giấc thì tốt hơn. Em hôm nay rất kích động.”

Nói xong, Ludwig liền ném Andre lên giường, thân thể Andre run rẩy, chân phải bị xích va chạm với cột giường, phát ra thanh âm đinh đinh.

Andre còn chưa kịp phản ứng lại.

Ludwig đã áp lên trên, vác hai chân Andre lên vai, dùng sức xâm phạm.

Andre cắn chặt miệng, nhắm mắt lại, chịu đựng Ludwig cường bạo.

Ludwig giật nhẹ khóe miệng, cúi đầu cường thế hôn môi Andre.

Hương vị trong miệng Ludwig rất dễ chịu, rất tươi mát, mang theo mùi xì gà thượng hạng thản nhiên. Andre hận bản thân tại sao lại không cảm thấy chán ghét, tại sao lại không cảm thấy ghê tởm!

Vì thế Andre càng không ngừng lắc đầu, muốn tránh khỏi môi của Ludwig.

Ludwig càng thêm dùng sức, Andre có chút không chịu nổi, rốt cuộc nhịn không được kêu lên:

"A – nhẹ một chút…… Nhẹ một chút —!"

"Ludwig, nhẹ một chút……!"

Trên mặt Ludwig lộ ra biểu tình tàn khốc, thấp giọng nói bên tai Andre:

"Xin tôi, tôi sẽ nhẹ một chút."

Andre kiên quyết lắc đầu, "Không, không!"

Ludwig trực tiếp ôm Andre dậy, ngồi ở bên giường, Andre bị kích thích vô cùng, dù sao thực tủy biết vị*, cũng không phải hoàn toàn không có khoái cảm, hơn nữa Ludwig là một quân nhân đặc biệt mạnh mẽ, có thể dễ dàng ôm thân thể nhỏ gầy của Andre.

*ăn một lần rồi nghiện

Khóe mắt Andre sắp tràn ra nước, hai tay vô lực, vòng eo thon gầy bị Ludwig dùng hai tay nắm.

……

Andre rốt cuộc chịu không nổi, cả người run rẩy khóc nói:

“Xin anh…… Chủ nhân, xin anh! Nhẹ một chút……!”

Ludwig đột nhiên dùng sức đè bả vai Andre, nhấn xuống một cái, Andre run rẩy một chút, ngất đi, chất lỏng bắn vào trên người Ludwig.

Ludwig vừa lòng hôn lên má Andre, rút ra đi xuống, đem Andre đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó gọi điện thoại mời bác sĩ tới, một lần nữa truyền nước biển và chất dinh dưỡng cho Andre, sau đó tiếp tục hút xì gà, xem báo giấy.

……

Andre cũng không có khuynh hướng thích bị ngược, cậu hận thấu Ludwig.

Andre cũng hận bản thân mình yếu đuối, lúc trước ở trong trại tập trung lẽ ra nên tìm một cơ hội tự sát cho rồi, hoặc là chiến đấu đến cùng với cái tên đàn ông hay ngược đãi mình, bảo vệ danh dự của mình…… Vậy mà bây giờ…..

Andre trần như nhộng ngồi ở trên giường, bên giường đặt rất nhiều đồ ăn, rượu và sách.

Hơn phân nửa thời gian, Ludwig đều đứng trong phòng ngủ của mình im lặng đọc sách, hoặc là vẽ bản đồ tình hình chiến tranh, rất ít đi qua trại tập trung.

Andre dần dần phát hiện, Ludwig cũng không thích trại tập trung, hắn thậm chí cũng không giống mấy binh sĩ đảng vệ quân khác treo hai chữ nguyên thủ ở bên miệng.

Mà điều khiến Andre cảm thấy càng kỳ lạ là, Ludwig và đảng vệ quân bên trại tập trung hình như cũng không có lui tới thường xuyên, điều này làm cho Andre cảm thấy khó hiểu.

Ludwig thích hút xì gà, mỗi khi Ludwig xem báo hay là vẽ bản đồ, Andre phát hiện trong miệng Ludwig đều ngậm một điếu xì gà, trong phòng tràn ngập mùi xì gà.

Chân Andre bị khóa xích, một bên xích khác cột vào cột giường. Andre bị cầm tù ở trong này, nhiều lần phản kháng cũng không có hiệu quả, Ludwig luôn dễ dàng khiến Andre thỏa hiệp, Andre vừa sợ vừa oán hận người đàn ông này.

Hiện tại ngoại trừ đi toilet, Andre không thể đi ra ngoài, chỉ tựa vào bên giường im lặng đọc sách, trên lưng đắp một lớp chăn mỏng.

Rất nhanh đã vào cuối tháng mười, bên ngoài như trước vẫn đổ tuyết lớn, trắng xoá một mảnh, thoạt nhìn rét lạnh dị thường, nhưng bên trong vẫn rất ấm áp, Andre không cảm nhận được cái lạnh buốt đó.

……

Sau khi ăn xong cơm trưa, Andre như thường lệ ôm một quyển sách ngồi ở bên giường.

Gần đây Ludwig có vẻ bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều viết chữ vẽ hình, vẽ vẽ cái gì đó trông rất lớn, sau đó buổi tối sẽ có người tới lấy bản vẽ đó.

Trong phòng chỉ có tiếng "soạt soạt" của bút máy trên giấy, còn có thanh âm của Anna và các người hầu đùa giỡn bên ngoài – Bọn họ lúc rảnh rỗi thích nhất là đứng nói chuyện với nhau, bàn luận một ít vấn đề nhàm chán nào đó, hoặc là hồi tưởng về ngày lễ quốc khánh Đức năm ngoái.

Ludwig thế nhưng chưa bao giờ tức giận, thậm chí đối với các phụ nữ trung niên này rất lễ phép, Andre thật kinh ngạc.

Ludwig đối xử với mình luôn tàn bạo như vậy, vậy mà tất cả mọi người đều nói Ludwig là điển hình cho con trai gia đình quý tộc Đức, luôn luôn rất lễ phép, là một người đáng tôn kính.

Thỉnh thoảng có vài bà quản gia hội riêng mang đến một ít thiếu nữ Đức trẻ đẹp, Anna lén nói cho Andre biết, bọn họ đều thuộc tầng lớp thượng lưu, là tiểu thư sinh ra trong gia đình giàu có, bởi vì ngưỡng mộ Ludwig nên mới nhờ riêng các quản gia giới thiệu giúp.

Andre thế mới biết nguyên lai Ludwig được hâm mộ như vậy, mà khi nhìn cái người trước mặt con gái thì tỏ ra đường hoàng lễ phép, Andre càng thêm chán ghét tên đàn ông hai mặt này.

8. Chương 8: Yodia

"Thiếu tá, tiểu thư Yodia rất nhanh sẽ đến đây, ngài có ra gặp cô ấy không?"

Anna đứng trước cửa phòng ngủ, mỉm cười nhìn về phía Ludwig.

Hôm nay Ludwig vẫn như thường lệ mặc một kiện áo lông cổ thấp màu đen, tóc tùy ý phân tán trên trán, ánh mắt băng lãnh, khóe miệng mím chặt một chỗ.

Andre dựa vào bên giường xem một quyển sách tiếng Anh, thoạt nhìn có vẻ rất khó hiểu, tuy rằng Andre và Ludwig đều dùng tiếng Anh để đối thoại với nhau, nhưng từ vựng tiếng Anh Andre cũng không biết nhiều.

Nghe thấy Anna nói những lời này, Andre liền ngẩng đầu, vụng trộm liếc mắt nhìn Anna một cái.

Ludwig ngẩng đầu, trên tay như trước cầm một cây bút máy màu đen, mặt không biểu tình nói:

"Yodia? Tôi hình như không biết người này."

Andre vụng trộm lén nhìn mặt Ludwig, người này diện mạo cao quý thanh lịch, trong người mang huyết thống Đức, lúc không có biểu tình gì trông cực kì nghiêm túc, cho Andre một loại cảm giác rất gia trưởng, còn kèm theo cấm dục cảm của người theo đạo.

Anna cười cười:

"Thiếu tá, cô ấy chính là người lúc trước lớn lên ở nông thôn Đức với ngài, tiểu thư Yodia đấy. Cha của cô ấy, ông Smith, là thương nhân bán lương thực, bây giờ cực kì cực kì giàu có.

Lương thực ở doanh trại chúng ta đều là do nhà bọn họ cung cấp. Lần này tiểu thư Yodia đặc biệt từ Đức đến đây thăm ngài đấy!"

Ludwig gật gật đầu, trên mặt không có biểu tình gì.

"Được rồi, Anna, tôi sẽ lập tức đi xuống, tôi phải thay quần áo đã."

Anna gật gật đầu, đóng cửa đi ra ngoài.

Andre biết Ludwig hiện tại bề bộn nhiều việc, nhất là cả buổi sáng đều vùi đầu vẽ bản đồ, một câu cũng chưa nói, nhưng mà chỉ cần có khách đến đây, Ludwig sẽ luôn lịch sự ngừng công việc, thay quần áo, sau đó đi xuống tiếp đãi khách.

Thói quen sinh hoạt lễ phép này khiến Andre không thể tưởng tượng được, người đàn ông này thật sự là cái người tối nào cũng ngang ngược cưỡng đoạt mình đấy sao?

Trong lúc Andre xuất thần nhìn Ludwig, Ludwig đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Andre:

"Làm sao vậy, bảo bối?"

Andre hừ lạnh một tiếng, ném quyển sách trên tay xuống đất, tức giận nói:

"Sách tiếng Anh này xem không hay, còn sách tiếng Đức gì gì đó tôi xem không hiểu, tôi muốn xem sách tiếng Nga."

Ngạc nhiên là Ludwig cũng không có tức giận, ngược lại chỉ cuối người xuống nhặt sách lên đặt ở bên

giường, sau đó ngồi trên giường, nhẹ nhàng chậm rãi hôn môi Andre:

"Được."

Andre giật mình nhìn Ludwig, Ludwig cũng đang nhìn Andre.

Andre đỏ mặt cúi đầu, bắt đầu nói sang chuyện khác.

"Ludwig, anh rõ ràng cũng rất bận rộn, tại sao lại muốn buông công việc đi gặp khách? Bảo bọn họ về là được rồi, bọn họcũng không thể không đi."

Ludwig nhíu nhíu mày.

"Ghen tị?"

Andre cũng nhíu mày, lập tức trả lời:

"Không có!"

Ludwig cũng không nói gì, chỉ đứng dậy cầm bộ âu phục màu đen, đứng trước gương lớn mặc lên người, sau đó cầm lược chỉnh lại tóc, cặp mắt xám bạc hơi híp lại nhìn Andre trong gương:

"Andre, đây là lễ phép mà gia tộc Ludwig giáo dục tôi từ nhỏ, loại lễ nghi này không liên quan đến thân phận và địa vị."

Andre mím môi, ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt thon gầy anh tuấn của Ludwig, sau đó ngậm miệng lại không nói gì nữa.

Ludwig xoay người đi đến trước mặt Andre.

"Tôi sẽ gọi người đưa tới cho em một ít sách tiếng Nga, nhưng mà em vẫn cần xem sách tiếng Đức nhiều một chút, học tiếng Đức cho thật tốt."

"Sao tôi phải học tiếng Đức?" Andre không cam lòng hỏi.

Ludwig sắc mặt trầm xuống, nâng cằm Andre để cậu nhìn thẳng vào mình.

"Cả đời này em đều đi theo tôi, sau khi chiến tranh chấm dứt tôi sẽ dẫn em về Đức, em đương nhiên phải

học tiếng Đức."

"Tôi không muốn đi Đức!"

Andre lập tức cãi lại.

Ludwig cười lạnh một tiếng.

"Vật nhỏ, nếu không phải bây giờ tôi phải tiếp đãi khách, tôi nhất định sẽ trừng phạt em một trận."

Cả người Andre căng cứng, không dám nói tiếng nào.

Ludwig tà tà cười, ngón tay vuốt ve môi Andre. Hầu như mỗi đêm Ludwig đều làm tình với Andre, môi Andre luôn trong trạng thái hơi sưng như vậy.

"Bây giờ thì, người hầu nhỏ đáng yêu, hôn chủ nhân một cái."

Ludwig lạnh lùng nói.

Andre nghe thấy bên ngoài truyền đến thanh âm phụ nữ, liền quỳ gối trên giường, ngẩng đầu lên, dự định chỉ hôn nhẹ lên miệng Ludwig.

Ludwig mạnh mẽ đặt môi mình lên môi Andre, dùng sức mút vào, miệng lưỡi dây dưa, Andre cảm thấy khó có thể hô hấp.

Sau khi hôn sâu một trận, Ludwig mới buông Andre ra, "Bé ngoan."

Ludwig lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt Andre, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Andre ngơ ngác nhìn bóng dáng Ludwig, đưa tay lên sờ môi mình, sau đó cầm gối đầu phía sau ném vào vách tường đối diện.

"Khốn kiếp!"

Andre thấp giọng mắng, ngón tay nắm thành quyền dùng sức đập lên giường, sau đó nằm xuống trùm chăn lên đầu, thật thà nhắm mắt lại ngủ.

……

Andre mơ mơ màng màng ngủ, đột nhiên có người kéo chăn của mình xuống, Andre bực bội đá chăn ra, tức giận nói:

"Ludwig, tối hôm qua đã làm nhiều lắm rồi!"

Andre đỏ mặt nhìn cô gái trước mặt, cô gái này mặc váy màu đen, trên người đeo rất nhiều trang sức quý giá, mái tóc xoăn đen xõa trên vai, đồng tử màu đen, trang điểm nhẹ nhàng, là một cô gái gợi tình.

Andre vội vàng kéo chăn lại, che thân thể trần trụi đầy dấu vết tình dục của mình, trợn tròn mắt nhìn về phía cô gái.

"Chào cô, xin hỏi cô là……?"

Andre ngượng ngùng nhìn cô gái.

Cô gái thần sắc kiêu căng nhìn Andre, "Tôi là Yodia, là người cùng Lam lớn lên."

Yodia nhìn cậu bé xinh đẹp tên là Andre trước mặt, mắt to màu xanh, tóc màu vàng, ngay cả lông mi cũng là một màu vàng rất đẹp, hai má trắng nõn, da thịt nhẵn nhụi, trên cổ thon dài có dấu vết bị hôn.

Nghe nói thằng nhóc này chính là người đầu tiên mà Ludwig ôm sau nhiều năm như vậy.

Ludwig có bệnh khiết phích rất nghiêm trọng, Yodia còn nhớ rõ, lúc trước Ludwig thậm chí còn không cho ba mẹ mình ôm.

Andre nhìn gương mặt không vui của cô gái, nói thẳng:

"Cô không phải đang nói chuyện với Ludwig sao? Sao lại lên đây? Nơi này là phòng ngủ của Ludwig."

Andre nói chuyện có chút không được lễ phép, thậm chí còn không có dùng kính ngữ.

Yodia là đại tiểu thư sinh ra trong gia đình phú thương, chưa từng bị nói chuyện như vậy, tuy rằng tức giận nhưng vẫn ngẩng đầu lên, duy trì lễ nghi của tầng lớp xã hội thượng lưu, thần sắc ngạo mạn nói:

"Cậu chính là cái tên kĩ nam kia? Tôi còn tưởng là con trai gia đình danh giá nào chứ, ai ngờ chỉ là một thằng nhóc người Nga không biết lễ phép."

Lúc Yodia nói những lời này, giọng điệu không tốt.

Andre dù sao cũng không phải đàn ông trưởng thành, không có rành chuyện giao tiếp với phụ nữ, cậu ghét nhất là loại phụ nữ cao ngạo như vậy, ngày trước còn trong quân đội, vợ của chính ủy của bọn họ cũng là loại phụ nữ đó, lúc nào cũng ỷ mình có chính ủy chống lưng mà hiếp đáp bọn họ.

Vì thế, Andre tính tình trẻ con cãi lại nói:

"Tôi không có lễ phép như vậy đó, cô thích Ludwig đúng không? Bây giờ tối nào anh ta cũng ngủ chung với tôi……"

Vừa nói xong, Andre liền cứng miệng, cảm thấy mình giống như đàn bà tranh giành tình nhân, huống hồ mình rõ ràng rất ghét cái tên đàn ông tàn nhẫn kia!

Yodia bị chọc tức không nhẹ, nhưng vẫn muốn duy trì phong thái tiểu thư nhà giàu, vì thế chỉ liếc Andre một cái, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

Andre một mình ngồi ở trên giường, mím môi không nói lời nào.

……

Mãi cho đến buổi tối Yodia mới rời đi.

Lúc Ludwig đi lên phòng thì thấy Andre đang cầm quyển sách vừa ném ban nãy đọc giết thời gian.

"Vừa rồi tôi có gọi người đem một ít sách tiếng Nga tới đây."

Ludwig nói, sau đó cầm vài quyển sách trên tay đặt ở bên giường.

Andre mở to hai mắt nhìn Ludwig, thấy rõ bên kia có một quyển: [Stalingrad].

Andre kinh ngạc nhìn Ludwig:

"Ludwig, anh điên rồi phải không? Anh là thiếu tá quân đội Đức, sao có thể cầm loại sách này? Nếu bị người báo cáo, anh liền xong đó!"

Ludwig giật nhẹ khóe miệng, ngồi xuống giường, cúi đầu hôn môi Andre.

"Em đang lo lắng cho chủ nhân của em sao?"

Andre đẩy Ludwig ra, xoay người sang chỗ khác không nói lời nào.

Ludwig cũng nằm xuống, đem Andre ôm vào trong ngực.

"Em nhìn xem, Andre, trên thế giới này chỉ có em mới dám nói chuyện với tôi như vậy, tôi thật muốn giết chết em."

Nói xong, Ludwig liền đặt tay lên cổ Andre.

Thân mình Andre run lên, vội vàng che cổ của mình, nói: "Đừng!"

Ludwig thấp giọng cười cười, cúi đầu hôn sau cổ Andre, ngón tay dạo quanh thân thể Andre.

"Em có phản ứng.bảo bối."

Ludwig thấp giọng nói.

Andre đỏ mặt xích người ra một bên.

"Ludwig, tôi không muốn mỗi ngày đều cùng anh…… Tôi chịu không nổi."

Andre chán ghét thân thể mình lại có phản ứng, hoàn toàn trái ngược với mong muốn của mình……. Nhưng mà, chỉ cần người đàn ông này dựa sát lại, Andre liền phát hiện trong đầu mình không tự chủ được hiện lên hình ảnh mình bị hấn tra tấn….. Sau đó sinh ra một loại khoái cảm quỷ dị.

Andre xấu hổ muốn chết đi cho rồi, tính tình vốn rất cố chấp không cho phép Andre dễ dàng khuất phục.

"Sao lại chịu không nổi?"

Ludwig một bên trầm giọng nói, một bên kéo Andre lại đây, để Andre nằm thẳng tên giường, sau đó áp người lên, hôn ngực của cậu.

Andre hô hấp dồn dập, không tự giác cầm lấy tóc Ludwig:

"Ludwig, tôi chỉ mới 14 tuổi! Anh đừng có như vậy! A…… Tôi còn chưa trưởng thành……"

Ludwig dùng tay vuốt ve thân thể Andre, môi áp sát lên ngực:

“Em cũng không phải phụ nữ……”

“Đó không phải là lí do!”

Andre cắn răng nói.

Ludwig không nói gì, trực tiếp cúi đầu hôn ngực Andre, Andre thở dốc một tiếng, ôm chặt đầu Ludwig, thân thể hơi hướng lên phía trên.

Ludwig đột nhiên cười lạnh một tiếng, trên mặt mang theo trào phúng:

“Andre, em không phải phụ nữ, nhưng em cũng dối trá giống như bọn phụ nữ vậy.”

Andre nhìn bộ dáng mình động tình ôm Ludwig, khuôn mặt biến sắc, dùng sức Ludwig đẩy Ludwig ra, xoay người rúc vào trong góc giường khóc.

“Em khóc cái gì?”

Ludwig mặt không biểu tình nhìn gương cởi áo khoác.

Andre dùng sức đập chăn, tức giận nói:

“Ludwig! Người khác đều nói tôi là kĩ nam! Tôi không phải! Tôi không phải kĩ nam!”

Andre có chút mất kiểm chế, cậu cảm thấy bản thân mình đã bắt đầu không ổn rồi, rất dễ mất bình tĩnh, giống như người điên vậy.

Ludwig quay đầu lại đi về phía Andre, ôm chặt Andre vào trong ngực, bàn tay không ngừng vuốt ve sau lưng dỗ dành Andre:

“Em đương nhiên không phải, em là người của tôi…… Là người hầu của tôi, chỉ thuộc về tôi mà thôi.”

Andre ôm cổ Ludwig càng không ngừng nức nở, bởi vì cô gái hồi sáng, lòng tự trọng của Andre đã bị thương tổn nặng nề. Andre không thể chịu được những người điên cuồng theo chủ nghĩa phát xít tự cho mình rất cao coi cậu như nam kĩ.

Ngón tay thon dài của Ludwig không ngừng vuốt ve sợi tóc màu vàng mềm mại của Andre, cảm giác được thân thể non nớt kia đang run rẩy trong ngực của mình.

Andre không thể kể ra, không biết kể với ai, cậu hiện tại đang bị Ludwig giam cầm ở trong này. Ludwig cứu cậu khỏi trại tập trung, vì vậy cậu cũng chỉ có mình Ludwig để mà kể.

Đây là lựa chọn duy nhất, hơn nữa Andre cần phải phát tiết, nếu không cứ nghẹn ở trong lòng cậu sẽ sớm điên mất.

*Trận Stalingrad (17/7/1942 – 2/2/1943) là một trận đánh lớn diễn ra trong Chiến tranh Xô-Đức giữa một phe là quân đội phát xít Đức cùng với các chư hầu và phe kia là Hồng quân Liên Xô tại thành phố Stalingrad (nay là Volgograd) ở miền Tây Nam nước Nga. Đây cũng là một trong những trận đánh đẫm máu nhất trong lịch sử, với con số thương vong có thể lên đến hai triệu người. Với chiến thắng điểm ngoặt này, Hồng quân đã cầm chắc lợi thế của cuộc Chiến tranh Vệ quốc Vĩ đại.

9. Chương 9

Ludwig xoay đầu Andre lại đối diện với mình, Andre nằm ở trong lòng Ludwig, hai tay ôm cổ Ludwig, đôi mắt to màu xanh ướt sũng, trên gương mặt dính đầy nước mắt.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, khuôn mặt mang theo một tia tàn khốc:

"Bé ngoan, nói cho tôi biết, là ai nói em như vậy?"

Andre nhìn vẻ mặt dị thường âm trầm của Ludwig, lấy tay chùi nước mắt, nghĩ nếu mình nói cho Ludwig là cái nhỏ Yodia kia nói mình như vậy, Ludwig không biết sẽ làm ra loại chuyện gì……

Vì thế Andre lắc đầu, lau nước mắt, nhỏ giọng nói:

"Không, không có gì….. Chỉ là ở trong phòng hoài, trong lòng có chút khó chịu."

Ludwig cười lạnh nắm cằm Andre, bắt Andre ngẩng đầu lên. Andre bị đau, cúi đầu kêu một tiếng.

"Bảo bối, muốn gạt tôi? Em còn quá non."

Andre mím môi, lắc đầu nói:

"Không có gì, thật sự không có gì!"

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu hôn lên mắt, hai má và miệng của Andre. Lúc xuống đến cổ, thân mình Andre đã mềm nhũn, Ludwig liền áp lên trên.

……

Ngày hôm sau, Yodia kia lại tới đây.

Lúc đầu Andre không biết, chỉ tựa vào bên giường tùy ý lật xem quyển sách [Stalingrad], đọc những văn tự quen thuộc, cảm thụ hơi thở của tổ quốc.

Ludwig vẫn như thường lệ cúi đầu chăm chú vẽ.

Có một lần Andre thừa dịp Ludwig không có trong phòng ngủ, vụng trộm lật xem bản vẽ của Ludwig, kinh ngạc phát hiện trên bản vẽ kia toàn là những mũi tên đỏ đỏ xanh xanh, còn dùng tiếng Đức đánh dấu rất nhiều địa danh Soviet, hình như là bản đồ quân sự.

Nếu là lúc trước Andre chắc chắn đọc không hiểu, nhưng do Ludwig vẫn luôn ép buộc Andre đọc sách tiếng Đức, sau một thời gian Andre cũng hiểu được đôi chút.

Andre thật sự không rõ mấy cái này là cái gì, tuy rằng cậu đã từng đánh giặc trên chiến trường, nhưng chỉ là một tiểu binh nho nhỏ, sĩ quan làm cái gì cậu thật sự không biết, vì thế liền bỏ qua không nghĩ nữa.

Sáng sớm sau khi rời giường Ludwig liền bắt đầu vẽ, giữa trưa cơm nước xong vẽ thêm chốc lát rồi buông bút, ngồi trên sô pha bắt đầu lật xem một quyển sách miêu tả chiến tranh Nazi của một tác giả người Đức, trong phòng im lặng chỉ có tiếng đồng hồ đong đưa trên tường.

Đột nhiên, có người gõ gõ cửa, sau đó truyền đến tiếng của Anna:

"Thiếu tá, tiểu thư Yodia đã đến đây."

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng, không ngẩng đầu lên:

"Anna, tôi sẽ xuống ngay, bảo tiểu thư Yodia ngồi trong đại sảnh chờ một chút."

Andre nghe thấy tên của Yodia, nhíu nhíu lông mày, Yodia chính là cái người nói mình là nam kĩ, vì thế Andre giọng điệu không tốt lắm oán giận nói:

"Thật không biết cái nhỏ kia cứ tới đây làm gì!"

Ludwig nghe thấy tiếng Andre nói chuyện, đứng lên tiện tay cầm âu phục treo trên giá, chuẩn bị thay quần áo xuống lầu.

“Andre, là tôi mời tiểu thư Yodia tới.”

Ludwig mặt không biểu tình nhìn Andre trong gương.

Andre ngẩng đầu lên:

“Sao đây, chẳng lẽ anh muốn kết hôn với cô ta?”

Ludwig giật nhẹ miệng.

“Em ghen tị à, bảo bối?”

Andre hừ lạnh một tiếng, cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Tôi không thích cô ta.”

Ludwig xoay người đi qua, vươn tay sờ sờ đầu Andre.

“Andre, em đây là muốn làm bà chủ của gia tộc Ludwig sao?”

Mặt Andre đỏ lên, đẩy tay Ludwig ra.

“Ludwig, anh làm ơn hiểu rõ, tôi không phải con gái!”

Ludwig cầm tay Andre, một bên hôn lên má Andre, một bên nói:

“Em có phải là con gái hay không tôi còn không rõ nhất sao?”

Andre hô hấp dồn dập, nằm ở trong ngực Ludwig, hai gò má đỏ bừng.

“Lam? Anh……?”

Yodia không biết từ đâu ra đẩy cửa phòng ngủ, kinh ngạc nhìn Andre ôm Ludwig, đồng thời cũng thấy tay phải của Ludwig đặt ở dưới chăn, động tác ái muội không rõ.

Andre vội vàng ngồi thẳng dậy, kéo chăn qua che thân thể của mình, nhất thời ngượng chín mặt, sau đó hạ mí mắt xuống, có vẻ như không muốn nhìn thấy Yodia.

Ludwig nhướng nhướng mi, cúi đầu hôn khóe miệng Andre, "Chờ tôi, bé ngoan."

Andre mặc kệ Ludwig, nằm trên giường nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy Ludwig, cũng cực kì chán ghét thanh âm của cô gái kia…. So với lần trước còn thấy ghét hơn!

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của Ludwig và Yodia:

"Yodia, hôm nay trông em rất xinh đẹp."

"Cám ơn anh, Lam ~ cậu bé kia là?" Yodia hỏi.

Ludwig cúi đầu cười một tiếng, không nói gì, tiếng bước chân hai người càng lúc càng xa, thẳng đến khi Andre không còn nghe thấy gì nữa.

Andre tức giận nghe Ludwig khen tặng cô gái kia, cắn chặt miệng, nhớ tới hôm qua cô ta nhục mạ mình, còn có lời vừa nãy hai người bọn họ nói chuyện, đột nhiên nước mắt rớt xuống dưới, dính vào drap giường.

Andre không tiếng động khóc, đưa tay lấy chăn trùm lên đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào bóng tối, dùng sức cắn ngón tay.

Trong chăn toàn là mùi của Ludwig, Andre hít thật sâu một ngụm, đột nhiên chán ghét xé rách chăn, sau đó ôm gối đầu, trên gối đầu lại có mùi xì gà thản nhiên, Andre đưa tay lau nước mắt, hung hăng ném gối đầu xuống đất……

"Ba em thường hay nhắc tới anh, Lam, anh nên về nhà xem một chút……"

Dưới lầu truyền đến thanh âm cố làm ra vẻ của cô gái kia.

Không hiểu tại sao Andre nghe vào tai lại cảm thấy rất không thoải mái, sau đó lại truyền đến thanh âm của Ludwig.

Andre nhịn không được đứng lên, đi xuống giường, muốn nhìn một chút xem Ludwig và cô gái kia đang làm cái gì.

"Đinh đinh……"

Xích trên chân phát ra âm thanh trên thảm.

Andre vội vàng cúi người xuống cầm xích lên, sau đó kéo tới cửa phòng ngủ, rón rén đi ra hành lang.

“Lam, anh tính khi nào thì về Đức?”

“Sau khi chiến tranh chấm dứt, tôi nghĩ tôi sẽ lập tức trở lại Đức.”

“……”

……

Andre đứng sau mấy cây cột lớn ở hành lang, thấy Ludwig đang ngồi trên sô pha trong phòng khách nói chuyện với Yodia, giọng điệu khiêm tốn, thân mình hơi ngả lên ghế, hai chân thon dài giao nhau. Tuy rằng trên mặt Ludwig không có biểu tình gì, nhưng hoàn hoàn đều là phong thái của con nhà quý tộc danh giá.

Tóc đen của Ludwig được chải ngay ngắn sau đầu, lộ ra cái trán xinh đẹp, trông tràn đầy năng lượng và anh tuấn bất phàm.

Andre duỗi đầu ra, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô gái kia, trên người đeo rất nhiều bảo thạch ngọc lục bảo, bàn tay phải chăm sóc rất tốt định vừa định đưa ra cầm li uống rượu, Ludwig liền lễ phép đứng dậy rót rượu thay, trên mặt Yodia lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh.

Andre nhìn chằm chằm một màn này, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, rất không được tự nhiên, vừa lui về sau một bước thì xích trên tay đột nhiên rớt xuống đất. Ludwig đối diện ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình liếc Andre một cái.

Andre cũng lạnh lùng liếc Ludwig một cái, xoay người trở về trong phòng, dùng sức đóng sầm cửa, sau đó trèo lên giường, bả vai run run bắt đầu không tiếng động nức nở, nước mắt không kiêng nể gì rớt xuống dưới.

Andre không tiếng động nức nở trong chốc lát, tiếp theo xoay người bước xuống nhặt cái gối vừa nãy mình ném ném lại lên giường, sau đó kéo chăn dưới chân trùm kín mình.

Nước mắt vẫn tuôn xuống, Andre vươn tay sờ soạng lung tung bên cạnh gối, đột nhiên sờ đến một cái khăn tay.

Andre liền cầm khăn tay lau hai má của mình, lau khô nước mắt xong mới phát hiện đó là khăn tay của Ludwig.

Andre thất thần nhìn chằm chằm khăn tay, sau đó đưa khăn tay lên mũi hít một hơi, trên khăn tay mang theo mùi cơ thể thản nhiên của Ludwig.

Andre mạnh mẽ đặt khăn tay lên miệng, dùng sức cắn rách cho đến khi khăn tay bị xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó ném xuống thảm.

Thẳng đến khi kiệt sức, Andre mới cuộn mình rúc ở trên giường.

Một lát sau liền có người đi lên.

Andre xốc chăn lên, thấy Yodia mỉm cười đứng trước cửa phòng ngủ.

Andre lạnh lùng hỏi: "Cô lên đây làm gì?"

Trên gương mặt xinh đẹp hiện rõ ba chữ [không hoan nghênh].

Yodia cười lạnh một tiếng, một bên bước từng bước ưu nhã, một bên dùng tay phải vuốt ve ngón tay trái của mình:

"Sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams tới đây bàn bạc chút việc với Lam, cho nên tôi mới lên đây một chút."

"Vậy tùy cô."

Andre hờ hững nhắm hai mắt lại.

"Mày thật đúng là đồ vô giáo dục, vừa rồi tiếng sập cửa lớn như vậy chúng ta đều nghe được."

Ngữ khí Yodia mang theo mỉa mai và khinh thường.

Andre vẫn không nói một tiếng, hờ hững.

Yodia ngồi ở bên giường, kéo chăn trên đầu Andre xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Andre.

"Mày rõ ràng chỉ là một thằng nhóc bình thường, sao lại may mắn đến như vậy? Vừa rồi Lam nói muốn mang mày về Đức, về nhà gặp bác Ludwig……"

"Đừng nói bừa!"

Andre nghiêng người sang chỗ khác, tim đập kịch liệt, hai má nóng rực. Andre đành phải đưa tay ôm ngực, giống như sợ trái tim sẽ thật sự nhảy ra ngoài.

"Tao không có nói bừa, là vừa rồi chính miệng Lam nói……"

Yodia vươn tay vén mái tóc hơi dài của Andre lên, muốn nhìn thật kĩ gương mặt của Andre, Andre lại ngồi bật dậy, tức giận nói:

"Cô muốn làm gì? Làm ơn tôn trọng một chút!"

Yodia hừ lạnh một tiếng, biểu tình kiêu căng:

"Đồ kĩ nam không có giáo dục, mày có tư cách gì nói những lời này?"

Andre vừa định phản bác.

Ludwig liền bước vào, vừa đi vừa nói:

"Kĩ nam? Tiểu thư Yodia, tôi hi vọng cô tốt nhất cho tôi một lí do hợp lí."

Yodia hoảng sợ đứng lên, lắc đầu nói:

"Lam, là nó không có lễ phép trước! Sao anh có thể ở cùng với một đứa không có giáo dục như vậy?"

Andre chớp mắt, cúi đầu, không nói lời nào.

Ludwig ngồi xuống giường, vươn tay đem Andre ôm vào trong ngực, thần sắc tối sầm:

"Tiểu thư Yodia, Andre của tôi chỉ cần ở bên cạnh tôi là tốt rồi, không cần cái gọi là giáo dục xã hội thượng lưu. Nếu cô không thích, bây giờ cô có thể rời khỏi đây."

Ludwig mặt không biểu tình nhìn Yodia:

"Tôi cũng hi vọng cô thuận tiện nói một tiếng với cha cô — ông Smith, rằng về sau chúng tôi không dùng lương thực nhà các người nữa."

"Lam! Anh!"

Yodia mở to cặp mắt đen, tức giận đỏ mặt nhìn chằm chằm vào Andre.

Ludwig lấy một điếu xì gà từ trong ngực, châm lửa, hút một ngụm thật sâu, sau đó quay đầu hôn khóe miệng Andre:

“Bảo bối, muốn cô ta xin lỗi em không?”

“Ai muốn xin lỗi nó?!”

Yodia bỏ luôn cái gọi là lễ phép và giáo dục gì đó, tức đến dậm chân.

Ludwig nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói:

“Yodia, cô nên biết, bây giờ là thế giới của quân nhân, thương nhân là cái gì? Bây giờ cô lập tức xin lỗi Andreyevich, cô có hai lựa chọn, một là xin lỗi, hai là để mạng lại đây.”

Ludwig mặt không biểu tình gì dựa vào trên giường, trong tay cầm xì gà, Andre bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực.

“Yodia, cô biết rõ tôi không thích giết phụ nữ, đó không phải hành vi của đàn ông.”

Ngữ khí Ludwig tàn nhẫn, hoàn toàn tương phản với thái độ ôn hòa vừa rồi, như một trời một vực.

Yodia sửng sốt, rốt cuộc ý thức được lẽ ra mình không nên đắc tội với thằng nhóc Soviet tên Andreyevich này.

Chỉ cần Lam Finn Ludwig muốn, đảng vệ quân có thể dùng bất kì lý do gì xóa sổ gia đình mình.

Yodia dù sao cũng là con gái gia đình phú thương, có một số việc vẫn hiểu nhiều hơn người bình thường.

Vì thế, Yodia thức thời nói với Andre:

“Thật xin lỗi cậu Andreyevich, vừa rồi là tôi mạo phạm, xin cậu tha thứ.”

Ludwig vừa lòng gật gật đầu, quay đầu nhìn Andre, nhỏ giọng kề sát tai Andre nói:

“Bảo bối, em nói xem, chúng ta có tha thứ cho cô ta hay không?”

Andre bị thanh âm gần gũi này làm cho tim đập như sấm, ngẩng đầu nhìn Yodia đang khẽ run rẩy, gật đầu nói:

“Bỏ qua đi, Ludwig, bỏ qua đi.”

“Cám ơn ngài lượng giải.”

Nói xong, Yodia vội vàng xoay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, đại khái bởi vì quá mức khẩn trương mà bị trượt chân, đám người Anna vội vàng tiến lên đỡ Yodia xuống lầu.

Ludwig quay đầu, cầm xì gà đặt vào gạt tàn, nhìn cặp mắt đỏ hoe của Andre.

“Bây giờ hết giận chưa? Không khóc nữa chứ?”

“Tôi không có khóc!”

Andre mạnh miệng nói.

Ludwig chỉ chỉ chăn trên giường và khăn tay bị Andre xé rách quăng dưới đất.

“Mấy cái này là cái gì? Chẳng lẽ không phải một mình nổi điên ở trong phòng?”

Andre đỏ hồng mắt, hung hăng đánh vào ngực Ludwig. Ludwig mạnh mẽ bắt được tay Andre, cường thế hôn môi Andre.

Andre cảm thấy hô hấp của mình nhanh chóng bị cướp đi, bị Ludwig đoạt hết không chừa cái gì, vì thế cậu dùng sức đánh sau lưng Ludwig.

Ludwig nghiêng mặt qua, dùng sức cắn xuống cổ Andre.

“A —!”

Andre ngẩng đầu lên, khó chịu kêu đau một tiếng.

Ludwig bắt được hai tay Andre đặt lên đỉnh đầu, lạnh lùng nhìn gương mặt đỏ bừng và hai mắt ướt sũng của Andre, biểu tình tàn nhẫn:

“Nhìn mình đi, Andre, em thật sự vẫn còn là con nít.”

Andre cắn môi, nước mắt rốt cục rớt xuống dưới, nhưng miệng vẫn cố chấp nói:

“Ludwig, đừng đùa giỡn tôi nữa!”

Ludwig dùng một chân tách hai chân Andre ra, từ trên cao nhìn xuống, mặt không chút thay đổi đối diện với Andre:

"Nhưng mà, em chính là đồ chơi của chủ nhân, người hầu nhỏ của tôi."

10. Chương 10: Dạ Tiệc [1]

Vào một ngày giữa tháng mười hai, sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams giữa trưa đi đến biệt thự của Ludwig.

Ludwig lập tức từ lầu hai đi xuống, ăn mặc chỉnh tề tiếp đãi Adams.

"Chào buổi trưa, sĩ quan Adams."

Ludwig lễ phép chào hỏi.

Adams vừa vào cửa liền cởi mũ xuống, nhếch miệng cười nói:

"A, thiếu tá Lam Finn Ludwig đáng kính! Tôi tới đây là muốn nói cho ngài biết một tin tức tốt, tướng quân Attenborough chiều nay muốn tới nơi này thị sát!

Buổi tối doanh trại của chúng ta muốn tổ chức một bữa tiệc nghênh đón tướng quân.Tướng quân Attenborough mới từ Đức trở về, đã gặp cha của ngài thượng tá Ludwig, nói nhất định phải tới nhìn ngài một cái!"

Ludwig nghiêm túc gật gật đầu:

"Tôi đã biết, buổi tối tôi nhất định sẽ tham dự đúng giờ."

Adams cũng không nhiều lời, bây giờ hắn còn rất nhiều chuyện phải chuẩn bị. Adams cầm mũ tính rời đi, chỉ chỉ vào ngôi nhà màu đỏ nói:

"Thiếu tá, buổi tiệc cử hành ở chỗ đó, buổi tối nhất định phải đến đúng giờ đấy! Đêm nay nghe nói sẽ có rất nhiều con gái Đức xinh đẹp tới đây ~"

Adams tà tà cười, đứng dậy cúi chào Ludwig, sau đó đi mất.

“Anna, cô lại đây một chút……”

Ludwig gọi Anna tới, nói những gì phải chuẩn bị hôm nay.

……

Tháng mười hai là tháng tuyết rơi nhiều ở Moscow. Trong khoảng thời gian này, hầu như mỗi ngày Moscow đều đổ tuyết lớn, có đôi khi buổi sáng tuyết đọng còn cao hơn mắt cá chân, thậm chí có hôm còn dày tới mười centimet.

Ludwig nhịp nhàng đi lên lầu, Andre đang đọc một quyển sách tiếng Đức mà Ludwig chỉ định.

Dạo này Andre chán gần chết, mỗi ngày đều đọc sách, nghỉ ngơi đủ, ăn thức ăn ngon, dinh dưỡng phong phú, khí sắc tốt hơn trước rất nhiều.

Thấy Ludwig tiến vào, Andre liền buông sách trên tay.

“Ludwig, vừa rồi là ai tới vậy?”

Ludwig lập tức đi đến sô pha ngồi xuống, thân thể quay về phía sau, kéo kéo caravat, mặt không chút thay đổi nói:

“Vừa rồi sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams đến, nói tối hôm nay tướng quân Attenborough sẽ tới đây, tôi phải đi tham dự hoạt động chiêu đãi, tướng quân Attenborough vừa gặp mặt cha tôi, đại khái là có chút chuyện muốn nói với tôi.”

“Tướng quân Attenborough là ai?”

Andre hoàn toàn không biết nhân vật lớn này, lúc trước cậu cũng không có để ý chuyện đại sự trong ngoài nước, huống hồ cậu chỉ là một thiếu niên vùng nông thôn, bình thường chỉ giúp gia đình làm nông, làm gì có thể biết được mấy chuyện này?

Ludwig nhéo nhéo mũi Andre.

“Ông ta là thủ lĩnh Gestapo.”

*Gestapo là tên gọi tắt của Geheime Staatspolizei, là lực lượng cảnh sát bí mật (hoặc Mật vụ) của tổ chức SS do Đức Quốc xã lập ra.

Gestapo là tổ chức xấu có tiếng, Andre dĩ nhiên là biết, vì thế liền chán ghét nói:

"Anh nói cái tổ chức tay sai của Adolf Hitler, Gestapo đấy ư? Hừ, thật sự là cái tổ chức làm người ta muốn ói, so với đảng vệ quân trại tập trung của các người còn ác độc hơn..... A!"

Andre còn chưa nói xong, Ludwig đã nắm cằm Andre, trầm giọng nói:

"Bảo bối, tôi nghĩ tôi đã quá nuông chiều em rồi, em nói chuyện rất không biết suy nghĩ."

Andre đỏ mặt vuốt vuốt cằm, thật sự ở một vài phương diện Ludwig rất nuông chiều mình. Kỳ thật đây cũng không phải lần đầu tiên Andre chửi bới Hitler ở trước mặt Ludwig, nhưng từ trước đến nay Ludwig cũng chưa nói gì, bây giờ mình thật sự là nói chuyện càng ngày càng tùy tiện, mấy lời này rất dễ đưa tới họa sát thân.

"Tôi cũng không ra ngoài nói, sợ cái gì?"

Andre nhỏ giọng oán giận nói, sau đó nhìn nhìn xích trên chân mình, căn bản cơ hội đi ra ngoài còn không có.

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái:

"Buổi tiệc tối nay tổ chức ở ngôi nhà đỏ bên kia, em cùng đi với tôi."

Andre lập tức lắc đầu:

"Tôi không đi!"

"Cho tôi lý do."

Ludwig nhìn khuôn mặt cương quyết của Andre, theo thói quen nhíu nhíu mi.

Andre cau mày:

"Nơi đó toàn là người Đức, hơn nữa..... Tôi nghe nói tham gia loại bữa tiệc này đều là mang bạn gái theo, tôi cũng không phải con gái, anh mang tôi theo rất kì cục!"

Ludwig ngồi ở bên giường, vuốt ve má Andre, trầm giọng nói:

“Tôi có thể nói em là con tôi.”

“Ludwig!”

Andre tức giận hét lên.

Ludwig chớp mắt, cặp mắt xám bạc nhìn chằm chằm vào hai má đỏ rực của Andre.

“Huống hồ, không có bao nhiêu cô gái đẹp hơn em, Andre, em thật sự là đồ đàn bà.”

Andre giận đến cả người phát run, hung hăng đẩy Ludwig ra.

“Tôi không phải con gái! Tôi không phải con gái!”

Ludwig nhìn bộ dáng Andre phát điên, tâm tình sung sướng châm một điếu xì gà ngậm vào miệng, trong đám khói híp hai mắt nhìn khuôn mặt đỏ lên vì giận của Andre.

“Thiếu tá, tất cả đều chuẩn bị tốt, có thể vào được không?”

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Anna.

Ludwig ừ một tiếng,

“Ừ, vào đi Anna.”

Dứt lời, Anna liền đẩy cửa đi vào, đi theo bên cạnh là hai người hầu nữ mặc váy đen phụ giúp kéo ròng rọc giá áo, bên trên treo một kiện lễ phục nữ màu trắng.

“Được rồi, đi xuống đi.”

Ludwig phất tay, Anna và hai hầu nữ phía sau cúi đầu, lui ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Andre nhìn bộ lễ phục xinh đẹp thuần trắng kia, trước ngực có thêu hoa văn và điểm xuyết rất nhiều hạt trân châu xinh đẹp, tà váy thật dài, không có tay áo, thoạt nhìn rất giống làm thủ công.

“Anh lấy đầm của nữ tới đây làm gì?” Andre nghi ngờ nhìn Ludwig.

Ludwig cúi đầu cười cười:

"Không, Andre, đây là cho em mặc, đêm nay em có thể làm bạn gái của tôi……"

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, "Bạn gái đầu tiên trong đời."

Andre ôm hai chân rúc vào bên giường, lắc mạnh đầu nói:

"Không muốn! Tôi không muốn mặc đồ nữ! Tôi không muốn làm bạn gái của anh!"

"Ồ? Xem ra em vẫn thích bị tôi khóa ở trong này có phải không? Đúng là một người hầu trung thành."

Ludwig tà ác nhìn Andre.

Andre căm tức nhìn khuôn mặt tà ác hoàn toàn khác với biểu tình cao quý lễ độ của Ludwig.

"Anh muốn nói sao cũng được! Dù thế nào tôi cũng sẽ không mặc! Tôi không muốn làm con gái!"

Ludwig mặt không chút biểu tình đứng lên, đi thẳng tới chỗ Andre:

"Thật không ngoan gì cả. Andreyevich, bây giờ tôi rất mất hứng."

Andre vừa nhìn thấy biểu tình âm trầm của Ludwig, thân mình co rụt lại, cúi đầu, thấp giọng nói:

"Không, tôi không muốn……"

Ludwig nắm tóc Andre, buộc Andre ngẩng đầu lên nhìn mình.

"Andre, nếu em không mặc, bây giờ tôi liền ném em ra ngoài tuyết."

Thân mình Andre run rẩy, người đàn ông này nói được làm được.

Andre ngẩng đầu nhìn gương mặt không biểu tình gì của Ludwig, sau đó nhìn nhìn đầm dài.

"Nhưng mà tôi không muốn mặc……"

Ludwig lấy đầm trên giá áo xuống, đứng ở trước mặt Andre.

"Bảo bối, tôi đến giúp em mặc."

Gương mặt trắng nõn của Andre lập tức đỏ lên, Ludwig cũng không chờ cậu, trực tiếp vươn tay bắt được hai chân mảnh khảnh của Andre, kéo Andre đến bên giường.

Ludwig đặt đầm ở trước người Andre.

"Kích cỡ vừa đúng, tiểu mỹ nhân."

Andre bất mãn hừ một tiếng:

"Tôi không phải mỹ nhân! Đừng có gọi tôi kiểu đó!"

Ludwig liếc Andre một cái, đặt đầm lên sô pha, sau đó cầm lấy một cái quần trong viền ren kiểu nữ có dây buộc màu trắng mặc cho Andre.

Andre bực mình muốn chết, cặp mắt to xanh thẳm nhìn chằm chằm vào dây buộc của quần trong bị gỡ ra, sau đó buộc vào hai bên eo của mình.

Ludwig vỗ vỗ mông Andre:

"Đứng lên."

Andre ngoan ngoãn đứng dậy, Ludwig liền kéo quần lót lên, sau đó cẩn thận nhìn nhìn, kéo Andre đến trước gương, ôm bả vai Andre:

"Nhìn xem, có phải rất đẹp hay không?"

Andre cúi đầu, không nói lời nào.

Ludwig đưa tay niết mông Andre, sau đó lấy một cái áo ngực màu trắng trên giá mặc lên người Andre.

Andre rốt cuộc hết chịu nổi, mạnh mẽ đẩy tay Ludwig ra, cởi cái áo ngực kia ném lên giường:

"Tôi không muốn mặc! Tôi chết cũng không mặc!"

Ludwig giật giật miệng, kéo cửa sổ ra, sau đó kéo Andre qua cửa sổ.

"Có mặc hay không, không mặc bây giờ tôi liền ném em xuống dưới."

Ven đường có một vài binh sĩ đảng vệ quân và người nhà đi dạo, lúc thấy Andre bên cửa sổ thì kinh hô một tiếng, muốn đi tới nhìn xem, nhưng bị binh sĩ xung quanh biệt thự của Ludwig cầm súng đuổi đi, bên ngoài vang lên mấy tiếng súng.

"A —!",

Andre bị tiếng súng và gió tuyết thổi mạnh dọa, gió lạnh buốt mang theo bông tuyết thổi lên người cậu, làm cho mái tóc của Andre bị thổi rối tung.

Andre không cẩn thận quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía dưới, phía dưới trắng xoá một mảnh, tất cả đều là tuyết thật dày, mấy cái cây trơ trụi bị gió thổi lung lay dữ dội, bông tuyết càng không ngừng bay vào phòng, dính vào thân thể Andre.

Bấy lâu nay Andre vẫn ở trong phòng ấm, bị gió tuyết ngoài cửa sổ thổi lập tức lạnh đến cả người phát run, lập tức xoay người ôm chặt Ludwig, đầu rúc vào trog ngực Ludwig, khóc nói:

"Tôi mặc! Cái gì cũng mặc hết! Đóng cửa lại, Ludwig, lạnh quá!……"

Andre bị lạnh đến mức cả người cứng ngắc, Ludwig đưa tay đóng cửa sổ lại.

Andre run rẩy ôm chặt Ludwig, vừa khóc vừa mắng:

"Ludwig! Anh đồ khốn kiếp này! Khốn kiếp!"

Ludwig đột nhiên nhếch miệng bật cười, cúi đầu hôn lên trán Andre, lấy cái khăn treo trên giá quấn quanh người Andre, sau đó ngồi ở bên giường, ôm Andre, sưởi ấm cho cậu.

"Đây là lỗi của em, Andre."

Ludwig càng không ngừng vuốt ve và hôn thân thể Andre, Andre dần dần cũng cảm thấy ấm áp trở lại.

Ludwig vỗ vỗ vai Andre:

"Bây giờ tôi không giúp em nữa, tự em mặc vào đi."

Andre ngẩng đầu, hấp hấp cái mũi.

"Nhưng tôi không biết mặc."

Ludwig ừ một tiếng, vươn tay lấy áo ngực lại đây, giúp Andre mặc vào:

"Em mặc đầm mà không có ngực sao được?"

Andre ngượng ngùng liếc Ludwig một cái, nhỏ giọng nói:

"Ludwig, anh giúp tôi mặc."

Ludwig đặt Andre lên giường, xoay người cầm bộ đầm dài trên sô pha mặc cho Andre.

Andre mặc đầm vào, sau đó bị Ludwig kéo đến đứng ở trước gương.

"Thế nào?"

Ludwig nhìn Andre trong gương.

Andre nhíu nhíu mi, vòng eo mảnh khảnh bị bộ lễ phục siết chặt, hơi hơi hở ra phần ngực, trước ngực thêu hoa văn và điểm xuyết trân châu màu trắng — thoạt nhìn hoàn toàn không giống con trai.

Ngay cả đôi chân lộ ra bên dưới bộ đầm trắng cũng y như chân con gái.

Andre ngẩng đầu liếc liếc mắt nhìn mình trong gương rồi xoay người ngồi xuống giường:

"Nói cho anh biết, Ludwig, tôi tuyệt không thích mặc đồ của con gái."

Ludwig đi qua, hai tay luồn xuống dưới đầm, mạnh mẽ kéo hai chân Andre.

Andre rụt người về phía sau, tức giận nói:

"Ludwig, bây giờ là ban ngày!"

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, tụt quần lót trong đầm xuống, ôm Andre ngồi trên đùi mình.

Andre dùng sức đánh bả vai Ludwig:

“Khốn kiếp…… Tôi không phải con gái! Khốn kiếp!”

“Thiếu tá, chúng ta phải chuẩn bị đi thôi, bây giờ có phải nên trang điểm cho cậu Andreyevich hay không?”

Ngoài cửa mặt truyền đến tiếng của Anna.

Andre lập tức ngậm miệng lại, đỏ mặt ôm Ludwig, gắt gao cắn môi dưới, cặp mắt xanh lam nhìn chằm chằm vào Ludwig, tính trẻ con nói:

“Ludwig, không cần làm như vậy, rất mất mặt.”

Bàn tay ấm áp của Ludwig tiếp tục vuốt ve mông Andre, hai mắt nhìn chằm chằm vào Andre.

“Anna, khỏi đi, Andre không cần trang điểm.”

Andre có tóc màu vàng, hiện tại tóc mái đã gần dài đến dưới lỗ tai, hai gò má tái nhợt đặc trưng của người Nga, làn da nhẵn nhụi, thậm chí lỗ chân lông cũng không thấy, chỉ nhìn mặt hoàn toàn không nhìn ra giới tính.

“Được, thiếu tá.”

Nói xong, Anna liền xoay người xuống.

Bên ngoài truyền đến thanh âm dưới lầu của Anna.

Andre lấy tay đánh bả vai Ludwig, “Bây giờ là ban ngày!”

Ludwig giật nhẹ miệng, thấp giọng nói bên tai Andre:

“Trên người em có chỗ nào mà tôi chưa thấy qua?”

Andre đỏ mặt, căm tức nhìn Ludwig, sau đó nhảy xuống khỏi người Ludwig, nằm ở trên giường, không nói lời nào.

Ludwig thấy Andre không nói gì thì đứng dậy đi ra ngoài.

Ludwig vừa mới bước ra, Andre liền ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ, cắn cắn môi, sau đó lập tức nhảy xuống giường, đứng ở trước gương nhìn bộ dáng mình mặc đầm.

Andre nhìn chính mình trong gương, ngoài cửa sổ tuyết trắng xóa phát ra ánh sáng màu trắng, chiếu vào bên trong, rọi lên da thịt tái nhợt nhẵn nhụi của Andre.

Andre nhìn bộ dáng của mình, đột nhiên nhớ tới công chúa bạch tuyết mà lúc còn nhỏ mẹ thường kể.

Cậu cúi đầu xốc đầm lên, thấy quần lót của mình bị Ludwig kéo xuống dưới, vội cúi người kéo quần lên.

"Rất được phải không?"

Ludwig đột nhiên đẩy cửa tiến vào.

Andre hừ một tiếng quay đầu đi, không muốn nhìn khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm túc đến lạ lùng của Ludwig.

Ludwig lập tức đi đến trước mặt Andre, ôm Andre đặt ở trên giường, đầu tiên là đeo một sợi dây chuyền bảo thạch màu xanh cho Andre, sau đó ngồi xổm xuống mang cho Andre một đôi giày cao gót màu trắng.

Andre tùy ý để Ludwig mang giày cao gót cho mình, kết quả vừa đứng dậy thiếu chút nữa không đứng vững té nhào xuống đất.

Ludwig nhéo nhéo mặt Andre:

"Vật nhỏ vô dụng."

Andre cau mày, nghiêng mặt tránh khỏi ngón tay Ludwig, bởi vì dưới chân cậu rất khó chịu, thân thể giống như nháy mắt bị đẩy lên thật cao.

Vì thế Andre không nói lời nào xoay người đi về phía giường, chống giường ngồi xuống, dây xích trên mắt cá chân phải phát ra tiếng động trên thảm.

Ludwig cúi người xuống mở xích trên chân Andre ra.

Andre cúi đầu, hai tay chống bên giường, thấp giọng nói:

"Sau này đừng khóa tôi nữa."

Ludwig mặt không chút thay đổi nhìn Andre:

"Tại sao?"

Andre mím môi:

"Tôi sẽ không chạy trốn."

Ludwig ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Andre, cúi đầu ừ một tiếng, sau đó chặn ngang ôm lấy Andre.

"A — anh muốn làm gì?"

Andre kinh hô một tiếng, nhìn Ludwig.

Ludwig nhướng nhướng mi:

"Chúng ta nên xuất phát rồi, tướng quân Attenborough rất nhanh sẽ đến đây, nghi thức hoan nghênh trước buổi tiệc chúng ta cũng phải tham gia."

"Bỏ tôi xuống dưới, tôi tự mình đi!"

Andre bất mãn nhìn Ludwig.

"Bên ngoài lạnh như vậy, em muốn bị đông chết?"

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, Andre thấy vẻ mặt không vui của Ludwig, lập tức ngậm miệng lại.

Ludwig ôm Andre đi xuống lầu.

"Thiếu tá, xe hơi đã chờ ở bên ngoài!"

Anna cười nói, lúc thấy Andre thì kinh ngạc vỗ vỗ tay:

"Cậu Andreyevich..... Ấy, không đúng, tiểu thư Andre đêm nay thật sự là cực kì xinh đẹp!"

Andre nhìn vẻ mặt tán thưởng của Anna, dù sao phát giận với người ta cũng không tốt, vì thế chỉ nhếch

nhếch miệng.

"Cảm ơn đã khen, Anna."

"Được rồi, Anna, mau lấy áo khoác lại đây."

Ludwig nhắc nhở Anna.

Anna vội vàng phất tay với người hầu phía sau, "Đưa áo khoác qua đây."

Nói xong, người hầu nữ phía sau liền lấy một cái áo lông màu trắng lại đây.

Ludwig nhận áo lông, khoác lên người Andre rồi đi ra ngoài.

11. Chương 11: Dạ Tiệc [2]

Tuy rằng ngồi ở trong xe nhưng Andre vẫn cảm thấy lạnh kinh khủng, vì vậy cậu phải rúc vào trong quân phục của Ludwig.

Khi quay đầu nhìn ra ngoài xe, Andre thấy một đoàn phụ nữ mặc váy đen, trên người khoác áo khoác, đi cùng các binh sĩ dưới trời tuyết lạnh đến ngôi nhà đỏ đối diện biệt thự của Ludwig.

Bông tuyết thổi qua cửa kính xe bay qua trước mắt Andre.

Thân thể Andre hơi hơi run rẩy.

Ludwig vuốt tóc Andre, thấp giọng hỏi:

"Lạnh lắm à?"

Andre gật gật đầu, Ludwig liền vươn tay ôm Andre vào trong ngực, sau đó mở áo khoác ra bao cả người Andre ở bên trong.

Thân hình Ludwig cao gầy, bả vai rộng lớn, thân hình Andre còn chưa hoàn toàn phát dục rất dễ dàng bị Ludwig ôm vào trong lòng.

“Đến đại sảnh sẽ không lạnh nữa.”

Ludwig luồn hai bàn tay ấm áp vào bên trong áo lông, nhẹ nhàng sưởi ấm cho bả vai thon gầy và cánh tay của Andre.

Andre đỏ mặt đẩy tay Ludwig ra, thấp giọng nói:

“Sắp tới rồi! Đừng sờ lung tung.”

Ludwig ừ một tiếng, tựa cằm lên đầu Andre, Andre chỉnh chỉnh mặt tựa trong ngực Ludwig, ngửi thấy mùi xì gà dễ chịu trên người Ludwig.

……

“Thiếu tá Lam Finn Ludwig! Đến nơi rồi!”

Tài xế đằng trước quay đầu nhắc nhở một tiếng.

Andre vội vàng nhích khỏi người Ludwig, lập tức cảm nhận được cái lạnh buốt của ghế xe.

Người phụ trách bên ngoài vừa thấy Ludwig tới liền đi đến bên cạnh thay Ludwig mở cửa xe.

“Buổi tối tốt lành, thiếu tá!”

Binh sĩ đảng vệ quân cởi mũ cúi chào Ludwig.

Ludwig gật gật đầu với người nọ, đầu tiên là bước chân vào tuyết, sau đó xoay người muốn ôm Andre vào trong đại sảnh.

Andre nghiêng mặt qua, nhìn thấy khoảng cách chỉ không đến mười mét, vì thế nhìn Ludwig nói:

“Ludwig, tôi tự đi được.”

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, đưa tay qua, trầm giọng nói:

“Lại đây.”

Andre bị ánh mắt âm trầm của Ludwig dọa sợ, thật thức thời xê dịch thân mình tới gần cửa xe hơi.

Ludwig ôm ngang Andre, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người ôm Andre đi vào đại sảnh.

Tuy rằng chỉ có vài bước nhưng Andre vẫn cảm thấy cực kì rét lạnh, bông tuyết rớt xuống đọng trên lông mi.

Tầm mắt chăm chú của mọi người khiến Andre cảm thấy vô cùng khẩn trương, thân thể không tự chủ được hơi run run, cúi đầu chôn ở trong ngực Ludwig.

Andre rốt cuộc phát hiện thân thể Ludwig thật sự rất ấm áp, còn tản ra hương vị dễ chịu thản nhiên. Andre khẽ nâng mắt lên, nhưng chỉ có thể nhìn thấy vành nón đè xuống thấp và đôi môi mím chặt một chỗ của Ludwig, vẻ mặt Ludwig có vẻ nghiêm túc lạ thường, cứ như là một người khác.

……

Lúc vào trong đại sảnh, tướng quân Attenborough vẫn chưa tới, tuy nhiên mọi người đã im lặng ngồi ở hai bên một cái bàn lớn. Quân đội Nazi chú trọng nhất chính là kỷ luật, đây là điều mà ai cũng biết, hôm nay Andre xem như được tận mắt chứng kiến.

Tất cả quân nhân không nói lời nào ngồi ở hai bên chiếc bàn dài, vị trí chủ tọa cuối bàn không có ai ngồi, hẳn là dành cho thủ lĩnh Gestapo tướng quân Attenborough.

Trên bàn đặt rất nhiều hoa tươi, rượu và thức ăn. Các quân nhân đều tháo mũ xuống, ngồi yên lặng không nói lời nào, thấy người quen cũng chỉ gật đầu chào hỏi.

Nhóm phụ nữ im lặng ngồi ở bên cạnh bọn họ, không có ai dám lớn tiếng, tất cả đều chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện, bên trong căn phòng ấm cực kì im lặng, thậm chí tiếng ho khan cũng không có.

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, mời bên này."

Adams thấy Ludwig tới, vội vàng dẫn Ludwig lên trên đầu bàn bên trái.

Andre khẩn trương nhìn Ludwig.

Ludwig mặt không biểu tình liếc Andre một cái, thấp giọng nói:

"Nắm tay của tôi, bảo bối."

Andre vội vàng bắt chước nhóm phụ nữ ở đây, đưa tay ra nắm cánh tay của Ludwig, nhìn từ xa trông giống như một thiếu nữ tóc vàng cao quý thuần khiết.

Andre bám chặt vào người Ludwig, do đi không quen giày cao gót nên cậu phải cố gắng hết sức, Andre thật sự không thể tưởng tượng nổi sao phụ nữ có thể mang giày cao gót đi suốt cả ngày.

Andre cố hết sức đi đến chỗ ngồi, đầu tiên Ludwig tự mình cởi áo khoác cho Andre, sau đó lịch sự kéo ghế ra cho Andre ngồi.

Nhóm phụ nữ ở đây đều tò mò vươn đầu nhìn Andre, Andre vô cùng khẩn trương, vội vàng ngồi xuống, khuôn mặt đỏ bừng.

"Đừng khẩn trương."

Ludwig nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay dưới bàn của Andre, Andre giật mình, nhỏ giọng nói:

"Tôi không có khẩn trương, tại trong phòng quá nóng thôi."

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng.

Andre ngẩng đầu, thấy trên mặt Ludwig không có biểu tình gì, chỉ đưa tay gỡ mũ trên đầu xuống, gương mặt hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Im lặng ngồi trong chốc lát.

Ludwig vẫn nắm tay phải của Andre, đột nhiên, tất cả mọi người toàn bộ ngồi ngay ngắn lại.

Ludwig buông tay ra đặt lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước.

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng hát tràn đầy sinh lực.

Là bài hát mà Andre rất quen thuộc, thời gian trước ở trong trại tập trung thường xuyên được nghe.

"Klein unser haeuflein, wild unser blut,

Nhân số của chúng ta rất ít, máu tươi của chúng ta sôi trào,

Wir fuerchten den feind nicht und auch nicht den tod,

Chúng ta không sợ kẻ địch cũng không sợ cái chết.

Wir wissen nur eines, wenn deutschland in not,

Chúng ta chỉ biết một nhiệm vụ: nếu nước Đức gặp nguy hiểm,

Zu kaempfen,zu siegen,zu sterben den tod.

Chiến đấu, chiến thắng, đấu tranh tới cùng.

:An die gewehre, an die gewehre!:

Cầm súng lên, cầm súng lên!

Kamerad, da gibt es kein zurueck,

Các đồng chí, không được quay đầu lại,

Fern im osten stehen dunkle wolken

Ở phương đông xa xôi có đám mây đen,

Komm' mit und zage nicht, komm' mit!:

Tiến lên, đừng sợ hãi, tiến lên!……"

"Thủ lĩnh Gestapo vĩ đại, tướng quân Attenborough đã đến! Mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

Adams đứng trên một cái khán đài nhỏ trước bàn ăn lớn tiếng thông báo.

Các sĩ quan bắt đầu đứng lên, nhóm phụ nữ cũng đứng theo, bắt đầu nhiệt liệt vỗ tay.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên cao to bước ra.

Người này rất cao, ước chừng khoảng hai mét. Andre thấy người đàn ông này cũng cao cỡ như Ludwig, tóc nâu ngắn, hai mắt hẹp dài màu xanh đậm, trên mặt đeo một cặp mắt kính gọng vàng, biểu tình cực kì nghiêm túc, khóe miệng hơi hơi cong xuống phía dưới, hầu như không có biểu tình gì, trông vô cùng lạnh

lùng.

Ông ta vừa tiến vào liền nhìn lướt qua Ludwig, sau đó gật gật đầu với Ludwig.

Ludwig cũng gật gật đầu lại.

Andre cũng đoán được người đàn ông này chính là thủ lĩnh của tổ chức Gestapo xấu nổi danh, Attenborough.

Sau khi Attenborough đi ra, Miller cũng đi ra theo sau.

Hôm nay cô ta mặc đầm dạ hội màu đỏ, trông vừa duyên dáng vừa gợi cảm, nhất là cặp mắt màu xanh lá hoàn toàn đối lập với màu đỏ kia.

Miller cười duyên ngồi ở bên người Attenborough.

Hai người nói gì đó, Attenborough hôn lên má Miller một cái, Miller ôm Attenborough cười không ngừng.

Sau khi hai người nói chuyện xong, Miller liền ngồi xuống chỗ đối diện Ludwig, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ludwig, lúc thấy Andre bên cạnh Ludwig thì thần sắc nhanh chóng tối sầm lại.

Andre liếc Miller một cái, không để ý đến cô ả nữa. Andre hiểu rất rõ, dù sao mình đứng bên cạnh Ludwig cũng không được ai hoan nghênh — nhất là cô gái này.

Ludwig thật sự rất được phụ nữ hâm mộ.

Andre không hiểu tại sao mấy người đàn bà này lại mê Ludwig như vậy? Người khiết phích nặng còn chưa tính, hơn nữa vừa lạnh lùng lại tàn nhẫn.

Người nào sống chung với Ludwig nhất định sẽ chết rất sớm.

Attenborough lạnh lùng nhìn quét qua toàn phòng, im lặng trong chốc lát rồi trực tiếp nâng ly rượu, mặt không biểu tình gì lớn tiếng nói:

"Hướng nguyên thủ chào! Đức tất thắng!"

Mọi người lần lượt nâng ly:

"Hướng nguyên thủ chào! Đức tất thắng!"

Sau khi uống xong rượu là thời gian tự do nói chuyện với nhau.

Attenborough chỉ cúi đầu ăn vài thứ, không nói gì, cũng không có nói chuyện với Ludwig ngồi bên cạnh.

Trước tiên Attenborough ra hiệu cho mọi người có thể tự do uống rượu và khiêu vũ, còn bản thân thì ăn một ít rồi ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh khán đài, các sĩ quan không ngừng đi qua chào hỏi Attenborough.

Trên khán đài, một nhóm vũ nữ được quân đội Đức mời đến đang nhiệt tình khiêu vũ hành khúc nước Đức.

Ludwig cắt một ít thịt cho Andre, hai người im lặng ăn bữa tối.

Mặc dù trong trại tập trung Ludwig là quan chức cao nhất, nhưng thường ngày rất bận rộn, không phải thời điểm cần thiết, Ludwig ít khi nói lời nào.

Miller ngẩng đầu nhìn nhìn Ludwig, cười nói:

"Lam, gần đây anh có khỏe không? Khoảng thời gian này em và ba ở bên Đức nên chưa có thời gian tới tìm anh!"

Ludwig ngẩng đầu liếc Miller một cái, mặt không biểu tình trả lời:

"Tôi rất tốt, không cần phiền tiểu thư Miller bầu bạn."

Miller đỏ mặt, nhất thời không nói được lời nào, cấp dưới đứng bên người Attenborough đột nhiên đi tới, cúi người xuống nói khẽ với Ludwig:

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, tướng quân mời ngài qua bên kia một lát."

Ludwig gật đầu, gỡ khăn ăn lau lau miệng, sau đó đứng lên nói nhỏ với Andre:

"Bé ngoan, ăn nhiều một chút, tôi sẽ lập tức quay lại."

Andre cúi đầu ăn beefsteak, ừ một tiếng cho có lệ, đầu cũng không nâng. Ludwig cũng không nói gì, cầm mũ trên bàn đứng dậy, đi qua chỗ Attenborough.

Nghe được tiếng bước chân nhịp nhàng của Ludwig, Andre mím môi, sau đó vụng trộm ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao ngất của Ludwig, thấy người nọ đã lập tức đi đến trước mặt tướng quân Attenborough.

Hai người đàn ông gật đầu chào nhau, Ludwig ngồi xuống bên cạnh Attenborough.

Andre thấy Attenborough cúi đầu nói gì đó với Ludwig, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình gì, chỉ có miệng cử động, Ludwig cũng chỉ một bên nghe một bên gật đầu, ánh mắt lễ phép nhìn Attenborough, miệng cũng chỉ mấp máy vài cái.

Miller nhìn tầm mắt của Andre đuổi theo Ludwig, còn có thái độ yêu chiều của Ludwig dành cho Andre, trong lòng ghen tị đến điên rồi.

Nhóm phụ nữ bên cạnh đều đã đi khiêu vũ.

Miller nhìn chỗ trống bên cạnh, dù sao cũng phải giữ bộ dáng thục nữ, vì thế chỉ bất mãn nhìn Andre trước mặt, cố ý mỉa mai nói:

"Andreyevich, không ngờ mi lại có sở thích mặc đồ con gái ~"

Andre ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Miller, chớp mắt, mặt nhanh chóng đỏ lên, nghĩ đến mình mặc đồ con gái ở trong này bị người ta châm chọc đều là nhờ phước cái tên Ludwig!

Nhưng Andre không muốn gây phiền phức, cũng lười đấu võ mồm với người tâm cao khí ngạo như Miller, vì thế chỉ im lặng không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn đồ ăn.

Miller thấy vẻ quẫn bách trên mặt Andre, cảm thấy rất là cao hứng, vì vậy tiếp tục kiêu căng nói:

"Thật không biết tại sao Lam lại ở cùng với loại người không lễ phép như mày! Vừa rồi Lam nói chuyện với mày, sao mày dám không trả lời?"

Nói xong, Miller liền nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre bị nhìn đến phiền, nhưng lại không muốn trêu chọc cô gái này, dù sao cô ta cũng là con gái của Attenborough, vì thế Andre đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói:

"Xin lỗi tiểu thư Miller, tôi phải đi toilet một chút."

Andre vừa đứng lên thì giày cao gót liền trượt, mắt thấy có vẻ sẽ ngã sấp xuống.

"Không có việc gì chứ? Tiểu thư?"

Đột nhiên, một người đàn ông đi tới, đỡ Andre vào trong lòng.

Andre quay đầu lại, thấy một người đàn ông anh tuấn hơi mỉm cười nhìn mình.

Andre cúi đầu, thấp giọng nói:

"Cảm ơn……"

Người nọ cười cười, lộ ra răng nanh trắng noãn:

"Tôi là thượng úy đảng vệ quân mới tới, tiểu thư gọi tôi Elvis là được rồi."

12. Chương 12: Dạ Tiệc [3]

Người nọ cười cười, lộ ra răng nanh chỉnh tề trắng noãn:

"Tôi là thượng úy đảng vệ quân mới tới, tiểu thư gọi tôi Elvis là được rồi."

Nói xong, thượng úy Elvis đỡ Andre đứng dậy.

Andre liếc mắt nhìn người nọ một cái.

"Xin chào thượng úy Elvis, tôi tên là Andreyevich."

Người đàn ông này có một đầu tóc ngắn màu đen, mắt cũng đen, thoạt nhìn rất có tinh thần, giống Attenborough đeo mắt kính gọng vàng, hai gò má trắng nõn, trông rất hiền lành.

"Vậy, tiểu thư Andreyevich có muốn qua ghế sô pha nghỉ ngơi một lát không?"

Elvis ôn hòa hỏi, khóe miệng hơi hơi giương lên.

Andre gật gật đầu rồi đi theo Elvis qua bên kia, nhưng Andre mang giày cao gót đi đứng không tiện, Elvis liền lễ phép vươn tay ra:

"Tiểu thư Andre, không ngại tôi giúp chứ?"

Andre cười cười, đưa tay đặt lên tay Elvis, vừa đi vừa nói:

“Thượng úy Elvis, anh là sĩ quan đảng vệ quân phụ trách trại tập trung?”

Elvis lắc đầu:

“Không, tôi chỉ là bộ đội tác chiến thuần túy mà thôi, giống như thiếu tá Ludwig vậy, đợi đến khi tình hình tiền tuyến căng thẳng chúng tôi sẽ đi chiến đấu.”

Andre kinh ngạc nhìn Elvis:

“Ý của anh là? Ludwig là chỉ huy bộ đội tác chiến?”

Elvis gật gật đầu:

“Đúng vậy! Chẳng lẽ tiểu thư không biết? Thiếu tá là một chỉ huy vô cùng vĩ đại!”

Nghe Elvis nói vậy, Andre đột nhiên cảm thấy thật xấu hổ, cậu hoàn toàn không biết gì về Ludwig cả.

Andre biết, danh tiếng của đảng vệ quân rất không tốt, trên thực tế bên trong chia làm ba tổ chức: đội hành động bí mật, đội vũ trang và Gestapo.

Đội hành động bí mật chính là tổ chức phụ trách giết hại người Do Thái, người Ba Lan, tù binh chiến tranh, là những người dơ bẩn trông coi trại tập trung.

Còn trong đội vũ trang có khá nhiều bộ đội là bộ đội tác chiến thuần túy, không có tham gia giết hại tù binh hoặc người dân, vô luận là bộ đội liên bang ở mặt trận phía đông hay phía tây đều rất kính trọng.

Hồi trước còn ở trong bộ đội, mọi người đều biết lực lượng bộ đội tác chiến kỷ luật nhất chính là đội vũ trang của Đức.

Từ trước đến nay đội vũ trang đều nổi tiếng kỷ luật nghiêm minh, binh sĩ vượt quá quy định sẽ bị xử tử, chưa từng xảy ra chuyện cưỡng hiếp phụ nữ và giết hại người vô tội, hơn nữa sức chiến đấu rất mạnh mẽ.

“Được rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Elvis nói.

Andre được giúp đỡ ngồi xuống sô pha, vừa rồi chân bị trẹo, bây giờ đau cực kì.

“Đỡ hơn chưa?”

Elvis cúi đầu nhìn nhìn chân Andre.

Mắt cá chân Andre có chút bầm tím, Elvis đẩy kính mắt, đưa tay nắn một cái.

“Đau –”

Andre nhịn không được hít một hơi.

Elvis thấy Andre đau đến nhíu lông mày, ngẩng đầu cười cười nhìn Andre.

Andre thấy Elvis cười, cũng quẫn bách cười theo.

Elvis ngẩng đầu nhìn nhìn trước mặt mình, bốn phía mọi người đều đang bận rộn khiêu vũ, vì thế nghiêm túc nhìn Andre nói:

“Tiểu thư Andreyevich, không biết tôi có vinh hạnh được mời cô nhảy một bản không?”

Andre kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Elvis:

“Tôi rất vui lòng, nhưng mà thượng úy, tôi không biết khiêu vũ, ngồi đây nhìn là được rồi!”

Elvis đột nhiên nắm tay Andre:

“Tôi chưa từng gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, nếu không thể cùng nhau nhảy một bản thật sự rất đáng tiếc!”

Andre muốn rút tay về, nhưng Elvis dùng lực rất mạnh, tay Andre bị hắn nắm chặt, Andre đành lễ phép cười cười:

“Thượng úy, chân của tôi thật sự không ổn lắm, tôi nghĩ tôi ngồi đây nhìn mọi người khiêu vũ là được rồi……”

“Andre, lại đây.”

Phía trên truyền đến thanh âm của Ludwig.

Cả người Andre run lên, vừa ngẩng đầu liền thấy Ludwig đang đứng trước mặt mình.

Andre lắp bắp nói:

"Ludwig, tôi……"

Elvis cũng ngẩng đầu khẽ mỉm cười với Ludwig, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ludwig, bàn tay lại gắt gao nắm chặt tay Andre.

"Buổi tối tốt lành, thiếu tá Lam Finn Ludwig."

Elvis mỉm cười với Ludwig, thoạt nhìn rất tao nhã.

Ludwig mặt không biểu tình nhìn Elvis, lạnh lùng phun ra một câu:

"Buổi tối tốt lành, thượng úy."

Sau đó liền kéo cánh tay Andre đứng lên, động tác thô lỗ.

Chân Andre mang giày cao gót đứng không vững, bị kéo mạnh suýt chút nữa ngã sấp xuống.

"Nhẹ một chút —!"

Andre vừa mở miệng oán giận, Ludwig liền ôm ngang người Andre đi ra ngoài cửa. Andre quay đầu lại, phát hiện mọi người đều mở to hai mắt nhìn về phía mình, mà Elvis vẫn còn ngồi ở sô pha, khóe miệng giương lên, mỉm cười nhìn mình, khuôn mặt ôn hòa, chỉ là bị dưới sự phản xạ của ánh sáng và cặp mắt kính gọng vàng kia, Andre không nhìn thấy hai mắt của Elvis.

Ludwig không nói một lời ôm Andre ném vào ghế sau xe hơi.

Andre bị ném có chút đau.

Tài xế phía trước quay đầu hỏi:

"Thiếu tá, bây giờ chúng ta trở về?"

Ludwig gật gật đầu, miệng phun ra một từ: "Trở về."

Bàn tay lại gắt gao nắm chặt cánh tay Andre.

Andre bị Ludwig nắm đến đau, vì thế sau khi xe hơi đi được một đoạn, Andre liền dùng sức đẩy tay Ludwig ra:

"Ludwig, anh bị điên hả? Nhẹ một chút! Anh làm tôi đau!"

Ludwig quay đầu, dùng sức nắm cằm Andre. Andre bị bắt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt người nọ, nhưng mà Ludwig đội mũ, vành nón đè rất thấp, Andre không nhìn rõ vẻ mặt của Ludwig giờ phút này, chỉ cảm thấy quanh thân Ludwig lạnh đến dọa người.

Ludwig hừ lạnh một tiếng:

"Sao đây, thật sự thích đàn ông?"

Andre đẩy tay Ludwig ra:

"Tôi không thích đàn ông! Anh đừng nói lung tung!"

Ludwig hung hăng cho Andre một cái tát, Andre che miệng, tức giận nhìn Ludwig.

Andre bị Miller châm chọc tâm tình vốn đã không tốt, vì thế không chịu suy nghĩ hét lên:

"Đừng có đánh tôi! Tôi làm cái gì sai! Thượng úy Elvis so với anh hiền lành hơn chu đáo hơn, dựa vào cái gì tôi không thể thích anh ta?!"

Thốt ra lời này xong, cả người Andre run lên — bởi vì cậu thấy đôi môi mím chặt của Ludwig, gương mặt khủng bố giống như muốn giết mình. Andre không tự chủ được rúc sang một bên.

Thoáng cái đã sắp đến biệt thự, ánh đèn phát ra cách đó không xa.

Ludwig lạnh lùng nói với tài xế:

"Dừng xe, đi xuống."

"Rõ, thiếu tá!"

Nói xong, tài xế liền lập tức dừng xe, đi xuống, cầm súng đứng bên cạnh xe hơi, quay lưng lại nhìn sang

chỗ khác.

"Ludwig…… Anh muốn làm gì? A!–"

Ludwig nâng tay lên tát vào mặt Andre, Andre lấy tay bụm miệng, miệng đầy mùi máu tươi. Một tay Ludwig nắm tóc sau ót Andre, một bên hung tợn quát: "Hắn chu đáo hơn tôi? Em thích hắn? Thật không? Hả?! Nói!"

Trong mắt Andre tràn đầy nước, nhưng vẫn cứng đầu nói:

"Đúng vậy! Tôi thích hắn đó! Tôi mới không thích đồ ma quỷ nhà anh! Anh là đồ khốn kiếp!"

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, vươn tay bắt đầu xé đầm của Andre.

Andre nắm chặt quần áo lại, nhưng vẫn không thể ngăn cản được Ludwig.

Ludwig đặt Andre lên ghế, một bàn tay ấn sau lưng Andre, một bên vô tình xx Andre.

Không có khoái cảm, không có tình cảm, Andre đau muốn chết, khóc nói:

"Khốn kiếp! Dừng lại! Dừng lại! A a……"

Ludwig ngừng lại, nắm tóc Andre, thần sắc khủng bố hỏi:

"Nói, em còn thích hắn nữa không?"

Andre cắn miệng, khóe miệng bị tát đã sắp chảy máu, thế nhưng vẫn mạnh miệng nói:

"Dù sao cũng không thích anh! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! A –"

Ludwig dùng chân đạp văng cửa xe, mặt không biểu tình nhấc Andre lên, ném ra ngoài tuyết.

Andre run rẩy lăn lộn trong tuyết, sau đó che thân mình nói:

"Ludwig! Tôi ghét anh! Ghét anh!"

Gió lạnh không ngừng thổi, sắc trời đã tối, mọi người còn đang vui chơi, không có ai để ý tới Andre bị ném

vào nơi này, cho dù có người thấy, cũng khó mà ngăn cản thiếu tá Ludwig.

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre đang cuộn mình trên tuyết, thò tay vào túi tiền lấy một điếu xì gà, binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh vội vàng đi tới châm xì gà cho Ludwig, sau đó xoay người đứng ở bên cạnh.

Ludwig miệng ngậm xì gà, nhìn chằm chằm vào Andre, lạnh lùng hỏi:

"Tôi nói một lần cuối cùng, Andreyevich, hoặc là bây giờ em quỳ xuống nhận sai, hoặc là chết ở đây, em tự mình chọn đi."

Bởi vì vừa rồi bị Ludwig cường bạo ở trên xe, hiện tại lại bị trần trụi ném ra ngoài tuyết, Andre tức giận hét lên với Ludwig:

"Anh có đánh chết tôi tôi cũng không cầu xin tha thứ đâu!"

Ludwig nâng chân lên đá Andre qua một bên, sau đó đi đến bên cạnh cầm lấy roi da màu đen ngay thắt lưng của binh sĩ kia, bắt đầu quất Andre.

Loại roi này tổng thể mà nói tương đối cứng, nhưng đuôi roi tương đối mềm mại, là roi mà đảng vệ quân trại tập trung thường dùng để quất tù binh, bao nhiêu tù binh đã chết thảm dưới loại roi này.

"A — a —!–"

Andre một bên lăn lộn trên tuyết, một bên kêu thảm.

Ludwig không chút lưu tình quất thân thể non nớt của Andre, binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh không một dám nói một lời, chỉ vụng trộm nhìn thoáng qua rồi lại quay đầu đi.

Rất nhanh, người Andre đã bị đánh đến sưng đỏ, loại roi này sẽ làm vết thương trực tiếp hiện ra ngoài da.

Làn da trắng nõn của Andre hiện lên vết roi đỏ hồng.

Andre chỉ cảm thấy cả người như bị lửa đốt, giống như sắp chết vậy, nằm trên tuyết lạnh buốt của Moscow lại không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy thân thể không ngừng run rẩy.

Không biết đánh bao lâu, Ludwig đột nhiên đứng thẳng dậy, đem xì gà trong miệng hút một ngụm rồi ném xuống đất, sau đó nhìn chằm chằm vào Andre đang nằm trên tuyết không ngừng run rẩy.

Hai gò má Andre trở nên cực kì tái nhợt, đôi môi không còn chút huyết sắc, thân thể cuộn lại nhưng vẫn

gắt gao cắn chặt môi.

Im lặng vài giây, Ludwig ném roi trên tay xuống, quỳ gối trong tuyết, vươn hai tay ôm thân thể mềm mại của Andre vào trong ngực, thấp giọng nói:

"Đừng quá gần gũi với người đàn ông khác, đừng nói thích người khác, được không? Andreyevich?"

Andre run rẩy trong chốc lát, nghe thấy lời Ludwig nói liền khóc lên, đưa tay ôm Ludwig, khóc nói:

"Ludwig, anh tên khốn kiếp này! Anh là đồ ma quỷ…… Anh luôn khi dễ tôi…… Ô ô……"

Ludwig im lặng không lên tiếng, chỉ áp sát mặt vào má Andre.

Andre ngửi được hương vị trên người Ludwig, nước mắt cố gắng kiềm nén tất cả đều rớt xuống, cậu dùng sức ôm cổ Ludwig nói:

"Ôm chặt tôi…… Chủ nhân! Tôi rất lạnh! Rất lạnh…… Ludwig……"

Ludwig lập tức cởi áo khoác trên người xuống, bao lại thân hình mảnh khảnh của Andre, sau đó ôm chặt Andre quỳ gối trong tuyết.

"Về nhà được không? Ludwig, chúng ta về nhà có được không?"

Andre thấp giọng thì thào nói, chỉ cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn, tầm nhìn cũng không rõ ràng.

Một trận gió lạnh thổi qua, thế nhưng Andre lại không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy thân thể nóng hổi, mồ hôi chảy ròng ròng.

Ludwig gật gật đầu, bỏ lại xe hơi, ôm Andre bước nhanh về phía biệt thự.

Sau khi trở lại biệt thự, Ludwig tự mình ôm Andre vào phòng tắm, cẩn thận rửa sạch tuyết trên người Andre, sau đó lại ôm Andre ngồi ở trên giường phòng ngủ, thẳng đến khi Andre chậm rãi tỉnh lại.

Andre mở to hai mắt màu xanh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dị thường nghiêm túc của Ludwig.

Ludwig không nói lời nào nhìn Andre.

Andre cuối cùng khụ một tiếng, nói:

“Ludwig, anh luôn đánh tôi.”

Ludwig giật nhẹ miệng, cúi đầu hôn lên trán Andre:

“Em yêu, em luôn không chịu nghe lời.”

Andre đỏ mặt nhìn Ludwig, mở ra môi đỏ mọng, thấp giọng nói: “Baba, ôm tôi……”

Nói xong, Andre liền chủ động ôm cổ Ludwig, ngẩng đầu lên dùng sức hôn môi Ludwig, đại khái là do động tác quá mạnh, thân thể Andre bị đau, nhịn không được cúi đầu hừ một tiếng.

Ludwig đặt Andre lên giường, cúi đầu chậm rãi hôn lên miệng Andre, ngực, bụng…… Hôn lên mỗi một vết thương……

Thân thể Andre run rẩy, vươn tay nắm tay Ludwig, thanh âm khàn khàn:

“Ôm tôi, baba.”

Ludwig nâng hai mắt lạnh lùng lên, nhìn chằm chằm vào Andre, “Là chính em muốn, bảo bối.”

Andre gật gật đầu, “Là chính tôi muốn…… Hm…”

Ludwig cường thế hôn miệng Andre, sau đó áp lên trên người Andre…….

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Andre liền bệnh nặng.

Vừa sốt cao thân thể lại nhiễm trùng, Andre hoàn toàn không thể xuống giường, cử động một chút là đau đến chết.

Tình hình chiến sự với Soviet ở phía đông cũng không khẩn trương, Ludwig không cần chuẩn bị lên chiến trường, vả lại cũng chưa bao giờ tham gia bất cứ hoạt động nào của trại tập trung, việc này khiến cho Ludwig có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh Andre.

Hầu như mỗi ngày Ludwig đều đứng trong phòng ngủ.

Đọc sách, vẽ……

Ngược lại Andre lại cảm thấy cực kì chán, lúc rảnh rỗi sẽ hỏi Ludwig hình vẽ này là cái gì?

Ludwig không hề che giấu nói thẳng với Andre, mấy cái này chính là mô tả tình hình chiến đấu dựa theo báo cáo mỗi thời kì, như vậy mới có thể nắm được toàn cục, qua một thời gian nữa lên mặt trận phía đông, Ludwig sẽ có thể dễ dàng hiểu rõ tình hình chiến đấu……

Andre cũng hiểu được đại khái lời Ludwig nói, dần dần cảm thấy Ludwig thật sự là một quân nhân.

Thích đọc sách chiến tranh, nhiệt tình với chiến tranh, kiên định trung thành với quốc gia, mà không phải trung thành với chính trị.

……

"Ludwig, chữ này nghĩa là gì?"

Andre không hiểu chỉ vào chữ trên sách tiếng Đức hỏi Ludwig.

Ludwig nhìn nhìn nói: "Cận chiến."

Nói xong, Ludwig lại tiếp tục im lặng ngồi trên sô pha lật xem một quyển sách miêu tả Thế chiến thứ nhất — [Tóm lược trận chiến kinh điển].

Andre đã nằm trên giường hơn một tuần lễ.

Ludwig hoàn toàn không cho cậu xuống giường.

Andre nâng mắt lên, liếc nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của Ludwig, buông sách trên tay xuống.

"Ludwig, tôi không muốn đọc sách chiến tranh, có sách nào có hình không? Mấy sách này nhiều chữ khó hiểu quá, tôi đọc rất mệt."

Ludwig gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Vậy thì, em thích sách giới thiệu súng ống không?"

Andre nhíu nhíu mi:

"Tại sao nếu không phải sách chiến tranh thì là sách súng ống? Có cái nào bình thường chút không?"

Ludwig trầm ngâm trong chốc lát rồi lắc đầu nói một chữ: “Không.”

Andre uể oải buông sách trên tay, quyết định không nói chuyện với Ludwig.

Bên ngoài vẫn nhiều tuyết như cũ, Andre nhớ lại ngày đó bị Ludwig ném ra ngoài tuyết, không khỏi rùng mình một cái.

“Sao vậy? Thân thể không thoải mái à?”

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre lắc đầu, “Không có……”

Ludwig ừ một tiếng.

Lúc này, Anna đi đến, trên mặt mỉm cười vui sướng:

“Thiếu tá, đồ ngài muốn doanh trại đã đưa tới rồi!”

Ludwig gật gật đầu.

“Đặt trong đại sảnh đi.”

“Được!”Anna nhìn Andre cười cười, sau đó xoay người cúi đầu đi ra ngoài.

Andre nghi hoặc nhìn Ludwig.

“Ludwig, doanh trại đưa tới cái gì?”

Ludwig nhích người lại hôn môi Andre.

“Bây giờ đi xuống xem, mau mặc quần áo vào.”

Andre mím môi, nhìn thân hình trơ trụi của mình, “Tôi làm gì có quần áo mặc?”

Ludwig lấy áo lông màu đen của mình ra mặc cho Andre, vừa lúc che được mông Andre.

Andre đỏ mặt hỏi:

"Quần lót đâu?"

Ludwig lắc đầu, "Không có."

Nói xong liền lôi kéo Andre xuống lầu.

Mấy người hầu không biết có phải biết bọn họ muốn xuống hay không, toàn bộ đều về phòng của mình, thậm chí cả Anna cũng không thấy.

Andre dùng tay kéo vạt áo lông của Ludwig, thật cẩn thận đi xuống lầu.

Vừa bước xuống cầu thang, Andre liền nhìn thấy một chiếc đàn dương cầm màu trắng đặt ở trước cửa sổ sát đất.

Chiếc đàn dương cầm này lúc trước không có đặt ở đây.

Trước giờ Andre chưa từng chơi đàn dương cầm, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy qua, cậu kích động đứng ở xa xa, nhìn chằm chằm vào đàn dương cầm, quay đầu hỏi Ludwig:

"Đây là đồ doanh trại đưa tới?"

Ludwig ừ một tiếng.

"Tôi nhờ người mua ở bên Đức."

"Nhất định rất quý đúng không?"

Andre nhìn nhìn đàn dương cầm rồi đi qua, đưa tay sờ thử phím đàn, nhìn hình ảnh của mình phản xạ ở mặt trên.

Ludwig ngồi xuống trước đàn dương cầm, Andre còn đang loay hoay nhìn ngắm này nọ.

Ludwig nhìn chằm chằm vào hai chân thon dài trắng nõn của Andre, vươn tay kéo Andre qua ngồi trên đùi của mình.

"Ludwig…… Đừng sờ lung tung…!"

Ngón tay Ludwig theo chân Andre hướng lên trên, Andre đỏ mặt, đẩy tay Ludwig ra.

Ludwig mạnh mẽ nắm hai tay Andre lại, trầm giọng nói:

"Em có tư cách gì phản kháng, người hầu nhỏ của tôi?"

Andre vừa định phát tác, Ludwig liền đặt Andre ngồi trên đùi, sau đó ngồi thẳng thân thể, ngón tay thon dài đặt trên những phím đàn trắng đen.

Một bản nhạc chậm rãi tao nhã phát ra theo cử động ngón tay của Ludwig.

Andre quay đầu nhìn Ludwig, phát hiện lúc đang đàn Ludwig cũng không có biểu tình gì. Thấy Andre quay đầu lại, Ludwig ngẩng đầu hôn môi Andre, ngón tay tiếp tục cử động trên phím đàn.

Andre nghiêng mặt đi, hai tay ôm cổ Ludwig, không nói lời nào.

Ludwig buông hai tay khỏi phím đàn, sau đó thấp giọng hỏi: "Dễ nghe không? Andreyevich."

Andre gật gật đầu: "Dễ nghe, đây là bài gì?"

Ludwig nhìn Andre: "[Cậu bé có đôi mắt sáng]."

"Ai viết?"

Ludwig áp mặt vào hai má Andre, "Tôi viết."

"Viết cho ai?"

Andre không dám nhìn thẳng vào mắt Ludwig, chỉ có thể cúi đầu đùa bỡn ngón tay của mình.

Một tay hữu lực mà ấm áp của Ludwig nắm hai tay Andre, tay kia thì ôm eo Andre, thấp giọng nói:

"Bên người tôi ngoại trừ em ra còn có ai?"

Andre mím môi không nói lời nào, hai tay Ludwig trong áo lông hướng lên trên đến ngực, thân mình cứng ngắc của Andre lập tức trở nên mềm nhũn, cúi đầu thở dốc vài tiếng, Andre nhịn không được xoay người ôm cổ Ludwig, dùng sức hôn môi Ludwig.

Ludwig mặt không biểu tình để Andre hôn, con ngươi màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre:

"Muốn?"

Andre nhìn ánh mắt trêu tức của Ludwig, nhíu nhíu mày, mạnh mẽ đẩy Ludwig ra, đứng lên.

Ludwig cúi đầu cười một tiếng, vươn cánh tay kéo Andre vào trong lòng.

"Không phải em nói chịu không nổi sao? Thật sự là tiểu bại hoại khẩu thị tâm phi."

"Anh cút đi!"

Andre căm tức đẩy Ludwig ra, đứng dậy định bỏ chạy lên lầu.

Ludwig sắc mặt trầm xuống, "Đứng lại, tôi nói em có thể đi sao?"

Thân thể Andre cứng ngắc đứng tại chỗ, trong mắt dâng lên một tầng nước, lại xoay người đi trở về.

Ludwig vươn tay kéo Andre lại.

"Về sau tôi dạy em học đàn dương cầm. Không phải em nói rất chán sao?Em lại không thích đọc sách, vậy học chơi đàn dương cầm thế nào?"

Andre cúi đầu ừ một tiếng, Ludwig ngồi thẳng người dậy, đặt hai tay mình lên phím đàn, nói với Andre:

"Bé ngoan, đặt tay lên phím đàn đi, học đàn dương cầm, tư thế ngồi và tư thế tay rất quan trọng……"

Andre nghiêng mặt qua, nhìn ánh sáng chiếu lên một bên mặt của Ludwig, chỉ cảm thấy khi người đàn ông này nghiêm túc, trên người tỏa ra khí tức rất uy nghiêm.

……

Andre cảm thấy Ludwig nhất định đã được giáo dục rất nghiêm khắc. Theo lời Anna nói, lúc còn nhỏ Ludwig ở Đức bị quản giáo rất nghiêm, Anna chưa từng thấy ba của Ludwig cười với Ludwig, cha con bọn họ cũng chưa bao giờ nói chuyện cuộc sống hằng ngày với nhau.

Hơn nữa, gia đình nơi Ludwig sinh ra là gia đình quân nhân, cách thức quản giáo nghiêm túc kiểu quân đội này càng thêm nhiều, cộng thêm trên người Ludwig có khí tức cấm dục thản nhiên, Andre càng ngày càng

cảm thấy Ludwig giống một người cha có khuôn mặt nghiêm túc.

Thật ra Ludwig vẫn còn rất trẻ, chưa đến tuổi có thể làm cha của Andre.

Từ nhỏ Andre đã được mẹ nuôi dưỡng, vì vậy lúc cậu cảm thấy Ludwig cho mình một loại cảm giác "người cha," trong lòng Andre bắt đầu cảm thấy thật kì diệu.

Cảm giác kì diệu khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả.

Tỷ như nói thời gian gần đây, hầu như mỗi ngày Ludwig đều nhìn Andre luyện tập cách dùng ngón tay, sau đó dạy cậu đọc bản nhạc.

Andre phát hiện lúc này Ludwig cực kì nghiêm túc, so với lúc ức hiếp tra tấn mình hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lúc nào Andre cũng cảm thấy mình giống như một học sinh đang học đàn dương cầm, chứ không phải một binh sĩ Soviet bị sĩ quan Nazi nhốt ở chỗ này.

Yêu cầu của Ludwig đối với Andre vô cùng khắt khe, một nốt rất đơn giản Ludwig cũng sẽ yêu cầu cậu luyện tập thật nhiều lần, thế nên bây giờ mỗi lần Andre vừa nghe Ludwig nói: "Andre, bây giờ đi học đàn dương cầm" liền cảm thấy đau đầu.

Mà Andre lại không có can đảm cãi lời Ludwig, đành phải ngoan ngoãn ngồi trước đàn dương cầm, ngồi xuống là gần như hết một ngày, Ludwig luôn đứng bên cạnh cẩn thận nghiêm túc chỉ dạy Andre.

Thường thường ngồi nửa ngày Andre đã cảm thấy mệt mỏi chịu không nổi, ngẩng đầu hỏi Ludwig có thể nghỉ ngơi một chút không?

Ludwig luôn chỉ lạnh lùng ném một ánh mắt qua, Andre liền không nói được gì nữa.

Sau này Andre đánh đàn tài giỏi như vậy, đều là nhờ mấy năm Ludwig nghiêm khắc dạy dỗ luyện ra.

14. Chương 14: Đe Dọa

"Cậu Andreyevich, nên rời giường rồi!"

Giọng nói trầm thấp của Anna vang lên bên tai Andre.

Andre duỗi cánh tay, thân mình vẫn rúc trong ổ chăn, khép hờ mắt, thanh âm biếng nhác, sợi tóc màu vàng che khuất cặp mắt xinh đẹp.

"Có chuyện gì vậy, Anna?"

Andre lấy tay che ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào.

Đã là tháng 1 năm 1942 nhưng thời tiết của Moscow vẫn không hề thay đổi, vẫn nhiều tuyết như trước, ánh mặt trời chiếu vào tuyết trắng càng thêm sáng, nhiều lúc Andre cảm thấy giống như mình đang bị ảo giác vậy.

" Cậu Andreyevich, bây giờ đã là giữa trưa 12 giờ, cậu có phải nên rời giường rồi không?"

Anna cười nhìn biểu tình biếng nhác giống như con mèo lười của Andre.

Andre vò vò đầu, hôm qua như cũ luyện đàn dương cầm suốt một ngày, buổi tối lại làm tình với Ludwig…… Andre hít một hơi thật sâu, vén tóc lên, thấp giọng nói:

"Anna thân mến, tôi có thể ngủ thêm chút nữa không? Ludwig nói hôm nay không cần học đàn…… Tôi mệt mỏi quá, tôi muốn ngủ nguyên ngày có được không?"

Anna che miệng nở nụ cười, giọng điệu Andre có chút xấu.

"Hừm, chỉ sợ không được đâu cưng à, thiếu tá bảo tôi gọi cậu xuống lầu. Thiếu tá nói nhất định phải cùng nhau ăn cơm trưa."

Vừa nghe thấy là Ludwig bảo mình xuống lầu, Andre lập tức mở to mắt, căm tức nói:

"Được rồi, nói với anh ta tôi lập tức đi xuống!"

Nói xong, liền bực mình kéo chăn trùm lên đầu.

Anna cười gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng Anna đóng cửa, Andre mới xốc chăn lên, nhảy từ trên giường xuống dưới đất.

Andre đứng ở trước gương nhìn thân thể của mình…… Thân thể của mình nhìn rất trắng, cũng được lắm……

Andre ghét nhất hai từ "xinh đẹp," thế nhưng Ludwig vẫn thích nói "Andre, em thật xinh đẹp." Trong đầu Andre không nhịn được nghĩ tới từ này.

Andre xoay người lại, trên cổ và trên lưng đều có vài điểm màu đỏ, đó là dấu hôn Ludwig cố tình lưu lại.

Andre cau mày nhìn chính mình trong gương, sau đó cầm bộ áo lông của Ludwig đi xuống lầu.

……

"Thượng úy, không ngại tôi hút xì gà chứ?"

Dưới lầu truyền đến thanh âm lạnh như băng của Ludwig, hoàn toàn không có ngữ điệu gì.

Andre ngẩn ra một chút, sau đó mới từ từ bước xuống.

"Đương nhiên là không."

Andre cảm thấy thanh âm của Elvis nghe rất ôn hòa, rất êm tai, không giống thanh âm như ma vương đang hát của Ludwig, lãnh khốc lại vô tình.

Lúc Andre đi xuống tới lầu thì thấy Ludwig giao hai chân ngồi trên ghế sô pha đối diện cửa lớn, trên tay cầm một điếu xì gà, vẻ mặt nghiêm túc. Andre tự dưng cảm thấy, người đàn ông này vẫn luôn ngạo mạn như vậy.

Elvis ngồi ở một bên, hơi hơi mỉm cười nhìn Ludwig, thái độ ôn hòa lễ phép, tựa hồ không có sợ hãi gì.

Andre cảm thấy Elvis thật là một người có dũng khí, bởi vì mỗi lần cậu nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu tình của Ludwig sẽ sinh ra một loại cảm giác phục tùng người đàn ông này.

"Ludwig."

Andre lí nhí gọi.

Ludwig dưới lầu đang nói chuyện với Elvis đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Andre.

Thấy Andre đi xuống liền giật nhẹ khóe miệng, phất tay với Andre: "Lại đây, bảo bối."

Andre không thích Ludwig kêu mình như vậy ở trước mặt người khác, nhưng vẫn bước nhanh qua, đứng ở

bên cạnh Ludwig.

"Buổi trưa tốt lành, tiểu thư Andreyevich."

Elvis mỉm cười chào hỏi Andre.

Andre nhìn hai chân thon dài của mình lộ ra dưới áo lông màu đen, còn có cổ áo quá rộng mà lộ ra hai vai thon gầy, mặt nhanh chóng đỏ lên, nhưng mà Ludwig vẫn không nói gì, Andre cũng không dám mở miệng trả lời.

Ludwig híp mắt, nhìn gương mặt đỏ bừng của Andre, đưa tay kéo Andre ngồi xuống cạnh mình, sau đó luồn tay vào dưới lớp áo của Andre, không ngừng niết cái mông mềm mại của Andre, Andre trừng lớn mắt kinh ngạc không nói nên lời.

"Tiểu thư.....? Không, thượng úy, tôi nghĩ cậu lầm rồi, Andreyevich của tôi là con trai hàng thật giá thật."

Lúc Ludwig nói những lời này, ngữ điệu rất lạnh lùng.

Elvis kinh ngạc mở to hai mắt.

Andre không ngờ Ludwig sẽ cố tình làm ra loại động tác bậy bạ như vậy trước mặt người khác, cả người run rẩy, lỗ tai đều đỏ.

Andre mím chặt môi, cảm thấy xấu hổ cực kì.

Ludwig dùng sức kéo Andre ngồi lên đùi của mình.

Sau đó trước mặt Elvis, dùng tay vuốt ve thân thể Andre.

Trong mắt Andre chứa đầy nước mắt.

Ludwig kéo đầu Andre lại, dùng sức hôn lên miệng Andre, Andre thấp giọng thở dốc.

Elvis khụ một tiếng, đứng lên, lắp bắp nói:

"Thiếu… Thiếu tá, tôi trở về thì tốt hơn."

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Andre:

“Thượng úy, cá nhân tôi cho rằng, cậu nên trở lại mặt trận phía đông thì tốt hơn, bây giờ Soviet đã sắp bắt đầu phản công toàn diện, quốc gia và nguyên thủ đều cần cậu.”

Nói xong, Ludwig hừ lạnh một tiếng, tách hai chân Andre ra, vòng quanh bên hông của mình……

Andre cắn môi hừ một tiếng.

Hai tay Elvis run rẩy, hai mắt thất thần, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Ludwig, ngơ ngác đứng nghệch ra vài giây, sau đó kính quân lễ, sắc mặt trắng bệch đi ra ngoài.

Ludwig muốn tiến vào Andre.

Nếu tính tình Andre yếu đuối thì tốt, ít ra sẽ không lên tiếng mà chấp nhận, dù sao tất cả của cậu cũng đã thuộc về người đàn ông này rồi, thế nhưng Andre dù tuổi không lớn nhưng lại rất sĩ diện, không thích mất mặt trước người khác.

Nhất thời tức giận, Andre cau mày, nâng tay lên tát vào mặt Ludwig.

Ludwig sờ sờ bên mặt, nhướng nhướng mi:

“Thế nào, em để ý thượng úy Elvis như vậy?”

Andre bị tức đến mức cả người phát run, không thèm trả lời, đỏ mắt giãy dụa muốn xuống khỏi người Ludwig.

Ludwig hừ lạnh một tiếng,

“Không thích bị tôi thượng? Tôi đây càng muốn x em.”

Nói xong, Ludwig liền dùng một bàn tay khống chế hai tay Andre, sau đó đặt Andre lên sô pha dùng sức xx cậu.

Andre cắn môi, thân thể thon gầy bị Ludwig gắt gao khống chế được, nhưng vẫn giận dữ hét:

“Ludwig! Đồ khốn!…… Tôi ghét thân thể của anh! Tôi ghét tất cả của anh! Anh cút đi –”

Ludwig đột nhiên ngừng lại, nhìn chằm chằm vào Andre, mặt không biểu tình xuống khỏi người Andre, sau đó đưa tay nắm tóc Andre, ném Andre xuống dưới đất.

Andre ngã trên mặt đất, hơn phân nửa bả vai lộ ra ngoài, một đôi mắt hồng toàn bộ, mím môi nhìn về phía Ludwig.

Ludwig ngồi trên sô pha, mặt vẫn không chút thay đổi nhìn Andre, thân mình ngả về phía sau, lạnh lùng nói.

"Quỳ nhận sai với tôi."

"Em là người của tôi, không được nghĩ tới người đàn ông khác."

Andre tức giận nhìn Ludwig:

"Tôi sẽ không nhận sai! Tôi không có sai!"

Ludwig híp cặp mắt xám bạc nhìn Andre, một vài sợi tóc đen từ trên trán rớt xuống dưới, ngược lại càng khiến biểu tình thêm tàn ác.

Andre rất sợ bầu không khí im lặng áp lực này, cậu luôn cảm thấy Ludwig có thể sẽ giết chết mình ngay bây giờ.

Ludwig vỗ vỗ tay, hai binh sĩ đảng vệ quân trại tập trung đi tới đứng bên cạnh Andre, khuôn mặt nghiêm túc cúi chào Ludwig.

Ludwig biểu tình tàn ác nhìn Andre, cầm súng trên tay, đi đến trước mặt Andre, dùng họng súng nâng cằm Andre, "Bé ngoan, có chịu nhận sai hay không?"

Andre ngậm chặt miệng, không nói lời nào, trong cặp mắt màu xanh dâng đầy nước mắt.

Ludwig mặt không biểu tình xoay người trở lại sô pha ngồi, đốt một điếu xì gà ngậm vào miệng, nhìn hai binh sĩ kia.

"Cậu bé này xinh đẹp nhỉ?"

Hai tên binh sĩ lập tức gật đầu, "Xinh đẹp."

"Ludwig!"

Andre hoảng sợ nhìn Ludwig, chẳng lẽ anh ta muốn đưa mình cho mấy người trong trại tập trung này?

Ludwig phun ra một ngụm, “Cởi quần áo của nó ra.”

Vừa dứt lời, hai tên binh sĩ liền tiến lên xé rách quần áo của Andre.

Andre chỉ mặc mỗi một kiện quần áo nên không chống đỡ được, cố liều chết bảo vệ thân thể của chính mình, nhưng ngón tay của một binh sĩ vẫn đụng phải thân thể Andre.

Trong lòng Andre lập tức cảm thấy cực kì chán ghét, chán ghét đến muốn nôn, cậu hoảng sợ hét một tiếng.

“A – Tránh ra!”

“Đừng đụng vào tôi!”

Andre hét chói tai, Ludwig vẫn không chút biểu tình nhìn Andre.

Andre rốt cục khóc không thành tiếng, không biết dùng sức từ đâu, đẩy hai tên binh sĩ ra, quỳ gối trước mặt Ludwig, ôm chân Ludwig, nước mắt rớt xuống:

“Ludwig! Đừng để người khác chạm vào tôi! Xin anh, tôi không thích đàn ông, tôi không thích Elvis!”

Hai tên binh sĩ thấy Andre chạy đi, vội vàng bước qua kéo hai chân Andre.

“A – Tránh ra! Đừng!”

Andre ôm chặt chân Ludwig.

“Chủ nhân! Tôi sai rồi, tha lỗi cho tôi đi — a – Tôi biết sai rồi!”

Ludwig phất tay, hai tên binh sĩ đảng vệ quân lập tức lui xuống.

Andre ôm chặt hai chân Ludwig, đầu dán vào đùi Ludwig, nước mắt rớt đầy mặt.

Ludwig vươn tay nâng cằm Andre, nhìn khuôn mặt luôn cố chấp của cậu, còn có nước mắt rối tinh rối mù.

Hai mắt xanh lam ướt đẫm của Andre nhìn chằm chằm vào Ludwig, trên lông mi thật dài run run thấm vài giọt nước.

Ludwig cúi đầu cười một tiếng, thân mình ngả về phía sau, “Biết sai rồi?”

Mỗi lần Ludwig cười đều ngạo mạn như vậy.

Andre hấp hấp mũi, gật gật đầu, đặt bàn tay Ludwig lên ngực mình, hai má cọ vào đùi Ludwig, thấp giọng nói:

“Chủ nhân, đừng để những người khác đụng vào tôi, xin anh.”

Ludwig đưa tay sờ sờ sợi tóc mềm mại màu vàng của Andre, trầm giọng nói:

“Sao tôi có thể làm thế được?”

Andre mím môi, khóc nói.

“Ludwig, anh luôn làm tôi khóc.”

Nói xong Andre đứng lên, ngồi trên đùi Ludwig, hai tay ôm cổ Ludwig, hô hấp khó khăn.

Ludwig cầm lấy khăn tay lau khô nước mắt của Andre.

Andre dùng sức ôm cổ Ludwig, tức giận nói:

“Khốn kiếp —! Anh đúng là đồ ma quỷ!”

Ludwig cúi đầu nở nụ cười.

—

Tác giả có lời muốn nói: Hiện tại chỉ là đang ở trại tập trung, Ludwig cũng cần phải ra tiền tuyến đúng không?…… Haha

15. Chương 15

Trải qua lần giáo huấn này, Andre thật sự trở nên ngoan hơn rất nhiều, Andre cảm thấy Ludwig rất vừa lòng với mình hiện tại.

Kỳ thật Ludwig cũng không có bắt Andre làm gì nhiều, chỉ cần Andre ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn thì muốn thế nào cũng được, thậm chí Andre không lễ phép với mình Ludwig cũng chưa bao giờ nổi giận.

Andre cảm thấy mình giống như đã biến thành con mèo nhỏ bị Ludwig dùng xích khóa ở bên người, sau đó người nọ từ từ mài mòn móng vuốt của mình.

Qua thêm vài ngày, Ludwig nghe được tin thượng úy Elvis chuẩn bị trở về chiến trường, hơn nữa còn ra tiền tuyến tham gia chiến tranh. Lúc Elvis rời đi, radio trại tập trung không ngừng phát tin vui vẻ đưa tiễn thượng úy Elvis ra trận nguyện trung thành vì nước, tù binh trại tập trung bị sắp xếp đứng ở ngoài tuyết, cầm cờ Nazi màu đỏ xếp hàng đưa tiễn.

Trong toàn bộ trại tập trung treo đầy biểu ngữ Nazi, ngay cả trên biệt thự của Ludwig cũng theo lệ treo rất nhiều biểu ngữ màu đỏ, khiến cho trong khoảng thời gian này mỗi ngày Andre vừa mở mắt liền nhìn thấy ánh sáng trong phòng bị biểu ngữ nhuộm thành màu đỏ.

Buổi sáng Ludwig tự mình chủ trì nghi lễ nhỏ tiễn Elvis rời doanh trại.

Andre vốn muốn tìm cơ hội đi ra ngoài một chút, nhưng trước đó Ludwig đã nói, nếu Andre dám bước ra khỏi cửa một bước sẽ đánh gãy hai chân Andre, Andre đành phải ngoan ngoãn ở trong nhà đọc sách, đánh đàn.

Lúc Anna tâm tình tốt rất thích bảo Andre đánh đàn cho mọi người nghe, còn không ngừng khen Andre chơi đàn dương cầm rất giỏi.

Andre chỉ cười nhẹ, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Ludwig tự tay chỉ dạy mình.

……

Lúc mọi người cảm thấy cuộc sống thật an nhàn, thời gian sẽ như nước chảy trôi qua thật mau.

Rất nhanh đã đến giữa tháng 1 năm 1942.

Andre vẫn như cũ, không có việc gì làm sẽ nằm ở trên giường đọc sách hoặc luyện đàn dương cầm, nhưng Ludwig lại trở nên cực kì bận rộn, hầu như mỗi ngày đều có người gọi điện thoại đến.

Sau khi Andre luyện đàn dương cầm xong sẽ nằm trên giường nhìn chằm chằm vào Ludwig dùng tiếng Đức nói chuyện với người trong điện thoại, biểu tình dị thường nghiêm túc, mày lúc nào cũng nhíu chặt.

Nói chuyện điện thoại xong, Ludwig sẽ cầm bàn đồ quốc nội nước Nga ngồi trên sô pha ngắm nghía, sau đó lại bắt đầu vẽ.

Có đôi khi thậm chí nửa ngày Ludwig cũng không nói một câu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, cực kì tập trung, có đôi khi cả đêm cũng không ngủ.

Vài lần buổi tối Andre ngủ, sáng hôm sau tỉnh lại vẫn còn thấy Ludwig đứng bên cạnh bàn làm việc.

……

"Ludwig, anh đang vẽ cái gì?" Andre buông sách, đứng ở bên người Ludwig.

Cơm trưa Ludwig cũng không ăn, đã ở trong phòng suốt một ngày.

Ludwig đầu cũng không nâng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Bé ngoan, em không cần phải biết mấy thứ này."

Sau đó tiếp tục xoay người cầm bút chì vẽ tới vẽ lui.

Andre cúi đầu ừ một tiếng, nhàm chán nằm trên giường chơi với ngón tay của mình.

Chốc lát sau, Andre ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã gần tối, trong phòng có mở đèn nên không thấy cảnh tượng bên ngoài, chỉ có thể thấy gương mặt của chính mình phản chiếu trên cửa sổ.

Tuy nhiên Andre vẫn nhìn thấy bông tuyết bay lả tả sau lớp màn cửa.

Thời tiết vô cùng rét lạnh.

Andre sống lâu năm ở Nga, cũng tương đối quen với hoàn cảnh nơi này, cậu xoay người ôm gối đầu vào trong ngực.

Ludwig ngẩng đầu, đột nhiên thấy Andre ôm gối đầu đứng ở bên cạnh mình, vì thế vươn tay ra nhu nhu tóc Andre:

"Ngoan, mệt thì ngủ đi."

Lúc trước Andre cực kì không thích Ludwig làm loại này động tác này với mình, vì nó khiến cho cậu cảm thấy mình giống như trẻ con, thường thường Andre sẽ cau mày, đỏ mặt tránh tay của Ludwig.

Nhưng hôm nay, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Andre lại nhẹ nhàng cầm tay Ludwig, đặt trên

hai má của mình, thấp giọng nói:

"Ludwig, ngủ cùng với tôi đi, tôi không muốn ngủ một mình."

Ludwig ngẩng đầu hôn môi Andre, trầm giọng nói: "Em ngủ trước đi, tôi làm một chút là xong rồi."

Andre ừ một tiếng rồi leo lên giường, vốn định chờ Ludwig cùng lên giường ngủ, nhưng không biết qua bao lâu, Andre bất tri bất giác cảm thấy mệt rã rời, hai mắt đều mở không lên.

Ludwig rốt cuộc cũng buông bản đồ phân bố chiến lược trên tay, xoay người đi đến bên giường nhìn Andre, đưa tay vén vài sợi tóc của Andre rớt xuống trán, sau đó cúi đầu hôn lên môi Andre.

Andre đang mê man có chút thanh tỉnh, lúc này mới mở to mắt, giọng khàn khàn: "Ludwig……"

Ludwig thoát quần áo lên giường, sau đó xoay người tắt đèn đi. Andre ngửi được mùi thơm cơ thể và mùi xì gà thản nhiên quen thuộc, xoay người lại gác một chân lên người Ludwig, đầu nhét vào trong lòng Ludwig.

Ludwig vươn tay ôm Andre vào trong ngực.

……

Andre ngủ tương đối nhiều, hầu như mỗi ngày cậu đều nằm trên giường, vì vậy buổi sáng Andre thường tỉnh dậy rất sớm, cậu có chút ngủ không được.

"Cậu Andreyevich, cậu tỉnh rồi?"

Anna đứng chỉ huy người hầu thu dọn đồ đạc trong nhà, khi đến phòng ngủ của Ludwig, Anna đẩy cửa đi vào xem Andre.

Andre đứng dậy phát hiện trên người mình vẫn mặc đủ quần áo, giống như tối hôm qua cái gì cũng chưa làm…… Andre đột nhiên cảm thấy có chút phiền não, ngồi ở trên giường hỏi Anna:

"Anna, tối qua Ludwig có ngủ không?"

Anna nhướng nhướng mi nhìn Andre, hơi hơi nghiêng đầu nói:

"Hừm, cậu Andreyevich thân mến, tôi nghĩ chuyện này cậu rõ nhất mới đúng chứ?"

Andre thoáng cái liền đỏ mặt, xoa xoa mặt của mình, lắc đầu nói: “Tôi, tôi thật sự không biết.”

Anna cười cười:

“Quân đội cử người tới, là một trung úy, bây giờ đang nói chuyện với thiếu tá……”

Anna thở dài nhìn Andre:

“Đại khái là mấy ngày sau chúng ta sẽ không được thoải mái nữa.”

Nói xong, Anna liền xoay người đi ra ngoài.

Andre nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Anna, phát ngốc nửa ngày.

Kỳ thật bình thường Andre có nghe mấy người hầu và quản gia nói chuyện với nhau, biết được cuối năm ngoái Soviet đã bắt đầu phản công toàn diện với Đức ở Moscow.

Nghe nói bởi vì thời tiết khắc nghiệt, rất nhiều binh lính Đức ở Nga không chịu được thời tiết rét lạnh của Moscow mà bị chết cóng, còn có cả chết đói — khí hậu ở Đức và Moscow chênh lệch, không phải người sống lâu năm ở đây, hoặc không có điều kiện sinh hoạt tốt, sẽ không thể chịu được thời tiết này.

Đánh chiếm Moscow là một bước quan trọng trong “Chiến tranh chớp nhoáng” của Hitler, hiện tại Đức và Soviet đã bắt đầu giằng co với nhau, Soviet cơ hồ là dùng hết tất cả lực lượng để bảo trụ Moscow, hòng đập vỡ ảo tưởng tấn công chớp nhoáng tiêu diệt Soviet trong ba tháng của Adolf Hitler.

Như vậy, nếu Soviet đã bắt đầu phản công toàn diện, Đức chắc chắn sẽ phải sử dụng toàn bộ lực lượng quân sự, xem ra Ludwig sắp phải lên chiến trường.

Lúc trước Andre là hồng quân Soviet, việc này tương đối hiểu nhiều hơn người bình thường.

……

Andre mặc áo ngủ sọc vuông vào, nhảy xuống giường đi xuống lầu.

Mới vừa đi đến đầu cầu thang thì nghe thấy tiếng nói chuyện bên dưới.

“Thiếu tá, ngài tính khi nào thì hành động?” Là một giọng nam hơi khàn khàn.

“Càng nhanh càng tốt.” Hoàn toàn không có ngữ điệu, là tiếng của Ludwig.

Andre đi xuống lầu, nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục bộ đội tác chiến đảng vệ quân, thấp hơn so với Ludwig nhưng vô cùng lực lưỡng và cường tráng, cho dù mặc quần áo cũng khiến cho người ta cảm giác được cơ thể rắn chắc.

Lúc người nọ nhìn thấy Andre cũng chỉ là ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Andre thấy trên mặt người đàn ông này có một vết sẹo thật sâu, kéo dài từ trán xuống mắt phải, một con mắt bị mù.

Andre bị diện mạo khủng bố này làm giật mình.

Người đàn ông nhìn Andre cười thân thiện, sau đó gật gật đầu với Andre.

Người này thoạt nhìn có vẻ là một người đàn ông hào sảng, Andre cũng cười cười với hắn, nhưng khi thấy Ludwig quay đầu lại liền lập tức ngừng cười, mặt nghiêm túc nhìn Ludwig.

Trên tay Ludwig cầm xì gà, lúc quay đầu thấy Andre liền vẫy tay nói: “Lại đây.”

Andre bước đi qua, Ludwig mạnh mẽ kéo Andre ôm vào trong ngực, nói với người đàn ông mặt sẹo: “Trung úy, đây là con trai của tôi, Andreyevich.”

Andre kinh ngạc mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Ludwig, hai gò má đỏ bừng.

Ludwig nhìn chằm chằm vào trung úy kia, nói với Andre: “Bảo bối, đây là trung úy Wolf.”

“Chào cậu, Andreyevich.” Wolf chào hỏi Andre.

Andre gật gật đầu, “Xin chào, trung úy.”

Ludwig vỗ vỗ mông Andre, ý bảo cậu ngồi xuống, sau đó xoay người phất tay với người hầu phía sau, “Đem chút đồ ăn lại đây.”

Nói xong, Ludwig lại nâng tay lên hút một ngụm xì gà, tiếp tục nói chuyện với trung úy Wolf:

“Tháng mười năm trước chúng ta được điều động đến đây, khi đó tốt hơn, chúng ta đánh Soviet trở tay không kịp, nhưng vì lí do thời tiết nên thống soái tối cao bảo tôi đóng lại ở đây làm đội dự bị, nếu bây giờ Soviet đã bắt đầu phản công toàn diện, tôi cũng nên trở về tiền tuyến.”

Trung úy kinh ngạc nhìn Ludwig:

“Thiếu tá, ngài đều biết?”

Ludwig phất tay: “Tôi không phải người của trại tập trung, bảo tôi quản tôi cũng không có hứng thú, bình thường tôi đều ở đây, tùy thời cũng chú ý đến hành động của tiền phương.”

Thượng úy thở dài một hơi, thần sắc ảm đạm nhìn Ludwig:

“Nơi này khí hậu quá kém, thiếu tá, chúng tôi thật sự rất nhớ khí hậu quê hương, rất nhiều anh em bị rét đến bệnh, năm ngoái lúc lên đường tấn công quân đội Soviet ở Moscow, kết quả mỗi ngày không phải mưa thì là đổ tuyết, đại bác, xe tăng, toàn bộ đều bị hãm dưới lầy, bộ binh căn bản đi một bước trượt một bước, mỗi cái đại bác đều phải cần xe ngựa đến kéo mới đi được.

Chết tiệt, sau đó các anh em của chúng ta phải ngưng lại ở nửa đường chờ không quân đến tiếp viện, đến giữa tháng mười một thì bốn phía toàn bộ đều đóng băng, thẳng đến khi cả vùng đất đóng băng chúng ta mới tiến công vào bên trong, nhưng quần áo và đồ ăn lại theo không kịp! Chết rất nhiều anh em!”

Ludwig ngả người về phía sau, không nói lời nào, thần sắc nghiêm túc, có vẻ như đang trầm tư.

Trung úy bên kia cũng không nói gì.

Andre còn nhớ rõ cảnh tượng mình bị bao vây trên chiến trường, sau đó bị bắt phải đầu hàng.

Khi đó là tháng mười, trời đã bắt đầu đổ mưa và tuyết, lạnh khủng khiếp.

Người Nga vốn tới từ Siberia, loại thời tiết này căn bản chẳng là gì.

Nhưng binh lính Đức vốn quen với khí hậu nắng ấm chịu được mới là lạ.

Người hầu nữ bên cạnh đem một ít thức ăn lại đây, “Ngài muốn ăn một ít không? Thiếu tá?”

Ludwig huy phất tay, nhéo nhéo khuôn mặt Andre, “Bảo bối, bao lâu rồi chưa ăn bữa sáng? Ăn nhiều một chút.”

Andre gật gật đầu, nhận thức ăn và nĩa người hầu nữ đưa qua, im lặng bưng đĩa ngồi bên cạnh ăn bữa sáng.

Trung úy tiếp tục nói:

“Do chúng ta bị trì hoãn mà quân Soviet đã tranh thủ được rất nhiều thời gian, lúc đó mọi người chỉ có áo mỏng để mặc! Mẹ kiếp, cơ hội mang tính quyết định trong cuộc chiến này đã bị bỏ lỡ…… Về sau không biết

còn có thể có lại hay không! Thật sự là ức chế vô cùng!"

Trên mặt Ludwig không có biểu tình gì, chỉ mím chặt môi, gật gật đầu, đứng dậy.

"Dù thế nào đi nữa, cơ hội bỏ qua cũng đã bỏ qua rồi, trước tiên ngài vào doanh trại nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường."

Trung úy có vẻ vừa mừng vừa ngạc nhiên với thái độ tích cực của Ludwig, vì thế đứng lên, cẩn thận đội mũ lên đầu, khuôn mặt nghiêm túc kính quân lễ với Ludwig, sau đó xoay người đi ra ngoài.

16. Chương 16

Ludwig ngồi tại chỗ, cầm một phong thư đặt trên bàn cẩn thận đọc.

Andre xích qua.

"Ludwig, ngày mai anh muốn đi đâu?"

Ludwig quay đầu, nhìn nhìn Andre:

"Đi tham gia chiến tranh, tấn công Moscow."

Andre nhếch miệng:

"Quân Đức đánh một đường từ Ba Lan tới đây, cho tới bây giờ cũng chưa từng để thua, các người thật sự là thần thoại bất bại."

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

"Vật nhỏ, em thì biết cái gì? Em cứ ngoan ngoãn ở đây, sẽ có người bảo đảm an toàn cho em, sau khi chiến tranh kết thúc, tôi sẽ mang em về Đức."

Andre đặt mạnh dĩa đồ ăn xuống:

"Không! Tôi không muốn ở đây một mình, tôi muốn đi với anh!"

Ludwig không biểu tình gì nhìn Andre, đưa tay nắm cằm Andre:

“Em định bỏ trốn như vậy sao? Đừng vọng tưởng.”

“Tôi không có trốn!” Andre lớn tiếng phản bác.

Ludwig cũng không trả lời, trực tiếp lôi Andre đi lên lầu.

Người hầu nữ vội vàng đi tới thu dọn bàn ăn, Andre đỏ mặt đẩy tay Ludwig ra:

“Bây giờ là ban ngày, mới sáng sớm…… Anh muốn làm gì?”

Ludwig nhìn Andre một cái, đột nhiên cúi người xuống đem Andre ôm vào trong ngực, bước nhanh chạy lên lầu.

Ngực Andre đập bang bang, hai tay ôm cổ Ludwig.

“Tôi đã lâu không chạm vào em.”

Ludwig trực tiếp ném Andre lên giường, giọng điệu nói chuyện có chút gấp gáp, sau khi đóng cửa lại liền áp thân hình thon gầy lên người Andre……

“Từ từ……!”

Eo Andre bị Ludwig nắm chặt, Ludwig từ đầu đến cuối đều im lặng không lên tiếng, chỉ là thân dưới càng không ngừng dùng sức, tần suất rất nhanh, giống như đang phát tiết.

Andre bị làm có chút đau, vừa định phát hỏa, Ludwig liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cổ Andre, hơi thở gấp gáp phả lên da Andre, sợi tóc lạnh lẽo cũng phân tán trên cổ Andre. Andre cắn răng nanh, hai tay bấu chặt chăn thở hổn hển.

……

Ngày hôm sau lúc Andre tỉnh lại, Ludwig đã đi rồi.

Ban đầu Andre không biết, cứ như bình thường ngủ tới khi nào tỉnh mới chịu dậy, lúc rời giường Andre cảm thấy cả người mình đều mềm nhũn, hai cái đùi như bị người ta chẻ ra, cả người nằm dài trên giường, tư thế ngủ rất xấu, nhưng chăn vẫn được đắp tốt trên người.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, tỏa sáng toàn bộ căn phòng.

Bên ngoài vang lên từng đợt tiếng hoan hô náo nhiệt, còn có tiếng hát quốc ca Đức vang tại quảng trường.

Andre ngáp một cái, nằm úp sấp trên giường, nghĩ sẽ ngủ thêm một lát nữa. Andre nhíu mày, mơ mơ màng màng nhớ tới cảnh tượng ngày Elvis rời đi, đột nhiên liền thanh tỉnh, ngồi bật dậy, chạy ra cửa sổ, thấy một đám người cầm cờ Nazi màu đỏ, còn có Ludwig một thân quân phục đứng giữa đám người.

Andre híp mắt nhìn về phía Ludwig ở quảng trường, vành nón của người nọ đè xuống rất thấp, do có bệnh khiết phích mà trên tay theo thói quen luôn đeo một đôi bao tay màu trắng, khuôn mặt không có biểu tình gì hướng về phía mọi người vẫy tay, môi mím chặt một chỗ, trông vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì thân hình cao lớn tướng mạo xuất chúng, vô luận ở nơi nào, Ludwig cũng đều nổi bật như vậy, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra – mặc kệ nơi đó đông người đến cỡ nào.

Đại khái sau khoảng chừng nửa phút vẫy tay tượng trưng xong, trung úy đứng bên cạnh Ludwig liền mở cửa xe, Ludwig gật gật đầu, xoay người ngồi vào trong xe, thậm chí không liếc nhìn đám người xung quanh một cái.

Andre đứng lặng bên cửa sổ, mày nhíu thật chặt, nước mắt lại rớt xuống dưới.

Im lặng nức nở trong chốc lát, Andre đưa tay lau sạch nước mắt, nhíu nhíu mày nhìn hai mắt đỏ bừng của mình trong gương, sau đó giận dữ ném hết sách và đồ vật trong phòng xuống đất.

Lúc Anna bước vào đã thấy trong phòng loạn thành một đoàn, còn có Andre ngồi ở bên giường ôm đầu, không nói lời nào.

"Cậu Andreyevich, có phải cậu cảm thấy không thoải mái ở đâu không?"

Anna quan tâm đặt tay lên trán Andre.

Hai mắt Andre đỏ bừng, nhưng cậu vẫn lắc đầu, Andre không thích người khác nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình, vì thế chỉ thấp giọng nói:

"Không có, Anna, tôi rất khỏe, để tôi yên lặng một chút có được không?"

Anna quan tâm nhìn Andre một cái, cuối cùng vẫn đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Andre cúi đầu thấy quyển sách [Stalingrad] của mình đặt trong góc giường, cậu đưa tay cầm lên nhìn, một giọt nước mắt rơi xuống trên sách.

Andre cầm quyển sách lên, xé thành hai nửa, ném lung tung xuống đất, sau đó cả người rúc vào trong chăn, không tiếng động nức nở, hai vai thon gầy càng không ngừng run rẩy.

"Khốn kiếp –! Khốn kiếp –"

"Ludwig — anh tên khốn kiếp này!"

……

Sau khi Ludwig rời đi, ngoại trừ ăn ngủ ra hầu như mỗi ngày Andre đều ngồi ở một chỗ ngẩn người. Đột nhiên Andre cảm thấy cuộc sống của mình giống như mất đi trọng tâm, hoàn toàn mờ mịt và vô vọng.

Tình trạng hỗn loạn như vậy kéo dài suốt một tuần.

Một buổi sáng nọ, Andre một mình ngồi bên cạnh cửa sổ ngẩn người, nhìn tuyết lớn rơi bên ngoài cửa sổ, còn có từng hàng binh sĩ đảng vệ quân đi ngang qua biệt thự của Ludwig.

Anna đột nhiên đẩy cửa ra, cười nói:

"Cậu Andreyevich, thiếu tá gọi điện thoại kìa! Mau tiếp điện thoại nói chuyện với thiếu tá!"

Nói xong, Anna cười đóng cửa lại đi ra ngoài, biểu tình rất là vui sướng.

Andre ngơ ngác nhìn cửa phòng ngủ, trái tim điên cuồng nhảy lên!

Andre hít một hơi thật sâu, đi đến bên bàn làm việc của Ludwig, run rẩy cầm điện thoại trên bàn.

"Sao lâu như vậy mới tiếp điện thoại?" Thanh âm Ludwig có chút không kiên nhẫn.

Andre vừa nghe liền giận tím mặt, cũng không biết tại sao mình lại tức giận, hét vào trong điện thoại:

"Đồ khốn! Sao anh không chết ở ngoài đó luôn đi!"

"Andreyevich, em không muốn sống nữa có phải không?"

Tiếng của Ludwig nghe rất trầm, nghe rất dọa người.

Andre hấp hấp cái mũi, nước mắt rớt xuống dưới, im lặng khóc, nước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống bàn làm việc. Andre mím môi, im lặng đưa tay chùi chùi mặt bàn.

"Khóc cái gì? Vật nhỏ ngu ngốc."

Ludwig đột nhiên cúi đầu cười cười.

Andre cau mày, lập tức nói: "Tôi không có!"

"Có nhớ tôi không? Bảo bối?"

"Không có!"

"Có chăm chỉ luyện tập đàn dương cầm không?"

"Không luôn!"

Andre dùng khẩu khí ngang bướng nói chuyện với Ludwig, đột nhiên nghe thấy bên kia đầu điện thoại truyền đến tiếng đại bác và tiếng bom ầm ầm, tiếp theo đó là tiếng người hô to:

"Thiếu tá, công nhân trong nhà xưởng bên kia……!"

Andre còn chưa kịp nói lời nào, Ludwig đã nói một câu: "Nhớ nghe lời đấy, bé ngoan."

Nói xong, Ludwig liền cúp điện thoại.

Bên kia đầu điện thoại truyền đến âm thanh "tút tút tút."

Andre tức giận ném điện thoại xuống đất.

Sau đó ngồi xổm xuống, đầu chôn trong cánh tay, khóc ra tiếng.

Khóc trong chốc lát, Andre lau nước mắt, cầm điện thoại lên đặt lại chỗ cũ, sau đó cúi người xuống nhặt hết mấy đồ vật mình ném ban nãy thả lại chỗ cũ.

Sau đó sắp xếp lại mớ quần áo lộn xộn trên giường, bỏ vào trong tủ.

Lúc mở tủ ra, Andre thấy bên trong treo đầy quần áo của Ludwig.

Andre nhắm mắt lại, đưa tay ôm mớ quần áo đó vào trong ngực, hít một hơi thật sâu, thân thể lại đột nhiên bắt đầu có cảm giác.

Andre cảm thấy cực kì xấu hổ, hung hăng nhét mớ quần áo lại vào trong tủ, nhưng thân thể vẫn không kiềm chế được, Andre đành phải dựa vào giường bắt đầu dâm loạn thân thể của chính mình……

Andre cố gắng không nghĩ đến khuôn mặt của Ludwig, động tác dùng sức, trán toát cả mồ hôi nhưng cái gì cũng ra không được……

Andre gấp đến độ chảy nước mắt, cuối cùng đành phải mở tủ ra, nhắm mắt lại tùy tiện cầm đại một cái áo sơmi của Ludwig, đặt lên mũi ngửi, vừa mới ngửi được mùi xì gà lưu lại trên áo sơmi của Ludwig, cả người Andre liền không ngừng nóng lên……

"Chủ nhân……"

Andre cúi đầu kêu một tiếng, thân thể run rẩy, dưới thân một mảnh thấm ướt.

Anna nghe thấy thanh âm liền gõ gõ cửa, đứng ở bên ngoài hỏi:

"Cậu Andreyevich, có chuyện gì vậy? Có phải thân thể không thoải mái ở đâu không? Có muốn ăn chút gì không?"

Andre vội vàng đưa tay chùi nước mắt, hướng về phía cửa hô một tiếng:

"Không, không có! Anna, cứ mặc kệ tôi……"

Anna cũng không trả lời, chỉ yên lặng rời đi.

Thẳng đến bữa tối, Andre mới mặc áo lông rộng của Ludwig mở cửa đi ra ngoài. Sau khi ăn xong bữa tối, Andre liền định trở lại trên lầu.

"Cậu Andreyevich, sao không đàn cho chúng tôi nghe một chút? Thiếu tá không có ở đây lẽ ra cậu phải vui vẻ mới đúng chứ?"

Anna hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Andre nở nụ cười.

Andre quay đầu lại nhìn chiếc đàn dương cầm màu trắng kia, do dự một chút, cuối cùng vẫn bước qua.

“Muốn nghe bài gì?” Andre quay đầu nhìn mấy quản gia và hầu nữ vây quanh mình.

Một người hầu nữ trong số đó cười nói:

“Không phải thiếu tá có viết cho cậu một bài sao? Chúng tôi biết hết nha, cậu có thể đàn cho chúng tôi nghe một chút không?”

Andre khẽ hạ thấp mí mắt, hai gò má đỏ bừng, “Thôi đi.”

“Thử xem đi mà ~”

“Đúng vậy, chúng tôi đều muốn nghe thử một chút ~”

Vài cô gái trẻ thúc giục Andre đánh đàn.

Andre cười cười, sau đó dựa vào trí nhớ đặt hai tay lên phím đàn.

Rất nhanh, bản nhạc [Cậu bé có đôi mắt sáng] vang lên dưới ngón tay thon dài tinh tế của Andre.

Mọi người nhắm mắt lại im lặng nghe, lòng đam mê nghệ thuật của người Đức có chút vượt qua khỏi tưởng tượng của Andre, chẳng hạn như Ludwig đã học đàn dương cầm từ nhỏ, khó trách nước Đức lại sản sinh ra nhiều nghệ thuật gia như vậy.

17. Chương 17: Không Quân Mĩ

“Anna, cô có biết Ludwig ở đâu không?”

Andre mất tự nhiên nhìn Anna, sau khi ăn xong bữa tối Andre thật sự không có việc gì làm, ngồi trong đại sảnh đánh đàn dương cầm một lát còn bây giờ thì ngủ không được.

Anna ôn hòa nhìn Andre.

“Cậu Andreyevich, trước khi đi thiếu tá đã dặn qua, cậu tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này.”

Andre cau mày, nghe đến đó trong lòng tức giận muốn chết, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng Ludwig ngậm xì gà nói những lời này với Anna, vẻ mặt nhất định là cực kì kiêu căng và ngạo mạn.

Nhưng Andre tuyệt đối sẽ không nổi xung với phụ nữ, đó không phải là việc làm của đàn ông.

Andre gật gật đầu: “Tôi biết rồi, Anna.”

Anna nhìn Andre cười cười.

Andre khụ một tiếng, lại hỏi:

“Vậy, tôi có thể đi trại tập trung xem một chút không?”

Anna nhướng nhướng mày.

“Chắc là không có vấn đề gì, sĩ quan Adams nhất định sẽ trông chừng cậu theo lời thiếu tá dặn. Còn nữa, nếu cậu muốn đi trại tập trung, phải để binh sĩ đảng vệ quân bảo vệ biệt thự chúng ta cùng đi, phòng ngừa có thể bất ngờ bị người ta tập kích.”

Andre gật gật đầu, xoay người đi lên lầu.

……

Lên lầu xong, Andre nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, vì thế Andre mở đèn tường đầu giường, nghiêng người qua nhìn chằm chằm vào điện thoại trên bàn làm việc của Ludwig, sau khi nhìn một hồi, Andre lại đứng dậy cầm điện thoại đặt ở bên cạnh mình, sau đó nằm xuống nhìn chằm chằm vào điện thoại, kết quả lát sau liền thiếp đi.

Ngày hôm sau, Andre thay đồ ngồi xe đến trại tập trung tìm Adams.

Andre không nói với Anna, kỳ thật cậu chỉ muốn biết địa điểm cụ thể của Ludwig.

Hai binh sĩ đảng vệ quân ở trên xe bảo vệ Andre, một người ngồi ở ghế lái, một người khác cầm súng đứng ở bên cạnh người Andre.

“Mời lên xe.”

Binh sĩ đảng vệ quân cầm súng xoay người mở cửa xe, lễ phép mời Andre lên ngồi.

Andre gật gật đầu, ngồi vào ghế sau, hai binh sĩ đảng vệ quân đều ngồi ở ghế trước.

Andre đưa tay dựng thẳng cổ áo khoác lên che khuất cổ của mình, thời tiết thật sự cực kì rét lạnh, khí lạnh giống như tràn vào từng cái lỗ chân lông vậy.

Không mất bao nhiêu thời gian, xe hơi đã chạy đến trước cửa trại tập trung.

Adams và Jodl đang đứng trước cửa trại tập trung, trên tay Adams cầm một quyển sổ nhỏ, hai người đang kiểm tra một đám tù binh mới tới.

"Chào người đẹp ~"

Một tù binh cười hì hì nhìn Andre.

Andre quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn đám người này, bọn họ không phải người Nga cũng không phải người Do Thái, hơn nữa còn nói tiếng Anh rất chuẩn.

Đám tù binh này đại khái có khoảng 10 người, Andre phát hiện tất cả bọn họ đều mặc quân phục không quânMĩ, trên mặt rất bẩn, chiều cao trung bình tầm 1 mét 9, dáng người to lớn, trên đầu bọn họ đều trùm khăn màu đỏ, trong ngực ôm mũ bảo hộ của không quân, bộ dáng thoạt nhìn rất thoải mái.

Bọn họ mang theo thái độ ngạo mạn của người Mĩ đứng ở nơi đó, hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi trại tập trung giống như tù binh những quốc gia khác.

"Mẹ mày, nói cái gì mà nói, đi nhanh lên!"

Binh sĩ đảng vệ quân phía sau không kiên nhẫn lấy roi quất người kia một cái.

"Ê ê, người anh em, đừng xúc động chứ! Có chuyện gì từ từ nói!"

Người phi cơ Mĩ tóc đen quay lại cười cợt một trận.

Binh sĩ đảng vệ quân cũng không để ý đến hắn, trợn mắt liếc một cái, không nói gì nữa.

Ở giữa bọn họ có một người đàn ông, thoạt nhìn vô cùng trầm mặc, một đầu tóc ngắn màu vàng, đồng tử màu xanh đen, lạnh lùng liếc mắt nhìn Andre một cái, nhếch nhếch miệng, sau đó nói với người tóc đen ban nãy trêu chọc binh sĩ đảng vệ quân:

"John, câm miệng."

Người tên John lập tức nhún vai, rụt rụt đầu.

“Rõ, anh hai!”

……

Adams đang kiểm tra danh sách, lúc thấy Andre chỉ gật gật đầu, sau đó tiếp tục đọc danh sách:

“John Gates.”

“……”

Đợi đến khi Adams đọc tới tên “Charles Patterson”, người được xưng là anh hai đi qua trước mặt Andre.

Hai mắt thâm thúy của người nọ nhìn chằm chằm vào Andre, nhếch miệng tà tà cười, sau đó thấp giọng nói: “Thật đẹp.”

Andre cau mày lui về phía sau, cậu không thích bị gọi như vậy, hơn nữa Andre cũng không có hứng thú với đàn ông.

Người Mĩ đúng là trời sinh tính tình phóng đãng, quả nhiên giống như những gì người ta đánh giá.

……

“Được rồi! Các ngươi vào trong trại tập trung đi! Bây giờ đi kiểm tra sức khoẻ! Ngay lập tức –”

Adams hô to một tiếng, binh sĩ đảng vệ quân liền dẫn đám không quân Mĩ kia đi vào, cái người tên là “Charles Patterson” vẫn quay đầu nhếch miệng liếc nhìn Andre một cái.

Andre xoay người lại, Adams cất sổ và bút bi vào túi tiền, sau đó quay đầu nhìn Andre, cười nói:

“Xin lỗi cậu Andreyevich, vừa rồi thật sự là bận quá, vì vậy vẫn chưa có chào hỏi cậu.”

Andre vội vàng phất tay:

“Không sao, không sao! Ngài sĩ quan, nơi này sao lại có lính Mĩ? Theo tôi được biết hình như ở Moscow không có quân đội Mĩ.”

Andre vừa hỏi xong liền cảm thấy mình giống như không nên hỏi – dù sao mình cũng là lính Soviet, vì thế Andre ngượng ngùng đứng tại chỗ.

Thế nhưng Adams lại thẳng thắn nói:

"Ồ, bọn chúng là không quân Mĩ, hôm qua bọn chúng lái phi cơ ném bom quân đội chúng tôi ở ngoại ô Moscow, sau khi bị đánh rơi thì nhảy dù xuống vùng phụ cận, bị chúng tôi trực tiếp bắt giữ."

"Hừ." Adams hừ lạnh một tiếng,

"Bọn chúng đã bị toà án quân sự phán tội tử hình, qua một thời gian ngắn sẽ được áp giải đến doanh trại chính xử tử."

Nói xong, Adams nở một nụ cười lạnh.

Andre biết trại tập trung kia chính là trại tập trung Sachsenhausen nổi tiếng về giết hại tù binh.

Sĩ quan chỉ huy trại tập trung Marcus tuyệt đối là một cỗ máy giết người.

Andre nhìn chằm chằm vào Adams.

"Ngài sĩ quan, xin hỏi ngài biết thiếu tá Lam Finn Ludwig đang ở nơi nào không?"

Adams cười lắc đầu.

"Cậu Andreyevich à, chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi, trước khi đi thiếu tá đã dặn chúng tôi tuyệt đối không được nói vị trí của thiếu tá cho cậu biết, cậu chỉ cần ngoan ngoãn ở đây là được rồi."

Adams nâng tay lên nhìn nhìn đồng hồ, sau đó cúi đầu, tới gần Andre, thấp giọng nói:

"Cậu Andreyevich, nếu cậu xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, chúng tôi không đảm đương nổi đâu!"

Nói xong Adams gật gật đầu với Andre, sau đó liền quay đầu tránh ra, nhanh chóng đi đến nơi kiểm tra sức khoẻ.

Andre nắm chặt hai tay, tức giận cực kì, bên ngoài còn đổ tuyết lớn, thế nhưng Andre lại không cảm thấy lạnh, chỉ đứng trước trại tập trung nhìn chằm chằm vào cửa.

"Cậu Andreyevich, chúng ta nên trở về rồi."

Binh sĩ đảng vệ quân phía sau thấp giọng nhắc nhở.

Mắt Andre đột nhiên đỏ lên, hấp hấp cái mũi rồi xoay người đi trở về.

……

"Hôm nay ở trại tập trung nói chuyện với sĩ quan chỉ huy vui không? Cậu Andreyevich?"

Andre vừa trở về, Anna liền tự mình bưng trà nóng, cầm khăn mặt đi tới.

Andre cúi đầu ừ một tiếng, ngồi trên sô pha, tùy ý để Anna lau tóc của mình, bưng ly trà ngồi ở chỗ kia ngẩn người.

……

Ngày hôm sau, Andre lại đến trại tập trung nhưng không gặp được Adams, ngược lại thấy đám người phi công Mĩ đang đánh bài với binh sĩ trại tập trung.

Miệng bọn họ đều ngậm thuốc lá, hoàn toàn không giống như tù binh chuẩn bị bị xử tử, ngược lại còn cười ha ha vây quanh một cái bàn đánh bài với binh sĩ trông coi trại trung, trên mặt bàn đặt đầy tiền đôla.

"Anh hai, nhìn xem ai tới kìa?"

Cái người tên John nhìn thấy Andre, vội vàng đẩy đẩy anh hai của bọn họ.

Andre mặt không biểu tình nhìn đám người Charles, binh sĩ đảng vệ quân sau lưng Andre lập tức bước lại, mắng một tiếng: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Andre phất tay, ý bảo bọn họ không cần xúc động, ngược lại còn bước đi qua chỗ Charles.

Andre cảm thấy người đàn ông này khá hỗn tạp, binh sĩ trại tập trung đều bị hắn thu phục, khẳng định biết không ít chuyện.

Thấy Andre đi qua, Charles mặt không chút thay đổi đứng lên, nhìn chằm chằm vào Andre, miệng ngậm một điếu thuốc, thoạt nhìn thật ngông cuồng, tuy rằng mặc áo tù nhưng thần thái lại rất sáng láng.

"Xin chào, tôi tên là Andreyevich."

Đầu tiên Andre tự giới thiệu.

Charles quay về phía sau nói với đám anh em:

"Các người tiếp tục đánh bài đi."

Sau đó liền đứng ở một bên, nắm tay Andre, đặt lên miệng nhẹ nhàng hôn một cái, nhìn chằm chằm vào mắt Andre:

"Xin chào, Andreyevich, tôi là phi công không quân Mĩ Charles Patterson, cậu gọi tôi Charles là được rồi."

Andre ngại ngùng rút tay về, nhìn Charles nói:

"Charles, xin hỏi anh có biết thiếu tá bộ đội tác chiến đảng vệ quân Lam Finn Ludwig không?"

Charles nhướng nhướng mi.

"Thiếu tá Ludwig? Một người rất tài giỏi, ở mặt trận phía đông trước giờ chưa từng thua…… Sao thế, hắn là người đàn ông của cậu?"

Andre lập tức đỏ mặt, vội vàng lắc đầu nói:

"Không phải! Tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh có biết bộ đội của bọn họ ở đâu không?"

Charles cười cười.

"Vậy cậu hỏi đúng người rồi, chỗ lần trước chúng tôi ném bom, chính là chỗ bộ đội của thiếu tá Ludwig."

Andre lập tức hỏi:

"Có anh ta trong đó không?"

Charles nhếch miệng cười, ghé vào bên tai Andre, thấp giọng nói:

"Thế này đi, cậu hôn tôi một cái, tôi lập tức nói cho cậu biết."

Andre lạnh lùng liếc Charles một cái, thật sự cậu rất ghét loại đàn ông nói năng ngọt xớt này, vì thế Andre hừ lạnh một tiếng, cuối cùng xoay người tính rời đi.

Charles mạnh mẽ kéo tay Andre lại, tà tà cười nói:

"Khoan đi đã, Andre, khó khăn lắm tôi mới có cơ hội nói chuyện với người đẹp như vậy, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, bây giờ nói cho cậu biết được chưa?"

Andre đẩy tay Charles ra, "Nói đi."

Charles hút một ngụm thuốc lá, ném tàn thuốc xuống đất, nghiêm túc nói:

"Chúng tôi lái năm chiếc phi cơ tới đó, dự định ném bom quân đội của thiếu tá Ludwig ở ngoại ô Moscow, cậu biết đấy, bọn họ vẫn là đội dự bị rất mạnh……

Nhưng mà chúng tôi còn chưa kịp tiếp cận, năm chiếc phi cơ đã bị bắn rớt, sau đó chúng tôi nhảy dù khỏi phi cơ, tiếp theo bị đảng vệ quân bắt đến đây, thế nào, đáp án này cậu hài lòng chưa?"

Andre cảm thấy lời Charles nói có vẻ là sự thật, loại ném bom rõ ràng trắng trợn thế này trước mặt người thành thục lão luyện bất động thanh sắc như Ludwig chỉ có đường chết. Andre nghe xong liền biết Ludwig đang ở ngoại ô Moscow, vì thế gật gật đầu nói:

"Cảm ơn rất nhiều, ngài Charles!"

"Vậy, Andre, cậu đang ở đâu?"

Charles nhìn chằm chằm vào Andre, cặp mắt xanh đen chăm chú nhìn Andre.

Andre quay đầu chỉ chỉ biệt thự đối diện:

"Tôi ở biệt thự đằng trước, cảm ơn rất nhiều, ngài Charles, tôi nghĩ tôi cần phải trở về rồi."

Nói xong, Andre liền xoay người tính ngồi xe trở về.

Hai binh sĩ đảng vệ quân cũng xoay người theo sau.

"Ê, anh hai! Qua đây chơi tiếp đi! Nhanh lên!"

Đám phi công phía sau đang đánh bài gọi Charles một tiếng, Charles mặt không đổi sắc nhìn bóng dáng Andre, sau đó cười cười quay đầu, đi tới bàn đánh bài. John châm cho hắn một điếu thuốc, Charles cười cười, tiếp tục đánh bài.

“Thằng nhóc kia bộ dạng thật xinh đẹp!”

John kích động nói.

Charles lạnh lùng liếc John một cái, “Im đi.”

John mím môi, nhìn Charles rồi ngoan ngoãn không nói gì.

Binh sĩ trông coi trại tập trung nhìn nhìn xung quanh, khuôn mặt nghiêm túc thấp giọng nói:

“Thằng nhóc kia nhìn thế chứ là người của thiếu tá Lam Finn Ludwig đấy, bọn mày tốt nhất giữ mắt của mình cẩn thận!”

Charles đưa tay sắp xếp bài trên tay, không nói gì.

18. Chương 18: Bạo Động Trại Tập Trung [1]

Vừa trở lại biệt thự, Anna liền nói với Andre:

“Thiếu tá gọi điện thoại!”

Andre kiềm chế tâm tình dao động, cởi áo khoác rồi chạy lên lầu.

“Nhanh lên nhanh lên!”

Anna đứng ở dưới lầu cười cười thúc giục Andre.

Andre cúi đầu ừ một tiếng, đỏ mặt chạy thật nhanh vào phòng ngủ.

Vừa vào cửa, Andre lập tức chạy qua bàn cầm lấy điện thoại.

“A lô……”

Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp của Ludwig:

“Bảo bối.”

Andre hấp hấp cái mũi, nhỏ giọng nói.

“Ludwig, chừng nào anh mới trở về?”

Ludwig thấp giọng nở nụ cười.

“Khóc?”

“Rồi sao?!”Andre tức giận cãi lại.

“Soviet và chúng tôi đang giằng co, có thể sẽ còn rất lâu, em ở nhà phải nghe lời, biết không?”

Andre hét lên:

“Không muốn! Tôi muốn đi tìm anh!”

“Câm miệng!”

Ludwig đã kiềm chế giọng điệu lại, nhưng trong giọng nói rõ ràng có chút không vui.

“Andre, em mới bấy nhiêu tuổi, cứ ngoan ngoãn ở nhà đi. Sau khi chiến tranh chấm dứt, tôi sẽ lập tức mang em về nước.”

“Tôi không muốn ngủ một mình!”

Thanh âm Andre nức nở.

“Ludwig, đừng đánh nữa……”

“Andre, em thật sự vẫn còn con nít quá, trong chiến tranh, đất nước chính là dựa vào những quân nhân như tôi, đây là nghĩa vụ của tôi.”

Ngữ khí Ludwig bình tĩnh đến lạ.

Điều này làm cho Andre càng cảm thấy mình đúng thật vẫn còn quá con nít, nhưng Andre vẫn nhịn không

được khóc nói:

“Anh trở về đi, tôi không muốn ngủ một mình……”

Ludwig còn chưa trả lời, Anna đột nhiên chạy vọt vào, bàn chân chỉ mang một chiếc giày, hai tay chống vào cạnh cửa, thần sắc kích động nói:

“Nhanh lên! Cậu Andreyevich! Mau trốn đi, đám người cộng sản bên trong trại tập trung bạo động rồi!”

Andre còn chưa kịp phản ứng, một trận tiếng súng đã quét lại đây.

“A —!”

Andre hô to một tiếng, điện thoại trên tay rớt xuống bàn.

“Anna, mau! Mau ngồi xuống!”

Andre kéo Anna đến bên cạnh, ôm Anna ngồi xổm dưới gầm bàn, điện thoại trên bàn rớt xuống đất đập trúng đầu Andre, Andre bị đau xoa xoa đầu, thấy điện thoại đã bị rớt bể.

“Bang bang bang bang —-!!”

Lại là một trận tiếng bắn phá ầm ầm, phỏng chừng là binh sĩ đảng vệ quân đang đánh nhau với đám người đảng cộng sản bạo động, đạn bay tán loạn.

Một lát sau tiếng súng mới ngừng lại.

Andre ngẩng đầu lên, thấy Charles miệng ngậm thuốc lá, trên vai khiêng một khẩu súng tự động màu đen, đi theo phía sau là một đám phi công, bọn họ đang đứng trước cửa phòng ngủ.

“Charles……?”

Andre kinh ngạc nhìn đám người Charles.

Charles nhìn chằm chằm vào Andre.

“Andre, đi cùng chúng tôi thôi, cậu bị Ludwig cầm tù lâu như vậy, thừa dịp này bỏ trốn đi. Tôi mang cậu đi tìm hồng quân Soviet, bây giờ Soviet phản công, người Đức khẳng định chịu không nổi cái thời tiết quỷ

này, nhanh lên!"

Andre còn chưa kịp trả lời, hai người đàn ông bên cạnh Charles đã đi tới, kéo quần áo Andre lôi Andre đến trước mặt Charles.

"Tôi không…… A!"

Andre chưa nói hết câu, Charles đột nhiên đưa tay bịt miệng Andre, sau đó ghé sát vào tai Andre thấp giọng nói:

"Cưng à, nếu không đi với tôi, tôi cũng không dám bảo đảm chúng tôi sẽ làm ra loại chuyện không lễ phép gì với quý cô kia đâu."

Andre lạnh lùng nhìn Charles, cuối cùng gật gật đầu. Charles buông tay che miệng Andre ra, Andre nói:

"Tôi đi với các anh."

Charles vừa lòng gật gật đầu, sau đó lớn tiếng nói với Anna:

"Vị quý cô này, nhờ cô chuyển lời tới thiếu tá Lam Finn Ludwig đáng kính rằng sau này Andre không bao giờ muốn ở chung với hắn để bị hắn ngược đãi nữa. Hắn là sĩ quan Nazi, là tay sai của Hitler, bây giờ Andre phải trở về trong vòng tay của tổ quốc."

Nói xong, Charles liền cúi người xuống nhấc Andre lên vai, đi khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy cách đó không xa một đám người đảng cộng sản đang chiến đấu kịch liệt với binh sĩ trông coi trại tập trung, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

"Anh hai, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, đám người đảng cộng sản này bị điên cả rồi, bọn họ thật sự muốn liều mạng tới cùng."

Xa xa phía trước trại tập trung không ngừng vang lên từng đợt tiếng súng ầm ĩ.

Charles gật gật đầu, khiêng Andre, giơ súng tự động một đường giết hết mười người đi ra ngoài.

……

Nhóm người chạy như điên ra khỏi trại tập trung, phía sau chính là rừng cây.

Bởi vì đang là mùa đông, rừng cây trụi lủi không thể che được cái gì, nhưng trong rừng có nhiều cây rất cao, mặt trên tích một tầng tuyết thật dày, vì vậy che chắn cũng rất hữu hiệu.

Trên bầu trời vẫn còn đổ tuyết, bọn họ đi trên tuyết, dấu chân rất nhanh đã bị tuyết vùi lấp.

"Anh hai, bây giờ chúng ta đi hướng nào? Binh sĩ trại tập trung khẳng định sẽ nhanh chóng đuổi tới đây!" John nói.

Những người khác đều cầm súng, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Ngài Charles, phiền ngài buông tôi xuống được không?"

Andre bất mãn nói, tư thế bị người vác trên vai làm cậu cảm thấy rất khó chịu, giống như mình là một đứa con gái vậy, Andre thật sự không thích tí nào.

Charles không nói chuyện, trực tiếp thả Andre xuống dưới.

Andre đưa tay sửa lại quần áo của mình, Charles nhếch miệng tà tà cười, nắm cằm Andre, áp sát mặt mình vào mặt Andre, thấp giọng nói:

"Gọi tôi Charles là được rồi, cưng."

Andre nghiêng đầu qua tránh né, lạnh lùng nói:

"Đừng có gọi tôi là cưng! Tôi cảm thấy chúng ta không có cái loại quan hệ này!"

Charles nhún nhún vai.

"Vậy, cưng à, ai có cái loại quan hệ đó với cậu?"

Charles ghé sát miệng vào bên tai Andre, trầm giọng nói:

"Thiếu tá là người đàn ông của cậu phải không? Chậc, hắn là một người rất đẹp trai…… Mỗi ngày hắn làm cậu bao nhiêu lần?"

Andre đẩy Charles ra, đỏ mặt nói:

"Anh ta không phải người đàn ông của tôi! Tôi cũng không thích đàn ông!"

Andre kéo áo lên che lại cái cổ trắng nõn của mình.

"Đừng bày đặt làm như xử nữ chứ……"

Charles nhìn chằm chằm vào Andre, liếm liếm môi, thấy động tác của Andre, liền vươn tay ôm eo Andre, định hôn lên môi Andre.

Andre chán ghét né đầu qua, dùng sức đẩy mạnh Charles:

"Con mẹ anh!"

Charles sửng sốt mở to hai mắt, quay đầu nhìn nhìn John, John chỉ nhún nhún vai, mọi người đột nhiên cười rộ lên.

"Đừng cười."

Charles đột nhiên nói một câu, biểu tình nghiêm túc nhìn nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu lấy một điếu thuốc từ trong túi tiền ra châm lửa ngậm vào miệng, giơ súng nói với các anh em bên cạnh:

"Chúng ta đi ngoại ô, nơi đó có nhà xưởng lớn nhất Moscow, là chỗ tương đối dễ ẩn nấp."

Sau đó Charles quay đầu nhìn Andre: "Andre, thiếu tá của cậu cũng ở nơi đó đấy."

"Sao lại đi tới đó? Tôi không muốn đi……" Andre cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Charles cười lạnh một tiếng, quay đầu phun một ngụm thuốc lá vào mặt Andre:

"Vậy thì phải cảm ơn thiếu tá của cậu, hắn ta thật sự là một sĩ quan chuyên nghiệp, quản lí thật nghiêm khắc, chưa bao giờ giết hại người vô tội, công nhân nhà xưởng đó cũng không có gây rối, là nơi tuyệt đối an toàn."

Andre cúi đầu không nói lời nào, trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng ngày đó Ludwig mặc quân phục chỉnh tề đứng giữa đám người – bộ dáng vừa nghiêm túc lại tao nhã.

"Được rồi, bây giờ xuất phát!"

Nói xong, Charles liền kéo cánh tay Andre, bắt đầu đi về hướng ngoại ô Moscow.

……

Sau khi Andre đi không lâu, Anna vội vàng đứng dậy, tính gọi điện thoại cho Ludwig, kết quả phát hiện điện thoại trong phòng ngủ đã bị hỏng, liền vội vàng chạy xuống lầu dùng điện thoại trong đại sảnh.

"Sao lại thế này, Anna?"

Ludwig lạnh lùng hỏi.

Trán Anna không ngừng đổ mồ hôi, lắp bắp nói:

"Tôi rất xin lỗi, thiếu tá…… Nhưng là, nhưng là……"

"Nói nhanh lên."

Ngữ khí Ludwig có vẻ mất kiên nhẫn.

Anna nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Thiếu tá, vừa rồi đám người cộng sản trong trại tập trung nổi loạn, bây giờ đã bị trấn áp rồi, nhưng mà, cậu Andreyevich đã bị người ta mang đi……"

"Là nó tự nguyện?"

Giọng nói Ludwig nghe không ra chút phập phồng nào, thế nhưng Anna vẫn có thể tưởng tượng ra biểu tình khủng bố hiện giờ của Ludwig.

Nhưng Anna không thể nói dối với Ludwig.

"Tôi rất xin lỗi, đúng vậy, thưa thiếu tá, cậu Andreyevich thật sự là tự nguyện, cậu ấy sẽ trở về trong vòng tay của tổ quốc."

"Tôi biết rồi."

Ludwig nói xong câu này liền lập tức cúp điện thoại.

Anna cầm điện thoại đứng trong đại sảnh, sửng sốt nửa ngày.

……

Andre đi theo đám người Charles suốt một buổi chiều, cuối cùng cũng tới được vùng ngoại ô.

Ngoại ô trông rất trống trải, ngoại trừ một cái nhà xưởng bỏ hoang thì không còn gì cả.

Hiện tại xung quanh ngoại ô Soviet đều có quân đội Đức đóng quân, tùy thời chuẩn bị tấn công Moscow.

Nhất là gần đây Soviet bắt đầu phản công toàn diện, cộng thêm khí lạnh Siberia cản trở, quân Đức tấn công nhiều lần cũng chưa thể chiếm được Moscow, hơn nữa còn bị tổn thất rất nhiều nhân lực.

Hitler đã hạ lệnh, bộ đội Đức sẽ không tiếp tục chiến đấu trong không khí rét lạnh này nữa, vì thế xung quanh cũng không có quá nhiều quân Đức.

Hiện tại Ludwig đóng quân ở đây, xem như là bình tĩnh.

19. Chương 19: Bạo Động Trại Tập Trung [2]

Buổi tối đám người Andre đi tới một nhà xưởng dệt ở ngoại ô Moscow, nhà xưởng này vẫn chưa đóng cửa, nhưng nhóm công nhân cũng không thể về nhà, do trong thành phố Moscow vô cùng nguy hiểm, bọn họ được yêu cầu ở lại trong nhà xưởng.

Lúc nhìn thấy đám người Andre, nhóm công nhân trong nhà xưởng trước tiên mời bọn họ cùng ăn bữa tối, sau đó để bọn họ nghỉ ngơi trong ký túc xá của công nhân.

"Cảm ơn rất nhiều! Anh Claire."

John cười cảm ơn người phụ trách nhà xưởng.

Người phụ trách nhà xưởng là một người Anh mập mạp tên là Claire, người rất nghiêm túc, không thích cười, nhưng tính tình rất tốt, đối đãi bọn họ rất chu đáo.

Andre ngồi trên giường, dự định chợp mắt một lát.

Charles lại đột nhiên đi tới, ngồi ở bên cạnh Andre, trong miệng ngậm một điếu thuốc lá, nhìn chằm chằm vào Andre:

“Muốn ngủ chung với nhau không?”

Andre nhíu nhíu mày, né người qua: “Khỏi đi, cám ơn.”

Charles cúi đầu, muốn hôn Andre, Andre lại mạnh mẽ ngồi dậy, tức giận nói:

“Anh làm ơn để cho tôi nghỉ ngơi một chút được không? Còn nữa, tôi thật sự, thật sự không thích đàn ông!”

Charles nhướng nhướng mi.

“Đừng có bảo thủ như vậy chứ, thân thể của mình thì mình cứ hưởng thụ là tốt rồi, chẳng lẽ để dành cho cái tên kia?”

“Cơ thể của tôi không phải……”

Andre lập tức ngậm chặt miệng, phát hiện ban nãy kỳ thật mình muốn nói:

“Cơ thể của tôi không phải là của tôi.”

Trong lòng Andre rối rắm vô cùng, nhất là cái tên Charles nãy giờ ve vãn cậu cứ nhìn chằm chằm vào cậu, trong cặp mắt xanh đen kia còn mang theo ý trào phúng thản nhiên, giống như là hiểu rõ mọi tâm sự trong lòng Andre.

Andre mím môi, lạnh lùng nhìn Charles:

“Tôi nói một lần cuối cùng, Charles, tôi không thích đàn ông, hơn nữa, tôi cũng không cần ai làm bạn.”

Charles nhún nhún vai, đưa tay nhéo nhéo hai má Andre, “Được rồi, cưng ngủ ngon.”

Dứt lời, Andre nghe được tiếng Charles đi xuống giường.

Andre nhắm mắt lại, nguyên ngày nay thật sự rất mệt mỏi, Andre rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

……

“Andre? Dậy đi.”

Andre mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng người kêu mình rời giường.

Sau đó là ngón tay ấm áp của người nào đó vuốt ve hai má của mình, cuối cùng ngón tay dừng lại trên môi của mình.

Andre ngửi thấy mùi thuốc lá thản nhiên trên ngón tay kia.

"Hm……"

Đột nhiên, môi người nọ bao trùm môi Andre, Andre theo thói quen nâng cánh tay lên ôm người nọ cổ, hôn thật sâu.

Bàn tay người nọ chậm rãi vuốt ve từ eo Andre xuống dưới, thân thể Andre run rẩy một chút, miệng hơi hơi mở ra, cúi đầu thở dốc.

"Ludwig……"

Andre theo thói quen liếm liếm môi, nhỏ giọng gọi.

"Ha ha……"

Người nọ thấp giọng cười cười.

Andre đột nhiên cảm thấy không đúng — Ludwig vĩnh viễn cũng sẽ không cười như vậy!

Vì thế Andre mạnh mẽ mở to mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Charles gần ngay trước mặt mình, người nọ nhếch miệng cười nhìn Andre, bàn tay trước ngực Andre càng không ngừng vuốt ve.

"Anh làm cái gì vậy?"

Andre đẩy mạnh tay Charles ra, đưa tay lên dùng sức lau miệng, trong lòng cảm thấy ghê tởm muốn chết.

"Cậu nghĩ rằng tôi là ai?"

Charles nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre đẩy Charles ra, mặt không chút thay đổi nói:

“Là ai thì liên quan gì tới anh? Làm ơn tôn trọng một chút!”

Nói xong, Andre cũng không liếc nhìn Charles một cái liền nhảy xuống giường.

“Lam Finn Ludwig là người đàn ông của cậu phải không? Khó trách lúc tôi hôn cậu cậu vẫn gọi tên của hắn. Cậu còn giả bộ giống trinh nữ làm gì.”

“Không phải.”

Andre đưa lưng về phía Charles lắc đầu, “Tôi không có gì quan hệ gì với anh ta hết!”

Andre quay đầu nhìn, thấy ánh mặt trời sáng trưng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đại khái đã là giữa trưa, trong phòng không còn người nào cả, chỉ còn Andre và Charles.

Charles cũng nhảy xuống giường, vươn tay ôm Andre vào trong ngực, vuốt ve hai má Andre:

“Cậu rất muốn, đúng không? Sao lại không thử với tôi? Tôi sẽ làm cho cậu hài lòng……”

Andre chán ghét đẩy Charles ra.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú gì với anh.”

Charles cười lạnh một tiếng, khoanh tay tựa vào bên giường.

“Sao thế, cậu để ý cái tên thiếu tá cao ngạo kia như vậy?”

“Tôi không có.” Andre một mực phủ nhận.

“Tôi nói cho cậu biết, nếu tôi nói cho bất kì ai ở đây cậu là tình nhân của cái tên người Đức kia, cậu chắc chắn sẽ bị giết chết ngay lập tức, cậu đang phản quốc đấy cậu có biết không?!” Charles lớn tiếng nói.

Cả người Andre run lên, nhưng vẫn cố trấn tĩnh đi vào toilet.

“Tôi không có phản quốc, tôi bị ép buộc, hơn nữa tôi cũng không có ý định quay trở về.”

“Còn nữa,” Andre thấp giọng nói, “Tôi không phải tình nhân của anh ta…… Chỉ là đồ chơi.”

Tôi chỉ là đồ chơi mà thôi.

Charles đi theo Andre vào toilet, nhìn chằm chằm vào Andre đang rửa mặt ở trong gương:

"Vậy tại sao lại không chịu ở chung với tôi? Tôi là một người tình rất ôn nhu và chu đáo đó ~"

Andre hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Charles:

"Tôi đã nói rồi, tôi không thích đàn ông! Còn nữa, tôi muốn trở về nông thôn nước Nga, trở về bên cạnh mẹ tôi."

Charles im lặng nhìn Andre rửa mặt đánh răng, sau đó nhún nhún vai:

"Cùng đi ăn cơm trưa đi, tuy rằng cơm ở đây rất khó ăn, nhưng so với chết đói vẫn tốt hơn."

Andre cúi đầu ừ một tiếng, xoay người cùng Charles đi tới nhà ăn của công nhân, bây giờ mỗi ngày ba bữa bọn họ đều cùng ăn với nhóm công nhân.

……

Andre và Charles đi khỏi phòng ngủ, xoay người đóng cửa lại.

"Không biết thiếu tá của cậu có đi tìm cậu không nhỉ."

Charles đột nhiên nghiêm túc nói.

Andre mím môi không nói lời nào, im lặng trong chốc lát mới trả lời:

"Tôi bất quá chỉ là đồ chơi của anh ta mà thôi, không có tôi anh ta có thể tìm người khác, anh ta sẽ không tìm tôi đâu, yên tâm đi."

Charles châm điếu thuốc ngậm vào miệng, hút một ngụm thật sâu, khói thuốc lá loại kém chậm rãi bay ra từ trong miệng Charles.

"Hi vọng là vậy."

"Hỏi cái này làm gì?" Andre quay đầu nhìn Charles.

Charles cúi đầu nở nụ cười.

"Cậu không biết thật sao? Nhóm bộ đội tác chiến của Lam Finn Ludwig là lực lượng dự bị mạnh nhất của đảng vệ quân ở phía đông, bộ đội do hắn chỉ huy có sức chiến đấu cực kì hùng mạnh, ngay cả quân đội tay sai bên cạnh hắn cũng là mạnh nhất nhì.

Lần trước bị một lần tôi đã hiểu rồi, bay tới năm chiếc phi cơ thế nhưng không làm gì được đội quân của hắn….. Mẹ kiếp, nếu hắn thật sự tìm đến chúng ta chắc chắn xong đời."

Andre chớp mắt, không nói gì.

Charles tiếp tục nói:

"Nhưng hiện tại Hitler đã hạ lệnh cho bọn họ rút quân, người Đức chịu không nổi thời tiết quái quỷ ở nơi này, tổn thất nghiêm trọng, phỏng chừng rất nhanh Lam Finn Ludwig cũng sẽ rút về, vì vậy chúng ta chờ thêm hai ngày nữa có thể sẽ không có việc gì!"

Andre hít một hơi, Charles khoác tay lên vai Andre.

"Đi thôi, cục cưng, ăn no trước rồi tính sau!"

Andre mặt không biểu tình gì đẩy cánh tay Charles trên vai mình ra, sau đó xoay người đi tới hành lang.

Còn chưa có đi tới hành lang đã nghe thấy một trận tiếng súng vang lên ầm ĩ.

"Bang bang bang —-!!"

Đều là tiếng súng tự động!

Một vài viên đạn từ bên ngoài bắn vào, để lại trên bức tường cách bả vai Andre mấy cái lỗ.

Tiếng bắn phá bất ngờ vang lên suýt làm điếc tai Andre, Andre sợ tới mức tim muốn rớt ra ngoài!

"Con mẹ nó!"

Andre hung hăng mắng một tiếng, vội vàng xoay người tránh vào một góc tường, trên hành lang rất nhanh vang lên tiếng bước chân.

Một đám người khiêng súng vọt lại đây, Andre nhìn chằm chằm vào bọn họ, cả người đổ mồ hôi lạnh, trong óc trống rỗng, thân mình không tự chủ lùi về phía sau.

"Anh hai!"

Kết quả người đầu tiên xuất hiện là John.

Andre thở ra một hơi, vốn tưởng là kẻ địch tập kích, vừa rồi thật sự nghĩ rằng mình sẽ chết ở trong này.

Charles phun thuốc lá khỏi miệng, cầm súng tự động John đưa qua, cau mày hỏi: "Sao lại thế này?!"

John nhổ một ngụm nước miếng,

"Chết tiệt! Vài tên sĩ quan Bồ Đào Nha đã cưỡng hiếp mấy người phụ nữ trong nhà xưởng, mọi người làm ầm cả lên, thật sự là không muốn sống nữa! Tôi còn chưa ăn xong cơm trưa! Mẹ nó! Mẹ nó!"

Andre nhíu nhíu mày, không vui nói, "Đám sĩ quan này thật sự khốn nạn!"

Nói xong, Andre vươn tay, nói với Charles: "Đưa tôi một cây súng tự động còn ít đạn đi."

Charles cười trêu chọc, "Cậu được không?"

Andre đoạt súng tự động trên tay Charles, lên đạn, rồi lập tức đi tới một chỗ ẩn nấp an toàn.

Andre ló đầu ra, thấy đại khái có mười mấy tên sĩ quan Bồ Đào Nha đang bắn điên cuồng vào một đám người, tất cả đều tìm chỗ núp, trên tuyết có vài người phụ nữ trần truồng đang che thân thể thấp giọng khóc.

"Ha ha ha ha —!!"

Đám sĩ quan bên ngoài cười ngả ngớn, tuy nhiên không ai nghe hiểu bọn chúng nói gì.

Đầu tiên Andre núp trở lại, phát hiện tên sĩ quan ở hướng đối diện mình không có phòng bị, cậu liền cúi xuống kiểm tra lại nòng súng.

Andre cầm súng tự động, mạnh mẽ đứng dậy, đứng ở phía bên trái chỗ bọn chúng không hề phòng bị, tập trung bắn vào đó.

“Bang bang bang bang bang –”

Sức giật của súng tự động tương đối lớn, sau khi tập trung bắn một hồi xong, cánh tay Andre bị sức giật làm đau không nhẹ, đau muốn chết, nhưng vẫn có thể nhanh chóng xử lý vài tên sĩ quan trở tay không kịp, một số khác hầu như đều bị thương.

Các công nhân trong nhà xưởng thấy đám sĩ quan đều bị tập kích, vội vàng chạy ra bao vây.

Đám người Charles cũng từ hành lang chạy ra, mười người ôm súng tự động vây quanh vài tên sĩ quan còn lại.

“Mẹ mày! Bỏ súng xuống!”

John không biết bị cái gì mà đột nhiên phát điên hét to một tiếng, đưa chân đạp mạnh vào bụng tên sĩ quan trước mặt, sau đó ra hiệu cho mấy công nhân phía sau tiến lên tước vũ khí.

Nhóm công nhân vội vàng tiến lên đoạt súng ống của mấy tên sĩ quan.

Charles đi lên phía trước, cười gian nói với tên sĩ quan vừa bị đá: “Thế nào, cưỡng hiếp phụ nữ thích lắm phải không?”

Nói xong, Charles cầm súng đặt dưới cằm tên sĩ quan kia, quay đầu nhìn về phía Andre, “Cưng à, em nói chúng ta nên làm gì đây?”

Andre cười lạnh một tiếng, “Xử lí bọn chúng.”

Charles gật gật đầu, “Em tới đi.”

Andre không để ý đến giọng điệu ái muội của Charles, cầm súng tự động đặt lên đầu tên kia.

“Không biết quản lí nửa thân dưới của mình mà là đàn ông sao? Ức hiếp phụ nữ vô tội mà là đàn ông sao?!”

Nói xong, Andre bóp cò súng, đạn bắn thẳng vào đầu tên sĩ quan Bồ Đào Nha.

Đám sĩ quan phía sau giật nảy mình, giơ tay đứng yên tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không nghĩ tới thằng nhóc môi hồng răng trắng này lại có thể xuống tay ác độc như vậy.

Andre nhìn tên sĩ quan nằm trên mặt đất, cầm súng bắn thêm vài phát về phía đám sĩ quan sau lưng, máu tươi văng khắp nơi.

"Wow! Tuyệt lắm! Andre!"

Charles dựng thẳng cánh tay ủng hộ Andre, đồng thời kéo tay Andre, liên tục hoan hô.

"Tuyệt lắm!!"

Đám người phía sau cũng hoan hô theo.

"Bang bang bang –" Mọi người bắt đầu bắn vài phát súng lên trời.

Andre chưa từng thấy nhiều người như vậy cổ vũ mình, không tự chủ được đỏ mặt.

Charles nhìn chằm chằm vào hai gò má trắng nõn đỏ bừng của Andre, mạnh mẽ kéo Andre vào trong lòng. Andre còn đang sửng sốt, Charles đã nói:

"Cưng à, em thật xinh đẹp! Tôi mê chết mất……"

Nói xong, Charles cúi đầu muốn hôn lên môi Andre.

"Ô ô ô ô ô ~~~!" Phía sau phát ra nhiều tiếng hoan hô.

Andre nhướng mày, vừa định đẩy ra……

20. Chương 20

"Ô ô ô ô ô ~~~!" Phía sau vang lên nhiều tiếng hoan hô.

Andre nhướng mày, vừa định đẩy ra……

"Cưng? Andreyevich, tôi nghĩ em tốt nhất nên giải thích cho rõ."

Thanh âm lạnh đến cùng cực, vẫn luôn trầm thấp như vậy, đâm thẳng vào trái tim Andre.

Hô hấp của Andre như ngừng lại, hoảng sợ đẩy Charles ra, quay đầu há hốc miệng.

“Tôi… Ludwig…… Tôi……”

Người nọ mặc một thân quân phục chỉnh tề, trên tay đeo găng tay màu trắng, bên thắt lưng mắc một chiếc roi da màu đen và một khẩu súng, vành nón đè xuống thật thấp, bông tuyết màu trắng rơi ở phía trên.

Andre thấy đôi môi mím chặt một chỗ của Ludwig, cặp môi kia hơi hơi cong xuống, chứng tỏ hiện tại Ludwig cực kì không vui – bây giờ Andre đã có thể dễ dàng đoán được cảm xúc của Ludwig qua từng cử chỉ dù rất nhỏ.

Trên trời bông tuyết không ngừng rớt xuống, Andre đột nhiên cảm thấy hai tay hai chân lạnh ngắt, hô hấp dồn dập, mắt nháy liên tục, cổ run lên, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được vẻ mặt giờ phút này của Ludwig.

Ludwig mặt không biểu tình phất tay về phía sau, rất nhiều binh sĩ đảng vệ quân đi đến, toàn bộ đội ngũ vài chục người bước vào trong nhà xưởng, bao vây đám người Andre và nhóm công nhân.

“Buổi trưa tốt lành, thiếu tá.”

Charles mỉm cười nhìn Ludwig, vươn tay kéo Andre ôm vào trong ngực.

“Cưng à, em quen biết thiếu tá?”

Andre không nhịn được rụt lui về phía sau, muốn đẩy cánh tay đang khoác trên vai mình của Charles, nhưng vẫn cố nhịn xuống, ngẩng đầu lên buộc chính mình nhìn thẳng vào Ludwig, lắp bắp nói:

“Không, không quen.”

Andre không thể thừa nhận, cậu đã quyết định không trở lại bên người Ludwig, bây giờ tốt nhất vạch rõ ranh giới luôn đi.

“Bang bang bang –!”

Bên cạnh vang lên vài tiếng súng, mấy sĩ quan vừa rồi cưỡng hiếp phụ nữ bị thuộc hạ theo lệnh của Ludwig xử bắn tại chỗ.

Mọi người cúi đầu kinh hô một tiếng, bọn họ bị tiếng súng và khuôn mặt nghiêm túc của vị thiếu tá trước mặt dọa sợ.

“Các vị, sự việc lần này là do bản thân tôi quản quân không nghiêm, thật xin lỗi, về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh những chuyện như thế này nữa.”

Nói xong, Ludwig mặt không biểu tình nhìn Andre, lạnh lùng nói:

"Em bước qua đây cho tôi, Andreyevich."

"Không, thiếu tá, tôi muốn ở cùng với nhóm công nhân Soviet."

Ludwig hừ lạnh một tiếng, "Vậy sao?"

Nói xong, Ludwig gật đầu với phó chỉ huy bên canh, phó chỉ huy dẫn binh lính tiến lên đoạt hết súng ống của nhóm công nhân và nhóm người Charles, sau đó bao vây mọi người ở giữa.

"Charles Patterson là phi công Mĩ trốn ra từ trại tập trung, các ngươi dẫn hắn đi."

"Rõ, chỉ huy!"

Binh sĩ đảng vệ quân nghe theo lời Ludwig phân phó, dẫn nhóm người Charles đi ra ngoài.

Charles nhìn nhìn tình hình bốn phía – bản thân mình đã bị vây cứng ngắc, tốt nhất nên thành thật đi theo binh sĩ đảng vệ quân ra ngoài — hắn là người rất thức thời, trước mắt giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Andre nhìn bóng dáng nhóm người Charles, lập tức đi tới trước mặt Ludwig, tức giận nói:

"Ludwig, bọn họ làm cái gì sai?! Bọn họ cũng chỉ là nguyện trung thành vì nước mà thôi! Tại sao lại muốn đưa bọn họ vào cái nơi như trại tập trung?!"

Ludwig lạnh lùng nói:

"Nguyện trung thành vì nước cũng là trách nhiệm của tôi, lúc trước chính bọn họ đã ném bom đội quân của tôi."

Ludwig vừa nói, vừa thanh thoát gỡ xuống bao tay.

Andre ngơ ngác nhìn Ludwig tháo từng cái bao tay, Ludwig nhét bao tay vào trong túi tiền, sau đó nâng tay lên tát mạnh vào mặt Andre.

"Tại sao lại đánh tôi?!" Andre bụm mặt, tức giận nhìn Ludwig.

Ludwig nắm tóc sau đầu Andre, thanh âm không có chút phập phồng,

“Đồ đê tiện, sự tình quân đội giải quyết xong rồi, bây giờ chúng ta xử lí chuyện của mình đi. Là ai lúc trước trong điện thoại còn nói cái gì không có tôi ngủ không được, mới chớp mắt liền ở chung với thằng đàn ông khác?”

Tay Ludwig dùng sức, khiến gương mặt Andre xích lại gần mình một chút. Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, nghiến răng nói:

“Biết tôi tìm em đã bao lâu? Em đã làm cái gì rồi?!”

“Tôi, tôi không có!”

Andre kiên quyết cãi lại, ánh mắt đỏ cả lên.

Ludwig lại nâng tay lên dùng sức tát vào mặt Andre.

Miệng Andre hộc ra máu tươi, Ludwig nâng chân lên hung ác đá vào bụng Andre, một cước đá Andre lăn qua một bên.

“A –”

Andre ôm bụng, cuộn mình ở trong tuyết.

“Ludwig, anh lại đánh tôi! Tôi ghét anh!”

Ludwig cầm lấy roi bên thắt lưng, bắt đầu dùng sức quất thân thể Andre.

“Bảo bối, tôi sẽ khiến cho em càng ghét tôi.”

“A —! A –”

Andre không ngừng lăn lộn trên mặt đất, sợi roi giống như lưỡi dao sắc bén xé rách áo khoác mỏng của Andre.

“Tôi ghét anh! Ludwig! Có giỏi anh giết tôi đi! A……”

Andre cắn môi, nhưng do thân thể quá đau nên vẫn nhịn không được khóc ra tiếng.

Nhóm công nhân bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn Andre bị Ludwig đánh đập.

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre, lấy ra súng lục trên thắt lưng, nâng chân đạp lên người Andre, họng súng chỉa thẳng vào Andre:

"Nói, ngủ với thằng đó bao nhiêu lần rồi?"

Andre nuốt xuống máu tươi trong miệng, cái trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, trên người toàn là vết roi màu đỏ.

Andre tức đến mức cả người phát run, ánh mắt căm phẫn nhìn Ludwig, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Cả đêm tôi đều ngủ chung với hắn, bắt đầu từ tối hắn đã làm tôi, làm đến sáng hôm sau, làm đến bây giờ chân tôi đều nhuyễn."

Ludwig nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, lấy một điếu xì gà ra ngậm vào miệng, binh sĩ bên cạnh vội vàng đi tới châm xì gà cho Ludwig.

Ludwig mặt không chút thay đổi hút một ngụm xì gà, sau đó ném mũ trên đầu vào trong tuyết, cúi đầu nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre dùng sức ngẩng đầu lên, thấy trên trán Ludwig bốc đầy gân mạch màu xanh, khói thuốc màu trắng xông ra từ đôi môi đỏ sẫm của Ludwig. Andre thấy khóe miệng Ludwig hơi hơi cong xuống, khóe mắt cũng đỏ lên.

Andre đột nhiên có một loại cảm giác muốn trả thù mãnh liệt, cậu chưa từng nghĩ Ludwig luôn bình tĩnh lạnh nhạt sẽ có loại biểu tình không khống chế được như thế này, vì thế Andre tiếp tục nói:

"Hắn x cơ thể của tôi suốt một đêm như vậy đó, tôi rất thích, vô cùng thích…… Tôi rất thích bị đàn ông thượng!…… A –!"

Cả người Andre run dữ dội, dưới chân Ludwig dùng sức, cầm súng chỉa vào bả vai Andre, không chút do dự bóp cò.

"Phanh –"

Một tiếng vang chấn động.

"A —!"

Andre ngẩng đầu lên kêu thảm một tiếng, xương bả vai đã bị đạn bắn xuyên qua.

“A — a — a —!!”

Andre đau muốn chết – đau đến thấu xương, nơi bị bắn bắt đầu nóng rồi run lên, Andre có thể cảm giác được viên đạn không ngừng xoay tròn trong xương cốt, từng chút từng chút mài mòn xương bả vai của mình.

Andre muốn đưa tay che bả vai, nhưng cánh tay nâng đến một nửa lại vô lực rớt xuống dưới.

Andre không còn chút sức lực nào, chỉ cảm thấy bây giờ nước mắt cũng chảy không được.

Máu của Andre chảy đầy trên tuyết, giống như một đóa hoa nở rộ trong tuyết.

“Nói, ngủ với thằng đó bao nhiêu lần rồi?”

Ludwig không biểu tình gì nhìn cả người Andre run rẩy, họng súng chỉa vào đùi Andre:

“Nói, nếu không tôi sẽ phế chân của em. Andreyevich, em quên mình thuộc về ai rồi sao?”

Andre nghiêng mặt qua, cố đưa tay che hai mắt mình, nghiêng mặt đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Ludwig, bắt đầu cúi đầu khóc.

“Ludwig, cơ thể của tôi thuộc về tôi, tôi muốn bị ai thượng thì sẽ để người đó thượng! Tôi hận anh……”

“Kỹ nữ.”

Ludwig mắng một câu, không chút lưu tình bắn vào hai chân Andre.

Andre kêu thảm thiết hai tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại, Ludwig đã xé áo Andre, kéo cậu vào bên cạnh ký túc xá, đá văng cửa ra, trực tiếp ném Andre vào trong, Andre vô lực ngã trên giường.

“Buông thằng bé kia ra!”

“Đúng vậy! Buông thằng bé ra!”

“Nó vô tội!”

Quần chúng bên cạnh bắt đầu nổi loạn, người người bắt đầu chửi mắng Ludwig.

Ludwig quay đầu lại, lạnh lùng nhìn đám người, nói với phó chỉ huy:

"Wolf, ai dám bạo động lập tức bắn chết."

"Rõ, chỉ huy!"

Wolf nghiêm túc hành lễ.

Binh sĩ đảng vệ quân bao vây đám công nhân lập tức giơ súng lên chỉa vào đám người đang hỗn loạn.

Ludwig nhìn thẳng nhìn về phía đám người, mặt không chút thay đổi nói:

"Chuyện này không liên quan đến các người, Andreyevich là người hầu của tôi, đây là chuyện riêng giữa hai chúng tôi, các người tốt nhất đừng can thiệp."

Nói xong, Ludwig đóng mạnh cửa ký túc xá lại.

Đám người trợn mắt há mồm nhìn Ludwig đóng cửa, bọn họ không thể ngờ được cậu bé người Nga này lại có quan hệ như thế với vị sĩ quan kia, chuyện này quả thật tương đương với phản quốc, mọi người không ai dám lên tiếng.

Andre bị ném lên giường, thân thể mất máu rất nhiều, trên drap giường màu trắng thấm đầy máu tươi.

Cả người Andre run rẩy, miệng không ngừng nôn ra máu.

Ludwig đứng ở trước mặt Andre, vươn tay thô lỗ xé quần áo Andre.

Hai chân Andre đã gần như không thể nhúc nhích, trên chân có hai cái vết thương thật sâu, là do bị đạn bắn xuyên qua.

Ludwig lật người Andre lại, hung ác x đi vào.

Andre thở hổn hển, vết thương trên hai chân ma sát vào drap giường thô ráp, đau đớn muốn chết, nhưng Andre vẫn gắt gao cắn chặt miệng:

"Ludwig, muốn giết tôi…… Thì giết đi, đừng giết người vô tội…..! Khụ khụ……!"

Ludwig đứng dậy khỏi người Andre, trên người dính đầy máu của Andre, tóc tai lộn xộn.

Ludwig cúi đầu hôn đôi môi tái nhợt của Andre, cầm lấy áo khoác choàng lên thân thể Andre, ôm Andre dính đầy máu đi ra cửa.

"Chỉ huy, nếu chúng ta dùng hình phạt riêng với đám quần chúng này, cấp trên mà biết được khẳng định sẽ không bỏ qua, chúng ta có làm hay không……?"

Wolf nghiêm túc nhìn Ludwig.

Ludwig phất tay.

"Đoạt lại súng ống là được rồi, thả bọn chúng đi đi."

Nói xong, Ludwig xoay người lại muốn rời đi, Wolf lại thấp giọng nói:

"Thiếu tá, chuyện này là ngài trực tiếp xử lý, nếu cấp trên biết ngài sẽ bị xử phạt."

Ludwig nhìn chằm chằm vào Wolf:

"Trung úy, thả bọn chúng."

Sau đó Ludwig cúi đầu nhìn Andre nằm trong ngực, thấp giọng nói:

"Trung úy, con trai của tôi sắp chết."

Wolf gật gật đầu, biết loại giết hại cũng chẳng có ý nghĩa gì, bọn họ cũng không thích làm loại chuyện này, vì thế liền nghiêm túc nói:

"Chúng ta trở về thôi, thiếu tá."

Nói xong, Ludwig liền ôm Andre đi về, lúc đi đến trước cửa nhà xưởng thì có một chiếc xe hơi chạy tới. Ludwig mở cửa xe ngồi lên, thân thể Andre co giật vài cái, khóe miệng không ngừng hộc ra máu.

"Thiếu tá, có phải chúng ta về doanh trại hay không?"

"Đúng vậy."

Ludwig gật gật đầu, "Tốc độ phải nhanh."

Tài xế đáp trả một câu, lập tức nhấn ga, nhanh chóng chạy về phía ngoại ô.

Ludwig cúi đầu không ngừng hôn lên mặt Andre, sau đó thấp giọng nói bên tai Andre:

"Andreyevich, đừng nghĩ đến việc chết, tôi bắt em phải sống bên cạnh tôi mãi mãi."

Mùi xì gà trên người Ludwig xông vào mũi Andre.

Andre đau đớn cắn chặt răng, trong cặp mắt đóng chặt không ngừng chảy xuống nước mắt.

21. Chương 21

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tới đây sẽ không miêu tả chiến tranh nữa, bởi vì dựa theo sự thật lịch sử, lúc này quân Đức bắt đầu trược dốc, phản công làm thủ, binh bại như núi đổ…

Đại khái khi đến trận Stalingrad có thể sẽ có miêu tả thêm~

……

Doanh trại của Ludwig nằm trong một khu rừng ở ngoại ô Soviet, nơi đó có một tòa biệt thự hai tầng bỏ hoang, thượng cấp chỉ định đội quân của Ludwig đóng quân ở chỗ này.

Ludwig sai người dọn dẹp nơi đó một chút, mặc dù chỉ cách Moscow vài chục dặm, nhưng lần này thế đánh của Stalin* rất mạnh, bọn họ cố gắng phá vỡ phòng thủ của hồng quân Liên Xô nhiều lần nhưng không thành công, để giảm bớt tổn thất nhân lực, cấp trên đã cấm lục quân tấn công Moscow.

*Joseph Stalin: Chủ tịch đại biểu nhân dân Xô Viết và chủ tịch hội đồng bộ trưởng từ năm 1941. Ông có công lãnh đạo Xô Viết giành thắng lợi trong cuộc chiến tranh Xô-Đức, tuy nhiên cũng bị phê phán vì những chính sách sai lầm và được xem là một nhà độc tài.

Ludwig không ra chiến trường được một thời gian rồi.

Bọn họ nhất định phải phối hợp với phía đông để thu liễm cục diện chiến tranh.

……

Lúc tới doanh trại, Andre hầu như đã gần chết.

Ludwig đặt Andre trên giường trong phòng ngủ của mình, bác sĩ vừa nhìn thấy thân thể của Andre thì kì quái nhìn Ludwig, nghi ngờ hỏi:

"Thiếu tá, cậu bé này…… Còn sống à?"

Ludwig lạnh lùng liếc bác sĩ một cái.

"Nếu nó đã chết, vậy ông cũng chết luôn đi."

Vừa dứt lời, binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh liền cầm súng chỉa vào đầu bác sĩ.

Lúc đó bác sĩ bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đeo bao tay, cúi người xuống chuẩn bị dụng cụ, bắt đầu cấp cứu tại chỗ cho Andre.

Thiết bị chữa bệnh ở đây cũng thuộc loại hiện đại nhất nhì, làm phẫu thuật dĩ nhiên không thành vấn đề.

"Xương vai phải của cậu bé này đã bị vỡ, sau này tay phải có thể sẽ không hoạt động được như cũ —— nhưng cũng có thể sẽ hoàn toàn bình phục, chắc chắn sẽ không bị tàn phế, còn có tĩnh mạch đùi cũng bị vỡ, mất máu quá nhiều, bây giờ cần truyền máu, nhất định phải xét nghiệm nhóm máu một chút."

Ludwig vẫn đứng ở bên cạnh nhìn cả quá trình phẫu thuật, lắc đầu nói:

"Nó thuộc nhóm máu A, tôi cũng thuộc nhóm máu A, lấy máu của tôi đi."

Bác sĩ kinh ngạc nhìn Ludwig.

"Thiếu tá, việc này hình như…… Không được tốt đi? Dù sao ngài cũng phải chuẩn bị ra chiến trường."

Ludwig ngẩng đầu nhìn bác sĩ.

"Ông cảm thấy chúng ta có thể ra chiến trường dưới loại thời tiết này sao? Làm đi."

Nói xong Ludwig liền đưa tay đến trước mặt bác sĩ.

"Bác sĩ, giúp tôi thắt dây, nhanh lên."

Ludwig quay đầu nhìn bảng hiển thị nhịp tim của Andre, cơ hồ sắp thành một đường thẳng rồi.

Bác sĩ bị biểu tình của Ludwig dọa dợ, thật ra thì không phải chỉ mình ông mà tất cả mọi người ai cũng sợ vị thiếu tá bình thường không nói lời nào lại nghiêm túc quá mức này.

Vì vậy liền vội vàng cột dây vào cánh tay của Ludwig.

"Cảm ơn."

Ludwig nói cám ơn xong liền trực tiếp cầm ống kim sạch sẽ trên tay bác sĩ đâm vào trong mạch máu của mình, lấy đầy một ống kim máu rồi rút ra giao cho bác sĩ, cởi xuống dây trên tay, sau đó trầm giọng nói:

"Bác sĩ, nếu con của tôi chết ở đây, ông sẽ phải xuống dưới với nó."

Bác sĩ kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Nó..... Nó là con của ngài?"

Trên mặt Ludwig không có biểu tình gì, chỉ cúi đầu ừ một tiếng, sau đó xoay người ngồi xuống ghế sô pha, rút một điếu xì gà kẹp giữa hai ngón tay.

"Nhanh lên đi."

Ludwig lạnh lùng thúc giục bác sĩ.

Bác sĩ vội vàng cúi đầu chuẩn bị truyền máu cho Andre..... Phẫu thuật kéo dài suốt 6 tiếng.

"Thiếu tá yên tâm, con của ngài mặc dù bị trúng đạn nhưng cũng không nguy hiểm đến hệ thần kinh, sẽ không gây ra di chứng gì với đại não."

Ludwig mặt không biểu tình gì ngồi trên ghế sô pha, gật đầu, trầm giọng nói:

"Tôi biết rồi, ông ra ngoài đi, bác sĩ."

Bác sĩ kì quái nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ludwig, sau đó nhìn khuôn mặt đẹp hơn cả con gái của Andre —— Hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau.

Cuối cùng ông chỉ thở dài một hơi, dọn dẹp một chút rồi xoay người đi ra ngoài.

……

“Ư……”

Khi Andre tỉnh lại đã là chuyện của ba ngày sau, cậu đã hôn mê suốt ba ngày.

Vừa động một cái, thân thể liền đau muốn chết.

“Cậu Andreyevich? Cậu tỉnh rồi?”

Một người hầu nữ đứng trước giường Andre, nhìn Andre cười thân thiện.

Đầu Andre đau muốn chết, toàn thân cũng đau, không thật sự muốn đứng lên, vì thế chỉ nhìn chằm chằm vào người hầu kia:

“Chào cô, xin hỏi đây là đâu?”

Cô gái cười cười:

“Nơi này là ngoại ô Soviet, là doanh trại mà thiếu tá Lam Finn Ludwig đang đóng quân.”

Vừa nghe thấy tên Ludwig, Andre nhịn không được ôm đầu, đau khổ nhắm hai mắt lại.

“Tỉnh rồi?”

Tiếng của Ludwig truyền vào lỗ tai Andre.

Andre ngẩng đầu, nhìn thấy Ludwig mặc một thân quân phục, trên tay kẹp một điếu xì gà bước tới, mặt mũi trông vẫn nghiêm túc như mọi ngày.

Andre mím môi, nghiêng mặt qua, không muốn nhìn thấy Ludwig.

Ludwig hừ lạnh một tiếng, ngồi ở bên giường Andre, đưa tay nắm cằm Andre, cặp mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre.

“Sao thế, quên mất chủ nhân của em là ai rồi sao? Đồ đê tiện.”

Tất cả những việc đã xảy ra một lần nữa ập vào trong não Andre, Andre nuốt một ngụm nước bọt, hạ mắt xuống, ngậm miệng không nói lời nào.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, ngón tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Andre.

"Tôi vẫn dành cho em những điều tốt nhất, nhưng không ngờ em lại tùy tiện bán đứng thân thể của mình như vậy, tôi bất bất kì kẻ nào chạm vào em phải chết không toàn thây."

Andre quay đầu lại, tức giận nhìn Ludwig.

"Anh làm gì Charles rồi?!"

Ludwig nhếch miệng, "Charles? Gọi thân thiết như vậy?"

"Anh thả hắn đi, Ludwig, tôi xin anh."

Ludwig đứng dậy, xoay người đi về phía cửa sổ hút hết điếu xì gà, sau đó dập tắt rồi bỏ vào trong gạt tàn thuốc.

"Andre, đừng nói là cấp trên sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, tôi tuyệt đối cũng không bỏ qua."

"Anh là đồ biến thái!"

Andre tức giận mắng Ludwig.

Ludwig tát vào mặt Andre.

"Sau này tôi sẽ không yêu thương em nữa."

"Người hầu, dơ bẩn, của tôi."

Gằn xong từng tiếng một, Ludwig lập tức xoay người đi ra ngoài.

Andre nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao gầy của Ludwig biến mất trước cửa phòng ngủ, nước mắt lại không tiếng động chảy xuống.

Nếu hiện tại có đồ gì có thể dùng để tự sát, Andre hi vọng tốt hơn hết mình nên chết đi cho rồi.

Ludwig…… Ludwig, trước kia tôi vẫn nghĩ, rốt cuộc phải làm sao mới có thể thoát khỏi anh được đây? —— Andreyevich.

……

Andre cứ như vậy nghỉ ngơi một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này Ludwig hầu như không hề tới nhìn cậu.

Mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm nằm ngủ ra, Andre đều nằm ở trên giường, ngoài ra còn có một người hầu nữ riêng đặc biệt chăm sóc Andre.

Rất nhanh Andre đã có thể đứng dậy xuống giường đi lại bình thường.

"Cậu Andreyevich, phiền cậu đứng dậy một chút."

Người hầu mỉm cười nhìn Andre.

Andre ngồi trên giường, vừa mới ăn xong bữa tối, bây giờ Andre đang nghe radio giết thời gian, nhìn thấy người hầu nữ cầm một xấp tơ lụa màu trắng trên tay.

Andre ngạc nhiên hỏi.

"Cô, cô muốn làm gì?"

Người hầu nữ cười cười, không trả lời.

Andre chỉ đành nghe theo, nhanh chóng bước xuống giường.

Người hầu nữ gỡ drap giường màu trắng xuốn, sau đó cẩn thận trải xấp lụa màu trắng lên trên.

"Sao lại trải loại drap giường này?"

Andre khó hiểu nhìn người hầu nữ.

Người hầu nữ quay đầu nhìn ra cửa một cái, sau đó mới nói nhỏ với Andre:

"Cậu Andreyevich, thiếu tá nói thân thể của cậu bị thương rất nặng, bây giờ da đang dần lành lại, nếu ngủ trên loại drap giường thô ráp này cậu nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái, vì vậy đã sai chúng tôi thay loại drap giường bằng lụa này…."

Người hầu nữ che miệng cười cười.

“Thật ra thiếu tá không có trực tiếp nói thẳng như vậy, nhưng tôi đoán chắc là ý này!

Cậu sờ thử một chút xem, loại lụa này là của Trung Quốc đó, nghe nói thiếu tá phái người mua được trong chợ đen ở Nga, vì vậy đắt tiền lắm……

Trời ơi, sờ thoải mái thật đó ~ cậu thật sự rất được cưng chiều……”

Andre im lặng gật đầu, chỉ nói đơn giản:

“Cảm ơn, tôi biết rồi.”

Sau khi trải drap giường xong người hầu nữ liền đi ra ngoài,

“Nhớ đóng cửa lại, cảm ơn.” Andre nhắc nhở.

Người hầu nữ gật đầu, sau đó đóng cửa lại.

Andre nhìn cửa bị đóng lại, sau đó cởi đồ ngủ ra, đứng trước gương nhìn thân thể của mình, trên làn da trắng nõn toàn là vết thương, giống như là một tờ giấy trắng bị vò nát —— Không đúng, là một món đồ chơi bị Ludwig tự tay đập nát.

Andre hít mũi một cái, đưa tay vuốt ve vết thương, tất cả đều do người đàn ông kia gây ra…… Andre nhắm mắt lại, cảnh tượng máu me đó lại ập vào trong não Andre.

Andre vò vò tóc rồi xoay người bước đến bên giường.

Vén chăn lên, Andre nằm xuống, cọ cọ mặt mình vào drap giường bằng lụa kia.

“Được cưng chiều sao……”

Thân thể Andre căn bản đã hồi phục, tình dục mà thanh thiếu niên nên có cũng khôi phục theo.

Andre vươn tay, bắt đầu tự dâm loạn thân thể mình.

“Ưm……”

Andre tựa cả lưng xuống giường, xúc cảm mềm mại kia xẹt qua lưng Andre, Andre càng cảm thấy khó kiềm chế.

“Làm gì thế, muốn đàn ông đến như vậy?”

Andre ngẩng đầu, nhìn thấy Ludwig mặc áo sơ mi màu trắng sang trọng và quần dài màu đen đứng trước mặt của mình, sợi tóc màu đen rơi tán loạn ở trên trán, bị ánh sáng chiếu vào mắt nên Andre không thấy rõ khuôn mặt của Ludwig.

Andre xấu hổ bỏ tay xuống, sau đó quay đầu đi không nhìn mặt Ludwig, kéo chăn lên định trùm đầu ngủ.

“Sao đây, không muốn tôi?”

Ludwig túm tóc Andre, nhấc Andre lên ôm chặt vào trong ngực, thấp giọng nói bên tai Andre:

“Không phải em nói thích bị đàn ông thượng sao? Thân thể của tôi không thỏa mãn được em? Dâm phụ.”

Mắt của Andre thoáng cái liền đỏ, cảm thấy vừa thẹn vừa tức muốn chết.

Vì vậy Andre liền hung hăng đẩy Ludwig ra.

“Cho dù có bị đàn ông trên toàn thế giới thượng, tôi cũng không muốn cho anh thượng!”

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, cặp mắt màu xám bạc khẽ híp lái, thoạt nhìn vô cùng kinh khủng.

Andre bị dọa sợ, lúc trước thiếu chút nữa Andre đã chết trong tay Ludwig, bây giờ chỉ cần nhìn thấy Ludwig cậu sẽ nhớ lại cảm giác mình vật lộn giữa thời khắc sinh tử.

Người đàn ông này, có thể dễ dàng bóp nát mình.

Andre đưa tay kéo áo lên, che chắn cổ của mình, thân thể không ngừng rụt lui về phía sau:

“Ludwig, đừng đùa giỡn tôi nữa, thả tôi đi, tôi xin anh. Ludwig, xin anh đấy.”

Ludwig chậm rãi cởi quần áo xuống, lộ ra thân thể cao ngất mạnh khỏe, nhíu mày nhìn Andre.

“Không để tôi đùa giỡn, vậy em muốn bị ai đùa giỡn? Thằng phi công Mĩ ngả ngớn kia?”

Ludwig mặt không biểu tình gì hôn lên cổ Andre.

Andre thở hổn hển ngẩng đầu lên, cảm giác mình như đang bị ác quỷ cắn nuốt.

Nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mặt Andre, thân thể Andre run rẩy kịch liệt.

“Andreyevich, cậu bé hư hỏng của tôi, sao tôi có thể thả em đây? Em phản bội tôi như vậy, tôi sẽ thả em sao? Cả đời này cứ ở bên cạnh tôi đi.”

Nói xong Ludwig liền đặt Andre xuống giường, mạnh mẽ xé nát quần áo của Andre.

Andre tuyệt vọng nghiêng mặt qua…… Không có hôn, không có vuốt ve, không có chuẩn bị, Andre đau muốn chết, Ludwig rõ ràng là đang trả thù và phát tiết!

Andre mím chặt môi, cậu cũng có lòng tự trọng của mình, tuyệt không muốn cúi đầu trước Ludwig!

Tuyệt đối không muốn!

“A ——”

“Một ngày nào đó tôi muốn đích thân giết chết em.”

Ludwig tức giận nói.

Andre vừa rơi lệ vừa cười lạnh:

“Anh cảm thấy bây giờ anh không phải đang giết chết tôi sao?”

Ludwig cắn lỗ tai Andre.

“Nếu làm vậy có thể hoàn toàn chiếm được em, Andre, tôi muốn giết chết em như thế.”

“Biến thái…… Anh là đồ biến thái…… A!”

Ludwig cúi đầu dùng sức cắn bả vai Andre, cả người Andre run rẩy, ngẩng đầu lên, ngăn không được nước mắt.

”[Ludwig, chờ đến khi tôi trưởng thành, đến khi tôi không còn trẻ con nữa, đến khi tôi có thể nhận thức được, khi đó chúng ta sẽ có thể hiểu được nỗi đau giống nhau – anh muốn chiếm giữ hoàn toàn, tôi lại muốn được hoàn toàn giải thoát, đau khổ như vậy gần như đã xé nát trái tim tôi lúc còn trẻ.

– Andreyevich."

22. Chương 22

Andre vốn muốn rúc ở trong phòng, không đi đâu hết, nhưng Ludwig lại cố tình muốn Andre cùng mình xuống lầu ăn tối.

"Tôi ăn tối rồi."

Andre ngồi trên giường, kéo chăn qua che mình lại.

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

"Đi xuống."

Andre mím môi, vẫn ngoan cố ngồi trên giường, nhất định không xuống.

Ludwig đứng dậy, trực tiếp lấy một cái áo lông từ trong tủ quần áo khoác lên người Andre, sau đó thô lỗ lôi Andre xuống giường.

Tay Andre bị kéo đến đau.

"Anh làm tôi đau!"

Ludwig quay đầu nhìn Andre, trầm giọng nói:

"Không phải vừa rồi đau hơn sao, sao không thấy em nói tiếng nào?"

Andre đỏ mặt hất tay Ludwig ra, xoay người đi tới cửa, nhưng lại vụng về đụng chân vào cạnh cửa.

"A ——"

Chân Andre đập vào cạnh cửa, đau muốn chết.

Ludwig lạnh lùng nói:

“Không biết tự cẩn thận à?”

Andre nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của Ludwig, tức giận bỏ xuống lầu, chạy tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, sau đó cúi đầu nhìn ngón tay.

Ludwig ngồi đối diện Andre, đầu tiên là móc ra một điếu xì gà kẹp trên tay, sau đó nói với người hầu đứng bên cạnh:

“Lấy báo tới đây, tiện thể dọn bữa tối lên luôn đi.”

“Rõ, thiếu tá.”

Nói xong, người hầu kia liền lập tức đi xuống.

Không lâu sau, hai phần ăn tối đã được bưng lên.

Một phần đặt trước mặt Ludwig, một phần đặt trước mặt Andre.

“Ăn đi.”

Ludwig nói.

Andre nhìn chằm chằm vào bữa tối trước mắt, lắc đầu nói: “Không cần, tôi no rồi.”

Ludwig bỏ nĩa trên tay xuống, nhìn chằm chằm vào Andre, “Ăn.”

“Tôi không muốn!”

Ludwig cầm khăn lau miệng, sau đó ném khăn qua một bên, vừa định đứng dậy, một người hầu đột nhiên chạy tới đây nói:

“Thiếu tá, trung úy Wolf vừa tới, nói là có chuyện muốn nói với ngài.”

Ludwig gật đầu, lạnh lùng nhìn Andre một cái, sau đó nói:

“Mời trung úy vào.”

“Rõ.”

Người hầu vừa đi xong, Ludwig liền nhìn Andre: “Lát nữa mới tính với em.”

Bàn tay dưới bàn của Andre siết chặt, cúi đầu xuống, không nói gì.

Andre càng ngày càng sợ Ludwig, loại cảm giác sợ hãi này làm cậu sắp phát điên.

Andre sợ, chỉ cần mình ngẩng đầu lên người đàn ông kia một lần nữa, sẽ hoàn toàn thỏa hiệp.

Andre tự nói với mình —— không thể thỏa hiệp nữa.

……

Sau khi Wolf đi vào, Ludwig và Wolf chào nhau, cả hai vào trong phòng khách.

Một mình Andre ngồi trước bàn ăn, Ludwig vẫy tay với Andre, “Andreyevich, lại đây.”

Andre liếc Ludwig một cái, cũng không để ý tới hắn.

Ludwig giơ tay lên, hít một hơi xì gà, vẻ mặt không vui.

Wolf lúng túng nhìn Andre một cái, cuối cùng vẫn làm bộ như không thấy gì, sau đó nghiêm túc nói với Ludwig:

“Thiếu tá, e là chúng ta phải rút quân về trại tập trung rồi.”

Ludwig cũng không có biểu tình gì đặc biệt, chẳng qua chỉ gật đầu, ý bảo Wolf tiếp tục nói.

Wolf ho một tiếng.

“Lẽ ra lần trước chúng ta phải giết đám người kia ngay tại chỗ, nhưng ngài chỉ tước vũ khí rồi thả bọn chúng, hôm qua cấp trên truyền xuống thông báo, nói muốn trục xuất ngài về trại tập trung, tạm thời không cần ở tiền tuyến, sau đó chờ đợi phán quyết cuối cùng.”

Wolf lo lắng nhìn Ludwig.

Andre nghe thấy được những lời này, cũng quay đầu lại nhìn Ludwig.

Trên mặt Ludwig vẫn không có biểu tình gì, ngược lại nhìn chằm chằm vào Wolf:

"Ông cảm thấy bây giờ chúng ta ở đây khác với ở trại tập trung sao? Cấp trên không cho đánh Moscow, các anh em ở chỗ này chịu rét, thật ra trở về còn tốt hơn."

"Đúng vậy, bên tuyến đông đã bị tê liệt toàn diện rồi." Lúc nói những lời này Wolf có chút rầu rĩ.

Ludwig phất tay một cái, đứng lên, cũng không cảm thấy thất vọng.

"Nếu như bây giờ chúng ta có thể tấn công Moscow, tôi cũng không hối hận đã không giết đám người kia. Chiến tranh là chuyện giữa quân đội và quân đội, những người dân kia theo lý không nên bị liên lụy, chuyện này thật sự rất phiền phức."

Nói xong, Ludwig lại hít một hơi xì gà, khói bồng bềnh màu trắng bay ra khỏi cánh môi đỏ sẫm của Ludwig.

Andre nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao ngất của Ludwig dưới ánh đèn, nhìn không sót một cử chỉ nào.

Wolf gật đầu, gã đi theo Ludwig đã nhiều năm, Ludwig nghĩ gì về chiến tranh gã hiểu rất rõ.

Ludwig là một quân nhân thật sự, thích chiến tranh, hơn nữa rất nhiều thủ đoạn, đáng đánh sẽ đánh, đáng chết sẽ giết, thế nhưng tuyệt đối không tán thành việc sát hại tập thể người vô tội, nhất là người dân của hai nước khi giao chiến.

Về điểm này, Ludwig và cha của mình khác nhau một trời một vực, đó cũng là nguyên nhân khiến cho nhiều năm qua cả hai rất ít khi nói chuyện với nhau.

Phải biết rằng, cha hắn, Joseph Finn Ludwig, là một người đàn ông vô cùng trung thành với đầu mục Gestapo, Attenborough, hơn nữa còn sùng bái Adolf Hitler đến điên cuồng, đối với chính sách tàn sát người trong trại tập trung, ông ta luôn tán thành một trăm phần trăm.

Ludwig cũng không quá quan tâm đến việc này, quan niệm chính trị của hai người khác nhau quá nhiều, vì vậy càng không có gì để nói nữa.

Andre quay mặt sang nhìn Ludwig, Ludwig cũng đột nhiên quay đầu nhìn Andre.

Andre lập tức quay đầu đi, không dám nhìn Ludwig nữa.

“Cấp trên bảo khi nào chúng ta khởi hành?” Ludwig hỏi.

Wolf đứng dậy nói:

“Tốt nhất ngày mai nên khởi hành. Còn đám phi công Mỹ kia, cấp trên nói ngài có thể tự mình xử lí, hoặc giao cho chỉ huy trại tập trung.”

Ludwig cười lạnh một tiếng, sau đó gật đầu với Wolf, “Vậy ngày mai khởi hành.”

“Rõ, thiếu tá!”

Dứt lời, Wolf đứng dậy chào Ludwig rồi xoay người đi ra ngoài.

Ludwig ngồi trên ghế sô pha, bắt đầu đọc phần điện tín Wolf để lại, là cấp trên bên Đức gửi tới.

Andre nhìn Ludwig không chớp mắt.

Ludwig im lặng đọc một lát, sau đó đứng dậy trở về bàn ăn, tiếp tục ăn bữa tối.

Andre vẫn cúi đầu như cũ, không nói câu nào.

“Ăn nhanh đi, có biết bây giờ bao nhiêu người không có cơm ăn không?” Giọng Ludwig lạnh như băng.

Andre tức giận đứng lên, vỗ bàn nói:

“Anh là ba tôi sao?! Tại sao tôi phải nghe lời anh!”

Nói xong, Andre cầm bộ muỗng nĩa dùng sức ném xuống đất, phát ra một trận tiếng vang lẻng xẻng.

Ludwig cầm khăn lau sạch miệng, đưa tay nắm Andre ở bên cạnh, sau đó đứng dậy lôi Andre lên lầu.

“Đồ khốn này!”

“Khốn kiếp! Anh lại muốn gì nữa đây?!” Andre lớn tiếng mắng.

Ludwig đá văng cửa phòng ngủ, ném Andre lên giường, sau đó túm áo lông của Andre, đưa tay tát Andre một cái, mặt không chút thay đổi nói:

“Con trai của tôi tuyệt đối sẽ không giống em. Không có lễ phép, không biết nghe lời, lại còn là một kỹ nữ mà bất kì ai cũng có thể thượng.”

Nói xong, Ludwig lại ném Andre lên giường, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Andre ngồi trên giường, đợi đến không còn nghe thấy tiếng bước chân của Ludwig nữa, Andre mới cúi đầu khóc, môi vẫn mím thật chặt, nước mắt mặn chát chậm rãi rơi xuống.

……

Sáng sớm ngày hôm sau, người của Ludwig liền thu dọn chuẩn bị trở về trại tập trung, bất quá lần này không phải là trở lại đó để nghỉ ngơi và hồi phục, mà là bởi vì cấp trên trừng phạt Ludwig.

Ludwig luôn tuân theo kỉ luật quân đội, mặc dù chỉ có một ngày để chuẩn bị nhưng mọi người vẫn thu dọn đầy đủ lều, súng, đại bác, đạn dược, xe tăng, vân vân.

Tất cả binh sĩ đảng vệ quân đều đang vùi đầu làm chuyện của mình, không ai ngồi nói nhảm, rốt cuộc Andre cũng thấy được người nước Đức nghiêm túc và cẩn thận thế nào.

Andre cũng rời giường từ sớm, người hầu nữ trước đó đã thu dọn xong vật dụng của Andre. Andre ngồi chung xe với Ludwig, sau đó xe bắt đầu chạy về trại tập trung.

Ludwig ngồi trong xe, Andre cũng không dám ngồi bên cạnh Ludwig, theo thói quen lại cúi đầu chơi ngón tay của mình.

Ludwig không hề nhìn Andre một cái, cũng không giống như mọi khi ôm Andre vào trong lòng.

Andre ngồi trên ghế sắt cứng ngắc, mặc dù mặc rất nhiều quần áo nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh, vô cùng lạnh.

Andre len lén liếc Ludwig một cái, Ludwig đội mũ rất thấp, không nói gì, đôi môi đỏ sậm mím chặt một chỗ, hai tay đeo bao tay màu trắng sạch sẽ đặt trên đầu gối.

Andre quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, bông tuyết bay tán loạn, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Andre nghĩ, ngồi trong xe đã lạnh như vậy, không biết bên ngoài sẽ lạnh đến cỡ nào.

23. Chương 23

Sau khi đến doanh trại, sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams dẫn theo một đám binh sĩ đảng vệ quân đứng ở cửa nghênh đón Ludwig.

"Thiếu tá! Chào mừng trở lại!"

Adams cười nhìn về phía Ludwig, cung kính cúi người chào.

Ludwig đẩy cửa xe ra, đứng trong tuyết chào lại Adams.

"Chào, Adams."

Tầm mắt Adams lướt qua Ludwig, lúc nhìn thấy Andre thì kinh ngạc nhíu mày, sau đó cười cười nói:

"Cậu Andreyevich, chào mừng trở lại."

Andre ngượng ngùng cười. "Xin chào."

Ludwig mặt không biểu tình gì gật đầu:

"Tôi về trước đây, Adams."

"Rõ."

Adams đã quen với tính tình trầm mặc ít nói của Ludwig, vì vậy chỉ cúi người xuống chủ động mở cửa xe cho Ludwig.

Ludwig lại một lần nữa gật đầu cám ơn, sau đó ra lệnh cho tài xế chạy về phía biệt thự.

Ludwig xuống xe trước, sau đó đứng chờ Andre xuống xe.

Sau khi nhìn Andre xuống xe, Ludwig liền trực tiếp đi về phía biệt thự của mình.

Andre nhắm mắt đi theo phía sau.

"Thiếu tá! Ngài trở lại rồi!"

Anna thấy Ludwig bình yên vô sự trở về từ chiến trường, trên khuôn mặt nở nụ cười tươi rói.

Andre vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng cười của Anna, Anna nhìn thấy Andre liền kích động chạy tới ôm Andre vào trong ngực.

"Cậu Andreyevich, cậu không sao là tốt rồi! Lúc cậu bị cái tên người Mĩ kia mang đi thật tình làm tôi sợ muốn chết! Cậu không có chuyện gì là tốt rồi! Mau nói cho tôi biết tại sao cậu lại bỏ trốn cùng cái người Mĩ kia…?"

Anna còn chưa nói hết câu, Ludwig đã tiến lên lôi Andre trở lại, lạnh lùng nhìn Anna.

"Anna, sau này không có sự cho phép của tôi, không được để Andreyevich xuống lầu hai."

Anna kinh ngạc nhìn Ludwig và ánh mắt đỏ bừng Andre, cuối cùng vẫn lễ phép gật đầu nói: "Rõ, thưa thiếu tá."

Nói xong Anna xoay người rời đi, dặn dò đám người hầu thu dọn lại căn phòng, sau đó bưng bữa sáng đã chuẩn bị xong ra.

Ludwig thả tay Andre ra, trầm giọng nói:

"Theo tôi lên lầu, Andreyevich."

Andre im lặng không lên tiếng đi theo Ludwig lên lầu.

Mới vừa bước vào trong phòng, Ludwig liền đóng sầm cửa lại, hung hăng kéo tóc Andre, bắt đầu dùng sức hôn môi Andre.

Andre bị nụ hôn mạnh mẽ kia làm cho đầu óc choáng váng.

Đợi đến khi Ludwig rốt cuộc buông ra, Andre đỏ mặt thở hổn hển, nhưng ngay lúc nhìn thấy cặp mắt lạnh như băng của Ludwig, trái tim đập thình thịch của Andre đột nhiên chìm hẳn.

Ludwig bắt đầu xé rách áo trong của Andre.

Andre tức giận đánh văng tay Ludwig ra, lấy hai tay ôm ngực rống lên:

"Ludwig, anh chỉ biết làm tôi! Anh biết anh đã làm tôi bao nhiêu lần rồi không?! Anh để tôi yên có được không?! Tôi chịu hết nổi rồi!"

Khuôn mặt Ludwig vẫn không có chút biểu tình gì, chỉ đưa tay lôi Andre về phía mình, trầm giọng nói:

"Tôi muốn xóa sạch tất cả dấu vết của tên đàn ông đó trên người em, vì vậy tôi sẽ không ngừng làm em."

Rất ít khi Ludwig nói những lời thô tục rõ ràng như vậy, cả người Andre run lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ludwig.

Ludwig lạnh lùng liếc Andre một cái, bàn tay lại tiếp tục dùng sức giật áo trong của Andre.

Andre muốn che thân thể của mình lại, nhưng sức lực của Ludwig lớn đến kinh người, rất nhanh đã dễ dàng cởi sạch quần áo trên người Andre, hơn nữa còn xé nát thành từng mảnh.

"Sau này cũng đừng mặc quần áo nữa."

Ludwig đẩy mạnh Andre lên giường.

"Sau này chỉ cần quan hệ với tôi là được, không cần mặc quần áo nữa."

Andre cầm gối ném vào người Ludwig, khóc nói:

"Đồ khốn kiếp! Ludwig! Anh là tên biến thái! Tôi mới 15 tuổi! 15 tuổi! Anh đã làm cái gì? Anh muốn làm chết tôi như vậy có phải không?!"

Andre kéo chăn qua, muốn che lại thân thể đã bị Ludwig chà đạp không còn ra hình dáng gì.

Ludwig cười lạnh một tiếng, nhéo gương mặt nhỏ nhắn lem nhem nước mắt của Andre.

"Tôi đúng là muốn làm chết em."

Andre bụm mặt khóc lên, cho tới bây giờ Andre chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như vậy, ngay cả lúc sắp bị Ludwig giết chết cũng không có tuyệt vọng như hiện tại.

"Thiếu tá, bữa sáng đã đưa tới, ngài có muốn ăn một chút hay không?"

Bên ngoài vang lên tiếng Anna gõ cửa.

Ludwig giơ tay lên, Andre tưởng rằng Ludwig muốn đánh mình, liền lập tức rúc người lại vào trong góc giường.

Thế nhưng Ludwig chỉ đưa tay lên đầu, vuốt mấy sợi tóc màu đen về phía sau, vẻ mặt có chút không kiềm chế được, sau đó nghiêm túc ngồi xuống bên giường.

"Vào đi, Anna."

"Vâng."

Dứt lời, Anna liền đẩy cửa, bưng một cái mâm đi vào.

Ludwig ra hiệu cho Anna đặt cái mâm ở đầu giường, Anna khom lưng làm theo, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt khóc đến sưng đỏ của Andre, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, còn trên cổ đều là dấu vết xanh xanh tím tím.

Anna đau lòng nhìn Andre, chưa từng có người nào lại khiến cho Ludwig mất kiểm soát như vậy, chưa từng có!

Anna còn nhớ rõ, khi còn bé Ludwig chẳng bao giờ nói cười, người khác đều cho rằng Ludwig trưởng thành sớm, lúc đầu Anna cũng cho là như vậy.

Nhưng có một ngày nhìn thấy trên TV chiếu cảnh con gấu bị lấy mật sống, người có mặt từ nhỏ đến lớn đều thét chói tai che kín mắt, hô to:

"Thật sự là quá tàn nhẫn! Quá tàn nhẫn!".

Nhưng Anna phát hiện, chỉ có mình Ludwig không buồn chớp mắt một cái, chỉ nhìn chằm chằm vào con gấu bị lấy ra mật kêu thảm thiết. Sau khi tất cả chấm dứt, Ludwig nhàn nhạt nói với Anna:

"Anna, rót cho tôi chén trà."

Khi đó Anna mới hiểu được, Ludwig cũng không phải trưởng thành sớm gì, mà căn bản chính là vô tình, trời sinh không có loại tình cảm tinh tế của con người.

Đây là lần đầu tiên Andre thấy Ludwig mất kiểm soát vì một bé trai như thế.

Vì vậy Anna cố lấy can đảm, kéo kéo tay áo của mình, bước lên trước mặt Ludwig, thấp giọng nói:

"Thiếu tá, Andreyevich vẫn còn là trẻ con, ngài……"

"Cô có thể đi ra ngoài, Anna."

Ludwig lạnh lùng nhìn Anna, cặp mắt màu xám bạc không vui híp lại. Ludwig có tướng mạo tuyệt vời, nhưng bởi vì khuôn mặt luôn không có biểu tình gì nên trông cực kì âm trầm và khủng bố.

Anna bị dọa sợ, cuối cùng chỉ xin lỗi nhìn Andre một cái, đành phải im lặng đi ra ngoài.

Đợi đến lúc tiếng bước chân của Anna biến mất trên hành lang, Ludwig mới quay sang nhìn Andre, mỉa mai nói.

"Em vẫn còn là trẻ con? Không, em là đồ dâm phụ."

Bị chạm đến cực hạn, Andre ngược lại không khóc nữa, dứt khoát cười lạnh một tiếng,

"Vậy thì, ngài thiếu ta cao quý thuần khiết, ngài cần gì phải làm chạm vào thứ dâm phụ đê tiện này để làm bẩn thân thể của ngài? Ngài không phải là có bệnh khiết phích sao? Tôi là người hèn hạ như vậy, ngài quan hệ với tôi làm cái gì?"

Ludwig híp mắt nhìn gương mặt đầy nước mắt của Andre.

Andre dứt khoát nằm xuống, mở chăn ra, thân thể hoàn toàn hiển lộ trước mặt Ludwig.

"Ludwig, không phải anh thích làm tôi sao? Vậy làm đi. Haha ~ rất nhiều đàn ông đều thích đó……"

Andre nhướng mày nhìn Ludwig, khóe mắt mang theo khiêu khích.

Ludwig nhắm mắt lại, hầu kết giật giật, sau đó đưa tay bóp cổ Andre, trầm giọng nói:

"Bây giờ tôi sẽ giết chết em."

Sức lực của Ludwig mạnh hơn người, Andre cảm thấy cổ họng mình giống như sắp bị bóp nát.

Andre cắn chặt răng, hô hấp dồn dập, cơ ngực bắt đầu phập phồng kịch liệt.

"Khụ khụ……"

Lúc trước Andre bị Ludwig bắn trọng thương, mặc dù hiện tại xem như đã khỏi, nhưng nếu Ludwig muốn vẫn có thể dễ dàng giết chết Andre đã suy yếu.

Hai má của Andre đỏ lên, đôi môi bắt đầu trở nên tái nhợt, tròng mắt càng không ngừng trợn lên, hai chân

dùng sức giẫy đạp, ngón chân bắt đầu cong lên như bị rút gân.

Ludwig mặt không chút thay đổi nhìn sắc mặt bắt đầu trở nên không ổn của Andre, còn có vết thương trên thân thể vốn trắng nõn của Andre.

Sau đó buông lỏng tay ra.

"Hô —— hô —— hô ————"

Andre hít từng ngụm từng ngụm, nằm gục ở trên giường, bắt đầu hô hấp, đôi môi dần dần trở về màu đỏ nhạt.

Ludwig kéo mạnh tóc Andre, áp đôi môi của mình xuống môi Andre.

Thật sâu, dùng sức, nụ hôn giống như muốn nuốt lấy Andre.

Lúc đầu Andre còn giãy dụa, sau đó cũng không giãy dụa nữa.

"Đồ đê tiện."

Ludwig cau mày, vẻ mặt chán ghét đẩy Andre ra, Andre không cẩn thận đụng vào cột giường, đầu đau muốn chết, vì vậy liền co rúc thân thể ôm đầu mình.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre.

"Ăn bữa sáng mau."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Andre ngây ngốc ngồi ở trên giường, co hai chân lại, ôm thân thể thon gầy của mình vào trong ngực, thấp giọng lẩm bẩm nói:

"Ludwig, anh rốt cuộc, chán ghét tôi."

……

Sau một thời gian ngắn, Ludwig lại một lần nữa xích chân Andre, hơn nữa không cho phép bất luận kẻ nào đến gần Andre, ngoại trừ mình ra.

Không ngoài dự đoán, mỗi tối nửa đêm Ludwig đều đi tới phòng Andre, hung hăng chà đạp Andre, hành hạ Andre suốt đêm, sau đó rạng sáng mới đứng dậy trở về phòng khác ngủ.

Mỗi lần như vậy Andre đều thở dốc nằm lì ở trên giường, sáng hôm sau không cách nào rời giường được, cả người giống như bị vỡ thành từng mảnh.

Ludwig liều mạng hành hạ Andre.

Không khí giữa hai người càng ngày càng căng thẳng.

Ludwig trả thù Andre phản bội mình.

Andre lại tuyệt không cúi đầu trước dục vọng độc chiếm mà hành hạ mình liên tục của ludwig.

Hai người giống như Soviet và Đức đánh nhau ở Siberia lạnh giá, nhiệt độ thấp đến kinh người, hơn nữa còn đánh lâu dài, có vẻ như đang thử xem sức chịu đựng của ai tốt hơn.

Andre kiêu ngạo, Ludwig càng kiêu ngạo.

Nhưng Andre vĩnh viễn cũng không thể giống Ludwig ở một điểm —— Andre không có tàn nhẫn như Ludwig, không có vô tình như Ludwig.

Có lúc Andre thậm chí còn nghĩ, không biết Ludwig có phải là người hay không, hay thật sự do hắn không có trái tim.

Hơn nữa, Andre nghĩ mãi vẫn không hiểu, tại sao Ludwig vẫn còn muốn giữ mình ở bên cạnh?

24. Chương 24

Giữa tháng 2 năm 1942, tuyết vẫn rơi đầy ở Moscow.

Gần như hơn nửa tháng Andre không có mặc quần áo, cũng như không có xuống lầu.

Ludwig càng ngày càng bận rộn nhiều việc, trong biệt thự liên tục có tiếng điện thoại gọi tới.

Ludwig lại bắt đầu trở về giống như trước kia, ngồi xem bản vẽ suốt đêm, đôi khi đọc sách hoặc hút thuốc lá, nói chung Andre cảm thấy gần đây Ludwig rất khó chịu, không còn bình tĩnh giống như ngày xưa.

Buổi tối một hôm nọ, Andre đang ngủ rất ngon, Ludwig đã hơn nửa tuần lễ không đến quấy rầy Andre đột nhiên đẩy cửa ra, đi vào.

Ludwig trực tiếp vén chăn của Andre lên, tách hai chân Andre ra, nắm eo Andre, sau đó liền x đi vào.

Tất cả cơn buồn ngủ của Andre đều bị Ludwig phá mất, Andre tức giận mắng:

"Fuck! Khốn kiếp! Không thể nhẹ một chút sao?!"

Kì lạ là Ludwig lại trở nên rất dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Andre, hôn lên cổ Andre.

Andre cảm thấy rất kì quái, quay đầu lại, nhìn thấy tóc mái của Ludwig rơi lộn xộn trên trán, không được chải cẩn thận như ngày thường.

Andre đưa tay bật đèn trên đầu giường, quay đầu lại nhìn Ludwig, trên người Ludwig nồng nặc mùi thuốc lá và mùi cồn.

"Ludwig, anh làm sao vậy?" Andre ngạc nhiên hỏi.

Ludwig kéo mạnh tóc Andre về phía mình, sau đó hôn lên môi Andre, lạnh lùng cắn môi Andre, Andre bị hôn thiếu chút nữa thở không được.

"Andre……"

Ludwig thấp giọng gọi tên Andre, thanh âm khàn khàn mà gợi cảm.

Andre kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Ludwig, trên đó hiện rõ nét bi thương nhàn nhạt.

Andre run run vươn tay ra, vuốt ve mặt Ludwig.

"Anh làm sao vậy? Ludwig."

Ludwig đột nhiên trừng lớn hai mắt, cặp mắt lại trở nên lạnh lùng như cũ, sau đó đặt Andre lên giường, bắt đầu dùng sức đâm về phía trước.

Andre đau đến muốn chết, cắn răng nói:

"Mẹ kiếp! Nhẹ một chút! Ludwig!"

Ludwig giữ chặt hai tay Andre, cúi đầu, không ngừng hôn lên thân thể Andre.

Andre ghét nhất là Ludwig phát điên như vậy, tàn nhẫn, vô nhân đạo hành hạ mình, nhưng lúc bị Ludwig hôn, cả người Andre sẽ không nhịn được trở nên mềm nhũn, hai chân khẽ run rẩy, không nhịn được chìm đắm vào trong đó.

Giống như trong một khắc, linh hồn và thân thể bị tách ra, linh hồn thì căm hận vị chủ nhân cường bạo mình, mà thân thể lại càng lún sâu, thực tủy biết vị*.

*ăn một lần biết vị, muốn ăn thêm nữa.

Ludwig không nói lời nào quan hệ với Andre, chà đạp thân thể Andre.

Andre cắn răng chịu đựng, rốt cuộc đến hơn nửa đêm, Ludwig mới buông tha cho Andre, hơn nữa còn ngủ trên giường Andre lần đầu tiên.

"Biến đi!"

Andre muốn đẩy Ludwig xuống giường, vì vậy liền giơ chân đá Ludwig một cái.

Thế nhưng Ludwig chỉ mở mắt, bình tĩnh nhìn Andre, trong đôi mắt kia không rõ là biểu tình gì, sau đó Ludwig đưa tay kéo Andre ôm vào trong lòng.

"Người hầu nhỏ của tôi, chủ nhân muốn ôm em một chút cũng không được sao?"

Ludwig thấp giọng nói, đôi môi dán sát bên tai Andre, hơi thở nồng mùi rượu của Ludwig phả lên má Andre.

Andre nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu nhìn vào bóng tối mịt mờ, thấy Ludwig đang nhìn mình chằm chằm.

"Andre, sao em có thể kiêu ngạo như vậy? Rõ ràng em vẫn còn là trẻ con."

Ludwig trầm giọng nói, sau đó cúi đầu, chôn đầu mình vào bả vai thon gầy của Andre, hít mùi hương trên người Andre.

Nước mắt Andre đột nhiên rơi xuống, bức tường trong trái tim lập tức tan chảy.

"Ludwig, anh nói đi, tôi kiêu ngạo lúc nào? Rõ ràng người kiêu ngạo chính là anh."

Andre thấp giọng nói.

Ludwig im lặng không lên tiếng ôm Andre thật chặt, giống như muốn ấn Andre vào trong thân thể của mình.

……

"Sao tôi lại ngủ ở đây?"

Sáng sớm ngày hôm sau, Ludwig ngồi trên giường, lạnh lùng hỏi Andre.

Lòng Andre trầm xuống, không chịu yếu thế nói:

"Một mình anh nửa đêm tới đây, còn cưỡng bạo tôi, chẳng lẽ chuyện mình làm mà anh cũng không nhớ?"

Ludwig nắm cằm Andre, thần sắc càng thêm lạnh lẽo.

"Không phải em rất thích bị đàn ông thượng sao, tôi chưa thỏa mãn được em nên bây giờ em còn muốn nữa?"

Andre hít một hơi thật sâu, dùng sức ném gối về phía Ludwig, chỉ vào cửa rống to:

"Cút ngay đi!"

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

"Nơi này là của tôi, người hầu nhỏ, em nên phân biệt rõ ràng."

Andre nhìn chằm chằm vào Ludwig, sau đó dứt khoát nghiêng người đi, nhắm mắt lại, không nói gì nữa, hai vai khẽ run rẩy.

Ludwig đứng tại chỗ nhìn tấm lưng thon gầy còn có hai chân thon dài của Andre, cùng với dấu vết bị làm nhục trong thời gian dài giữa hai chân.

"Cậu Andreyevich, tôi đưa bữa sáng vào nhé."

Bên ngoài truyền đến tiếng của Anna.

Andre hít mũi một cái, sau đó lấy tay dụi dụi mắt, kéo chăn lên, che lại dấu vết trên cơ thể, thanh âm khàn khàn:

"Vào đi, Anna, phiền cô rồi."

Anna cười cười, đẩy cửa bước vào, vô cùng ngạc nhiên khi thấy Ludwig đang ở trong phòng Andre.

Anna nhíu mày, đặt bữa sáng lên đầu giường, sau đó nhìn Ludwig.

"Thiếu tá, ngài muốn ăn sáng ở đây sao?"

Ludwig liếc Anna một cái, "Không, tôi sẽ xuống lầu ăn."

Nói xong, Ludwig liền xoay người bỏ ra ngoài.

Anna nhìn Ludwig xuống lầu, sau đó vội vàng bước lại ngồi xuống bên giường Andre, đau lòng nhìn Andre:

"Cậu Andreyevich…… A, cưng à, cậu biết không, sau khi cậu đi, thiếu tá quả thật muốn giết người. Trời ạ…… Tôi ở bên cạnh thiếu tá lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của ngài ấy!"

Andre cười lạnh một tiếng:

"Đúng vậy, tôi suýt nữa đã chết trong tay của hắn rồi. Hắn cho tôi ba phát đạn, còn cường bạo tôi ở trước mặt nhiều người……"

Andre đột nhiên nắm chặt tay, nức nở nói:

"Tên khốn đó……!"

Anna kinh ngạc che miệng, người được giáo dục đàng hoàng, lịch sự lễ độ như Ludwig sao có thể làm ra loại chuyện này!

Anna đau lòng ôm Andre vào lòng, đưa tay vỗ vỗ vai Andre, nói:

"Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi……"

Andre im lặng rơi nước mắt, cảm thấy toàn bộ nước mắt trong cuộc đời mình đều đã bị Ludwig ép ra ngoài.

……

Ludwig biến mất một ngày, buổi tối cũng không trở lại, ngay cả Anna cũng không biết Ludwig đã đi đâu.

Sáng hôm sau, Andre còn chưa tỉnh, đột nhiên nghe thấy âm thanh vô cùng ồn ào vang lên ngoài quảng trường —— Tiếng nhạc và tiếng người hòa chung với nhau.

Andre bị âm thanh này đánh thức, lúc đầu cũng không ồn lắm, nhưng càng lúc càng trở nên ầm ĩ. Andre thật sự chịu không được, cuối cùng đành phải đứng lên, khoác một tấm vải mỏng lên người, kéo cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài cờ màu tung bay, hình như là đang cử hành nghi thức nào đó. Trong khoảng sân rộng đầy người đứng, có vẻ như đang chờ cái gì đó, tất cả tòa nhà trong trại tập trung đều treo biểu ngữ màu đỏ, trên đó viết mấy chữ tiếng Đức mà Andre đọc không hiểu.

Andre ngơ ngác nhìn đoàn người di chuyển trên quảng trường.

"Sao thế? Hứng thú à? Có muốn cùng đi xuống xem một chút không?"

Thanh âm như có như không của Ludwig truyền đến từ phía sau.

Andre bị dọa giật nảy mình, quay đầu lại thì nhìn thấy Ludwig mặc một thân quân phục chỉnh tề, phía ngoài khoác áo khoác dài, trên tay đeo bao tay màu trắng, nhìn chằm chằm vào Andre, khuôn mặt không có biểu tình gì.

Andre nghi hoặc nhìn Ludwig, khẽ nghiêng đầu:

"Không phải anh nói không cho phép tôi xuống lầu sao? Anh thật sự cho tôi đi xuống xem?"

Ludwig trực tiếp đi tới trước mặt Andre, nắm cằm Andre, cặp mắt hơi híp lại.

"Tôi đoán em nhất định sẽ thích."

Nói xong, Ludwig ngồi xuống bên giường, nhìn chằm chằm vào Andre, sau đó lấy một điếu xì gà ra ngậm vào miệng.

"Mau thay quần áo đi, sắp bắt đầu rồi."

"Là anh chủ trì sao?"

Andre nhìn Ludwig mặc một thân quần áo chỉnh tề, nghĩ thầm nghi thức này có vẻ là do Ludwig chủ trì.

Ludwig gật đầu, hít một hơi xì gà thật sâu, khói màu trắng chậm rãi bay ra từ trong miệng Ludwig.

"Đúng, là tôi chủ trì."

"Chủ trì cái gì?"

Andre vừa mặc quần áo vừa nói.

Ludwig không đáp, chỉ nhìn vào bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ.

Andre nghiêng đầu, nhìn sống lưng thẳng tắp của Ludwig, còn có tuyết rơi không ngừng ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy, Ludwig xa cách như vậy, cũng giống như bông tuyết trên bầu trời, cho dù toàn bộ đều bay ở trước mặt mình, mình cũng không thể bắt được bất kì cái nào, còn mình bây giờ thật sự giống như đang đứng dưới bầu trời đầy tuyết, cả người rét run, chân tay luống cuống.

"Xong chưa?"

Ludwig quay đầu lại, mặt không biểu tình gì nhìn Andre.

Andre cúi đầu ho một tiếng, gật đầu nói: "Sắp xong rồi, chỉ còn thắt cà vạt nữa thôi."

Thật ra Andre không hề biết thắt cà vạt, cậu rất ít khi mặc tây trang, hơn nữa trước kia đều là Ludwig giúp cậu thắt, vì thế cà vạt do Andre thắt loạn xạ trông chẳng ra hình dáng gì.

Ludwig trực tiếp đi tới, trên miệng vẫn ngậm xì gà, cúi đầu đẩy hai tay Andre ra, tháo cà vạt xuống rồi thắt lại cho Andre.

"Đúng là trẻ con."

Ludwig thấp giọng nói.

Mắt Andre đột nhiên đỏ lên, Andre ngẩng đầu nhìn Ludwig, Ludwig lại rũ mắt xuống, nghiêm túc nhìn cà vạt của Andre, ngón tay thon dài thắt tốt cà vạt, sau đó cầm lấy áo khoác phủ thêm cho Andre, vỗ vỗ bả vai Andre:

"Đi thôi."

Nói xong, Ludwig đặt xì gà vào gạt tàn ở đầu giường rồi dập tắt, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Andre ngơ ngác nhìn bóng lưng Ludwig, mím môi, đuổi theo sau.

25. Chương 25

Đi thẳng một đường tới đài chủ trì ở quảng trường, quanh quảng trường đầy người.

Andre quay đầu lại quét mắt nhìn một cái, ngồi bên cạnh các sĩ quan là vợ của bọn họ, phía sau là binh sĩ đảng vệ quân đang cầm súng khống chế tù binh trại tập trung.

Giữa quảng trường là một đài hành hình thật lớn. Andre thầm nghĩ có thể sẽ có vài tù nhận phạm trọng tội bị hành hình tại đây.

Andre đứng bên cạnh Ludwig, người đàn ông này vẫn ngồi thẳng lưng theo thói quen, hai tay đeo bao tay đặt trên đầu gối. Trên bàn có đặt một chén trà, nhưng Andre biết Ludwig tuyệt đối sẽ không đụng đến.

Sĩ quan chỉ huy trại tập trung Adams ngồi kế bên Ludwig, ngả người lên ghế dựa, chậm rãi uống chén trà trên tay.

"Chừng nào tiểu thư Miller đến?" Adams quay mặt sang hỏi sĩ quan phụ tá đứng bên cạnh.

Sĩ quan phụ tá lắc đầu, "Ban nãy mới gọi điện thoại tới, bảo rằng mới vừa rời giường, bây giờ đang ăn điểm tâm."

Ludwig không nói gì, cũng không có phản ứng gì.

Cũng là Adams cười cười, xoay người nói với Ludwig:

"Thiếu tá, nghe nói tối qua ngài và tiểu thư Miller đã trải qua một đêm rất vui vẻ..... Ai, đàn bà, nhất là đàn bà xinh đẹp, rời giường đều phiền toái như vậy..... Ha ha ~"

Vóc người Adams cao ngất, lớn lên rất đẹp, nhưng tâm địa cực kì ác độc, là nhân vật Nazi điển hình trông coi trại tập trung, đã tham dự nhiều cuộc tàn sát. Lúc cười lên, khuôn mặt hắn trông vô cùng anh tuấn và sáng sủa, hoàn toàn không nhìn ra hắn là loại người khát máu như vậy.

Andre kinh ngạc nhìn Ludwig, thì ra tối qua Ludwig tới chỗ Miller, hơn nữa hình như còn ở đó suốt đêm.

Andre không biết chính xác bây giờ mình cảm thấy thế nào, chỉ cảm thấy ngực nghẹn lại, vô cùng khó chịu, cậu không biết mình bị làm sao.

Ludwig giật nhẹ miệng, trầm giọng nói:

"Đúng vậy, sĩ quan chỉ huy, rất vui."

Thân thể Adams lại ngả về phía sau lần nữa, thoạt nhìn chẳng ra cái gì, hắn cười nói:

"Thiếu tá thật sự rất được người đẹp ưu ái! Tôi ghen tị lắm đấy."

Ludwig không trả lời, Andre có chút bực mình ngẩng đầu lên, vừa quay mặt qua thì nhìn thấy Miller mặc áo khoác da màu đỏ bước xuống xe, mái tóc xoăn màu nâu được buộc lên cao, khuôn mặt được trang điểm cẩn thận, thoạt nhìn rất quyến rũ.

Miller đẹp là điều mà ai cũng phải công nhận. Mỗi lần Andre nhìn thấy Miller, mặc dù không có cảm tình gì với cô ả, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Miller thật sự rất đẹp, rất có tư chất của phái nữ.

Theo lý, Miller không có tư cách lên đài chủ trì, nhưng cha của cô ta là thủ lĩnh Gestapo Attenborough, vì vậy cô ta tuyệt đối có tư cách lên đài chủ trì.

Vừa lên đài chủ trì, Miller cũng không nói gì, chỉ lo nhìn chằm chằm vào Ludwig, sau đó cười nói:

"Lam, xin lỗi em tới trễ."

Sau đó mới quay đầu sang chào hỏi Adams: "Buổi sáng tốt lành, Adams."

Adams cười ý vị thâm trường* với Miller, sau đó vội vàng đứng dậy, kéo ghế thay cho Miller. Miller thấy Ludwig không để ý tới mình, cảm thấy hơi uất ức, vì vậy ra vẻ nũng nịu nói:

*ý vị, sâu xa

"Lam, tối qua anh xấu lắm, ở chỗ em suốt một đêm, sao hôm nay lại hờ hững với em rồi?"

Adams che miệng cười ha ha, hắn rất thích cá tính có gì nói nấy của Miller.

Andre nhìn khuôn mặt sáng rỡ của Miller, không khỏi cảm thấy tự ti. Cậu cảm thấy mình đứng đây rất không thoải mái, cả người đều không thoải mái, nhất là sau khi nghe được những lời của Miller, Andre cảm thấy khó chịu muốn chết.

Ludwig không có biểu tình gì, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

"Miller, bây giờ chúng ta đang xử lý việc công, đừng nói chuyện riêng."

Miller đỏ mặt nhìn Ludwig, cuối cùng gật đầu nói.

"Được, em biết rồi, anh cũng đừng quá nghiêm túc như vậy."

Ludwig không trả lời, trên quảng trường bắt đầu chậm rãi vang lên nhạc quân ca của Nazi, tất cả mọi người đều giữ yên lặng.

Andre cúi đầu, nhìn thấy cặp môi mỏng dưới vành nón của Ludwig, cái độ cung này vẫn nghiêm túc như vậy, vô tình như vậy.

Miller ngẩng đầu khiêu khích nhìn Andre, Andre hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, quay đầu sang nói với Ludwig:

"Ludwig, tôi nghĩ mình nên về trước, tôi cảm thấy tôi không thích hợp ở lại đây."

Nói xong, Andre liền xoay người muốn đi về.

"Đứng lại." Ludwig ra lệnh, "Quay lại đây cho tôi."

Andre mím môi, "Ludwig, anh hành hình phạm nhân đâu có liên quan tới tôi, tôi trở về thì tốt hơn……"

Andre còn chưa nói hết câu, Ludwig đã vươn tay kéo mạnh Andre lại, sau đó đưa tay ôm eo Andre.

"Nếu em chưa nhìn ai bị hành hình mà đã về, tôi sẽ cảm thấy rất đáng tiếc."

Andre quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Ludwig, há miệng muốn nói nhưng lại không nói ra lời, cuối cùng chỉ nói được vài từ:

"Charles?…… Anh……"

"Câm miệng."

Ludwig vừa nghe Andre nói tên Charles liền tỏ vẻ không hài lòng.

“Tôi chỉ hành hình theo lệnh của cấp trên, đã được thẩm phán của tòa án quân sự phê chuẩn.”

Ludwig không có biểu tình gì nhìn quảng trường.

Andre nắm chặt tay, thấp giọng nói: “Anh nghĩ thế nào chỉ có bản thân anh mới biết!”

Ludwig hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

“Tôi muốn hành hạ hắn, sau đó giết chết hắn.”

“Ai bảo dám đụng vào đồ của tôi.”

“Tôi không phải là đồ của anh!” Andre giãy khỏi cánh tay Ludwig đang ôm mình, tức giận nói.

Dù sao lúc ấy cũng là Charles cứu cậu ra ngoài, không ngờ người đàn ông kia sẽ bị xử tử hình bởi vì mình.

“Ludwig, anh thả anh ta đi, anh nói gì tôi cũng nghe……” Andre thấp giọng nói.

Ludwig ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Andre, sau đó quay đầu lại, phất tay với sĩ quan phụ tá một cái, “Bắt đầu đi.”

“Rõ, thiếu tá!”

Sĩ quan phụ tá chào Ludwig, tiếp theo xoay người chào đám người ngồi trên đài chủ trì, sau đó ngồi xuống, nói vào micro trên đài chủ trì:

“Qua phán quyết của thẩm phán tòa án quân sự…… Phi công Charles Patterson thuộc không quân Mỹ, vào ngày 20 tháng 1 năm 1942 chỉ huy 10 chiếc máy bay chiến đấu tập kích lực lượng bộ đội tác chiến của đảng vệ quân chúng ta, sau đó bị đội quân của thiếu tá Lam Finn Ludwig bắn hạ, cuối cùng bị bắt nhốt vào trại tập trung.

…… Vào ngày 28 tháng 1 kích động người tham gia làm phản, ngoài ra còn thừa dịp bỏ trốn, tụ tập quần chúng Soviet dùng súng bạo động…… Sau khi được cấp trên phê chuẩn, thẩm phán tòa án quân sự phán xử hình phạt treo cổ.”

Sau khi sĩ quan phụ tá thông báo xong, một đám đàn ông mặc đồng phục tù binh màu trắng bị áp giải lên pháp trường. Binh sĩ đảng vệ quân chịu trách nhiệm hành hình cầm súng chỉa vào đầu của bọn họ, bao vây bọn họ bên cạnh đài hành hình.

Andre nhìn Charles, người đàn ông Mỹ này vốn kiêu ngạo là thế, lúc này trông vô cùng thê thảm, trên mặt và trên người đều là vết thương, thế nhưng thân thể vẫn đứng thẳng, nhìn chằm chằm vào Ludwig trên đài chủ trì.

Ludwig nhìn sĩ quan hành hình phía dưới, phất tay một cái.

Sĩ quan hành hình cũng phất tay với Ludwig một cái, mười người cùng hội với Charles cùng nhau bước lên đài hành hình, binh sĩ đảng vệ quân móc dây thừng vào cổ bọn họ.

"Bắt đầu hành hình!"

Dứt lời, sĩ quan hành hình đứng giữa quảng trường giơ súng lên, bắn một phát lên trời, đám người bên dưới phát ra vài tiếng vang nho nhỏ, sau đó, trong tiếng nhạc quân ca, cả bọn Charles bị treo cổ sống.

Andre nhắm mắt lại, nước mắt nhịn không được rơi xuống. Cậu luôn cảm thấy, nếu không có mình, có lẽ cả bọn Charles sẽ không chết. Sinh mạng là cái quan trọng nhất của con người, nếu không có sinh mạng, tất cả cũng chỉ là nói suông.

Andre hung hăng hất tay Ludwig ra, xoay người chạy khỏi đài chủ trì, chạy thẳng về biệt thự của Ludwig.

Ludwig không bảo bất kì ai ngăn cản Andre.

……

Tuyết lớn lạnh lẽo đập vào mặt Andre —— ở Moscow có rất nhiều tuyết, mỗi một bông tuyết đập vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Andre đều giống như kim đâm, đau cực kì, tuyết dưới đất đã cao gần đến đầu gối của Andre rồi.

"A ——!"

Andre chạy mấy bước thì trượt té.

Nước mắt nóng trên mặt chạm vào bông tuyết liền lập tức hòa tan.

Andre đưa tay quẹt nước mắt trên mặt mình, sau đó nức nở chạy vào trong nhà.

Vừa vào cửa, Andre liền té ngã xuống sàn.

Anna đi tới, nhìn thấy cả người Andre ướt nhẹp, vội vàng nói:

“Trời ạ, Andreyevich yêu quý, cậu làm sao vậy? Sao lại chật vật như thế?”

Andre nâng cặp mắt đỏ rực lên, đưa tay kéo tay Anna, khàn giọng nói.

“Anna, tại sao Ludwig lại có thể vô tình như vậy?! Tôi ghét anh ta! Ghét anh ta!”

Nói xong Andre liền chạy về phòng ngủ của mình, sau đó đóng sầm cửa lại.

Anna cầm khăn lông ngơ ngác nhìn bóng lưng Andre. “Ông trời của tôi….”

Chuyện giữa hai người bọn họ, mình còn có thể nói gì? Cái gì mình cũng không nói được, cái gì mình cũng không làm được.

Anna thở dài một hơi, bắt đầu cảm thấy khó hiểu. Thật ra Anna biết Ludwig lạnh lùng đến cỡ nào, không thích người khác gần gũi mình đến cỡ nào.

Ludwig là con nhà gia giáo, bình thường rất tôn trọng người khác, người nào không đắc tội với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không mạo phạm người đó, hơn nữa hắn cũng không thích kiếm chuyện phiền phức.

Thế nhưng tại sao Ludwig lại muốn giữ đứa nhỏ tính tình nóng nảy như Andre ở bên người?

Anna thật sự nghĩ mãi không hiểu.

“Thôi không nghĩ nữa.”

Anna đứng tại chỗ lầm bầm vài câu, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ludwig âm trầm đứng bên cạnh cửa, sắc mặt này đúng là hù chết người.

Ludwig vừa vào cửa liền gỡ mũ trên đầu xuống, nhìn chằm chằm vào Anna: “Andre đâu?”

Anna bị dọa đến giật thót, cô vội vàng lùi về phía sau, đưa tay chỉ chỉ lầu hai, nói: “Mới vừa chạy lên lầu…… Khóc……” Anna nhỏ giọng nói.

Ludwig gật đầu, Anna lập tức tiến lên cởi áo khoác cho Ludwig.

Ludwig không nói tiếng nào bước lên lầu, đứng trước cửa phòng Andre, đẩy mạnh cửa rồi đi vào bên trong.

Anna nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng của Andre, có vẻ như rất tức giận, còn Ludwig từ đầu đến cuối

cũng không thấy nói gì.

Một lát sau, Ludwig đưa tay kéo Andre ướt nhẹp tới, lạnh lùng nói:

"Nếu em không muốn chết rét thì mau đi tắm rửa ngay."

Andre hất tay Ludwig ra:

"Tốt nhất sốt chết tôi luôn đi! Anh cút!"

Ludwig không có biểu tình gì kéo cổ áo Andre, đưa tay tát Andre một cái:

"Em càng ngày càng không nghe lời, Andreyevich."

Andre bụm mặt, lớn tiếng khóc.

"Anh cũng không phải ba tôi, tại sao tôi phải nghe lời anh! Anh là cái gì của tôi?!"

Anna đứng dưới lầu lo lắng nhìn Andre, chỉ sợ Ludwig giận quá sẽ giết chết cậu.

Nhưng Ludwig cũng không tức giận, mà chỉ tà tà cười.

"Sau này mỗi ngày tôi sẽ cho em biết tôi là ai, Andreyevich."

Mỗi lần Ludwig gọi tên đầy đủ của Andre, điều đó chứng tỏ Ludwig đã thật sự tức giận.

Andre nhịn không được co rúm người lại, Ludwig đưa tay bế Andre lên, sau đó đi thẳng vào phòng tắm.

"Thả tôi xuống! —— Khốn kiếp! Thả tôi xuống!"

Andre dùng sức đánh vào ngực Ludwig.

Anna ngẩng đầu, chỉ kịp nhìn thấy cửa phòng tắm "rầm ——" một tiếng, đóng lại.

Bên trong truyền đến tiếng nước chảy và tiếng của Andre.

“A ——”

“Mẹ kiếp, đồ khốn! Nhẹ một chút ——”

Anna đỏ mặt, lập tức cúi đầu giả vờ nhìn chung quanh, sau đó tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Lúc Andre bị Ludwig ôm ra khỏi phòng tắm thì cả người đã xụi lơ, chỗ nào của cậu có thể chịu được sự hành hạ của Ludwig?

Sắc mặt Andre ửng hồng bị Ludwig không nói tiếng nào ôm ra, tóc Ludwig đều rơi xuống, phân tán loạn xạ ở trên trán.

Andre ngẩng đầu liếc Ludwig một cái, không nói gì.

Ludwig ôm Andre về thẳng phòng ngủ, đặt Andre lên giường, sau đó kéo chăn bao Andre lại.

26. Chương 26

Một người hầu nữ đi lên, nhìn Ludwig nói: “Thiếu tá, tiểu thư Miller đã tới.”

Ludwig mặc áo tắm ừ một tiếng, gật đầu: “Biết rồi, tôi lập tức xuống ngay.”

Nói xong, Ludwig bắt đầu thay quần áo, sau khi thay xong quần áo liền đi xuống.

Andre nhìn bóng lưng Ludwig, nghĩ tới lời nói ái muội của Miller và Ludwig hôm nay, Andre có thể tưởng tượng được giữa bọn họ có thể đã xảy ra không ít chuyện, không khỏi cảm thấy cực kì khó chịu, rất muốn hét lên với Ludwig, rất muốn khóc lớn tiếng, thậm chí…… Muốn chết đi cho xong!

Cả người Andre đều đau nhức, dưới lầu lai truyền đến giọng nói đứt quãng đầy nữ tính của Miller.

Andre bịt lỗ tai, kéo chăn che đầu, một lát sau thì chóng mặt rồi ngủ thiếp đi.

Andre ngủ suốt một ngày, lúc tối tỉnh lại chỉ nhìn thấy Anna đang cúi đầu ngồi bên cạnh mình, cô đang đan áo len, còn trên cổ tay của mình đang truyền nước, đèn treo trên đầu phát ra ánh sáng.

Andre giật mình mở lớn hai mắt, đưa tay che lại ánh đèn chói mắt.

Trong phòng cực kì im lặng, Andre có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi xuống trên cành cây.

"Tỉnh rồi?"

Anna đưa tay sờ thử trán Andre, bây giờ vẫn còn nóng rần, nhiệt độ cơ thể của Andre lúc này rất cao. Andre lại cảm thấy vô cùng thoải mái, bàn tay lạnh như băng của Anna đặt trên trán làm cậu thở dài một hơi.

"Andre thân mến, cậu bị sốt, đã ngủ suốt cả ngày rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, cậu làm tôi sợ muốn chết."

Đầu óc Andre bây giờ không được tỉnh táo, vì vậy chỉ ngơ ngác không biết nên nói gì, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Anna rồi buột miệng thốt lên:

"Ludwig đâu?"

Anna lúng túng nhìn Andre, không trả lời mà chỉ dịu dàng hỏi;

"Andre thân mến, có muốn uống chút canh nóng hay không?"

Andre cũng không để ý, chỉ cảm thấy trong cổ họng vô cùng khô rát, ho một tiếng, gật đầu nói:

"Làm phiền cô, Anna."

Anna cười lắc đầu, sau đó cúi người xuống hôn nhẹ lên đầu Andre, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Ở cửa có một người hầu nữ đi đến, Anna lôi kéo cô ta, không biết đang nói cái gì. Andre nhìn ra ngoài cửa sổ một cái rồi nhắm hai mắt lại.

Người hầu nữ đi đến, cầm khăn lông lau mồ hôi trên trán cho Andre.

Andre nhịn không được hỏi: "Ludwig đâu?"

Người hầu nữ nhìn Andre một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa phòng ngủ, vừa lau trán cho Andre vừa nói nhỏ:

"Thiếu tá ra ngoài với Miller kia, hình như muốn qua đêm ở nhà cô ta."

Andre đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, cậu thở ra một hơi thật dài, gật đầu, thấp giọng nói:

"Tiểu thư Miller là một cô gái rất xinh đẹp……"

Mỗi lần nhìn thấy Ludwig, người đàn ông khí khái này đứng trong đám người, Andre cũng sẽ không nhịn được tự hỏi loại phụ nữ nào mới có thể đứng bên cạnh loại đàn ông này?

Ludwig, mặc dù tính cách máu lạnh vô tình, nhưng là người có quyền, có tiền, có địa vị, thậm chí tướng mạo cũng là số một số hai ——

Xuất chúng như vậy, ngạo mạn như vậy, chỉ có loại tiểu thư con nhà quyền thế như Miller mới xứng đôi, huống chi người đó nhất định muốn kết hôn sinh con —— cho dù là mục đích chính trị cũng được, vẫn muốn kết hôn sinh con!

Andre đưa tay vò tóc, ngực nhói đau.

Kì lạ, rõ ràng mình rất hận Ludwig, tại sao còn nghĩ những thứ này? Tại sao nghĩ đến những thứ này lại cảm thấy khó chịu?

Thoát khỏi người đàn ông kia, mình sẽ được tự do!

Andre ép bản thân mình nghĩ như vậy, cảm thấy bây giờ mình yếu ớt và rối trí như vậy là do ngã bệnh chứ không phải do liên quan đến Luwig.

Người hầu nữ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Andre, bĩu môi, oán trách nói:

"Xinh đẹp? Tôi chẳng thấy cô ta xinh đẹp chút nào! Tôi không thích cô ta……

Ai, thiếu tá ưu tú như vậy, nghe nói tướng quân Attenborough rất muốn gả Miller cho thiếu tá!

Trời! Nếu cô ta thật sự trở thành nữ chủ nhân của nhà chúng ta, tôi thật sự không muốn làm nữa……"

"Lisa, thu dọn xong chưa? Cậu Andreyevich cần phải nghỉ ngơi."

Anna nhíu mày với người hầu nọ.

Người hầu nữ vội vàng đứng lên, xoay người cúi chào Andre.

“Ngủ ngon, cậu Andreyevich.”

“Ngủ ngon.”

Andre che miệng ho khan vài tiếng, Anna vội vàng bưng canh nóng tới. “Húp ít canh đi.”

“Cám ơn cô, Anna.”

Mặc dù Andre nói vậy nhưng vẫn nằm lì ở trên giường, hai mắt thất thần nhìn cảnh đêm tối đem ngoài cửa sổ.

Anna bị bộ dáng thất thần của Andre dọa sợ, vì vậy vội vàng đặt bát canh xuống bên giường, thấp giọng hỏi:

“Andreyevich yêu quý, cậu làm sao vậy?”

Andre quay đầu lại nhìn Anna, hai mắt trở nên đỏ bừng, nói tiếng được tiếng mất:

“Anna, Ludwig sắp kết hôn đúng không?”

Anna ho một tiếng, cúi đầu nhìn tay mình.

“Andre yêu quý, cậu phải biết, thiếu tá xuất thân từ quý tộc, hôn nhân chỉ là một loại công cụ, tôi dám cam đoan thiếu tá thích cậu nhất……”

“Anh ta không có thích tôi!”

Andre kích động hét lên với Anna, sau đó quay người đi, “Anna, tôi muốn ở một mình yên lặng một chút.”

“Được rồi.”

Anna biết bây giờ tâm tình cậu không tốt, chỉ thở dài một hơi rồi đứng lên, sau đó quay đầu lại nhìn Andre, chậm rãi lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Anna mới vừa đi ra, Andre liền bụm mặt khóc. Cậu không hiểu tại sao một đứa trẻ mười mấy tuổi như mình lại phải trải qua cuộc sống như thế này?

—— Bị một người đàn ông tàn bạo nhốt trong một căn phòng, ngoại trừ ân ái ra thì là cãi vã nhau.

15 tuổi, lứa tuổi nên vui đùa với các cô gái, nên ở bên cạnh người mẹ yêu quý, chứ không phải sống trong chiến tranh, tàn sát, và giam cầm.

Nếu Ludwig kết hôn với người đàn bà kia, vậy mình là cái gì đây?

Andre mới thử nghĩ mà đã cảm thấy khó chịu muốn chết —— Lúc trước cậu tự dối lòng không muốn thừa nhận loại cảm xúc rối rắm này, bây giờ rốt cuộc cũng có thể thẳng thắn với bản thân mình rồi.

Vì vậy cậu tự tay nhổ ống tiêm trên tay mình ra, lau sạch nước mắt, sau đó đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn đọc sách của Ludwig, kéo ngăn kéo bàn ra.

Andre nhớ trong đó có để một khẩu súng màu bạc mà thỉnh thoảng Ludwig hay dùng.

Andre run rẩy cầm khẩu súng lục kia, sau đó dí vào huyệt thái dương của mình, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ludwig, anh sẽ không thể hành hạ tôi nữa."

Andre lẩm bẩm nói một câu, sau đó nhắm mắt lại, dùng ngón tay bóp cò……

"Bang ——" một tiếng, tay Andre bị đập mạnh, đạn bắn vào trên vách tường, phát ra tiếng vang khổng lồ, còn có tiếng mảnh vỡ của vách tường rơi xuống sàn nhà.

Ludwig vẻ mặt âm vụ đứng trước mặt Andre, cầm khẩu súng lục kia trên tay.

Andre đã không còn muốn sống nữa, đưa tay muốn đoạt lại khẩu súng lục kia, tức giận hét lên:

"Đưa đây! Ludwig! Đưa cho tôi! Để tôi chết đi!"

Ludwig bóp mạnh cái cổ mảnh khảnh của Andre.

"Em muốn rời khỏi tôi như vậy sao? Chết cũng mặc kệ?"

Andre rống giận một tiếng: "Đúng vậy! Chết cũng mặc kệ!"

Ludwig không có biểu tình gì nhìn Andre, đẩy cửa sổ ném khẩu súng kia ra ngoài, sau đó bóp cổ Andre đập vào trên trường.

"Rầm rầm ——!" hai tiếng, đầu óc Andre choáng váng.

Trên trán có máu tươi chảy xuống gò má, Andre hít từng ngụm từng ngụm, cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Ludwig kéo tóc Andre, nhìn khuôn mặt kiên quyết của thiếu niên đối diện mình, nói: "Còn muốn chết nữa không?"

Andre cắn môi không nói lời nào, Ludwig mất kiềm chế rống lên một tiếng, "Còn muốn chết nữa không?!"

Andre bị dọa đến run cả người, cậu chưa từng thấy vẻ mặt Ludwig trông khủng bố như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên.

"Mẹ kiếp, Ludwig! Anh là đồ khốn kiếp! Anh đi kết hôn đi! Đi đi, đi kết hôn sinh con đi! Sinh một đứa con trai ngoan ngoãn lễ độ đi!"

"Không phải anh ghét tôi sao! Không phải anh chê tôi bẩn sao?! Tại sao không để tôi chết đi?!"

Andre lớn tiếng nức nở, cái loại nức nở này gần như khiến cậu không thể thở được, gần như muốn xé nội tạng của cậu.

Ludwig sửng sốt, đưa hai tay ôm mặt Andre, trầm giọng nói:

"Bé ngoan, em đang ghen phải không?"

Andre đẩy mạnh Ludwig ra, xoay người nằm lì ở trên giường, khóc lớn tiếng.

"Tôi không có làm cái gì với anh ta hết! Anh lại đánh tôi! Tại sao anh lại đánh tôi! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!"

Ludwig đưa tay ôm Andre vào trong ngực,

"Em thật sự không làm gì hết? Vậy tại sao em lại nói những lời đó?"

Andre cầm cánh tay Ludwig, cho vào trong miệng dùng sức cắn, cắn cho đến khi chảy máu Andre mới chịu buông ra, trên khóe miệng dính đầy máu tươi của Ludwig, hai mắt cậu cũng đỏ đến dọa người:

"Ludwig, làm người hầu của anh là sự lựa chọn của tôi, tôi không hối hận. Nhưng mà…… Anh đã làm cái gì? Lúc nào anh cũng ngược đãi tôi, chưa bao giờ anh khích lệ tôi! Tôi chỉ mới 15 tuổi! Anh đã làm gì? Anh cưỡng bạo tôi ở trước mặt nhiều người như vậy!…… Anh có biết tôi cảm thấy xấu hổ mất thể diện biết bao nhiêu không!"

Ludwig đưa tay kéo Andre vào lòng, dùng tay vuốt ve tóc Andre.

"Andre, đừng nên nói những lời chọc giận tôi, em biết tôi rất không thích người khác đụng vào em."

Andre dùng sức muốn đẩy Ludwig ra, nhưng Ludwig lại ôm chặt Andre vào trong ngực.

"Mẹ anh! Đồ khốn! Biến thái!"

Andre đưa tay đánh lưng Ludwig. Ludwig chỉ cúi đầu cười một tiếng, sau đó hôn lên trán Andre.

Andre cuối cùng cũng ngừng giãy dụa, thấp giọng nói:

"Ludwig, anh thắng rồi, anh đi kết hôn đi."

Ludwig buông tay ra, Andre xoay người xuống giường, đưa lưng về phía Ludwig.

Ludwig nhìn chằm chằm vào sống lưng thon gầy trắng nõn của Andre, còn có dấu vết thương trên lưng cậu.

Ludwig nằm phía sau Andre, bắt đầu chậm rãi hôn lưng Andre, Andre thở dốc một tiếng. Ludwig hôn từ lưng hôn lên, hôn vào cổ Andre, sau đó nói bên tai Andre:

"Andre, ai nói với em là tôi muốn kết hôn?"

Andre nắm chặt hai tay, giọng nghẹn ngào.

"Vậy tối qua anh đã làm gì? Không phải ngủ ở nhà Miller sao?"

"Đúng vậy." Ludwig trả lời.

Andre giãy khỏi cánh tay Ludwig đặt ở ngang hông mình, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Cút ngay, đừng có đụng vào tôi!"

Ludwig cúi đầu cười cười, lại dán sát vào người Andre, ngón tay chậm rãi xẹt qua cánh tay Andre.

"Bé ngoan, em biết ngoại trừ em ra, tôi chưa từng chạm vào ai."

“Tôi không tin!”

Ludwig đưa tay lật người Andre lại, ôm vào trong ngực của mình, cằm đặt trên đỉnh đầu Andre.

“Andre, vừa đụng đến người khác tôi liền cảm thấy ghê tởm. Thật đấy. Tôi chỉ thích thân thể của em…… Thích tất cả của em.”

Andre đỏ mặt đẩy Ludwig ra, “Đừng nói những lời này!”

Ludwig chậm rãi hôn lên mặt Andre: “Người hầu nhỏ của tôi, chỉ cần sau này em không chọc giận tôi, tôi sẽ không đánh em, tôi sẽ nuôi em như con trai, được không?”

Andre mím môi không nói lời nào, Ludwig cũng không gì, bắt đầu hôn thân thể Andre.

Andre cố nén loại cảm xúc quỷ dị trong lòng, cho đến khi Ludwig lại nói ở bên tai cậu, “Cưng à.”

Andre thở dốc một tiếng, xoay người ôm cổ Ludwig, điên cuồng cắn đôi môi mỏng của người làm cho cậu vô cùng căm hận này.

“Cho tôi!”

Andre đỏ mặt, giơ hai chân thon dài ma sát thân thể Ludwig.

Ludwig giật nhẹ môi, cặp mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre, “Em nên gọi là gì?”

Ngọn lửa dục vọng đột nhiên xuất hiện đánh thẳng vào thân thể của Andre, Andre điên cuồng xé rách quần áo của Ludwig, cắn lỗ tai Ludwig:

“Chủ nhân, ôm tôi! Nhanh lên!”

Ludwig lắc đầu, “Gọi baba.”

Andre gần như bị ép đến phát điên, mím môi, cuối cùng đỏ mặt, lí nhí nói:

“Baba, cho con……”

***

Chương 27

Sáng sớm ngày tiếp theo, Anna thấy Ludwig đi ra từ phòng Andre, đi vào toilet, bắt đầu rửa mặt.

Anna vươn cổ nhìn Ludwig một cái, nhắc nhở:

"Thiếu tá! Bữa sáng đã chuẩn bị xong!"

Ludwig đứng trước gương bồn rửa tay, cầm dao cạo râu bắt đầu cạo râu.

Anna ho một tiếng, nhìn bóng lưng Ludwig rồi lập tức đi vào phòng Andre.

Vừa vào phòng, Anna đã bị dọa hết hồn —— Andre đang quay lưng nằm trên giường, trên người đắp một cái chăn màu trắng, hai chân lộ ra bên ngoài, không thấy có cử động gì, giống như đã chết rồi vậy, sợi tóc màu vàng phủ xuống gò má Andre.

Anna lấy tay che tim, chậm rãi đi đến bên người Andre, thấp giọng gọi: "Andreyevich?"

Thấy Andre không có phản ứng, Anna hoảng sợ che miệng, nhìn ra cửa một cái, cố gắng bình tĩnh, sau đó lại gọi tiếng nữa:

"Andreyevich? Ai……"

Anna gần như sắp khóc, rốt cuộc Ludwig đã làm gì?!

"Cưng à?"

Andre đột nhiên ho một tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt, giọng nói có chút khàn khàn.

"Anna? Sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Anna kích động đỡ Andre đang mơ màng ngồi dậy, không ngừng hôn cậu:

"A! Cưng, cậu không có chuyện gì! Không có chuyện gì thật tốt quá!"

Andre đột nhiên đỏ mặt, nhìn Anna chằm chằm rồi cười cười nói:

“Anna, có phải cô nghĩ tôi bị Ludwig chơi chết rồi không?”

Anna đưa tay ôm Andre vào trong ngực.

“Đúng! Đúng vậy…… Cưng ạ!”

Andre đột nhiên nghĩ đến mẹ của mình —— không biết mẹ mình bây giờ thế nào rồi?

Andre hít mũi một cái, đưa tay vỗ vỗ bả vai Anna.

“Anna, tôi không sao, thật đó, tôi rất khỏe.”

Anna ừ nhẹ một tiếng, nhìn mặt Andre một lần nữa, dùng hai tay nâng khuôn mặt như trăng sáng của cậu, cúi đầu thở dài nói:

“Andreyevich, cậu thật sự rất đáng yêu, tôi cũng muốn có đứa con như cậu vậy, tôi nhất định sẽ nâng niu cậu trong lòng bàn tay!”

Andre rũ mắt xuống, bật cười haha.

“Thế nào, tôi không có nâng niu nó trong lòng bàn tay?”

Không biết lúc nào Ludwig đã đứng trước cửa phòng ngủ, trên tay cầm dao cạo râu, râu ria màu xanh chỉ mới cạo xong một nửa.

Anna nhìn gương mặt của Ludwig, nhíu mày nói:

“Xin lỗi thiếu tá, tôi chưa hề thấy ngài nâng niu cậu ấy trong lòng tay bao giờ cả!”

Ludwig mím môi, nhìn chằm chằm vào Anna, cuối cùng nghiêm túc nói:

“Vậy cô tự hỏi Andre đi, tối qua nó còn gọi tôi là baba.”

Lông mày Anna dựng đứng, cô khẽ nghiêng đầu, lắp bắp nói:

“Ồ….. Thiếu, thiếu tá! Tôi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng thì tốt hơn!”

Nói xong, Anna chắp hai tay bước nhanh ra khỏi phòng.

Hai mắt Ludwig mang theo ý cười nhìn Anna rời đi.

Mặt Andre đỏ tới mang tai, cầm gối trên giường ném về phía Ludwig:

“Thật mất mặt! Ludwig! Sau này anh đừng nói lung tung!”

Ludwig né được, nhún nhún vai: “Tôi không có nói lung tung, con trai ngoan.”

“A a a a!” Andre phát điên nhảy lên, một bộ muốn bóp chết Ludwig.

Ludwig dùng sức kéo Andre đang nhảy tới nhảy lui vào trong ngực, xoay người đi khỏi cửa.

“Anh muốn làm gì?! Tôi còn chưa mặc quần áo!”

Ludwig ôm Andre vào phòng tắm, đặt Andre đang đỏ mặt trước người của mình.

Andre không dám nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ludwig trong gương, chỉ cúi đầu, thấp giọng hỏi:

“Ludwig, anh đưa tôi vào đây làm gì?”

Ludwig không có trả lời ngay, chỉ tiếp tục soi gương cạo râu, bắp đùi lại cọ cọ vào mông Andre.

“Em nói thử xem?”

Andre lập tức cau mày:

“Không…… Không được! Tối qua còn chưa đủ sao……” Andre nói xong, giọng càng lúc càng nhỏ.

Ludwig nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ rực của Andre.

“Vật nhỏ, em nghĩ đi đâu rồi?”

Andre tức giận cau mày, ngẩng đầu nhìn Ludwig trong gương, người nọ đang dùng khăn lau sạch sẽ bọt trên cằm mình.

“Ludwig, mẹ nó anh thích nhìn tôi xấu mặt lắm phải không?!”

Nói xong, Andre đen mặt, đẩy Ludwig ra muốn chạy.

“A ——” một tiếng, dao cạo sượt qua cằm Ludwig, trên mặt Ludwig lập tức xuất hiện một vết máu rõ ràng, máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương.

Andre luống cuống tay chân nhìn Ludwig, “Xin…… Xin lỗi……”

Ludwig híp mắt nhìn Andre, đưa tay chỉ chỉ cằm của mình,

“Tới đây, người hầu nhỏ, liếm sạch cho chủ nhân đi.”

Andre đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, nói, “Không muốn!”

Nói xong, Andre muốn bỏ chạy, lại nghe Ludwig lạnh lùng nói: “Đứng lại.”

Andre sửng sốt, xoay người lại. Ludwig vươn tay ôm eo Andre, giữ Andre thật chặt trong ngực mình, trầm giọng nói:

“Thế nào, lại bắt đầu không nghe lời rồi à?”

Andre hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không muốn nhìn Ludwig.

Ludwig nắm cằm Andre, xoay đầu Andre lại, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn cặp mắt xanh thẳm của cậu, phun ra hai chữ: “Liếm đi.”

Nói xong, Ludwig cứ nhìn Andre như thế.

Andre không dám nhìn ánh mắt đáng sợ của Ludwig, cắn cắn môi, cuối cùng kiễng chân, đưa lưỡi ra muốn liếm máu trên mặt Ludwig.

“Tôi…… Với không tới! Ludwig, anh cúi đầu thấp xuống một chút được không?”

Ludwig hơi cúi đầu xuống, hơi thở phun vào trên cổ Andre.

Thân thể Andre khẽ run rẩy, sau đó đầu lưỡi thuận theo vết máu trên mặt Ludwig, nhẹ nhàng liếm qua.

“Nuốt xuống đi.”

Andre nuốt máu tươi tanh tái này xuống.

Ludwig vỗ vỗ đầu Andre, hiếm khi khen Andre được một lần, “Tốt lắm.”

Andre giật mình nhìn Ludwig, cậu chưa từng nghe Ludwig khen mình câu nào!

Ludwig kéo Andre đến trước gương, sau đó chống cằm trên đỉnh đầu Andre, cầm dao cạo râu trên tay, nhìn cặp mắt xanh thẳm của Andre trong gương:

“Đoán thử xem tôi muốn làm gì?”

Andre nhắm mắt lại, nước mắt rớt xuống, “Anh muốn uống lại máu của tôi đúng không?”

Ludwig hôn má Andre một cái, đột nhiên cười cười:

“A, bé ngoan, em thật sự bị tôi dọa rồi. Tôi chỉ muốn dạy em cạo râu thôi.”

Andre mở lớn hai mắt, Ludwig dùng một thứ màu trắng bôi lên cằm Andre, sau đó cầm hai tay Andre chậm rãi xoa xoa, trên mặt Andre liền xuất hiện một vòng bọt biển màu trắng.

Andre nhìn bộ dạng tức cười của mình, xì một tiếng bật cười, sau đó đẩy hai tay Ludwig ra.

“Ai cần anh dạy, tôi tự biết làm!”

“Em học từ đâu mà biết?”

Andre trừng mắt, “Hồi trước lúc ba tôi cạo râu, tôi có đứng ở bên cạnh nhìn.”

“Không phải ba em chết rồi sao?”

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre. Andre nghe Ludwig nói thẳng ra như vậy, căm tức quay đầu lại.

“Đúng vậy! Ba tôi chết rồi đó, vậy thì mắc mớ gì tới anh?!”

Ludwig nhíu mày, “Vì thế sau này em cứ cạo râu với tôi đi.”

Nói xong, Ludwig cầm dao cạo râu nhẹ nhàng chà xát mấy cái trên cằm Andre.

Thân thể Andre căng cứng, lúc trước vẫn thường bị Ludwig khi dễ, Andre sợ tâm tình Ludwig không tốt sẽ giết chết mình.

"Em nhìn xem, Andre. Em không có baba, cho nên sau này cứ để tôi dạy em cách làm đàn ông đi, thế nào?"

Rất ít khi Ludwig dùng giọng điệu thương lượng thế này nói chuyện, nhưng Andre vẫn mạnh miệng nói: "Tôi là đàn ông sẵn rồi! Anh có thể dạy tôi cái gì?"

Ludwig cười lạnh một tiếng: "Tôi tuyệt đối không cảm thấy em là đàn ông."

"Vậy chứ tôi là cái gì?"

Ludwig lạnh lùng nói: "Em là đứa nhỏ ngu xuẩn, ngốc nghếch."

Andre cảm thấy Ludwig cố tình làm mình xấu mặt, cậu tức đến đỏ mắt, hỏi:

"Vậy anh có thể dạy tôi cái gì?…… Đàn ông?"

Tay Ludwig cầm dao cạo râu vẫn tiếp tục hoạt động: "Ví dụ như, tôi có thể dạy em làm sao để hầu hạ chủ nhân của em."

Andre đỏ mặt muốn đẩy ra Ludwig, tay Ludwig lại nắm phần dưới của cậu thật chặt.

Andre chỉ cắn răng, thấp giọng nói: "Buông tay."

Ludwig xoay người đóng cửa phòng tắm, sau đó quay đầu lại, chỉ dùng một tay đã đặt Andre lên tường phòng tắm.

Andre bị đẩy mạnh vào tường, không khỏi kinh hô một tiếng, "Lạnh!"

Thân thể to lớn của Ludwig lập tức áp tới, dán chặt sau lưng Andre, ghé vào tai Andre nói: "Bé ngoan, sẽ hết lạnh nhanh thôi."

……

Anna vô cùng ngạc nhiên trước sự biến chuyển trong thái độ của Ludwig với Andre.

Ví dụ như hiện tại, Ludwig ngồi bên bàn ăn, còn Andre thì ngồi trên hai chân Ludwig.

Anna chưa từng nhìn thấy qua Ludwig tùy ý dùng cơm như vậy, Ludwig từ nhỏ chính là con cháu nhà giàu tuân theo quy củ xã hội thượng lưu cổ điển của nước Đức mà nuôi dạy ra tới, cách bước đi, nói chuyện lễ phép cùng chu đáo, cùng với lễ tiết trọng yếu nhất lúc dùng cơm.

Anna có thể thề với Jehovah và Thánh mẫu Maria, trước giờ cô chưa từng nhìn thấy Ludwig làm chuyện như vậy lúc dùng cơm!

"Há miệng ra."

Ludwig cầm nĩa, trên nĩa là một miếng thịt bò thơm ngon.

Andre bị Ludwig ép ngồi trên đùi của mình, một tay Ludwig cầm nĩa, một tay khác luồn vào trong áo Andre, ngón tay sờ soạng quanh thắt lưng Andre.

Andre nhìn người hầu xung quanh và Anna đang cầm đĩa đứng ở bên cạnh, đỏ mặt nói:

"Làm vậy hình như không được tốt thì phải? Ludwig, tất cả mọi người đều đang nhìn kìa……"

Ludwig ngẩng đầu, khuôn mặt không chút có biểu tình gì liếc nhìn bốn phía.

"Mọi người đi làm chuyện của mình đi."

Anna nhướng mày với mọi người, ngay lập tức, trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Ludwig và Andre.

Lúc đầu Andre cảm thấy xấu hổ, bây giờ thì cảm thấy buồn cười, cậu vươn hai tay ra ôm Ludwig nói:

"Ludwig, anh thật ngang ngược."

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, "Em biết rõ nhất mà."

Ludwig đặt thức ăn ngay miệng Andre, "Bé ngoan ăn đi, nhìn xem em gầy thế nào kìa."

Andre há miệng nuốt thức ăn vào trong miệng.

Ludwig nhếch môi cười cười, nghiêng mặt qua hôn Andre.

“Bây giờ anh muốn làm gì?”

Andre nhận nĩa từ tay Ludwig, bắt đầu ăn hết thức ăn trước mặt. Từ trước đến giờ chỉ có mình Andre dám dùng chung đồ với Ludwig, những người khác không ai được phép đụng vào đồ mà Ludwig đã dùng qua, đừng nói chi là bộ đồ ăn.

Ludwig nhíu mày, “Bây giờ tôi đang ăn sáng.”

Andre liếc Ludwig một cái: “Trả lời dở hơi quá! Tôi hỏi gần đây anh đang làm gì?!”

Ludwig cau mày, Andre nghĩ mình đã chọc Ludwig tức giận, cậu mở to mắt nhìn người nọ, trong miệng ngậm thức ăn không dám nói lời nào, trên tay cầm nĩa, bộ dáng rất buồn cười.

Ludwig nghiêm túc trả lời: “Có thể gần đây không có chuyện gì, tôi chỉ cần chờ quyết định xử phạt của cấp trên.”

Andre nhìn Ludwig, trên khuôn mặt người nọ không có biểu tình gì, Andre cũng không hỏi nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn sáng.

“Luyện piano thế nào rồi?” Ludwig hỏi.

Andre lắc đầu, “Lúc trước bị anh nhốt trên lầu nên chưa làm được gì cả.”

“Sau này không nhốt em nữa.”

Ludwig cúi đầu hôn khóe miệng Andre một cái.

Andre liếm liếm môi, hơi ngạc nhiên nhìn Ludwig, “Anh đang kể chuyện cười sao? Ludwig?”

Ludwig đưa tay nhéo mặt Andre, “Thế nào, em hi vọng tôi đang nói giỡn sao?”

“Hay là, em thích tôi nhốt em?”

Andre đỏ mặt, mở ngón tay Ludwig ra, thấp giọng quát: “Ludwig, đừng có làm vậy!”

Ludwig đột nhiên giữ chặt hai tay Andre, nhìn Andre chằm chằm, “Em thật càn rỡ.”

Andre run rẩy cả người, cắn môi dưới, sau đó ngẩng đầu, ngoan ngoãn hôn Ludwig một cái, nhỏ giọng nói,

“Chủ nhân, đừng giận.”

Ludwig hài lòng vỗ vỗ mặt Andre, “Sau này phải nghe lời, biết chưa?”

Andre ngoan ngoãn gật đầu.

Ludwig cúi đầu cười cười, cầm bộ muỗng nĩa tiếp tục đút Andre ăn sáng.

……

Andre bắt đầu cuộc sống ngày đêm luyện đàn dương cầm, với những bản nhạc đơn giản, Ludwig sẽ giúp cậu đàn một lần rồi lại một lần.

Ludwig sẽ ăn mặc chỉnh tề ngồi ở chỗ đó, khuôn mặt không chút thay đổi nghe Andre đàn tới đàn lui một bản nhạc suốt ngày, sau đó nghiêm túc cẩn thận chỉ ra chỗ nào đàn tốt, chỗ nào đàn kém.

Chỉ cần cả ngày không có chuyện gì, Andre sẽ phải ngồi đánh đàn suốt, mệt mỏi vô cùng.

“Không đàn nữa!”

Andre tức giận nhìn Ludwig, cảm thấy gần đây thật sự chán muốn chết!

Ludwig đứng dậy khỏi ghế sô pha, lạnh lùng nhìn Andre, mặt mũi trông rất nghiêm túc. Andre đột nhiên cảm thấy sợ, giọng nói nhỏ lại, cúi đầu, thấp giọng nói:

“Ludwig, tôi ngồi ở đây suốt ngày rồi, tôi rất mệt.”

Hai tay Ludwig đặt trong túi áo, đứng trước mặt Andre.

“Andreyevich, sức chịu đựng của em kém quá, cần phải luyện tập nhiều hơn.”

Andre cau mày, tức giận nói: “Không cần! Tôi không cần!”

Ludwig đưa tay nắm cằm Andre, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó đang nhìn mình, lạnh lùng nói: “Yêu cầu nghiêm khắc với em một chút, em mới có thể học giỏi mấy thứ này.”

Andre đánh rớt tay Ludwig, “Sao tôi phải học tốt mấy thứ này?! Tôi không muốn học đàn piano!”

Ludwig thở dài một hơi, đưa tay vuốt tóc Andre, "Andre, nghe lời đi. Đừng chọc tôi giận."

Andre ngậm miệng, không nói lời nào.

Ludwig cúi người xuống, nắm cằm Andre, chậm rãi hôn một cái, trong hơi thở Andre truyền đến mùi xì gà dễ ngửi của Ludwig.

Andre cúi đầu thở dốc một tiếng, đưa tay ôm cổ Ludwig.

Ludwig nói: "Andre, em nên luyện tập tốt vì tôi, tôi muốn nghe em đàn."

Andre đỏ mặt nhìn Ludwig, "Thật sao?"

Ludwig đứng lên, gật đầu, lúc này Andre mới chịu thành thật luyện tập.

Cậu cảm thấy lời của Ludwig khiến mình an tâm hơn rất nhiều, rất nhiều.

27. Chương 27

Một người hầu nữ đi lên, nhìn Ludwig nói: "Thiếu tá, tiểu thư Miller đã tới."

Ludwig mặc áo tắm ừ một tiếng, gật đầu: "Biết rồi, tôi lập tức xuống ngay."

Nói xong, Ludwig bắt đầu thay quần áo, sau khi thay xong quần áo liền đi xuống.

Andre nhìn bóng lưng Ludwig, nghĩ tới lời nói ái muội của Miller và Ludwig hôm nay, Andre có thể tưởng tượng được giữa bọn họ có thể đã xảy ra không ít chuyện, không khỏi cảm thấy cực kì khó chịu, rất muốn hét lên với Ludwig, rất muốn khóc lớn tiếng, thậm chí…… Muốn chết đi cho xong!

Cả người Andre đều đau nhức, dưới lầu lai truyền đến giọng nói đứt quãng đầy nữ tính của Miller.

Andre bịt lỗ tai, kéo chăn che đầu, một lát sau thì chóng mặt rồi ngủ thiếp đi.

Andre ngủ suốt một ngày, lúc tối tỉnh lại chỉ nhìn thấy Anna đang cúi đầu ngồi bên cạnh mình, cô đang đan áo len, còn trên cổ tay của mình đang truyền nước, đèn treo trên đầu phát ra ánh sáng.

Andre giật mình mở lớn hai mắt, đưa tay che lại ánh đèn chói mắt.

Trong phòng cực kì im lặng, Andre có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi xuống trên cành cây.

"Tỉnh rồi?"

Anna đưa tay sờ thử trán Andre, bây giờ vẫn còn nóng rần, nhiệt độ cơ thể của Andre lúc này rất cao. Andre lại cảm thấy vô cùng thoải mái, bàn tay lạnh như băng của Anna đặt trên trán làm cậu thở dài một hơi.

"Andre thân mến, cậu bị sốt, đã ngủ suốt cả ngày rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, cậu làm tôi sợ muốn chết."

Đầu óc Andre bây giờ không được tỉnh táo, vì vậy chỉ ngơ ngác không biết nên nói gì, đột nhiên nhìn chằm chằm vào Anna rồi buột miệng thốt lên:

"Ludwig đâu?"

Anna lúng túng nhìn Andre, không trả lời mà chỉ dịu dàng hỏi;

"Andre thân mến, có muốn uống chút canh nóng hay không?"

Andre cũng không để ý, chỉ cảm thấy trong cổ họng vô cùng khô rát, ho một tiếng, gật đầu nói:

"Làm phiền cô, Anna."

Anna cười lắc đầu, sau đó cúi người xuống hôn nhẹ lên đầu Andre, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Ở cửa có một người hầu nữ đi đến, Anna lôi kéo cô ta, không biết đang nói cái gì. Andre nhìn ra ngoài cửa sổ một cái rồi nhắm hai mắt lại.

Người hầu nữ đi đến, cầm khăn lông lau mồ hôi trên trán cho Andre.

Andre nhịn không được hỏi: "Ludwig đâu?"

Người hầu nữ nhìn Andre một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa phòng ngủ, vừa lau trán cho Andre vừa nói nhỏ:

“Thiếu tá ra ngoài với Miller kia, hình như muốn qua đêm ở nhà cô ta.”

Andre đột nhiên cảm thấy đau đầu vô cùng, cậu thở ra một hơi thật dài, gật đầu, thấp giọng nói:

“Tiểu thư Miller là một cô gái rất xinh đẹp……”

Mỗi lần nhìn thấy Ludwig, người đàn ông khí khái này đứng trong đám người, Andre cũng sẽ không nhịn được tự hỏi loại phụ nữ nào mới có thể đứng bên cạnh loại đàn ông này?

Ludwig, mặc dù tính cách máu lạnh vô tình, nhưng là người có quyền, có tiền, có địa vị, thậm chí tướng mạo cũng là số một số hai ——

Xuất chúng như vậy, ngạo mạn như vậy, chỉ có loại tiểu thư con nhà quyền thế như Miller mới xứng đôi, huống chi người đó nhất định muốn kết hôn sinh con —— cho dù là mục đích chính trị cũng được, vẫn muốn kết hôn sinh con!

Andre đưa tay vò tóc, ngực nhói đau.

Kì lạ, rõ ràng mình rất hận Ludwig, tại sao còn nghĩ những thứ này? Tại sao nghĩ đến những thứ này lại cảm thấy khó chịu?

Thoát khỏi người đàn ông kia, mình sẽ được tự do!

Andre ép bản thân mình nghĩ như vậy, cảm thấy bây giờ mình yếu ớt và rối trí như vậy là do ngã bệnh chứ không phải do liên quan đến Luwig.

Người hầu nữ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Andre, bĩu môi, oán trách nói:

“Xinh đẹp? Tôi chẳng thấy cô ta xinh đẹp chút nào! Tôi không thích cô ta……

Ai, thiếu tá ưu tú như vậy, nghe nói tướng quân Attenborough rất muốn gả Miller cho thiếu tá!

Trời! Nếu cô ta thật sự trở thành nữ chủ nhân của nhà chúng ta, tôi thật sự không muốn làm nữa……”

“Lisa, thu dọn xong chưa? Cậu Andreyevich cần phải nghỉ ngơi.”

Anna nhíu mày với người hầu nọ.

Người hầu nữ vội vàng đứng lên, xoay người cúi chào Andre.

“Ngủ ngon, cậu Andreyevich.”

“Ngủ ngon.”

Andre che miệng ho khan vài tiếng, Anna vội vàng bưng canh nóng tới. “Húp ít canh đi.”

“Cám ơn cô, Anna.”

Mặc dù Andre nói vậy nhưng vẫn nằm lì ở trên giường, hai mắt thất thần nhìn cảnh đêm tối đem ngoài cửa sổ.

Anna bị bộ dáng thất thần của Andre dọa sợ, vì vậy vội vàng đặt bát canh xuống bên giường, thấp giọng hỏi:

“Andreyevich yêu quý, cậu làm sao vậy?”

Andre quay đầu lại nhìn Anna, hai mắt trở nên đỏ bừng, nói tiếng được tiếng mất:

“Anna, Ludwig sắp kết hôn đúng không?”

Anna ho một tiếng, cúi đầu nhìn tay mình.

“Andre yêu quý, cậu phải biết, thiếu tá xuất thân từ quý tộc, hôn nhân chỉ là một loại công cụ, tôi dám cam đoan thiếu tá thích cậu nhất……”

“Anh ta không có thích tôi!”

Andre kích động hét lên với Anna, sau đó quay người đi, “Anna, tôi muốn ở một mình yên lặng một chút.”

“Được rồi.”

Anna biết bây giờ tâm tình cậu không tốt, chỉ thở dài một hơi rồi đứng lên, sau đó quay đầu lại nhìn Andre, chậm rãi lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Anna mới vừa đi ra, Andre liền bụm mặt khóc. Cậu không hiểu tại sao một đứa trẻ mười mấy tuổi như mình lại phải trải qua cuộc sống như thế này?

—— Bị một người đàn ông tàn bạo nhốt trong một căn phòng, ngoại trừ ân ái ra thì là cãi vã nhau.

15 tuổi, lứa tuổi nên vui đùa với các cô gái, nên ở bên cạnh người mẹ yêu quý, chứ không phải sống trong chiến tranh, tàn sát, và giam cầm.

Nếu Ludwig kết hôn với người đàn bà kia, vậy mình là cái gì đây?

Andre mới thử nghĩ mà đã cảm thấy khó chịu muốn chết —— Lúc trước cậu tự dối lòng không muốn thừa nhận loại cảm xúc rối rắm này, bây giờ rốt cuộc cũng có thể thẳng thắn với bản thân mình rồi.

Vì vậy cậu tự tay nhổ ống tiêm trên tay mình ra, lau sạch nước mắt, sau đó đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn đọc sách của Ludwig, kéo ngăn kéo bàn ra.

Andre nhớ trong đó có để một khẩu súng màu bạc mà thỉnh thoảng Ludwig hay dùng.

Andre run rẩy cầm khẩu súng lục kia, sau đó dí vào huyệt thái dương của mình, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ludwig, anh sẽ không thể hành hạ tôi nữa.”

Andre lẩm bẩm nói một câu, sau đó nhắm mắt lại, dùng ngón tay bóp cò……

“Bang ——” một tiếng, tay Andre bị đập mạnh, đạn bắn vào trên vách tường, phát ra tiếng vang khổng lồ, còn có tiếng mảnh vỡ của vách tường rơi xuống sàn nhà.

Ludwig vẻ mặt âm vụ đứng trước mặt Andre, cầm khẩu súng lục kia trên tay.

Andre đã không còn muốn sống nữa, đưa tay muốn đoạt lại khẩu súng lục kia, tức giận hét lên:

“Đưa đây! Ludwig! Đưa cho tôi! Để tôi chết đi!”

Ludwig bóp mạnh cái cổ mảnh khảnh của Andre.

“Em muốn rời khỏi tôi như vậy sao? Chết cũng mặc kệ?”

Andre rống giận một tiếng: “Đúng vậy! Chết cũng mặc kệ!”

Ludwig không có biểu tình gì nhìn Andre, đẩy cửa sổ ném khẩu súng kia ra ngoài, sau đó bóp cổ Andre đập vào trên trường.

“Rầm rầm ——!” hai tiếng, đầu óc Andre choáng váng.

Trên trán có máu tươi chảy xuống gò má, Andre hít từng ngụm từng ngụm, cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Ludwig kéo tóc Andre, nhìn khuôn mặt kiên quyết của thiếu niên đối diện mình, nói: “Còn muốn chết nữa không?”

Andre cắn môi không nói lời nào, Ludwig mất kiềm chế rống lên một tiếng, “Còn muốn chết nữa không?!”

Andre bị dọa đến run cả người, cậu chưa từng thấy vẻ mặt Ludwig trông khủng bố như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên.

“Mẹ kiếp, Ludwig! Anh là đồ khốn kiếp! Anh đi kết hôn đi! Đi đi, đi kết hôn sinh con đi! Sinh một đứa con trai ngoan ngoãn lễ độ đi!”

“Không phải anh ghét tôi sao! Không phải anh chê tôi bẩn sao?! Tại sao không để tôi chết đi?!”

Andre lớn tiếng nức nở, cái loại nức nở này gần như khiến cậu không thể thở được, gần như muốn xé nội tạng của cậu.

Ludwig sửng sốt, đưa hai tay ôm mặt Andre, trầm giọng nói:

“Bé ngoan, em đang ghen phải không?”

Andre đẩy mạnh Ludwig ra, xoay người nằm lì ở trên giường, khóc lớn tiếng.

“Tôi không có làm cái gì với anh ta hết! Anh lại đánh tôi! Tại sao anh lại đánh tôi! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!”

Ludwig đưa tay ôm Andre vào trong ngực,

“Em thật sự không làm gì hết? Vậy tại sao em lại nói những lời đó?”

Andre cầm cánh tay Ludwig, cho vào trong miệng dùng sức cắn, cắn cho đến khi chảy máu Andre mới chịu buông ra, trên khóe miệng dính đầy máu tươi của Ludwig, hai mắt cậu cũng đỏ đến dọa người:

“Ludwig, làm người hầu của anh là sự lựa chọn của tôi, tôi không hối hận. Nhưng mà…… Anh đã làm cái gì? Lúc nào anh cũng ngược đãi tôi, chưa bao giờ anh khích lệ tôi! Tôi chỉ mới 15 tuổi! Anh đã làm gì? Anh cưỡng bạo tôi ở trước mặt nhiều người như vậy!…… Anh có biết tôi cảm thấy xấu hổ mất thể diện biết bao

nhiêu không!”

Ludwig đưa tay kéo Andre vào lòng, dùng tay vuốt ve tóc Andre.

“Andre, đừng nên nói những lời chọc giận tôi, em biết tôi rất không thích người khác đụng vào em.”

Andre dùng sức muốn đẩy Ludwig ra, nhưng Ludwig lại ôm chặt Andre vào trong ngực.

“Mẹ anh! Đồ khốn! Biến thái!”

Andre đưa tay đánh lưng Ludwig. Ludwig chỉ cúi đầu cười một tiếng, sau đó hôn lên trán Andre.

Andre cuối cùng cũng ngừng giãy dụa, thấp giọng nói:

“Ludwig, anh thắng rồi, anh đi kết hôn đi.”

Ludwig buông tay ra, Andre xoay người xuống giường, đưa lưng về phía Ludwig.

Ludwig nhìn chằm chằm vào sống lưng thon gầy trắng nõn của Andre, còn có dấu vết thương trên lưng cậu.

Ludwig nằm phía sau Andre, bắt đầu chậm rãi hôn lưng Andre, Andre thở dốc một tiếng. Ludwig hôn từ lưng hôn lên, hôn vào cổ Andre, sau đó nói bên tai Andre:

“Andre, ai nói với em là tôi muốn kết hôn?”

Andre nắm chặt hai tay, giọng nghẹn ngào.

“Vậy tối qua anh đã làm gì? Không phải ngủ ở nhà Miller sao?”

“Đúng vậy.” Ludwig trả lời.

Andre giãy khỏi cánh tay Ludwig đặt ở ngang hông mình, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cút ngay, đừng có đụng vào tôi!”

Ludwig cúi đầu cười cười, lại dán sát vào người Andre, ngón tay chậm rãi xẹt qua cánh tay Andre.

“Bé ngoan, em biết ngoại trừ em ra, tôi chưa từng chạm vào ai.”

“Tôi không tin!”

Ludwig đưa tay lật người Andre lại, ôm vào trong ngực của mình, cằm đặt trên đỉnh đầu Andre.

“Andre, vừa đụng đến người khác tôi liền cảm thấy ghê tởm. Thật đấy. Tôi chỉ thích thân thể của em…… Thích tất cả của em.”

Andre đỏ mặt đẩy Ludwig ra, “Đừng nói những lời này!”

Ludwig chậm rãi hôn lên mặt Andre: “Người hầu nhỏ của tôi, chỉ cần sau này em không chọc giận tôi, tôi sẽ không đánh em, tôi sẽ nuôi em như con trai, được không?”

Andre mím môi không nói lời nào, Ludwig cũng không gì, bắt đầu hôn thân thể Andre.

Andre cố nén loại cảm xúc quỷ dị trong lòng, cho đến khi Ludwig lại nói ở bên tai cậu, “Cưng à.”

Andre thở dốc một tiếng, xoay người ôm cổ Ludwig, điên cuồng cắn đôi môi mỏng của người làm cho cậu vô cùng căm hận này.

“Cho tôi!”

Andre đỏ mặt, giơ hai chân thon dài ma sát thân thể Ludwig.

Ludwig giật nhẹ môi, cặp mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre, “Em nên gọi là gì?”

Ngọn lửa dục vọng đột nhiên xuất hiện đánh thẳng vào thân thể của Andre, Andre điên cuồng xé rách quần áo của Ludwig, cắn lỗ tai Ludwig:

“Chủ nhân, ôm tôi! Nhanh lên!”

Ludwig lắc đầu, “Gọi baba.”

Andre gần như bị ép đến phát điên, mím môi, cuối cùng đỏ mặt, lí nhí nói:

“Baba, cho con……”

***

Chương 27

Sáng sớm ngày tiếp theo, Anna thấy Ludwig đi ra từ phòng Andre, đi vào toilet, bắt đầu rửa mặt.

Anna vươn cổ nhìn Ludwig một cái, nhắc nhở:

"Thiếu tá! Bữa sáng đã chuẩn bị xong!"

Ludwig đứng trước gương bồn rửa tay, cầm dao cạo râu bắt đầu cạo râu.

Anna ho một tiếng, nhìn bóng lưng Ludwig rồi lập tức đi vào phòng Andre.

Vừa vào phòng, Anna đã bị dọa hết hồn —— Andre đang quay lưng nằm trên giường, trên người đắp một cái chăn màu trắng, hai chân lộ ra bên ngoài, không thấy có cử động gì, giống như đã chết rồi vậy, sợi tóc màu vàng phủ xuống gò má Andre.

Anna lấy tay che tim, chậm rãi đi đến bên người Andre, thấp giọng gọi: "Andreyevich?"

Thấy Andre không có phản ứng, Anna hoảng sợ che miệng, nhìn ra cửa một cái, cố gắng bình tĩnh, sau đó lại gọi tiếng nữa:

"Andreyevich? Ai……"

Anna gần như sắp khóc, rốt cuộc Ludwig đã làm gì?!

"Cưng à?"

Andre đột nhiên ho một tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt, giọng nói có chút khàn khàn.

"Anna? Sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Anna kích động đỡ Andre đang mơ màng ngồi dậy, không ngừng hôn cậu:

"A! Cưng, cậu không có chuyện gì! Không có chuyện gì thật tốt quá!"

Andre đột nhiên đỏ mặt, nhìn Anna chằm chằm rồi cười cười nói:

"Anna, có phải cô nghĩ tôi bị Ludwig chơi chết rồi không?"

Anna đưa tay ôm Andre vào trong ngực.

"Đúng! Đúng vậy…… Cưng ạ!"

Andre đột nhiên nghĩ đến mẹ của mình —— không biết mẹ mình bây giờ thế nào rồi?

Andre hít mũi một cái, đưa tay vỗ vỗ bả vai Anna.

"Anna, tôi không sao, thật đó, tôi rất khỏe."

Anna ừ nhẹ một tiếng, nhìn mặt Andre một lần nữa, dùng hai tay nâng khuôn mặt như trăng sáng của cậu, cúi đầu thở dài nói:

"Andreyevich, cậu thật sự rất đáng yêu, tôi cũng muốn có đứa con như cậu vậy, tôi nhất định sẽ nâng niu cậu trong lòng bàn tay!"

Andre rũ mắt xuống, bật cười haha.

"Thế nào, tôi không có nâng niu nó trong lòng bàn tay?"

Không biết lúc nào Ludwig đã đứng trước cửa phòng ngủ, trên tay cầm dao cạo râu, râu ria màu xanh chỉ mới cạo xong một nửa.

Anna nhìn gương mặt của Ludwig, nhíu mày nói:

"Xin lỗi thiếu tá, tôi chưa hề thấy ngài nâng niu cậu ấy trong lòng tay bao giờ cả!"

Ludwig mím môi, nhìn chằm chằm vào Anna, cuối cùng nghiêm túc nói:

"Vậy cô tự hỏi Andre đi, tối qua nó còn gọi tôi là baba."

Lông mày Anna dựng đứng, cô khẽ nghiêng đầu, lắp bắp nói:

“Ồ….. Thiếu, thiếu tá! Tôi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng thì tốt hơn!”

Nói xong, Anna chắp hai tay bước nhanh ra khỏi phòng.

Hai mắt Ludwig mang theo ý cười nhìn Anna rời đi.

Mặt Andre đỏ tới mang tai, cầm gối trên giường ném về phía Ludwig:

“Thật mất mặt! Ludwig! Sau này anh đừng nói lung tung!”

Ludwig né được, nhún nhún vai: “Tôi không có nói lung tung, con trai ngoan.”

“A a a a!” Andre phát điên nhảy lên, một bộ muốn bóp chết Ludwig.

Ludwig dùng sức kéo Andre đang nhảy tới nhảy lui vào trong ngực, xoay người đi khỏi cửa.

“Anh muốn làm gì?! Tôi còn chưa mặc quần áo!”

Ludwig ôm Andre vào phòng tắm, đặt Andre đang đỏ mặt trước người của mình.

Andre không dám nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ludwig trong gương, chỉ cúi đầu, thấp giọng hỏi:

“Ludwig, anh đưa tôi vào đây làm gì?”

Ludwig không có trả lời ngay, chỉ tiếp tục soi gương cạo râu, bắp đùi lại cọ cọ vào mông Andre.

“Em nói thử xem?”

Andre lập tức cau mày:

“Không…… Không được! Tối qua còn chưa đủ sao……” Andre nói xong, giọng càng lúc càng nhỏ.

Ludwig nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ rực của Andre.

“Vật nhỏ, em nghĩ đi đâu rồi?”

Andre tức giận cau mày, ngẩng đầu nhìn Ludwig trong gương, người nọ đang dùng khăn lau sạch sẽ bọt trên cằm mình.

"Ludwig, mẹ nó anh thích nhìn tôi xấu mặt lắm phải không?!"

Nói xong, Andre đen mặt, đẩy Ludwig ra muốn chạy.

"A ——" một tiếng, dao cạo sượt qua cằm Ludwig, trên mặt Ludwig lập tức xuất hiện một vết máu rõ ràng, máu đỏ tươi chảy ra từ vết thương.

Andre luống cuống tay chân nhìn Ludwig, "Xin…… Xin lỗi……"

Ludwig híp mắt nhìn Andre, đưa tay chỉ chỉ cằm của mình,

"Tới đây, người hầu nhỏ, liếm sạch cho chủ nhân đi."

Andre đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, nói, "Không muốn!"

Nói xong, Andre muốn bỏ chạy, lại nghe Ludwig lạnh lùng nói: "Đứng lại."

Andre sửng sốt, xoay người lại. Ludwig vươn tay ôm eo Andre, giữ Andre thật chặt trong ngực mình, trầm giọng nói:

"Thế nào, lại bắt đầu không nghe lời rồi à?"

Andre hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không muốn nhìn Ludwig.

Ludwig nắm cằm Andre, xoay đầu Andre lại, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn cặp mắt xanh thẳm của cậu, phun ra hai chữ: "Liếm đi."

Nói xong, Ludwig cứ nhìn Andre như thế.

Andre không dám nhìn ánh mắt đáng sợ của Ludwig, cắn cắn môi, cuối cùng kiễng chân, đưa lưỡi ra muốn liếm máu trên mặt Ludwig.

"Tôi…… Với không tới! Ludwig, anh cúi đầu thấp xuống một chút được không?"

Ludwig hơi cúi đầu xuống, hơi thở phun vào trên cổ Andre.

Thân thể Andre khẽ run rẩy, sau đó đầu lưỡi thuận theo vết máu trên mặt Ludwig, nhẹ nhàng liếm qua.

"Nuốt xuống đi."

Andre nuốt máu tươi tanh tái này xuống.

Ludwig vỗ vỗ đầu Andre, hiếm khi khen Andre được một lần, "Tốt lắm."

Andre giật mình nhìn Ludwig, cậu chưa từng nghe Ludwig khen mình câu nào!

Ludwig kéo Andre đến trước gương, sau đó chống cằm trên đỉnh đầu Andre, cầm dao cạo râu trên tay, nhìn cặp mắt xanh thẳm của Andre trong gương:

"Đoán thử xem tôi muốn làm gì?"

Andre nhắm mắt lại, nước mắt rớt xuống, "Anh muốn uống lại máu của tôi đúng không?"

Ludwig hôn má Andre một cái, đột nhiên cười cười:

"A, bé ngoan, em thật sự bị tôi dọa rồi. Tôi chỉ muốn dạy em cạo râu thôi."

Andre mở lớn hai mắt, Ludwig dùng một thứ màu trắng bôi lên cằm Andre, sau đó cầm hai tay Andre chậm rãi xoa xoa, trên mặt Andre liền xuất hiện một vòng bọt biển màu trắng.

Andre nhìn bộ dạng tức cười của mình, xì một tiếng bật cười, sau đó đẩy hai tay Ludwig ra.

"Ai cần anh dạy, tôi tự biết làm!"

"Em học từ đâu mà biết?"

Andre trừng mắt, "Hồi trước lúc ba tôi cạo râu, tôi có đứng ở bên cạnh nhìn."

"Không phải ba em chết rồi sao?"

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre. Andre nghe Ludwig nói thẳng ra như vậy, căm tức quay đầu lại.

"Đúng vậy! Ba tôi chết rồi đó, vậy thì mắc mớ gì tới anh?!"

Ludwig nhíu mày, “Vì thế sau này em cứ cạo râu với tôi đi.”

Nói xong, Ludwig cầm dao cạo râu nhẹ nhàng chà xát mấy cái trên cằm Andre.

Thân thể Andre căng cứng, lúc trước vẫn thường bị Ludwig khi dễ, Andre sợ tâm tình Ludwig không tốt sẽ giết chết mình.

“Em nhìn xem, Andre. Em không có baba, cho nên sau này cứ để tôi dạy em cách làm đàn ông đi, thế nào?”

Rất ít khi Ludwig dùng giọng điệu thương lượng thế này nói chuyện, nhưng Andre vẫn mạnh miệng nói: “Tôi là đàn ông sẵn rồi! Anh có thể dạy tôi cái gì?”

Ludwig cười lạnh một tiếng: “Tôi tuyệt đối không cảm thấy em là đàn ông.”

“Vậy chứ tôi là cái gì?”

Ludwig lạnh lùng nói: “Em là đứa nhỏ ngu xuẩn, ngốc nghếch.”

Andre cảm thấy Ludwig cố tình làm mình xấu mặt, cậu tức đến đỏ mắt, hỏi:

“Vậy anh có thể dạy tôi cái gì?…… Đàn ông?”

Tay Ludwig cầm dao cạo râu vẫn tiếp tục hoạt động: “Ví dụ như, tôi có thể dạy em làm sao để hầu hạ chủ nhân của em.”

Andre đỏ mặt muốn đẩy ra Ludwig, tay Ludwig lại nắm phần dưới của cậu thật chặt.

Andre chỉ cắn răng, thấp giọng nói: “Buông tay.”

Ludwig xoay người đóng cửa phòng tắm, sau đó quay đầu lại, chỉ dùng một tay đã đặt Andre lên tường phòng tắm.

Andre bị đẩy mạnh vào tường, không khỏi kinh hô một tiếng, “Lạnh!”

Thân thể to lớn của Ludwig lập tức áp tới, dán chặt sau lưng Andre, ghé vào tai Andre nói: “Bé ngoan, sẽ hết lạnh nhanh thôi.”

……

Anna vô cùng ngạc nhiên trước sự biến chuyển trong thái độ của Ludwig với Andre.

Ví dụ như hiện tại, Ludwig ngồi bên bàn ăn, còn Andre thì ngồi trên hai chân Ludwig.

Anna chưa từng nhìn thấy qua Ludwig tùy ý dùng cơm như vậy, Ludwig từ nhỏ chính là con cháu nhà giàu tuân theo quy củ xã hội thượng lưu cổ điển của nước Đức mà nuôi dạy ra tới, cách bước đi, nói chuyện lễ phép cùng chu đáo, cùng với lễ tiết trọng yếu nhất lúc dùng cơm.

Anna có thể thề với Jehovah và Thánh mẫu Maria, trước giờ cô chưa từng nhìn thấy Ludwig làm chuyện như vậy lúc dùng cơm!

"Há miệng ra."

Ludwig cầm nĩa, trên nĩa là một miếng thịt bò thơm ngon.

Andre bị Ludwig ép ngồi trên đùi của mình, một tay Ludwig cầm nĩa, một tay khác luồn vào trong áo Andre, ngón tay sờ soạng quanh thắt lưng Andre.

Andre nhìn người hầu xung quanh và Anna đang cầm đĩa đứng ở bên cạnh, đỏ mặt nói:

"Làm vậy hình như không được tốt thì phải? Ludwig, tất cả mọi người đều đang nhìn kìa……"

Ludwig ngẩng đầu, khuôn mặt không chút có biểu tình gì liếc nhìn bốn phía.

"Mọi người đi làm chuyện của mình đi."

Anna nhướng mày với mọi người, ngay lập tức, trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Ludwig và Andre.

Lúc đầu Andre cảm thấy xấu hổ, bây giờ thì cảm thấy buồn cười, cậu vươn hai tay ra ôm Ludwig nói:

"Ludwig, anh thật ngang ngược."

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, "Em biết rõ nhất mà."

Ludwig đặt thức ăn ngay miệng Andre, "Bé ngoan ăn đi, nhìn xem em gầy thế nào kìa."

Andre há miệng nuốt thức ăn vào trong miệng.

Ludwig nhếch môi cười cười, nghiêng mặt qua hôn Andre.

"Bây giờ anh muốn làm gì?"

Andre nhận nĩa từ tay Ludwig, bắt đầu ăn hết thức ăn trước mặt. Từ trước đến giờ chỉ có mình Andre dám dùng chung đồ với Ludwig, những người khác không ai được phép đụng vào đồ mà Ludwig đã dùng qua, đừng nói chi là bộ đồ ăn.

Ludwig nhíu mày, "Bây giờ tôi đang ăn sáng."

Andre liếc Ludwig một cái: "Trả lời dở hơi quá! Tôi hỏi gần đây anh đang làm gì?!"

Ludwig cau mày, Andre nghĩ mình đã chọc Ludwig tức giận, cậu mở to mắt nhìn người nọ, trong miệng ngậm thức ăn không dám nói lời nào, trên tay cầm nĩa, bộ dáng rất buồn cười.

Ludwig nghiêm túc trả lời: "Có thể gần đây không có chuyện gì, tôi chỉ cần chờ quyết định xử phạt của cấp trên."

Andre nhìn Ludwig, trên khuôn mặt người nọ không có biểu tình gì, Andre cũng không hỏi nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn sáng.

"Luyện piano thế nào rồi?" Ludwig hỏi.

Andre lắc đầu, "Lúc trước bị anh nhốt trên lầu nên chưa làm được gì cả."

"Sau này không nhốt em nữa."

Ludwig cúi đầu hôn khóe miệng Andre một cái.

Andre liếm liếm môi, hơi ngạc nhiên nhìn Ludwig, "Anh đang kể chuyện cười sao? Ludwig?"

Ludwig đưa tay nhéo mặt Andre, "Thế nào, em hi vọng tôi đang nói giỡn sao?"

"Hay là, em thích tôi nhốt em?"

Andre đỏ mặt, mở ngón tay Ludwig ra, thấp giọng quát: "Ludwig, đừng có làm vậy!"

Ludwig đột nhiên giự chặt hai tay Andre, nhìn Andre chằm chằm, "Em thật càn rỡ."

Andre run rẩy cả người, cắn môi dưới, sau đó ngẩng đầu, ngoan ngoãn hôn Ludwig một cái, nhỏ giọng nói, "Chủ nhân, đừng giận."

Ludwig hài lòng vỗ vỗ mặt Andre, "Sau này phải nghe lời, biết chưa?"

Andre ngoan ngoãn gật đầu.

Ludwig cúi đầu cười cười, cầm bộ muỗng nĩa tiếp tục đút Andre ăn sáng.

……

Andre bắt đầu cuộc sống ngày đêm luyện đàn dương cầm, với những bản nhạc đơn giản, Ludwig sẽ giúp cậu đàn một lần rồi lại một lần.

Ludwig sẽ ăn mặc chỉnh tề ngồi ở chỗ đó, khuôn mặt không chút thay đổi nghe Andre đàn tới đàn lui một bản nhạc suốt ngày, sau đó nghiêm túc cẩn thận chỉ ra chỗ nào đàn tốt, chỗ nào đàn kém.

Chỉ cần cả ngày không có chuyện gì, Andre sẽ phải ngồi đánh đàn suốt, mệt mỏi vô cùng.

"Không đàn nữa!"

Andre tức giận nhìn Ludwig, cảm thấy gần đây thật sự chán muốn chết!

Ludwig đứng dậy khỏi ghế sô pha, lạnh lùng nhìn Andre, mặt mũi trông rất nghiêm túc. Andre đột nhiên cảm thấy sợ, giọng nói nhỏ lại, cúi đầu, thấp giọng nói:

"Ludwig, tôi ngồi ở đây suốt ngày rồi, tôi rất mệt."

Hai tay Ludwig đặt trong túi áo, đứng trước mặt Andre.

"Andreyevich, sức chịu đựng của em kém quá, cần phải luyện tập nhiều hơn."

Andre cau mày, tức giận nói: "Không cần! Tôi không cần!"

Ludwig đưa tay nắm cằm Andre, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó đang nhìn mình, lạnh lùng nói: "Yêu cầu nghiêm khắc với em một chút, em mới có thể học giỏi mấy thứ này."

Andre đánh rớt tay Ludwig, "Sao tôi phải học tốt mấy thứ này?! Tôi không muốn học đàn piano!"

Ludwig thở dài một hơi, đưa tay vuốt tóc Andre, "Andre, nghe lời đi. Đừng chọc tôi giận."

Andre ngậm miệng, không nói lời nào.

Ludwig cúi người xuống, nắm cằm Andre, chậm rãi hôn một cái, trong hơi thở Andre truyền đến mùi xì gà dễ ngửi của Ludwig.

Andre cúi đầu thở dốc một tiếng, đưa tay ôm cổ Ludwig.

Ludwig nói: "Andre, em nên luyện tập tốt vì tôi, tôi muốn nghe em đàn."

Andre đỏ mặt nhìn Ludwig, "Thật sao?"

Ludwig đứng lên, gật đầu, lúc này Andre mới chịu thành thật luyện tập.

Cậu cảm thấy lời của Ludwig khiến mình an tâm hơn rất nhiều, rất nhiều.

28. Chương 28

Cuối tháng 4 năm 1942.

Andre mặc âu phục ngồi trước đàn dương cầm.

Trên tay Ludwig đang kẹp xì gà, híp mắt nhìn Andre đánh đàn, bọn họ cứ lẳng lặng ngồi ở đây cả buổi sáng.

Bây giờ Andre đã quen với cuộc sống có quy luật này, tài nghệ cũng khá hơn rất nhiều.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu lên sợi tóc màu vàng của Andre, phát ra ánh sáng chói mắt, màu da tái nhợt của Andre như hòa vào trong ánh nắng, người hầu nữ đứng sau Ludwig nhìn đến ngây người.

Anna đột nhiên đi tới, thấp giọng nói ở bên tai Ludwig:

"Thiếu tá, người phía trên đến."

Ludwig gật đầu, phất tay với Andre: “Andre, em đi lên trước đi.”

Andre nghi ngờ nhìn Ludwig, sau đó gật đầu rồi đi lên lầu……

Andre không có lên lầu đàng hoàng mà núp sau một cậy cột trụ trên hành lang lầu hai, muốn nhìn xem Ludwig gặp người nào, nói cái gì.

Andre đứng đó, một lát sau, một người đàn ông trông giống sĩ quan đi đến.

Người nọ đeo mắt kính màu đen, vừa vào cửa liền tháo kính xuống, Ludwig cũng nghênh đón lễ phép, hai người chào nhau.

Ludwig mời người nọ ngồi xuống.

“Không biết cấp trên đưa ra hình phạt gì?”

Ludwig nghiêm túc ngồi trên ghế sô pha, cả người thẳng tắp, mũ được tháo xuống, tóc đen được chải chỉnh tề về phía sau, hai mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào người sĩ quan đối diện.

Anna bưng một ly rượu đến, đặt trước mặt vị sĩ quan kia. Ludwig và người kia cùng nâng ly, uống một hớp.

Người kia cười nói:

“Thiếu tá! Ngài đừng lo lắng, lần này cũng không phải xử phạt gì ngài…”

“Quân ta đã càn quét miền tây nam Soviet, bây giờ đang tới gần Volgograd. Nguyên thủ hạ lệnh, bây giờ điều động tất cả lục quân, không quân, hải quân lục chiến cùng dừng lại ở hậu phương, chuẩn bị tấn công Volgograd toàn diện, sau đó bắt Soviet luôn một thể!”

Andre giật mình, nếu Soviet thảm bại trong chiến dịch này, sẽ có bao nhiêu người rơi vào tay phát xít đây?

Andre nghiêng mặt qua, nhìn thấy Ludwig cũng không có vui mừng như cậu tưởng tượng, chỉ hơi nhíu mày, trầm giọng nói:

“Như vậy, bây giờ quân nào đã đến Volgograd?”

Vị sĩ quan kia suy nghĩ một chút:

“Không quân của chúng ta đang tiến hành tập trung quy mô lớn trên không Volgograd. Ha ha, không biết Soviet có thể chịu được không đây? Vũ khí của chúng ta là hiện đại nhất!”

Vị sĩ quan kia cười lớn, thoạt nhìn rất là hưng phấn.

Ludwig gật đầu, “Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, các anh em vẫn còn ở đây, trang bị vũ khí cũng hoàn hảo, sẽ không tốn nhiều thời gian.”

Vị sĩ quan kia vui mừng cười cười, sau đó đứng lên, cầm theo mũ của mình.

Ludwig cũng đứng lên, hai người chào nhau.

Vị sĩ quan kia không nói thêm gì nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

Ludwig giương mắt nhìn người nọ đi ra ngoài, sau đó ngồi xuống, móc ra một điếu xì gà.

Anna khom lưng giúp Ludwig đốt xì gà, Ludwig không có biểu tình gì ngồi trên ghế sô pha, hình như đang suy nghĩ về vấn đề nào đó.

Andre chậm rãi đi xuống lầu, làm bộ như không biết gì hết.

“Ludwig, người vừa rồi là ai vậy?”

Andre ngồi xuống bên cạnh Ludwig.

Ludwig híp mắt nhìn Andre.

“Không phải em đã nghe hết rồi à?”

Andre đỏ mặt: “Ngày mai anh phải đi sao?”

Ludwig gật đầu, sau đó xoay người đi lên lầu.

Andre lập tức đi theo.

Sau khi trở về phòng, Ludwig lẳng lặng đứng trước cửa sổ, hai tay cắm trong túi áo, nhìn chằm chằm vào tuyết trắng xoá ngoài cửa sổ.

Sau khi Andre trở lại phòng thì ngoan ngoãn ngồi bên giường không nói lời nào, sau đó nhìn ra ngoài theo tầm mắt của Ludwig, trên đường có một ít binh sĩ đảng vệ quân mặc áo khoác dày đang xúc tuyết.

Ludwig quay đầu lại nhìn Andre một cái, Andre mở to hai mắt, cho là Ludwig sẽ nói cái gì với mình.

Nhưng Ludwig không nói gì cả, chỉ cúi người xuống, lấy bản đồ Soviet và bản đồ tình hình chiến tranh lúc trước đã vẽ ra, hai tay chống lên bàn, trên tay kẹp một chiếc bút máy màu đen, nghiêm túc xem bản đồ.

Andre thấy Ludwig không nói gì thì cởi giày và quần áo ra, sau đó lên giường lật xem một quyển sách.

……

Ludwig xem bản đồ suốt một buổi chiều, cơm tối cũng không ăn, tiếp tục xem giấy bày trên bàn, thỉnh thoảng còn có điện thoại gọi tới, Ludwig dùng tiếng Đức nói chuyện với bọn họ.

Andre nghe không hiểu gì cả, vì vậy lười biếng tựa vào đầu giường, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

"Thiếu tá, nước đã chuẩn bị xong rồi, ngài có muốn đi tắm không?"

Anna đứng bên cạnh cửa, hỏi.

Ludwig lắc đầu, thậm chí không buồn ngẩng đầu lên, tiếp tục khom lưng xem bản đồ, sau đó phất phất bút máy trên tay:

"Anna, bây giờ tôi khá bận, không tắm đâu. Andreyevich, em đi tắm đi."

Andre nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ludwig, sau đó đứng dậy đi tới phòng tắm.

Anna đưa áo tắm màu trắng vắt trên tay cho Andre, sau đó vỗ vỗ vai Andre, ý bảo Andre đi tắm.

Andre gật đầu, nhận áo tắm Anna đưa rồi đi vào phòng tắm.

……

Sau khi tắm rửa xong, Andre đứng bên cạnh Ludwig nhìn Ludwig.

Ludwig nghiêng mặt qua nhìn Andre, "Nhìn cái gì?"

Andre nhìn bản đồ bị Ludwig vẽ lên đủ loại ký hiệu, kéo kéo tay áo Ludwig.

“Ngày mai anh đi rồi, tối nay nghỉ ngơi thật tốt đi……”

Ludwig nhướng mày, “Không ngủ một mình được à?”

Andre cúi đầu cắn môi dưới, vuốt vuốt khăn lông trên tay.

Ludwig cầm khăn lông trên tay Andre, sau đó bao quanh đầu Andre, lau khô mái tóc ướt nhẹp của cậu.

Andre nhắm mắt lại, để tay Ludwig tùy ý xoa tới xoa lui trên đầu mình.

Trong phòng có mở máy sưởi, Andre đứng bên cạnh Ludwig một lát, tóc cũng khô rất nhanh.

“Bé ngoan, mau đi ngủ đi.”

Andre mở tay Ludwig ra: “Ngày mai tôi muốn đi với anh!”

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre, “Đi ngủ ngay.”

Andre tức giận nói: “Tại sao tôi không thể đi?! Tôi muốn đi với anh!”

Ludwig nắm cằm Andre, ”Tốt nhất em nên ngoan một chút, đừng chọc tôi tức giận.”

“Đánh giặc là chuyện của quân đội và đàn ông, em vẫn còn là con nít, ngoan ngoãn ở nhà đi.”

Hai mắt Andre đỏ lên, nói:

“Tôi cũng là đàn ông! Hơn nữa…… Trước đây tôi cũng từng là lính, tôi cũng từng lên chiến trường từng giết người rồi!”

Ludwig cười lạnh một tiếng:

“Em là Hồng quân Liên Xô, đến doanh trại quân Đức tìm chết à? Huống chi trận chiến năm đó em tham gia không phải là trận Moscow kia sao?”

“Lúc lục quân Đức tấn công tới nơi, các người chỉ phản kháng được hai ngày đã bị bắt sống trong một buổi

tối, lính Hồng quân trong Moscow đều bị bắt làm tù binh, không đúng sao?"

Andre tức giận nói:

"Đúng! Đúng thế đấy! Quân Đức mấy người là lợi hại nhất! Mẹ kiếp! Tôi chỉ là đứa con nít không biết gì hết!"

Ludwig kéo Andre qua, dùng sức hôn cậu.

Andre nhắm mắt lại, bắt đầu thấp giọng nức nở, nước mắt ấm nóng chảy xuống từ khóe mắt.

"Ngoan, đừng khóc."

Ludwig đưa tay lau nước mắt trên mặt Andre.

Andre chớp cặp mắt to ướt nhẹp, oán trách nói:

"Khốn kiếp, chiến tranh! Chiến tranh! Khắp nơi đều là người chết! Nếu không phải vì Adolf Hitler, tôi đã có thể ở bên cạnh mẹ!"

Ludwig không có phản ứng gì nhìn chằm chằm vào Andre, Andre ngậm miệng lại, không dám nói tiếp nữa.

Ludwig kéo áo tắm trên người Andre xuống, sau đó khom lưng, nhẹ nhàng ôm Andre vào trong ngực.

Andre kinh hô một tiếng, vươn hai tay ra ôm cổ Ludwig, cả người nóng rần, sau đó chủ động ngẩng đầu hôn môi Ludwig.

Thế nhưng Ludwig chỉ đặt Andre lên giường, cúi đầu hôn lên trán Andre một cái, sau đó đắp chăn mỏng lên người cậu.

Andre vừa bắt đầu nhắm mắt lại, chờ thân thể Ludwig áp lên, nhưng khi mở mắt ra chỉ nhìn thấy người nọ lại đứng bên bàn đọc sách, mở một chiếc đèn bàn rồi tắt đèn đầu giường.

Andre hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi, sau đó nhắm mắt lại, cố gắng ngủ.

……

Không biết qua bao lâu, Andre vẫn không ngủ được, vì vậy trở mình một cái, hai mắt nhìn chằm chằm vào

Ludwig.

Người nọ đang ngồi trên ghế trước bàn đọc sách, bút máy không ngừng viết viết vẽ vẽ.

Một tia sáng chiếu lên sợi tóc đen nhánh của Ludwig, lưu lại một vầng sáng. Andre nhìn không rõ biểu tình Ludwig dưới mái tóc, chỉ nhìn thấy cặp môi mỏng đỏ sẫm của người nọ mím chặt một chỗ.

Andre ho một tiếng, thấp giọng nói:

"Ludwig, anh vẫn chưa đi ngủ sao?"

Ludwig ngẩng đầu lên, lúc này Andre mới nhìn rõ được khuôn mặt Ludwig, tiếp theo liền nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của người nọ.

Khuôn mặt Ludwig không có biểu tình gì nhìn Andre:

"Andre, lần này tôi nhận được thông báo ra tiền tuyến của cấp trên, tôi muốn chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, như vậy sẽ có thể trực tiếp đánh giặc, tiết kiệm được rất nhiều thời gian."

Andre ngẩn người nhìn khuôn mặt của Ludwig, trong lòng mình, người đàn ông này luôn luôn tàn khốc, ngạo mạn.

Nhưng Andre không thể xóa đi ưu điểm của hắn —— tao nhã, thành thục, và lý trí.

Bất cứ chuyện gì, Ludwig cũng sẽ làm một cách nghiêm túc, chưa bao giờ chủ quan, luôn luôn cẩn thận làm tốt mọi việc, không trì hoãn, cố gắng hoàn thành công việc của mình một cách tốt nhất.

Andre tìm một cái quần ngủ mặc vào rồi bước xuống giường.

Ludwig ngẩng đầu nhìn Andre, "Andreyevich, em muốn làm gì?"

Andre chạy đến bên người Ludwig, cúi đầu hôn lên mặt Ludwig một cái, thấp giọng nói: "Anh sẽ biết nhanh thôi," rồi chạy ra ngoài.

Ludwig nhìn chằm chằm vào bóng dáng Andre biến mất ngay cửa, sau đó cúi đầu, tiếp tục xem bản đồ Soviet trên tay mình.

Chỉ chốc lát sau, Andre bê một cái chậu đến, trên tay vắt một chiếc khăn lông màu trắng.

Ludwig vẫn không ngẩng đầu lên.

Andre đặt cái chậu bên chân Ludwig, sau đó khép hai chân mình lại, quỳ gối trên mặt đất, vắt khăn lông lên đùi, ngẩng đầu nhìn Ludwig, đỏ mặt nói:

"Chủ nhân, để tôi rửa chân cho anh đi."

Nói xong, Andre liền nâng chân phải của Ludwig lên, sau đó tháo vớ trên chân Ludwig xuống, bỏ chân Ludwig vào trong nước ấm.

"Nóng không?"

Andre ngẩng đầu, con ngươi xanh thẳm nhìn về phía Ludwig, khi ánh sáng chiếu vào liền lóe ra chút ánh sáng.

Ludwig híp mắt, buông bút máy trên tay xuống, trầm giọng nói: "Không nóng."

Andre ngượng ngùng cười cười, đặt chân còn lại của Ludwig vào trong nước, sau đó dùng hai tay trắng nõn của mình chậm rãi vuốt ve.

Ludwig nhìn từ góc độ này, chỉ thấy sống lưng thon gầy trắng nõn của Andre, lỗ tai đỏ rực, gương mặt và đôi môi ướt át, cùng với lông mi thật dài cong cong về phía trước.

Ludwig đưa tay vén sợi tóc màu vàng của Andre ra sau tai, tai của Andre liền lộ ra.

Chân Ludwig rất sạch sẽ, Andre chỉ muốn Ludwig ngâm nước nóng một chút, thư giãn một chút.

Sau khi rửa xong, Andre định cầm khăn lông lau chân cho Ludwig.

Ludwig lại đưa chân đến bên môi Andre, híp mắt nhìn Andre.

"Liếm sạch cho chủ nhân đi, người hầu nhỏ đáng yêu."

Andre mím môi, há mồm ra. Ludwig chỉ cúi đầu cười một tiếng rồi vươn tay nắm cằm Andre, ngón tay vuốt ve môi dưới đỏ hồng của Andre.

Khuôn mặt Andre tràn đầy mong đợi nhìn Ludwig.

Ludwig bóp bóp mũi Andre, thấp giọng nói:

"Em muốn làm gì?"

Andre ngậm miệng, nâng người lên, quỳ giữa hai chân Ludwig……

Ngón tay Ludwig cắm trong mái tóc vàng óng của Andre……

29. Chương 29

Cuối cùng Ludwig cũng làm một lần với Andre, Andre có vẻ như rất khát vọng, điều này khiến Ludwig hơi ngạc nhiên một chút.

Sau đó Andre vẫn ngoan ngoãn ngủ một mình.

Ngày tiếp theo khi rời giường, Ludwig vẫn chưa đi, nhưng binh sĩ đảng vệ quân tác chiến ở chỗ Ludwig đã đứng sẵn trong quảng trường chờ xuất phát.

Anna rơm rớm nhìn Ludwig mặc quần áo.

"Thiếu tá, ngài lại sắp ra chiến trường rồi, không biết chừng nào mới trở lại?"

Anna cầm khăn tay lau nước mắt, hầu như mỗi lần Ludwig ra ngoài đánh giặc, cô đều lo lắng đề phòng. Anna là người nhìn Ludwig lớn lên, đã xem Ludwig như con trai, luôn thật tình yêu thương Ludwig.

Ludwig đứng trước gương, khuôn mặt không có biểu tình gì, nói:

"Đánh giặc vốn là chuyện của đàn ông, đàn bà mấy người ở nhà là được rồi."

Nói xong, Ludwig đưa tay về phía sau, nhưng không nhận được cái mũ.

Ludwig quay đầu lại, Anna đã ra ngoài từ lúc nào, chỉ còn Andre bĩu môi đứng sau lưng Ludwig, trên tay cầm mũ của Ludwig, bất mãn nhìn Ludwig.

"Tại sao không gọi tôi dậy?" Andre tức giận nói.

Ludwig quay đầu lại nhìn mình trong gương, tiếp theo lấy áo khoác dài trên giá treo choàng lên người mình.

Sau đó quay đầu lại nhìn Andre. “Bé ngoan, đưa mũ cho tôi.”

Andre cắn môi, nói, “Không đưa!”

Sắc mặt Ludwig trầm xuống, “Nhanh lên, quân đội sắp phải lên đường.”

Andre miễn cưỡng đưa mũ cho Ludwig, sau đó kéo tay áo Ludwig, nói:

“Tôi muốn găng tay của anh.”

Ludwig nhướng mày, “Lí do.”

Andre hừ một tiếng, sau đó cúi đầu nói: “Tôi muốn thì muốn.”

Ludwig không nói gì, thò tay vào trong túi áo, móc ra một đôi bao tay trắng noãn đưa cho Andre, “Cho em.”

Andre cầm bao tay trên tay, sau đó thấp giọng nói:

“Ludwig, chừng nào anh mới trở về?”

Ludwig đưa tay sờ sờ đầu Andre.

“Đánh giặc xong sẽ trở lại, tôi sẽ dẫn em về nhà.”

Andre đỏ mặt hỏi, “Về nhà?”

Ludwig gật đầu, “Ừ, về gia tộc Ludwig.”

“Đến lúc đó em chính là nữ chủ nhân của gia tộc.”

Andre nhíu mày, “Tôi không phải là nữ chủ nhân!”

Ludwig nhéo mặt Andre, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Andre mặc đồ ngủ đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao gầy của Ludwig đang dần biến mất trước mặt mình.

Andre hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi, không muốn nhìn nữa.

Lúc Andre quay đầu lại lần nữa, Ludwig đã đi xuống dưới lầu.

Andre nghe tiếng bước chân có tiết tấu của Ludwig, vội vàng xông ra ngoài, chạy mấy bước xuống lầu dưới, chạy tới trước cửa ôm eo Ludwig, nghẹn ngào nói:

"Ludwig, tôi muốn đi với anh."

Ludwig lạnh lùng nói: "Andreyevich, phải nghe lời."

Andre ôm chặt Ludwig không chịu buông.

Ludwig quay đầu lại, dùng một tay kéo Andre đang bám dính trên người mình sang một bên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã thấm đẫm nước mắt.

Ludwig lấy khăn tay ra lau sạch sẽ nước mắt trên mặt Andre, sau đó cất khăn tay vào trong túi của mình.

"Chiến tranh sẽ không kéo dài quá lâu, chúng ta sẽ về nhà nhanh thôi."

Andre hít mũi một cái, "Tôi muốn về nhà thăm mẹ trước."

Ludwig ừ một tiếng, "Chúng ta sẽ mang bà ấy theo."

Andre kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Thật sao?"

Ludwig gật đầu.

Lúc này, sĩ quan phụ tá bên cạnh nói: "Thiếu tá, đi được rồi."

Ludwig quay mặt sang, nhìn quân đội bên ngoài đã xếp thành hàng chỉnh tề trên quảng trường, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Andre vội vàng chạy lên lầu, bàn chân đi dép phát ra tiếng kêu 'lộp bộp'.

Andre đứng trên ban công, khuôn mặt dán sát vào cửa sổ, nhìn Ludwig bước ra khỏi cửa biệt thự.

Bông tuyết nhỏ đập vào cửa sổ, Andre cảm thấy mình không nhìn rõ lắm.

Andre lập tức chạy về giường, giật một cái chăn choàng lên người, chỉ để lộ ra nửa cái đầu, sau đó ngồi cạnh cửa sổ nhìn bóng lưng Ludwig.

Bông tuyết rơi đầy trên vai Ludwig, người nọ đứng trong gió tuyết, cổ áo khoác được dựng lên, Andre chỉ nhìn thấy vành mũ của Ludwig, không cách nào nhìn được khuôn mặt của người nọ.

Từng dãy binh sĩ đi qua trước mặt Ludwig, một vài sĩ quan chào Ludwig rồi báo cáo tình hình, Ludwig đều nhất nhất gật đầu với bọn họ.

Andre cắn môi, gió tuyết khiến hai mắt cậu nhìn không rõ, nhưng cậu vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ludwig.

Sĩ quan phụ tá của Ludwig đứng phía sau, không biết đang nói cái gì.

Ludwig đột nhiên quay đầu lại, nhìn lên Andre ở lầu hai.

Ludwig chỉ liếc Andre một cái, sau đó khẽ cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe sĩ quan phụ tá nói chuyện.

Andre cau mày, Ludwig không có liếc cậu một cái.

Sau khi sĩ quan phụ tá nói xong, Ludwig quay người lại nhìn Andre, miệng giật giật, Andre nhìn khẩu hình, biết Ludwig đang bảo mình: “Vào trong.”

Andre trừng mắt nhìn Ludwig, ném chăn trên người xuống đất, sau đó chỉ mặc đồ ngủ chồm ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt khiêu khích nhìn Ludwig.

Sắc mặt Ludwig trầm xuống, mím môi, cuối cùng móc một khẩu súng từ trong túi áo, khuôn mặt không chút thay đổi bắn một súng về phía Andre.

“A ——!”

Andre bị dọa đến nhảy dựng, vội vàng ngồi xuống, phát hiện một súng vừa rồi chỉ bắn vào vách tường bên cạnh cửa sổ, có điều tiếng vang rầm trời khi đạn bắn trúng tường khiến đầu Andre choáng váng, tai bị ù một lúc lâu.

Andre rất muốn chửi Ludwig, nhưng lại không dám đứng lên.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng nhạc quân ca của quân đội Đức. Andre vội vàng đứng dậy, phát hiện Ludwig đã theo quân đội đi xa, bóng dáng cao ngất biến mất trên quảng trường trắng xóa, màu cờ tung bay trong bốn phía của quảng trường.

Andre cau mày, hai mắt đột nhiên đỏ lên.

"Andreyevich yêu quý, cẩn thận coi chừng bị cảm!"

Anna đi đến, nhìn thấy cửa sổ đang mở toang hoác, lập tức bước đến đóng cửa sổ lại, sau đó cầm một chiếc khăn lông bao Andre lại.

Andre ngồi bên giường, để Anna tùy ý lau tóc cho mình.

"Được rồi, đừng buồn nữa ~ Andreyevich yêu quý, thiếu tá sẽ trở lại nhanh thôi mà." Anna an ủi Andre.

Andre đỏ mặt nói: "Tôi không có buồn!"

Anna cười cười, đứng dậy, "Tôi đi bưng bữa sáng lên."

Andre vội vàng nói: "Tôi sẽ xuống lầu ăn!"

Anna gật đầu, cúi đầu hôn trán Andre, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Sau khi nhìn Anna xuống lầu, Andre lên giường nằm, thò tay vào trong túi áo ngủ lấy ra đôi bao tay màu trắng của Ludwig, sau đó đặt lên mặt mình, hít một hơi thật sâu, phía trên còn mang theo mùi xì gà trên đầu ngón tay của Ludwig.

……

Sau khi Ludwig đi khoảng nửa tháng, một cú điện thoại, một phong thư cũng không có.

Mỗi ngày Andre đều luyện piano theo quy củ, sáng nào rảnh rỗi sẽ nghiêm túc đọc sách tiếng Đức.

Nhưng buổi tối sau tắm rửa xong về phòng ngủ, Andre sẽ ôm điện thoại, nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay, nhìn một lần tới vài tiếng đồng hồ, nhìn đến khi mắt mở không ra, nhìn đến khi ngủ thiếp đi.

Thời gian thoáng cái đã đến giữa tháng năm.

Hôm nay, Andre đang ngồi bên cạnh đàn dương cầm, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng bàn tán xôn xao của một đám người.

Andre quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy từng nhóm từng nhóm tù binh mặc áo mỏng đang đứng trong bầu trời đầy tuyết.

Andre nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện bình thường trong trại tập trung rất vắng vẻ, bây giờ lại có cả đống người, gần như tất cả binh sĩ đảng vệ quân trông coi đều đứng ở bên ngoài, ngay cả một ít nhân viên trông coi tại tập trung mà Andre có ấn tượng rất sâu cũng đang đứng bên ngoài cầm súng canh chừng những tù binh kia.

Andre nhìn kĩ một chút, gần như toàn bộ đều là tù binh Soviet, bọn họ đều mặc quần áo rách rưới, vẻ mặt tiều tụy, vóc người gầy yếu, gương mặt tái nhợt.

Một chiếc rồi một chiếc xe tải quân sự chạy vào từ bên ngoài doanh trại, những binh sĩ trông coi cầm súng thúc giục tù binh lên xe, sau khi một chiếc xe tải được chất đầy người sẽ lập tức chạy đi, đến phiên chiếc xe tải thứ hai chạy vào.

Andre cảm thấy rất kì quái, những người này muốn đưa tù binh Soviet đi đâu? Dù gì cũng không thể thả bọn họ.

Andre choàng một cái áo khoác lên người, đứng ở cạnh cửa, bốn phía đều có binh sĩ trông coi. Hai binh sĩ đảng vệ quân canh giữ trước cửa biệt thự Ludwig đang nhìn xung quanh, vừa nhìn vừa dùng tiếng Đức nói chuyện với nhau.

“Hình như bên Volgograd đánh không được tốt?”

“Nghe nói đã chết không ít binh lính, có một vài sĩ quan cũng chết ở đó…..”

“Ôi trời, may là chúng ta còn ở trại tập trung……”

“Nhưng chưa chắc là tin chính xác đâu!”

“A, thượng đế phù hộ nước Đức!”

“……”

Andre bị cuộc đối thoại của bọn họ làm cho tâm tình phiền muộn.

Nhưng Andre vẫn ra vẻ bình thường đi qua, ho một tiếng, hai binh lính vội vàng đứng nghiêm.

"Buổi trưa tốt lành! Cậu Andreyevich!"

Thật ra bọn họ cũng khá quen với Andre, vì vậy cũng hiểu rõ thân phận của cậu. Trước giờ Ludwig luôn rất yêu thương Andre, vì thế bọn họ cũng đối xử với cậu rất cung kính.

Andre cười cười, hỏi một người trong số đó:

"Bên trại tập trung đang làm gì vậy? Tại sao lại đưa hết tù binh Soviet ra ngoài? Hình như muốn chở người đi đâu phải không?"

Người lính này gật đầu, nghiêm túc nói:

"Nghe nói cấp trên hạ lệnh, muốn đưa tù binh Soviet trong trại tập trung đến tay Gestapo, tướng quân Attenborough sẽ đích thân giải quyết những tù binh này."

Andre kinh ngạc há to miệng, đưa đến tay Gestapo tức là muốn giết hàng loạt những tù binh này rồi còn gì.

Tại sao bây giờ thượng tầng quân đội Đức lại nôn nóng muốn giải quyết những tù binh này như vậy?

Nhất định là tình hình chiến sự trên tiền tuyến rất căng thẳng!

Andre nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của hai binh lính này, không khỏi cảm thấy lo lắng.

"Vậy hai người có biết thiếu Lam Finn Ludwig ở chiến khu nào không?"

Người nọ nói: "Nếu như tin tức không sai, bây giờ thiếu tá đang ở ven bờ sông Volga, hơn nữa còn đang ở chung với quân trung ương."

Người còn lại gật đầu, "Chắc là ở chung với đoàn lính thiết giáp quân trung ương!"

"A, đúng là sự kết hợp hoàn hảo……!" Người nọ cảm thán một câu.

Andre gật đầu, xoay người đi trở về.

Sau khi trở lại trong phòng, Anna nghi ngờ hỏi Andre.

“Andreyevich thân mến, vừa rồi cậu đi đâu vậy?”

Andre ho một tiếng, lắc đầu nói:

“Không có gì, tôi chỉ đi xem thử chuyện gì đang xảy ra thôi.”

Anna cười cười, đặt một tách trà nóng lên bàn trà trước mặt Andre.

Andre cười, nói cám ơn Anna.

Sông Volga nằm ở miền tây nước Nga là con sông dài nhất châu Âu, với độ dài 3.690 km, tạo thành nền tảng của hệ thống sông lớn nhất ở châu Âu.

Trong thời kỳ hiện đại, thành phố trên vòng cung lớn của sông Volga là Volgograd – nơi đã diễn ra chiến dịch Stalingrad, mà kết quả của nó là chiến thắng cho Liên Xô đối với Đức trong Thế chiến thứ hai.

30. Chương 30

Tối hôm đó, chờ Anna đi ngủ, Andre liền lén lút đứng dậy, cầm ít tiền, đội cái mũ, mặc quần áo thật dày, trước khi đi còn nhét đôi găng tay màu trắng Ludwig để lại cho mình vào trong túi áo, sau đó rón rén đi xuống lầu.

Lúc đi tới cửa, Andre khẽ đẩy cửa ra, bên ngoài chưa có tuyết rơi nhưng trên đất đã trắng xoá một mảnh, nhìn rất chói mắt. Andre mở to hai mắt một lúc lâu mới có thể thích ứng được.

Andre đè cái mũ thấp xuống, không khí ban đêm có lạnh hơn ban ngày một chút, nhưng hằng năm Andre sống ở Siberia, khí hậu như vậy cũng không đáng là gì.

Andre đảo mắt nhìn thoáng qua biệt thự của Ludwig đứng lẳng lặng trong đêm đen, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, bây giờ chỉ cần lên đường là có thể nhanh chóng gặp lại Ludwig rồi!

Còn chưa ra khỏi cổng trại tập trung, tim Andre đã nhảy bình bịch trong ngực.

Andre lấy găng tay của Ludwig ra, hôn nhẹ lên đó một cái, sau đó cầm một cây gậy gỗ lên.

Cổng trại tập trung vẫn còn xe tải đang chở người ra ngoài, vì vậy cổng vẫn chưa đóng. Hai binh sĩ đảng vệ quân giữ cửa đang đứng canh chừng, một người trong số đó đã vào bên trong trại tập trung hỗ trợ, chỉ còn một người đeo súng, tay cầm roi, thúc giục tù binh nhanh chóng lên xe.

Từ trong góc tường tối tăm, Andre chậm rãi đi tới cổng trại tập trung.

Đèn ở cổng trại tập trung rất sáng, gần như chiếu sáng hơn phân nửa quảng trường.

May là Andre ở trong biệt thự của Ludwig, bởi vì nơi canh chừng nghiêm ngặt nhất chính là bên trong trại tập trung, bên này dù sao vẫn đỡ hơn một chút.

Andre núp trong bóng tối, chờ mấy chiếc xe tải kia chạy qua sẽ che được ánh đèn.

Đợi thêm vài phút, Andre cảm thấy tay chân mình đều tê cóng, nhưng cặp mắt cậu vẫn dán chặt vào cổng trại tập trung.

Rốt cuộc cũng có ba chiếc xe tải chạy tới, tạo ra một mảng tối lớn.

Andre chống gậy gỗ đứng lên, sau đó cúi người đi tới cổng. Khoảng cách cũng không quá xa, Andre núp bên cạnh bánh xe tải, đầu cúi thật thấp, binh sĩ đảng vệ quân đang bận kiểm tra giấy chứng nhận của tài xế.

Andre nhanh chóng xông ra ngoài rồi chạy thẳng vào trong rừng, trong rừng tối đen như mực, cho dù bọn họ có bật đèn pin cũng chưa chắc có thể bắt được cậu.

"Nhanh lên! Có người vừa chạy ra!"

Phía sau có người hét to một tiếng.

Andre không dám dừng lại, liều mạng chạy vào chỗ tối trong rừng sâu.

"Bang bang bang ——"

Phía sau vang lên vài tiếng súng.

Do có người chạy trốn quá bất ngờ, phản ứng của bọn họ vẫn chậm một chút, vì vậy chưa thể gây bất lợi cho Andre.

Andre thở không ra hơi chạy vào trong rừng, chốc lát sau đã chạy đến chỗ sâu tít trong rừng. Quay mặt

sang, Andre nhìn thấy một đội binh sĩ đảng vệ quân đang cầm đèn pin chiếu khắp rừng.

Vốn dĩ Andre muốn trốn đi, nhưng bây giờ nghĩ lại, thôi cứ chạy trước rồi tính sau, vì vậy cậu tiếp tục vùi đầu chạy về phía trước.

Không biết chạy thêm bao lâu, trên người và trên trán Andre đều đổ đầy mồ hôi, gió lạnh thổi qua khiến cậu cảm thấy lạnh buốt.

Andre há miệng, chống tay xuống đầu gối, khom người thở hổn hển.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng xe kéo, sau đó là ánh đèn sáng ngời.

Andre nghĩ thầm, thôi tiêu rồi!

Andre quay đầu lại, một chiếc xe kéo Soviet dừng lại bên người cậu.

Một ông lão trông giống như nông dân Soviet đang ngồi trên xe kéo, nhìn chằm chằm vào Andre , ngạc nhiên hỏi.

"Nhóc con, đêm hôm khuya khoắt sao lại chạy ra đây?"

Andre nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu nhìn ánh sáng mờ mờ trong rừng, lo lắng nói nhỏ:

"Xin ông giúp cháu một chút! . . . . . Bây giờ có người đang đuổi theo cháu, ông có thể cho cháu lên xe không?! Xin ông đấy!!"

Andre nhăn mặt nhìn ông lão nông dân, bởi vì đang có việc áp tải tù binh nên đằng trước có thiết lập một trạm kiểm soát.

Ông lão nông dân không nói gì, chỉ gỡ mũ và bao tay xuống, cầm một cái khăn lông lau mặt cho Andre.

"Nhóc con, lau sạch mồ hôi đi."

Andre sửng sốt, nhếch miệng cười với ông lão rồi cầm khăn lông lau mồ hôi trên mặt.

Binh sĩ đảng vệ quân phía sau sắp đuổi tới nơi.

Ông lão nông dân đưa tay kéo Andre lên xe, hai người cùng ngồi chung ở đằng trước.

Andre trùm kĩ đầu lại, kéo mũ xuống thật thấp.

Ông lão nông dân mới vừa nhấn ga khởi động xe kéo, binh sĩ đảng vệ quân trong rừng đã mò tới, cầm đèn pin chiếu vào mặt Andre và ông lão.

"Đứng lại!"

Gã đàn ông dẫn đầu ra lệnh.

Ông lão nông dân lập tức ngừng lại, quay đầu nhìn nhìn binh sĩ trại tập trung, cười nói:

"Không biết các vị tìm tôi có việc gì?"

Gã kia nhìn chằm chằm vào ông lão nông dân, không trả lời, chỉ cầm đèn pin chiếu vào mặt ông lão, sau đó chiếu đèn pin vào mặt Andre, nói:

"Thằng nhóc, đưa mặt ra đây!"

Andre liền tháo mũ trên đầu xuống, gã kia nắm cằm Andre, nhìn quanh một chút, có lẽ cảm thấy sắc mặt Andre hồng hào, hơn nữa không có bất kì vết thương nào rõ ràng, không giống tù binh trốn ra từ trại tập trung.

Gã đàn ông liếc Andre một cái, giật mạnh áo khoác ngoài của Andre ra, thấy bên trong là áo len thật dày, không phải quần áo của tù binh trại tập trung, vì vậy liền đẩy Andre ra.

Andre bị đẩy một cái, cả người ngã nhào lên người ông lão nông dân.

Binh sĩ đảng vệ quân nhìn chằm chằm vào ông lão, hỏi:

"Vừa rồi có nhìn thấy ai chạy ra từ rừng cây không?"

Ông lão nông dân lắc đầu, Andre cũng lắc đầu.

"Nửa đêm nửa hôm hai người ra ngoài làm gì?!"

Ông lão nông dân cười lấy lòng, chỉ vào phía sau xe kéo của mình, nói:

"Đưa một ít đồ ăn cho người ta. . . . . ."

Gã đàn ông kia ra lệnh cho thuộc hạ đi lục soát, quả nhiên chỉ tìm thấy một ít đồ ăn.

Cuối cùng, đám người kia mới quay lưng bỏ đi.

Andre thở phào nhẹ nhõm một hơi, giơ tay lên lau mồ hôi, quay đầu nói với ông lão nông dân: "Cám ơn ông đã giúp đỡ!"

Ông lão nông dân cười cười, chỉ vào trại tập trung phía trước, nói: "Cháu chạy ra từ kia à?"

Andre gật đầu.

Ông lão nông dân cười ha ha mấy tiếng, giơ ngón cái lên, nói: "Đúng là một cậu nhóc lợi hại!"

Andre gãi gãi đầu, cũng cười ha ha.

"Nhóc con, cháu đi đâu vậy?"

Andre trả lời:

"Cháu đến trạm xe lửa, sau đó đón xe đi Volgograd."

Ông lão nông dân gật đầu.

"Vừa lúc có thể tiễn cháu một đoạn, ông cũng thuận đường đưa đồ qua chỗ này."

"A, vậy cảm ơn nhiều!"

Ông lão nông dân phất tay một cái rồi khởi động xe, hai người ngồi trên xe kéo, tranh thủ trời tối chạy đến trạm xe lửa Moscow.

. . . . . .

Trại tập trung nơi Andre ở cũng không phải là trại tập trung chính, vì vậy số lượng tù binh cũng không nhiều, chiếm diện tích không lớn, vì vậy cũng không cách trạm xe lửa Moscow quá xa.

Hai năm trước Andre tham gia chiến dịch Moscow là nhập ngũ từ nông thôn nước Nga, sau đó tổ chức chỉnh biên ngay trong chỗ ở của quân đội, ngồi xe lửa suốt đêm đến Moscow, nghỉ ngơi chưa được mấy ngày đã phải lên chiến trường, mới vừa đánh hai ngày đã bị lục quân Đức bao vây, vì vậy Andre cũng khá quen

với trạm xe lửa Moscow.

Rất nhanh đã đến trạm xe lửa.

Andre chào tạm biệt ông lão nông dân, chậm rãi đi về phía mục tiêu, lúc đi vào mới phát hiện bên trong trạm xe lửa đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người cầm đồ chen chúc ở hai bên đường xe lửa, một hàng xe lửa chạy qua, sương mù mang theo bụi đất như muốn chôn vùi ngọn đèn đầu sáng rực ở trạm xe.

Andre đi tới nhìn bảng thông báo chuyến tàu, một lát nữa sẽ có chuyến tàu đi Volgograd, người bán vé ở đây cũng là người Đức.

Một vài tên quản lý người Đức đứng bên cạnh trạm xe lửa, trên tay cầm súng, dò xét chung quanh để đề phòng có người gây chuyện.

Andre cũng không có mang theo bao nhiêu thứ, chỉ mang theo một ít tiền.

"Cho tôi qua. . . . ."

"Làm ơn cho qua!"

Andre cố gắng đi xuyên qua đám người chật chội tới chỗ bán vé.

Người bán vé là một người phụ nữ Đức xinh đẹp thông minh, cặp mắt màu xanh lá cây đậm.

"Chào cô, cho tôi một vé đi Volgograd!"

Andre dùng tiếng Đức nói chuyện với người phụ nữ.

Người phụ nữ liếc Andre một cái, khuôn mặt không có biểu tình gì, nói:

"Cậu là người Đức?"

Andre lắc đầu.

"Không không, tôi là người Nga!"

Người phụ nữ gật đầu, nhìn hóa đơn trên tay, cuối cùng ngẩng đầu lên, nói:

“Xin lỗi, vé đi Volgograd đã bán hết, ngày mai quay lại sau đi!”

Andre ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, cô ta vẫn nhìn cậu chăm chú như trước, không giống như đang nói giỡn.

Andre im lặng gật đầu.

Cậu nghĩ thầm, không có vé thì không có vé, lên xe trước rồi tính sau.

Hai tay Andre cắm trong túi áo, cậu đi xuyên qua đám người đến trước trạm xe lửa.

Ngày xưa, đối diện trạm xe lửa là một quảng trường, bây giờ nơi đó đã bị máy bay ném bom phá hỏng, trở thành một mảnh phế tích đổ nát.

Andre thở dài một hơi, quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ đội một cái khăn màu đỏ trên đầu, tay ôm một bé trai tóc vàng, đứa bé kia đang khóc không ngừng.

“Mẹ. . . . . Mẹ ơi, baba đâu? Con muốn baba. . . . . Huhu. . . . . .”

Người phụ nữ ngồi xuống, thấp giọng nói:

“Cục cưng đừng sợ, baba đang ở Volgograd. Baba là người hùng, sau khi gặp baba chúng ta sẽ không cần sợ nữa. . . . . Con đừng khóc. . . . . .”

Nói xong, người phụ nữ mở giấy gói kẹo ra, nhét viên kẹo vào miệng con trai, sau đó cởi găng tay xuống, lấy khăn tay trong túi ra lau sạch khuôn mặt khóc đến đỏ bừng của đứa bé, thấp giọng nói:

“Baba của chúng ta là anh hùng, chờ đến khi chúng ta tìm được baba rồi, chúng ta không cần phải sợ gì nữa. . . . . .”

Bé trai chớp chớp cặp mắt trong suốt dưới ngọn đèn, nhìn khuôn mặt tiều tuỵ của mẹ mình, cười nói:

“Baba là anh hùng, baba là anh hùng lớn!”

Người phụ nữ cười, gật đầu, hôn lên má bé trai một cái.

Andre ngơ ngác nhìn bé trai kia.

Đột nhiên, ở đằng xa truyền đến tiếng còi của xe lửa.

Một dãy xe đi Volgograd gầm rú chạy ra từ bóng tối, mặt đất rung chuyển ầm ầm. Xe vừa dừng lại bên trạm, mọi người đã điên cuồng vọt qua.

Tất cả mọi người giống như sắp phát điên, ai cũng muốn thoát khỏi thành phố đã bị hủy diệt này —— Có khi bọn họ còn chẳng biết cái gì đang chờ mình ở phía trước —— bọn họ chỉ muốn tránh xa chiến tranh và đau đớn ngay lập tức mà thôi.

Andre dựng cổ áo lên, cũng xông vào trong đám người chật chội.

"A—— Mẹ ơi!"

Đứa bé mới vừa rồi đột nhiên kêu một tiếng, âm thanh kia mang theo tiếng khóc nức nở.

Andre quay đầu lại, thấy đứa bé bị đám người đụng trúng, bây giờ đang ngồi dưới đất khóc, mẹ của nó vội vàng ngồi xuống ôm nó.

Những người bên cạnh tiếp tục vội vã chen lấn nhau, không ai để ý tới bọn họ.

Andre nhăn mặt, xoay người lại, bước tới khom lưng ôm đứa bé vào trong ngực.

Người phụ nữ sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn Andre.

Andre nhìn thấy trong đôi mắt màu đen kia tràn đầy nước mắt, cậu cười nói:

"Phu nhân, để tôi giúp bà ôm cháu bé đi, như vậy dễ dàng hơn!"

Người phụ nữ sửng sốt, sau đó cười gật đầu.

"A, vậy cảm ơn nhiều!"

Andre nắm tay người phụ nữ, cả hai cùng chen chúc lên xe.

Ghế trống đã sớm được lấp đầy.

Andre ôm đứa bé, kéo người phụ nữ kia ra gần cửa sổ trong hành lang, nhìn bóng đêm yên lặng ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ nói với đứa bé: “Cục cưng, mau nói cám ơn anh đi.”

Đứa bé kia đưa tay sờ sờ mặt Andre, “Cám ơn anh.”

Andre cười cười.

Hai người đứng nói chuyện.

“Cậu sống trong thành phố Moscow?”

Andre lắc đầu, “Tôi sống ở nông thôn.”

“Nhập ngũ tới đây?”

Andre gật đầu.

“Lúc Hồng quân Liên Xô trưng binh, tôi đi theo tới đây!”

“Đói bụng không? Tôi có mang theo rất nhiều đồ ăn! Ăn no rồi thì cái gì cũng không sợ!” Người phụ nữ cười cười, trông có vẻ rất ngây thơ.

Andre phát hiện, đặc điểm lớn nhất của phụ nữ chính là, trong bất kì hoàn cảnh khốn khổ nào, bọn họ cũng có thể tìm được chuyện khiến bản thân mình vui vẻ.

Andre lắc đầu.

“Không cần đâu, tôi không đói, bữa tối hôm nay tôi ăn rất nhiều!”

Andre nhếch miệng cười cười.

Người phụ nữ nhìn chằm chằm vào Andre.

“Chồng của tôi cũng là Hồng quân Liên Xô. Một thời gian ngắn trước đây, quân đội dời đến Volgograd. Tôi rất nhớ anh ấy, vì vậy mới mang theo con trai đi tìm. Cậu nói cho tôi biết đi, có phải ở Volgograd sắp xảy ra chiến tranh không?”

Andre nhìn người phụ nữ mặc dù trông vô cùng tiều tụy nhưng hai mắt vẫn sáng ngời, lắc đầu nói:

“Không chắc nữa, có lẽ ngài Stalin nhớ bọn họ nên mới gọi bọn họ đến Volgograd!”

Người phụ nữ xì một tiếng, bật cười.

“Cậu thật hài hước! Còn cậu đến Volgograd làm gì? Tìm Hồng quân sao?”

Andre đột nhiên đỏ mặt, cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ho một tiếng, nói: “Tôi đi tìm ta ba tôi. . . . .”

Người phụ nữ gật đầu, “Cậu còn quá nhỏ, không nên đi đánh giặc! Đó là chuyện của người lớn mà, đúng không?”

Andre nhìn người phụ nữ một cái, cười ôn hòa.

“Tôi cũng không còn nhỏ nữa, tôi muốn đi đánh giặc nhưng baba tôi không cho, nếu tôi đi ông ấy sẽ tức giận.”

Người phụ nữ ừ một tiếng.

Lúc này, nhân viên kiểm vé đi tới, là một gã đàn ông người Nga vóc dáng vô cùng thấp bé.

Gã chìa bàn tay tới trước mặt Andre, lạnh lùng nói, “Lấy vé ra.”

Người phụ nữ vội vàng lấy vé ra, gã nhân viên kia nhìn thoáng qua, xé một góc trên vé, sau đó trả lại cho người phụ nữ rồi quay sang nhìn Andre,” Vé đâu?”

Andre thả đứa bé xuống, sau đó giả vờ đưa tay tìm tìm trong túi áo, vẻ mặt xin lỗi nói:

“Tôi xin lỗi, vé của tôi hình như rơi mất rồi, tôi có thể mua vé bổ sung không?”

“Mẹ nó! Mày không có vé mà dám lên xe à?!” Gã ta đột nhiên phát điên, rống lên.

Đứa bé bị dọa đến phát khóc, gã nhân viên kiểm vé chỉ vào đứa bé, mắng:

“Thằng quỷ! Câm mồm lại! Khóc nữa tao ném mày xuống dưới đấy!”

Andre nắm chặt tay gã ta, lạnh lùng nói:

“Đồ chết tiệt! Ông là đồ khốn nạn! Có bản lĩnh thì đừng có hù dọa trẻ con!”

Gã nhân viên kiểm vé dùng sức đẩy Andre một cái.

Andre lùi một bước về sau.

Gã đàn ông tức giận nhìn chằm chằm vào Andre, muốn giơ tay lên đánh Andre. Andre không nói hai lời, trực tiếp vung tay đấm thẳng vào mặt gã, xung quanh phát ra nhiều tiếng kinh hô.

Gã ta bị đau, dùng tay che miệng lại, khóe miệng và lỗ mũi đều chảy máu, máu chảy xuống đầy tay.

Andre rất gầy, nắm tay của cậu gần như đều là xương, vì vậy lúc dùng tay đấm người rất đau, cũng rất có lực.

Andre thấy gã che miệng, dứt khoát giơ chân lên, dùng sức đá gã xuống đất, sau đó trèo lên người gã, tiếp tục đấm vào mặt gã.

“Đồ khốn! Đồ chết tiệt! Có giỏi thì đi mà hét lên với người Đức! Sao lại hù dọa trẻ con! Ông đúng là đồ chết nhát!”

Những người đứng xem vừa vỗ tay vừa khen hay.

Chốc lát sau, bảo vệ trên tàu đã tới, không nói hai lời liền cho Andre một gậy.

Andre bị đánh đau, sau đó bị xách cổ áo lôi lên.

Bảo vệ túm cổ áo Andre, vẻ mặt lạnh lùng:

“Thằng khốn, quậy cái gì thế?!”

Andre cắn môi, cười lạnh nhìn tên bảo vệ:

“Người này không chỉ ăn nói thô lỗ mà còn ức hiếp trẻ con! Tôi bị mất vé, mua vé bổ sung không được sao?! Tại sao ông ta phải hét vào mặt chúng tôi! Tất cả mọi người ở đây đều là người Nga, có nhất thiết phải làm vậy với nhau không?!”

Tên bảo vệ quay đầu lại, nhìn trên mặt bé trai thấm đẫm nước mắt bị mẹ nó ôm vào lòng, hắn đẩy mạnh Andre về phía trước, chỉ vào Andre, cảnh cáo:

“Nhóc con, đàng hoàng lại cho tôi! Đừng có gây thêm chuyện!”

Sau đó có thêm mấy người tới đưa tên nhân viên kiểm vé vừa rồi đi mất.

Andre lạnh lùng nhìn bọn họ, nhún nhún vai, sửa sang lại cổ áo của mình.

“Cậu có sao không?” Người phụ nữ lo lắng nhìn Andre.

Andre cười cười, “Không có gì.”

Nói xong, Andre cúi người xuống ôm bé trai vào trong ngực, lau sạch nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười an ủi:

“Bé ngoan, đừng sợ.”

Người phụ nữ che miệng cười ha ha.

Một lát sau, một nhân viên mới đi xuống. Lúc nhìn thấy Andre, người nọ chỉ nhếch miệng cười, không có yêu cầu Andre mua vé bổ sung.

Andre thầm nghĩ vậy là có thể tiết kiệm tiền, vì thế cũng chẳng thèm mua vé bổ sung nữa.

31. Chương 31

Lúc đến Volgograd thì trời đã tối.

Andre đưa một ít tiền trên người cho người phụ nữ kia, sau khi chào tạm biệt nhau, Andre lên đường đi về phía sông Volga.

Nghe nói Adolf đã triệu tập 40 đoàn binh sĩ tinh nhuệ của Đức đến Volgograd, đoàn quân trung ương của quân Đức hầu như đều ở đây.

Andre đưa mắt nhìn quanh, cả thành phố Volgograd đã bị phá hoại đến không còn hình hài gì, khắp nơi trong thành phố đều là những đống đổ nát, trên đường có vài công nhân đang dọn dẹp.

Ngoài ra còn có lính Soviet thủ thành đang hút thuốc, trên vai vác khẩu súng, tốp năm tốp ba đi khắp xung quanh.

Trong thành phố không còn bao nhiêu người, đường phố rất trống trải.

"Ầm —— ầm ——" Ở đằng xa đột nhiên phát ra vài tiếng nổ!

"Fuck!"

Andre ôm đầu ngồi xuống, cách đó không xa, một đội máy bay ném bom của quân Đức đang ném một chuỗi bom, sau đó nhanh chóng bay trở về.

Vài toà nhà sụp đổ trong nháy mắt, trên trời lập tức xuất hiện một mảng tro bụi khổng lồ bay về bốn phía.

Andre cảm thấy trong lòng khó chịu không nói nên lời, tro bụi bay đầy trời đập vào mặt cậu, đầu tiên Andre che miệng lại, ho một tiếng, nhìn hướng máy bay ném bom bay trở về, sau đó lập tức đứng lên chạy nhanh ra bên ngoài thành phố.

"Này! Thằng kia! Đứng lại!"

Binh lính Soviet đằng sau đột nhiên hét lên.

Andre quay đầu lại, thấy tên lính Soviet vừa rồi đang cầm súng chỉa vào người mình.

"Có chuyện gì sao?"

Andre giơ tay lên, tỏ vẻ trên người mình không có vũ khí, không có uy hiếp gì đối với bọn họ.

Tên lính Soviet mặc áo khoác ngoài thật dày đi tới, nhìn chằm chằm vào Andre.

"Nhóc, cậu không muốn sống nữa phải không?! Cậu có biết bên kia là chỗ nào không?!"

Andre gật đầu.

"Tôi biết, bên đó là sông Volga."

"Mẹ kiếp!"

Tên lính kia mắng một tiếng:

“Cậu điên rồi? Bây giờ quân Đức đang bao vây bên ngoài, cậu không muốn sống nữa có phải không?!”

Andre mở to hai mắt, móc một tờ dollar từ trong túi, nhét vào trong tay tên lính kia, thấp giọng nói:

“Sếp, tôi muốn đi tìm người……”

Tên kia ho một tiếng, quay đầu nhìn bốn phía một chút, cuối cùng cất tiền vào trong túi, gật đầu nói:

“Nhóc, có chết cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu!”

Andre chớp chớp mắt, cười với người nọ rồi xoay người đi ra ngoài thành phố.

……

Bên ngoài thành phố Volgograd là một mảng bãi cỏ lớn, là dải đất giảm xóc vùng ngoại thành.

Bây giờ đã là tháng năm, bão tuyết Siberia dài hơi cũng đã ngừng lại, khí trời dần dần trở nên ấm áp, tuyết trên cỏ cũng đã tan hết, khắp nơi đều ươn ướt, hơn nữa động một chút là có trời mưa, tất cả mọi người đều cảm thấy thời tiết cực kì ẩm thấp.

“Ầm ——” một tiếng, một tia sét đánh xuống, bầu trời bắt đầu đổ mưa, mây đen chậm rãi kéo tới, chỉ chốc lát sau trời đã đổ mưa to.

“Khí hậu quái quỷ chết tiệt!”

Andre ngẩng đầu lên mắng một tiếng, mưa to lập tức rơi xuống.

Andre rụt cổ, cảm thấy thật sự lạnh muốn chết. Cậu quay đầu nhìn khắp nơi, đâu đâu cũng là bãi cỏ, hoàn toàn không có chỗ trú, Andre đành phải chạy trốn ở trong mưa.

Rất nhanh, Andre đã chạy ra khỏi bãi cỏ rộng lớn, cậu xông ào vào trong một rừng cây, cánh rừng này nối tiếp với bãi cỏ mênh mông vừa rồi.

Andre đi vào trong rừng, trên mặt đất đã ướt nhẹp, mưa to làm tóc tai cậu rối bù, nước mưa rơi xuống mặt và miệng Andre, sau đó trượt xuống cổ Andre.

Andre đột nhiên bị trượt chân, thân thể nghiêng về phía trước rồi ngã mạnh xuống đất.

“Khốn kiếp!”

Andre dùng sức đánh mặt đất, nào ngờ nước bùn văng lên, bắn đầy mặt cậu.

Andre vừa định đứng lên, bàn chân của ai đó đột nhiên giẫm lên lưng Andre. Andre giật mình, còn chưa kịp phản ứng, một họng súng lạnh ngắt đã chỉa vào đầu cậu.

Tim Andre đập thình thịch. Andre nghiêng mặt qua, nhìn thấy họng súng lục đen thùi kia đang chỉa lên đầu mình. Mặc dù khí trời tương đối lạnh, toàn thân Andre vẫn đổ mồ hôi.

Một lát sau, một nhóm người cầm đèn pin chiếu vào mặt Andre, mắt Andre dính nước mưa nên không mở ra được.

“Thằng nhóc, nằm sấp đàng hoàng, không được nhúc nhích.”

Người nọ cảnh cáo Andre.

“Được, được……”

Andre không ngẩng đầu, chỉ thành thật giơ hai tay lên, tỏ vẻ mình sẽ không gây bất lợi gì cho bọn họ.

“Được rồi, đứng dậy đi thằng nhóc!”

Giọng những người này rất giống giọng người ở miền nông thôn nước Đức, Andre nghĩ thầm bọn họ hẳn là binh sĩ của Đức.

Một binh sĩ cao gầy đưa tay túm cổ áo Andre, dùng sức lôi cả người Andre dậy, lạnh lùng nhìn Andre, chất vấn:

“Thằng nhóc, mày là người ở đâu?! Mày có mục đích gì?”

Andre liếm môi, khí lực người này thật sự rất lớn. Andre đành phải kiễng mũi chân lên, nhìn thẳng vào mắt người nọ, nghiêm túc nói:

“Tôi tới tìm thiếu tá Lam Finn Ludwig!”

Một đám binh sĩ đều mặc quân phục chỉnh tề, bên ngoài khoác áo mưa màu xanh nhạt, bọn chúng quay đầu nhìn nhau, sau đó cầm súng chỉa vào đầu Andre:

“Thiếu tá Lam Finn Ludwig là người mà mày có thể tìm?!”

Nói xong, người nọ quay đầu ra hiệu, vài tên lính phía sau tiến lên soát người Andre.

“Không có súng và đạn dược.”

Người nọ gật đầu, khuôn mặt không có biểu tình gì tiếp tục chất vấn Andre:

“Mày là ai?!”

Andre nhíu mày, kiên quyết nói:

“Sao tôi phải nói quan hệ của tôi và anh ta cho mấy người biết? Dù sao tôi cũng là người rất quan trọng với anh ta.”

Người nọ thấy Andre tuổi không lớn nhưng lại biết nói tiếng Đức, cuối cùng thả tay ra, sửa lại vạt áo cho Andre, thấp giọng hỏi:

“Mày nói mày biết thiếu tá, vậy mày nói thử xem mắt của thiếu tá màu gì?”

Andre lập tức trả lời không chút do dự:

“Màu xám bạc, mắt của anh ta màu xám bạc.”

“Đúng rồi, anh ta là người thích sạch sẽ, cao tầm hai mét, thích mang găng tay màu trắng…..”

Người nọ gật đầu, đẩy Andre một cái.

“Bọn tao dẫn mày đi tìm thiếu tá, nhớ đó thằng nhóc, ngoan ngoãn cho tao!”

Andre gật đầu.

“Biết rồi, tôi sẽ không gây bất lợi gì cho các người đâu, tôi sẽ ngoan ngoãn.”

……

Binh lính đội tuần tra cầm súng chỉa vào người Andre, sau đó dẫn Andre vào gần doanh địa.

Quân Đức thiết lập doanh trại trong một xưởng cơ giới gần Soviet.

Andre mới vừa đi tới trước công xưởng, chỉ nghe "ầm —— ầm ——" hai tiếng, sương mù màu trắng bốc lên phía trên công xưởng, cho dù mưa to cách mấy cũng không thể xoá đi đám sương mù trên bầu trời.

Andre giơ hai tay đi vào trong công xưởng, vừa tiến vào trong liền nhìn thấy nồi hơi bằng sắt và xe tăng dùng trong chiến đấu, vũ khí hạng nặng, áo giáp, còn có một đội binh sĩ đảng vệ quân và quân trung ương đeo súng chỉnh tề, từng tổ đội đi ngang qua nhau.

Trên mái công xưởng có mở một cánh cửa sổ rộng rãi, cánh cửa sổ này dùng để tản nhiệt, vì vậy mưa từ trên cửa sổ cứ liên tục rơi xuống xe tăng và đại bác.

Hai bên công xưởng có mái che mưa, bên trong đặt nhiều chiếc giường đệm đơn giản, bây giờ trên giường chất đầy binh sĩ bị thương, bọn họ đang ngồi đợi cùng một chỗ, bác sĩ và y tá liên tục đi xuyên qua những người bị thương.

Andre có chút lo lắng nhìn bọn họ, trên người những binh sĩ bị thương này chảy đầy máu, có người bị đứt chân, có người ôm cánh tay, còn có người bị chém bay nửa cái đầu vẫn chưa chết, đang nằm trên đùi đồng đội của mình.

"Có muốn hút điếu thuốc không?"

Người đàn ông cầm điếu thuốc hỏi người bị thương cả đầu đều quấn băng vải màu trắng.

"Khốn kiếp, tao sắp thèm chết rồi, nhanh lên chút đi!"

Người nọ cười cười, đưa điếu thuốc kẹp trên ngón tay mình vào trong miệng người bị thương.

Trong đám người đi tới đi lui, đột nhiên sương mù màu trắng ở đâu bay tới.

Andre cảm thấy mặt mình nóng rực, cậu nghiêng mặt qua, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra một lần nữa, Andre nhìn phía trước mình, ngây dại.

Andre nhìn thấy trong công xưởng, Ludwig mặc áo da màu đen đang đứng trong mưa, cổ áo dựng cao, che khuất một bên mặt.

Bên cạnh Ludwig là hai người cao to nhưng tương đối thấp mặc quân phục của quân trung ương, trên người cả ba đều khoác áo mưa và đội mũ, đang cúi đầu trò chuyện với nhau.

Andre ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Ludwig, người nọ đội mũ, vành nón ép xuống rất thấp, còn có mưa

vẫn nhỏ giọt trên vành nón. Andre không nhìn thấy biểu tình của Ludwig, chỉ thấy người nọ đang nghiêm túc nghe sĩ quan bên cạnh nói gì đó.

"Thằng nhóc, phát ngốc cái gì thế?"

Tên lính phía sau đẩy Andre.

Andre cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, trong lòng chỉ cảm thấy khó chịu, buồn bực muốn chết, lập tức chạy đến dùng sức ôm chặt Ludwig.

"Ludwig!"

Andre kích động gọi một tiếng.

Ludwig quay đầu lại, trên mặt không có bất kì biểu tình gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Andre.

"Andreyevich."

Đôi môi mỏng của Ludwig hơi hạ xuống, trông có vẻ không được vui.

Andre chỉ ôm Ludwig thật chặt, nhất định không chịu buông tay.

Hai sĩ quan bên cạnh kinh ngạc nhìn Andre, không ngờ người tuyệt đối không để bất luận kẻ nào tiếp cận mình như thiếu tá Ludwig lại để cho người khác ôm mà không có giận tím mặt!

Hai binh lính vừa rồi tuần tra trong rừng bắt được Andre đi tới chào Ludwig:

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, đứa bé này nói muốn tìm ngài."

Ludwig gật đầu, sau đó nói với hai sĩ quan quân trung ương:

"Đây là con tôi, tôi dẫn nó vào trong nghỉ ngơi trước, chuyện kia buổi tối chúng ta nói tiếp."

"Rõ! Thiếu tá!"

Ba người chào nhau, sau đó lập tức tản ra.

Ludwig đưa tay kéo Andre xuống khỏi người mình, sau đó xoay người đi tới phía sau công xưởng.

"Theo tôi, Andreyevich."

Xuyên qua công xưởng khổng lồ, sau đó xuyên qua hành lang, rất nhanh liền đi tới một dãy phòng mà ngày xưa công nhân ở.

Ludwig dẫn Andre vào phòng thứ ba bên cạnh hành lang.

Vừa vào cửa, Andre liền xoay người đóng cửa lại, tiến lên ôm eo Ludwig, ngẩng đầu muốn hôn Ludwig.

Ludwig tháo găng tay da màu đen xuống, sau đó tháo găng tay màu trắng bên trong găng tay đen, khuôn mặt không có biểu tình gì đẩy đầu Andre ra.

"Ludwig…"

Andre cắn môi, vẻ mặt ảo não nhìn Ludwig.

Ludwig liếc Andre một cái, cởi áo da che mưa màu đen xuống, sau đó tháo mũ trên đầu, ngồi bên giường, đốt một điếu xì gà ngậm vào miệng, sợi tóc màu đen rơi xuống che mất cặp mắt, thoạt nhìn rất nghiêm túc:

"Andre, tôi bảo em ngoan ngoãn ở lại trại tập trung, em chạy tới đây làm gì?"

Andre cúi đầu đứng trước mặt Ludwig.

"Bên trại tập trung đang bắt đầu tàn sát tù binh, tôi nhìn vào cảm thấy rất khó chịu! Hơn nữa anh đi nhiều ngày như vậy mà một phong thư, một cú điện thoại cũng không có……"

"Vì vậy em liền tự tiện chạy ra, xém chút nữa đã bị binh sĩ đảng vệ quân canh gác giết chết, phải không?" Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

Andre đỏ mắt, uất ức nói:

"Không phải vì tôi lo lắng cho anh sao?"

Ludwig hừ lạnh một tiếng.

"Tôi còn chưa tới phiên em lo lắng."

Andre tức giận nói:

"Được rồi, không tới phiên tôi lo lắng! Thiếu tá, bây giờ tôi đi đây, anh cứ để binh sĩ đảng vệ quân bên ngoài giết tôi đi!"

Nói xong, Andre mở cửa muốn bỏ đi.

Ludwig đột nhiên ném xì gà trên tay xuống đất.

"Quay lại đây ngay, dám đi thử xem?"

Andre quay người lại, trong mắt liền chảy xuống nước mắt.

Ludwig cầm một cái khăn lông bọc cả người Andre từ phía sau.

Andre trùm khăn lông lên đầu, vươn tay ôm Ludwig, thấp giọng nói:

"Vất vả lắm mới tìm được anh, anh đừng như vậy."

Ludwig không trả lời, Andre lại ngẩng đầu muốn hôn.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, cuối cùng nghiêng mặt qua, không có hôn Andre mà là kéo Andre vào trong lòng.

"Em không nên chạy lung tung, Andre."

Andre hít mũi một cái.

"Ludwig, có phải anh đang quan tâm tôi không?"

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng.

"Đúng thế."

32. Chương 32

Trong phòng không có khí ấm nhưng có một lò sưởi cũ kĩ.

Toàn thân Andre đều bị nước mưa thấm ướt, lúc đứng yên không động đậy, cả người lạnh muốn chết.

Ludwig tìm người đưa một cái bồn rất lớn tới đây, đổ đầy nước nóng vào trong đó, sau đó đặt cái bồn trước lò sưởi, để Andre vào trong tắm.

Bên cạnh là lò sưởi ấm áp, Andre cảm thấy rất dễ chịu, rất thoải mái.

Ludwig ngậm xì gà ngồi bên cạnh, cầm một tấm bản đồ, nghiêm túc xem.

Andre tắm một hồi cảm thấy chán cực kì, vì vậy liền đưa tay kéo tấm bản đồ của Ludwig xuống.

"Ludwig, tôi chán quá, anh nói chuyện với tôi đi."

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, lấy bản đồ lại, vừa nhìn vừa nói:

"Andreyevich, bây giờ tôi bận rất nhiều việc."

Ludwig luôn luôn đặt chuyện quân đội lên hàng đầu, lúc nào cũng nghiêm túc, nghiêm túc một cách thái quá.

Andre hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ, sau đó trùm chăn, ngồi trên ghế sô pha bằng da trước lò sưởi.

Ludwig vẫn không nói tiếng nào xem bản đồ, vừa xem vừa viết viết.

Andre đi tới, tựa đầu vào bả vai Ludwig, cầm một quyển sách trên bàn của Ludwig lên xem.

Một lát sau, điện thoại bên tay Ludwig đột nhiên vang lên.

Ludwig nhận điện thoại, phát hiện Andre không có mặc quần áo, chỉ trùm chăn ngồi bên cạnh mình, vì vậy liền đưa tay ôm Andre vào trong ngực. Andre tựa vào bên trong ngực của Ludwig, nhất thời cảm thấy rất thoải mái.

"Mấy giờ tối nay họp?"

“Được, tôi sẽ đến đúng giờ.”

Ludwig buông điện thoại xuống, cúi đầu hôn trán Andre một cái, sau đó bế Andre lên giường.

“Ludwig, có phải anh muốn đi không?”

Ludwig ừ một tiếng, đứng dậy bắt đầu mặc vào áo khoác da của mình, sau đó mang găng tay, cuối cùng đội mũ lên, đứng ở cửa nói:

“Tôi sẽ tìm người đưa cơm tối vào, Andre, nếu không có chuyện gì thì đừng ra ngoài. Chờ tôi trở lại.”

Andre gật đầu.

“Tôi biết rồi.”

Ludwig ừ một tiếng, vừa xoay người định đi thì đột nhiên dừng lại, mặt mũi nghiêm túc nói:

“Mặc quần áo vào đi.”

Andre mím môi cười cười, đầu đặt trên đầu gối của mình.

“Ludwig, anh sợ người ta nhìn thấy cơ thể của tôi hả?”

Ludwig nhăn mặt cau mày, đẩy cửa ra bỏ đi.

Andre cười cười, nhảy xuống giường, đứng trong phòng nhìn hoàn cảnh xung quanh phòng.

Căn phòng này cũng không quá lớn, so với biệt thự ở trại tập trung của Ludwig thì nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có một chiếc giường lớn, bên giường đặt một tủ quần áo, ngay gần đó là một lò sưởi trong tường, bên kia giường là bàn đọc sách, còn có một nhà vệ sinh nhỏ.

Dù thế nhưng trong phòng này cực kì cực kì sạch sẽ!

Hoàn toàn đúng với phong cách của Ludwig.

Andre nhìn những quyển sách trên kệ, tất cả đều được sắp xếp phân biệt theo thể loại, trông rất ngay ngắn và chỉnh tề.

Andre mở tủ quần áo, bên trong đều là quần áo của Ludwig, còn có một cái gương lớn được khảm trên tủ.

Andre hưng phấn liếc nhìn bộ sách của Ludwig, cố ý sắp xếp chúng nó loạn xạ cả lên, muốn nhìn vẻ mặt tức giận của Ludwig một chút, sau đó trần như nhộng ngồi trên ghế sô pha trước lò sưởi đọc một quyển sách về chiến tranh mà Ludwig thường đọc.

Andre đưa tay vuốt ve trang sách, bên trong sách rất sạch sẽ, phía trên còn có nét chữ chỉnh tề ngay ngắn của Ludwig.

"Cốc cốc cốc ——"

Phía ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Andre vội vàng buông sách xuống, ném lên trên bàn, nói với người ngoài cửa:

"Xin hỏi ai đó?"

Andre vội vàng chạy đến tủ quần áo, giật đại một chiếc áo lông của Ludwig mặc lên người, vừa đủ che được cái mông.

"Xin hỏi có phải là cậu Andreyevich không? Tôi tới đưa bữa tối."

Andre đáp lại một tiếng, mang dép vào rồi tới mở cửa, một binh sĩ mặc quân phục quân trung ương đang bê cái khay đứng ngoài hành lang, lúc nhìn thấy Andre liền đưa khay vào trong, đặt lên tay Andre:

"Xin lỗi, thiếu tá không cho phép chúng tôi vào trong phòng, vì vậy tôi không thể vào trong phục vụ cậu được, cậu có còn cần giúp đỡ gì nữa không?"

Andre xoay người đặt cái khay lên tủ giày bên cửa, sau đó lễ phép nói: "Xin chờ một chút."

Nói xong, Andre trở vào phòng, lấy đống quần áo ướt nhẹp của mình ra, "Có thể giặt giúp tôi mớ quần áo này không?"

Người nọ gật đầu, "Không thành vấn đề! Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Andre cười cười, sau khi tạm biệt người nọ, Andre trở lại phòng, ngồi trên giường, vừa ăn vừa xem bút ký của Ludwig ở trong sách.

Sau khi ăn xong, người nọ đã giặt sạch quần áo, giao quần áo ướt sũng lại cho Andre, sau đó bưng khay

thức ăn đi.

Andre vào nhà vệ sinh hong khô quần áo, sau đó ngồi trên giường nghe radio. Trước khi tới đây, Andre không có nghỉ ngơi tốt, vì vậy cậu nằm trên giường một lát liền ngủ thiếp đi.

……

Khi Andre tỉnh lại đã là nửa đêm.

Andre dụi dụi mắt, Ludwig vẫn chưa trở về, trong radio phát ra giọng nói hùng hồn của Adolf Hitler, Andre nhăn mặt, đưa tay tắt radio.

Đột nhiên, ngoài cửa phát ra tiếng động.

Andre dụi mắt, nhìn chằm chằm vào cửa, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Ludwig cả người ướt đẫm đi vào, sau đó cởi mũ trên đầu xuống, cầm khăn lông trên giá áo lau tóc, tiếp theo treo áo khoác da lên giá áo trước cửa.

Andre ngồi trên giường nhìn chằm chằm vào Ludwig.

Ludwig quay đầu lại.

"Sao vẫn chưa chịu ngủ?"

Andre cau mày nhìn Ludwig: "Sao anh lại về trễ như vậy?"

Ludwig cũng không kiêng kị gì, nói thẳng:

"Chúng tôi đang thương lượng chuyện tấn công Volgograd."

Andre thở dài một hơi:

"Anh nói thử xem, nếu nước Đức các anh thắng, có khi nào sẽ giết sạch người Soviet chúng tôi không?"

Ludwig quay đầu nhìn Andre, đột nhiên nở nụ cười:

"Sao em lại có suy nghĩ như vậy? Chiến tranh là một loại thủ đoạn, khi một bên đã giành được thắng lợi, cái bọn họ muốn không phải là tàn sát mà là ổn định."

Andre cúi đầu.

"Thật không hiểu nổi anh đang nghĩ gì? Ludwig, anh biết rõ Đức đang xâm lược Soviet, vậy tại sao anh còn đi đánh giặc? Đây là việc không hề chính nghĩa."

Ludwig cũng không tức giận, chỉ đi tới trước mặt Andre, nắm cằm Andre.

"Andreyevich, tôi là quân nhân, việc tôi phải làm là nghe theo mệnh lệnh của chỉ huy, đi chiến đấu, đi giết người. Tôi mặc kệ chính nghĩa hay không chính nghĩa, thân thể của quân nhân chính là vũ khí, vinh nhục của quốc gia chính là vinh nhục của chúng tôi, em hiểu không?"

Andre gật đầu, không nói gì thêm.

Ludwig cởi quần áo đi tắm.

Trong lòng Andre cảm thấy rất khủng hoảng, nếu cậu chỉ là một thằng nhóc quậy phá như trước kia thì tốt, lúc ấy cậu chỉ biết Đức đang gây chiến với Soviet, thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng đánh giặc xong là hết, mọi thứ sẽ chấm dứt.

Nhưng bây giờ, lời của Ludwig khiến cậu hiểu ra rằng, đất nước của mình sắp bị tiêu diệt!

(thật ra không bị tiêu diệt vì Đức đã bại trận)

Andre bụm mặt, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Ludwig vừa ra khỏi phòng tắm đã nhìn thấy Andre ngồi trên giường bụm mặt khóc.

"Làm sao vậy, bảo bối?"

Rốt cuộc Ludwig cũng nói được một câu quan tâm Andre.

Andre đưa tay ôm cổ Ludwig.

"Ludwig, có phải tôi đang phản quốc không? Có phải tôi là đồ chết nhát không?"

Ludwig cúi đầu cười cười:

"Andre, em vẫn còn là con nít, em không nên nghĩ những việc này."

Andre lắc đầu, đẩy Ludwig ra, quay lưng đi, nức nở nói:

"Lẽ ra tôi nên chết trong trại tập trung chứ không phải ngủ bên cạnh anh, như vậy ít ra tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn……"

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre.

"Đừng có nằm mơ nữa, em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi đi, tôi sẽ bảo vệ em."

Andre tức giận nói:

"Nhưng anh đang xâm lược quốc gia của chúng tôi!"

Ludwig đứng lên, không có phản ứng gì.

Andre nghiêng mặt qua, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Ludwig chỉ im lặng không lên tiếng thu dọn bàn đọc sách bị Andre làm cho lộn xộn cả lên, thả tất cả sách tán loạn trên bàn về chỗ cũ.

Sau khi thu dọn xong, Ludwig mặc quần đùi lên giường, nhẹ nhàng ôm eo Andre từ phía sau.

Andre hung hăng đẩy Ludwig ra.

"Đừng đến gần tôi!"

Ludwig lại dùng sức giữ chặt hai tay Andre, ở sau lưng yên lặng hôn cổ Andre.

Andre cảm giác được nụ hôn của Ludwig, khóc nói:

"Ludwig! Anh đừng đánh nữa, việc này là không đúng! Các anh đã giết rất nhiều người rồi……"

Ludwig đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt Andre.

"Andre, chỉ khi nào ra chiến trường tôi mới giết người."

Andre đưa lưng về phía Ludwig.

Ludwig không hôn Andre nữa, chỉ ôm Andre vào trong lòng, mặt dán lên lưng Andre.

Andre càng không ngừng khóc, cảm thấy vinh nhục của dân tộc đột nhiên bị bùng phát ra ngoài, không lúc nào là không nhắc nhở Andre, người đang ngủ cùng mình chính là một sĩ quan người Đức, là người đàn ông đang xâm lược quốc gia của mình……

Andre muốn dùng sức tránh khỏi người Ludwig, nhưng từ đầu đến cuối Ludwig vẫn ôm chặt Andre.

Cuối cùng Andre cũng bỏ ý định, chỉ tiếp tục khóc.

Ludwig ngẩng đầu hôn má và khóe miệng Andre, thấp giọng nói bên tai Andre: "Cưng à, đừng khóc."

Andre cắn chặt môi, không nói lời nào, hai mắt đỏ rực.

Ludwig dùng gò má mình vuốt ve gò má Andre, hai cánh tay càng thêm dùng sức, giống như muốn đem Andre dung nạp vào trong cơ thể của mình.

Cuối cùng Andre vẫn ngủ thiếp đi, Ludwig khẽ bước xuống giường, đi qua phần giường bên kia, vén chăn lên nằm xuống, con ngươi màu xám bạc vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt quật cường của Andre, hôn nhẹ lên mặt Andre mấy cái, sau đó đưa tay kéo Andre vào trong lòng của mình, cằm đặt trên đầu Andre.

Hôm sau khi rời giường, Andre phát hiện Ludwig đã đi rồi. Andre cảm thấy mệt nên ngủ thẳng tới buổi trưa, bữa sáng cũng không ăn.

Nhớ tới tối qua náo loạn một trận với Ludwig, Andre bối rối gãi gãi tóc, ngồi bên giường, phát hiện bữa sáng đã lạnh ngắt.

Andre đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó mặc áo lông của Ludwig đi ra ngoài hành lang lấy quần áo mình của mình.

Đẩy cửa ra, Andre mới phát hiện bên ngoài là ánh nắng rực rỡ.

"Buổi trưa tốt lành, cậu Andreyevich."

Andre quay đầu lại, thì ra là người hôm qua đưa cơm tới đang lễ phép chào hỏi mình.

Andre cười cười: "Buổi trưa tốt lành."

Trên tay người nọ là một khay thức ăn.

“Tôi đưa bữa trưa tới, thiếu tá dặn cậu nhất định phải ăn bữa trưa.”

Andre gật đầu, nhận thức ăn từ tay người nọ, nghi ngờ hỏi:

“Ludwig đâu? Không trở lại ăn trưa sao?”

Người nọ lắc đầu.

“Buổi trưa tương đối bận rộn, thông thường thiếu tá sẽ ăn trưa với các sĩ quan, huống hồ hôm nay còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý.”

Andre nhướng nhướng mày, cầm bánh bao trong khay cắn một miếng, sau đó cầm ly sữa tươi uống một ngụm.

“Bây giờ không phải vẫn chưa chính thức tấn công Volgograd sao? Còn có chuyện gì nữa?”

Người lính kia không biết thân phận thật của Andre, vì vậy không giấu diếm gì, nói:

“Đêm hôm qua có một nhóm người tự xưng là quân khởi nghĩa Soviet đến doanh trại chúng ta ăn cắp vũ khí, giết binh sĩ. Bọn chúng đã bị bắt, hiện tại đang bị giam trong nhà xưởng, các sĩ quan đang cùng thiếu tá thương lượng xem nên xử lý bọn chúng như thế nào, nên giao cho Gestapo hay trực tiếp giết tại chỗ.”

Trong lòng Andre run lên, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chỉ tiếp tục cúi đầu ăn bánh bao, “Đại khái khoảng bao nhiêu người?”

“Đại khái chừng hai mươi người, nam có nữ có, đều là người Soviet, dù sao vẫn còn chờ thiếu tá quyết định. Chắc bây giờ thiếu tá đang ở trong công xưởng bên kia.”

Andre gật đầu, người lính nói tạm biệt Andre rồi trực tiếp ra ngoài.

Andre gục trên hành lang, nhìn chằm chằm vào bầu trời, bên kia công xưởng truyền đến tiếng “ầm —— ầm ——” dữ dội xen lẫn tiếng súng, hầu như không có tiếng người nói chuyện với nhau.

Andre kiễng chân, lấy quần áo của mình xuống, sau đó vào trong phòng thay quần áo, tiếp theo đẩy cửa ra, chạy dọc theo hành lang thật dài hướng tới công xưởng đang không ngừng phát ra tiếng ồn kia.

33. Chương 33

Hàng lang trong khu nhà ở tập thể nối tiếp đến cửa sau công xưởng.

Andre đi xuyên qua hành lang thật dài tới phía sau công xưởng, đứng sau một nồi hơi sắt khổng lồ.

Mấy hàng quân trung ương cầm súng đi qua bên người Andre, nhưng không ai liếc nhìn Andre một cái, tất cả mọi người đều có nhiệm vụ của mình, không ai chú ý tới Andre đang đứng ở đây.

Andre thò đầu ra, nhìn thấy một nhóm người Nga bị một đám binh sĩ đảng vệ quân bao vây ở giữa công xưởng. Ludwig ngồi trên ghế đối diện, hai chân bắt chéo, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn những người này, sĩ quan đứng bên cạnh Ludwig đang tiến hành hỏi cung bọn họ.

Tiếng ồn trong công xưởng thật sự quá ầm ĩ, còn có tiếng xe thiết giáp liên tục đi tới đi lui, trong công xưởng bốc đầy hơi nóng.

Andre hoàn toàn không nghe được bọn họ đang nói gì, chỉ mơ hồ nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn trên mặt vị sĩ quan kia, biểu tình của Ludwig vẫn lạnh lùng như vậy, dưới chiếc mũ, đôi môi đỏ sẫm mím chặt một chỗ, lộ ra vẻ nghiêm túc và lạnh lùng.

Andre nhìn chằm chằm vào bọn họ, đột nhiên Ludwig đứng lên, phất tay một cái, nói một câu gì đó, sau đó xoay người đi thẳng ra khỏi công xưởng.

Andre không hiểu gì cả, nhóm người kia cũng bị binh sĩ đảng vệ quân khống chế đi theo sau Ludwig ra ngoài.

Andre chậm rãi đi phía sau bọn họ.

Đám người kia đi thẳng đến trước một vách tường đã sụp đổ phân nửa phía ngoài công xưởng, sau đó mới dừng lại.

Nhóm người Soviet kia bị bắt đứng trước vách tường, một loạt binh sĩ đảng vệ quân cầm súng chỉa vào bọn họ.

Cả người Andre đổ mồ hôi lạnh, hiểu rằng Ludwig nhất định sẽ hạ lệnh giết bọn họ.

Andre núp phía sau vách tường, hai tay bấu thật chặt vào vách tường, nhìn thấy đồng bào của mình sắp chết ở đây, trong lòng Andre khó chịu không nói nên lời.

"Bọn Nazi biến thái chúng mày!…… Mẹ kiếp, lũ người Đức chúng mày sẽ chết không toàn thây!"

Đột nhiên, một gã đàn ông trong đó chạy vọt ra, chửi ầm lên.

Ludwig không có biểu tình gì, chỉ phất tay một cái, binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh lập tức chuyển đầu súng, tập trung bắn về phía gã đàn ông kia.

"Bang bang bang bang ————!"

Sau một trận bắn, cả người gã ta đều là vết đạn, máu chảy đầm đìa, máu tươi phun tung tóe ra khỏi cơ thể, gã đàn ông bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Andre nhắm mắt lại, nước mắt rớt xuống.

"Ludwig……"

Andre thấp giọng gọi tên Ludwig.

Đến giờ phút này, rốt cuộc Andre cũng phải chấp nhận sự thật, thân phận của Ludwig là thiếu tá quân đội tác chiến của Đức, là người Đức, là bọn Nazi xâm lược quốc gia của mình.

Andre mặt đầy nước mắt nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của Ludwig, khuôn mặt ấy giống như khuôn mặt cứng đơ của người đàn ông đã chết ở trước mặt mình.

Đột nhiên, một sĩ quan đi tới, không biết nói cái gì với Ludwig. Ludwig gật đầu, vị sĩ quan kia cũng gật đầu đáp lại rồi đi trở về, giơ tay lên cao, hô một tiếng:

"Chuẩn bị ——"

Andre vội vàng xông ra ngoài, hét về phía Ludwig:

"Đừng —— Ludwig, đừng giết bọn họ! —— Đừng mà!"

Ludwig quay đầu lại, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn Andre.

Hai binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh tiến lên khống chế Andre đang phát điên, Ludwig quay đầu đi, không nhìn Andre mà nói với sĩ quan bên cạnh:

"Hành hình."

Sĩ quan kia ra lệnh một tiếng, một trận tiếng súng vang trời nổi lên, súng bắn ầm ầm vào nhóm người nọ, những người đó nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết —— đó là âm thanh của cái chết.

Andre nhịn không được, ngậm miệng lại, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đồng bào của mình chết dưới họng súng của quân Đức như vậy, thê thảm và nhục nhã làm sao.

Rất nhanh, buổi xử bắn đã kết thúc, binh sĩ đảng vệ quân cầm súng kiểm tra đám thi thể xem có người nào còn sống không, người nào còn sống sẽ được bồi thêm một đạn.

Do lúc trước Ludwig nói Andre là con mình, mọi người cũng không dám nói gì. Sau khi buổi hành hình chấm dứt, những người này liền tự động tản đi.

Sau khi Ludwig nói lời tạm biệt với những sĩ quan kia liền đưa tay lôi Andre về phòng ngủ của mình, dùng sức ném Andre lên giường.

Andre ngã xuống giường, ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn Ludwig, tức giận hét:

"Khốn kiếp ——! Khốn kiếp —— Tại sao anh phải giết bọn họ?! Tại sao chứ?"

Ludwig cũng không tức giận, chỉ châm một điếu xì gà ngậm vào miệng, sau khi hít một hơi thì quay sang nhìn Andre:

"Andre, tiêu diệt kẻ địch là trách nhiệm của tôi. Tôi không giết bọn họ, chẳng lẽ nhìn bọn họ giết anh em của tôi sao?"

Andre đứng lên giường, nước mắt giàn dụa:

"Anh là đồ ma quỷ! Đồ cuồng sát! Bọn họ đã không còn cái gì nữa, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của anh, tại sao anh phải giết bọn họ?! Tôi hận anh ——!"

Ludwig cười lạnh một tiếng, đưa tay nắm cằm Andre.

"Andreyevich, em đúng là một đứa trẻ ngu xuẩn, buồn cười."

Andre hất tay Ludwig ra, cắn răng, hung hăng nói:

"Còn anh là đồ Nazi! Đồ Nazi biến thái! A ——!"

Ludwig cho Andre một cái tát, Andre bụm mặt, khóc lớn tiếng.

Ludwig túm tóc Andre, để Andre nhìn thẳng vào mặt mình.

"Em nghĩ em là ai chứ? Andreyevich, em bất quá chỉ là một tên nô lệ nằm rạp dưới chân tôi. Tôi không nên cưng chiều em, xem bộ dáng của em bây giờ đi, thật uổng công tôi thương em."

Andre đỏ mắt nhìn Ludwig:

"Tôi không cần anh thương! Anh là đồ biến thái thích giết người! Tôi ghét anh tôi ghét anh! Anh làm tôi cảm thấy rất nhục nhã! Rất nhục nhã!"

Ludwig im lặng, kéo mạnh cửa ra, sau đó túm Andre đẩy ra ngoài, lạnh lùng nói:

"Em ghét tôi sao? Em cảm thấy nhục nhã phải không? Tốt thôi, vậy em đi đi, lên chiến trường giết tôi đi, báo thù cho đồng bào đã chết của em đi."

Andre hung hăng trừng Ludwig một cái, xoay người bỏ chạy ra ngoài, vừa lau nước mắt vừa chạy ra khỏi công xưởng.

……

Andre khóc không thành tiếng chạy ra ngoài công xưởng, xuyên qua rừng cây nhỏ, chạy tới bờ sông Volga, đứng trên bờ sông, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Khốn kiếp…… Khốn kiếp!"

Andre ôm đầu gối, cứ ngồi như vậy đến khi trời tối, ngồi đến khi hai chân đều tê dại.

Andre đứng lên, lần đầu tiên cậu bị Ludwig đuổi đi. Andre nghĩ thầm tuyệt đối không thể quay trở về, vì vậy cậu liền tùy ý đi dạo bên bờ sông, không biết từ lúc nào đã đi tới trước một dãy nhà lầu tan hoang, bên trong nhà hình như không còn ai.

Andre ngẩng đầu lên nhìn, thấy sắc trời đã tối, bên trong hình như có một căn hộ vẫn còn sáng đèn. Andre đứng ở ngoài sắp bị đông cứng, vì vậy liền đi qua, gõ gõ cửa.

"Ai vậy?"

Bên trong truyền đến tiếng phụ nữ, hình như là một bà lão.

Andre đứng ở bên ngoài đáp một tiếng.

“Chào bà, tôi là người Nga, bà có thể giúp tôi một chút không?”

Lúc đầu bà lão không ra, nhưng sau khi nghe giọng Nga của Andre liền bước ra mở cửa, nhìn thấy Andre đang ngẩn người đứng ở trước cửa.

Bà lão ngạc nhiên hỏi.

“Cậu nhóc, sao cậu lại ở chỗ này một mình?”

Andre lúng túng nói:

“Phu nhân, bây giờ tôi chỉ có một mình, không còn chỗ nào để đi, bà có thể cho tôi ở lại đây được không?”

Bà cụ nhìn chằm chằm vào Andre, Andre đỏ mặt, nếu không phải thật sự không có chỗ đi, Andre tuyệt đối sẽ không cầu xin người khác.

“Đúng rồi!” Andre đưa tay lục lọi túi áo mình, “Tôi cũng còn ít tiền……”

Bà lão cười, lắc đầu, nghiêng người qua, ý bảo Andre đi vào.

“Tôi chỉ sợ không an toàn, nếu cho người có mưu đồ bất chính vào nhà sẽ không tốt.”

Andre đi vào, bà lão ở căn nhà hai tầng, căn nhà cũng không quá lớn.

“Phu nhân, sao bà lại sợ, chẳng lẽ ở đây chỉ có một mình bà thôi ư?”

Bà lão gật đầu.

“Đúng vậy, thật ra tôi còn có một đứa con trai 30 tuổi. Nó rất cao, cũng rất đẹp trai, nhưng nó đã đi tham gia chiến tranh rồi, bây giờ đang ở trong Volgograd, không có cách nào đi ra ngoài…… Ai, không biết hiện giờ nó thế nào rồi?”

Andre vội vàng nói.

“Phu nhân, cám ơn bà đã thu lưu tôi, bà là người tốt, con của bà nhất định sẽ trở về an toàn.”

Bà lão cười cười, mang Andre lên lầu hai.

"Cậu ở tạm căn phòng trước kia của nó đi, chừng nào cậu muốn đi thì cứ đi cũng không sao……"

Andre cảm kích gật đầu, sau đó vội vàng nói:

"Cám ơn bà! Cám ơn bà rất nhiều!"

34. Chương 34

Bà lão thật sự chỉ ở một mình, tối hôm đó còn lấy cơm cho Andre ăn, đối xử với Andre rất tốt.

Andre nằm trên giường, do quá mệt mỏi nên liền ngủ thiếp đi.

"Cậu bé, cậu bé à……"

Andre mơ mơ màng màng nghe thấy có tiếng người gọi cậu.

Trong tiềm thức Andre nhớ tới Anna, vì vậy định nói mình muốn ngủ thêm một lát.

Nhưng suy nghĩ kĩ lại, bây giờ cậu không phải đang ở chung với Ludwig, không phải đang ở trại tập trung cũng không phải đang ở trong phòng của Ludwig, Andre lập tức mở mắt, phát hiện bà lão đang ngồi bên giường, mỉm cười nhìn mình.

Andre nghĩ, vẻ mặt lúc bà ấy nhìn con trai mình chắc cũng giống bây giờ, hiền lành mà dịu dàng.

Bà lão vươn tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc màu vàng nhạt che bên mắt Andre, cười nói:

"Con tôi cũng như cậu vậy, nếu không gọi nó, nó sẽ ngủ thẳng tới muộn mới chịu rời giường, hơn nữa, lúc nó làm chuyện gì chỉ thích làm một nửa rồi thôi, trước kia tôi luôn nói nó không có tính nhẫn nại……"

Bà lão nói liên miên một hồi, hình như đang nhớ về chuyện lúc trước.

Andre lại phát hiện mình không hề cảm thấy phiền chán, cậu ngồi trên giường chăm chú lắng nghe.

Trong óc xuất hiện hình ảnh ở chung với mẹ, sau đó là hình ảnh ở chung với Ludwig.

Andre nhớ mẹ mình chỉ là một người phụ nữ Nga vùng nông thôn tầm thường, tính cách vừa nóng nảy vừa tùy tiện.

Lúc nhỏ mình hay chọc mẹ tức giận, đôi khi mẹ không nhịn được sẽ xách lỗ tai mình lên, quở trách mình một phen.

Thật ra thì so với mẹ, Ludwig càng nghiêm khắc hơn, về thói quen sinh hoạt thì không có yêu cầu gì, nhưng về những phương diện khác, yêu cầu của hắn luôn rất nghiêm khắc.

Ludwig cho mình học piano, như vậy mình sẽ phải nghiêm túc chăm chỉ ngồi một chỗ cả ngày, không thể động đậy được chút nào.

Ludwig muốn mình đọc sách tiếng Đức, như vậy mình sẽ phải đọc nghiêm túc từng câu từng chữ, thỉnh thoảng hắn còn kiểm tra tình hình học tập của mình……

Andre quay đầu đi, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, tự nói với bản thân, Ludwig cũng không phải là người tốt lành gì.

"Đúng rồi, cậu bé, cậu tên là gì?"

Bà lão đột nhiên hỏi.

Andre vội vàng đáp:

"Thưa bà, cháu tên là Andreyevich, bà có thể gọi cháu là Andre."

Bà lão cười cười, "Được, Andre."

Sau đó bà đứng lên, nói với Andre:

"Nếu ngủ nhiều quá, bé trai thông minh cũng trở thành ngu ngốc đấy, mau rời giường đi, cậu bé, sau đó đánh răng rửa mặt, tôi đi làm bữa sáng cho cậu."

Andre gật đầu, chân thành cảm ơn:

"Vâng ạ, làm phiền bà rồi!"

Bà lão phất tay một cái, xoay người đi ra ngoài.

Andre nhảy xuống giường, mặc quần áo vào, vô toilet lầu hai, nhìn gương rồi bắt đầu rửa mặt.

Rửa mặt xong, Andre đi xuống dưới lầu.

Mới vừa đi xuống dưới lầu đã nghe thấy tiếng nói ồn ào và tiếng người đi lại huyên náo.

Andre dừng bước, đứng trên cầu thang lầu hai, thò đầu ra, nhìn thấy binh sĩ đảng vệ quân đứng ở cửa, bà lão đang đứng trước cửa, sắc mặt không tốt nhìn những binh sĩ kia.

Một binh sĩ dùng tiếng Anh nói:

"Chào phu nhân, xin hỏi bà có nhìn thấy người này không? Một cậu bé tóc vàng, mắt xanh, cao chừng này……"

Người nọ lấy một bức hình trắng đen từ trong túi ra, sau đó khoa tay múa chân tả thế này thế nọ, dùng vốn tiếng Anh không được tốt của mình nói chuyện với bà lão.

Andre ngừng thở, hai mắt đỏ lên, đó là lúc mình mới vừa vào trại tập trung, Ludwig chụp hình cho mình.

Bà lão lắc đầu.

"Không, không có nhìn thấy, nơi này không còn ai nữa đâu."

Người lính kia thò đầu vào nhìn xung quanh, sau đó nhìn bà lão một cái, trên mặt không có biểu tình gì:

"Thưa bà, chúng tôi có thể vào xem một chút không?"

Bà lão lắc đầu.

"Thưa ngài, nơi này là nhà riêng, không phải nơi thu nhận gì, tôi sẽ không chứa chấp bất kì ai, còn nữa, tôi không hoan nghênh người khác vào nhà riêng của tôi."

Người lính kia nhìn bà lão một cái, cuối cùng đành phải gật đầu nói:

"Thưa bà, tối qua cậu bé này chạy ra ngoài một mình, nếu bà nhìn thấy cậu ta, xin báo cho chúng tôi một tiếng, đây là số điện thoại của chúng tôi, chúng tôi sẽ trả thù lao cho bà."

Bà lão nhận tờ giấy màu trắng mà binh sĩ đưa tới, gật đầu nói:

“Được, tôi biết rồi, hi vọng các ngài có thể sớm tìm được cậu ta.”

“Cảm ơn.”

Sau khi người lính kia cảm ơn bà lão, cả đám binh sĩ ngoài cửa liền xoay người rời đi.

Bà lão vội vàng đóng cửa lại, ánh nắng sáng ngời từ ngoài cửa sổ chiếu sáng cả lầu một, căn phòng không hề u ám một chút nào.

Andre thở dài một hơi, đi xuống từ cầu thang.

“Cám ơn bà, phu nhân.”

Andre muốn cảm ơn bà lão.

Bà lão chỉ nhìn Andre một cái, không nói gì thêm, tiếp theo xoay người đi về phía lò sửa bên tường, thêm củi lửa.

Nhưng bà lão tuổi đã cao, lưng hình như hơi cứng lại, làm việc có chút khó khăn.

Andre vội vàng chạy tới.

“Phu nhân, để cháu làm cho, loại chuyện này để đàn ông làm là được rồi.”

Bà lão gật đầu, khom người ho một tiếng.

“Tôi có làm một ít bánh ngô nướng, sắp xong rồi, cậu tới đây ăn đi.”

Andre gật đầu, “Vâng!”

Bánh ngô nướng được xem là món ăn ưa thích của người Nga, dễ ăn còn rất dễ làm, Andre và mẹ cậu rất thích ăn món này.

Đất đai nước Nga rất rộng, trước kia lúc làm ruộng, Andre sẽ mang theo mấy miếng bánh ngô nướng, khi nào đói bụng sẽ lấy ra ăn, ăn xong sẽ không còn cảm thấy đói nữa.

Nhưng Ludwig không ăn những thứ này, hắn rất chú trọng việc ăn uống.

“Phu nhân, có phải bà cảm thấy thân thể không thoải mái hay không?” Andre quan tâm hỏi.

Bà lão khoát khoát tay.

“Cám ơn cậu đã quan tâm, bất quá không có gì, chỉ là bệnh cũ trước kia mà thôi, tôi cũng đã quen rồi……”

Andre cúi đầu vâng một tiếng, sau đó đứng dậy, cẩn thận cho thêm củi lửa vào trong lò sưởi, sau đó đến phòng bếp rửa tay rồi ra ngoài cùng bà lão ăn điểm tâm.

“Ăn ngon không?”

Bà lão cười hỏi cậu.

Andre thật sự rất đói bụng, vì vậy cậu cắn một miếng thật to, ngẩng đầu lên thì phát hiện bà lão đang nhìn mình, Andre có chút ngượng ngùng, gật đầu nói:

“Ngon lắm, thật sự rất ngon! Phu nhân, bà nấu ăn rất tuyệt!”

Bà lão cúi đầu cười cười, sau đó tiếp tục hỏi:

“Có muốn uống chút rượu không? Chỗ này của tôi có chút rượu, bình thường tôi không uống rượu, nhưng mấy cậu bé đều thích uống rượu mà, phải không?”

Andre lắc đầu.

“Cháu không thích rượu cồn.”

“Vậy cậu thích cái gì?”

Andre không suy nghĩ nhiều, nói:

“Cháu thích xì gà….. Nhưng cháu không phải là kẻ nghiện ngập đâu!”

Andre không biết tại sao mình lại đỏ mặt, cậu ho một tiếng, sau đó bưng ly nước nóng trên bàn, uống một hớp.

Bà lão cười cười, cũng không nói gì thêm.

“Cốc cốc cốc ——”

Bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa.

Andre giật mình, vội vàng đứng lên, bà lão ra hiệu cho cậu lên lầu trước.

“Cốc cốc cốc ——” Ngoài cửa lại truyền tới tiếng gõ.

Andre mới vừa bước lên lầu, đứng ngay khúc cua lầu hai, chưa gì cửa đã bị người đạp ra.

Andre hoảng sợ, một nhóm người rầm rập tiến vào, một tên cầm khẩu súng săn cũ rích dí vào đầu bà lão, quát:

“Đứng yên không được nhúc nhích! Trong phòng còn người nào không?!”

Bà lão hoảng hốt giơ tay lên, lắc đầu nói:

“Không có, không có người nào hết!”

Andre lập tức chạy xuống, hét lên một tiếng.

“Mấy người làm gì vậy?! Buông tay ra! Sao lại ức hiếp phụ nữ?!”

Andre chạy xuống cầu thang, che chắn trước mặt bà lão, tức giận túm lấy khẩu súng săn của gã đàn ông.

Gã đàn ông này trông rất thảm hại, ăn mặc lôi thôi, quần áo thì rách rưới, chiều cao cũng ngang ngửa Andre, trên mặt và trên tay có rất nhiều vết thương, ánh mắt trông rất bất lương, vóc người lại khá cường tráng.

Phía sau gã đàn ông là một nhóm người, thoạt nhìn cũng lôi thôi lếch thếch, tóc tai rối bù, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng săn.

Andre nghĩ thầm người này tuyệt đối không dễ chọc, đám người kia cũng không phải là người tốt lành gì.

Quả nhiên, gã đàn ông này cười nhạo một tiếng, đưa tay túm cổ áo Andre, dễ dàng khống chế được Andre, sau đó nghiến răng, tàn bạo nhìn chằm chằm vào Andre, nói:

“Thằng nhóc, mày bớt lo chuyện bao đồng đi, mày có biết bọn tao là ai không?”

Andre cười lạnh một tiếng:

"Các người là ai thì liên quan gì đến chúng tôi? Muốn lấy cái gì thì cứ lấy, đừng làm hại người khác là được, bây giờ đang có chiến tranh, tất cả mọi người đều sống rất khổ sở, vẫn còn sống là may lắm rồi!"

Gã đàn ông dữ tợn ném Andre xuống ghế, cầm bánh ngô nướng trên bàn bắt đầu nhai nuốt từng miếng từng miếng, sau đó đưa bánh ngô cho đồng bạn đi cùng, những người đó đều đứng ăn, thoạt nhìn rất đói bụng.

Bà lão định nói gì đó, Andre đưa tay ngăn bà lại, ý bảo bà đừng cử động.

Cứ để những người này lấy gì thì lấy, chỉ cần không làm hại người là tốt rồi.

Gã đàn ông thô lỗ dẫn đầu uống một hớp nước, sau đó lau miệng, đứng lên, nhìn Andre:

"Thằng nhóc, mày cũng rất hiểu chuyện nhỉ! Thật ra bọn tao là quân khởi nghĩa Soviet, bây giờ đang đi trợ giúp Hồng quân đánh người Đức!"

35. Chương 35

Andre nhìn chằm chằm vào gã đàn ông mặt mũi hung tợn này, nghĩ thầm bây giờ thế giới đại loạn, trộm cắp khắp nơi đều dùng danh nghĩa quân khởi nghĩa để vào nhà cướp của, giết hại người dân, muốn phát tài nhờ chiến tranh.

Số lượng quân khởi nghĩa thật sự không nhiều lắm, hơn nữa đa số đều trong tình trạng thập tử nhất sinh, liều mạng vì đất nước.

Andre biết người này cũng không phải là thứ gì tốt, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, chỉ gật đầu nói:

"Tôi biết rồi."

"Có rượu không?!"

Gã đàn ông kia quay đầu nhìn bà lão.

Andre chủ động trả lời:

“Không có rượu, trước giờ nhà chúng tôi không thích uống rượu.”

Gã đàn ông kia phì một cái.

“Đàn ông con trai gì mà lại không thích uống rượu?!”

Andre đưa tay ôm bà lão, nói với gã đàn ông cực kì thô lỗ này:

“Trong nhà thật sự không có rượu, nhất là bây giờ tất cả mọi người đều đang gặp khó khăn, lấy tiền đâu mà mua rượu, cho dù có tiền cũng không có chỗ bán rượu.”

Thời kì chiến tranh, vật liệu thiếu hụt nghiêm trọng, làm gì có chỗ buôn bán gì, huống chi mấy chỗ gần đây chỉ còn là đống đổ nát thê lương không người.

Gã đàn ông gật đầu, nhất thời cũng cho là Andre nói có đạo lí, vì vậy liền trở lại chỗ ngồi móc ra một bao thuốc lá nhăn nhúm từ trong túi áo, châm lửa rồi ngậm vào miệng, hai chân vắt chéo, ngón tay gõ nhịp trên bàn, sau đó quay đầu nói với gã đàn ông gầy còm ngồi bên tay trái mình:

“Chừng nào Salva mới trở lại?”

Gã đàn ông gầy kia đứng lên, ngẩng đầu nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, sau đó ngồi xuống, lắc đầu nói:

“Chắc cũng sắp rồi, không biết quân Đức còn ở đó không. Nếu bên đó có người, chúng ta đành phải tạm thời quay về chỗ lúc trước thôi.”

“Hừ, cái chỗ kia mục nát quá! Nếu có thể đi ra ngoài thì tốt……”

Gã đàn ông thủ lĩnh ôm đầu, thoạt nhìn rất là rầu rĩ.

Andre liếc nhìn gã đàn ông kia một cái, mím môi, không nói gì mà xoay người nói nhỏ với bà lão:

“Phu nhân, bà lên lầu trước đi, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng xuống lầu.”

Bà lão gật đầu, xoay người chậm rãi đi lên lầu.

“Bà đi đâu đấy?!”

Gã thủ lĩnh kia lạnh lùng quát lớn.

Andre thản nhiên nói:

“Thân thể phu nhân không được tốt lắm, bây giờ cần phải nghỉ ngơi, điện thoại chỉ có ở lầu dưới, trên lầu không có điện thoại.”

Gã đàn ông gật đầu, ngồi xuống, phất tay một cái, ý bảo Andre có thể đi lên.

Andre đỡ bà lão lên lầu.

“Bọn họ là ai vậy?”

Andre đỡ bà lão lên phòng ngủ lầu hai rồi ngồi xuống giường, bà lão hoảng sợ nhìn Andre.

Andre ngồi kế bên, đưa tay vỗ vỗ lưng bà lão:

“Phu nhân, bà đừng sợ, không có gì đâu, dù sao bọn họ cũng là người Nga, chắc bọn họ sẽ không làm gì quá phận đâu.”

Bà lão gật đầu, vỗ vỗ mu bàn tay Andre, nói:

“Cám ơn cậu, cậu bé, bọn chúng làm tôi sợ muốn chết.”

Andre cười cười.

“Bà đừng sợ, bà cứ ở yên trên đây đi, đừng xuống lầu, cơm trưa cháu sẽ đưa lên.”

Bà lão gật đầu, Andre khom lưng hôn trán bà lão một cái, cười nói:

“Hôn thay người con trai anh hùng của bà.”

Bà lão cảm động nhìn Andre.

Andre xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại, trực tiếp đi xuống lầu.

Đám trộm cướp kia vẫn còn ở đây, thấy Andre đi xuống, bọn chúng liền vỗ bàn, ồn ào nói:

“Hết nước rồi, thằng nhóc, đi lấy nước cho bọn tao uống đi!”

“Đúng vậy, đi lấy nước tới đây ~”

Một tên ngồi trên bàn phụ họa.

“Được rồi, chờ một lát.”

Andre gật đầu, xoay người đi lấy nước nóng trên lò xuống, sau đó lấy ly ra, rót từng ly một cho bọn chúng.

Bọn chúng im lặng ngồi một lát, gã thủ lĩnh hút thuốc lá, trong phòng nhanh chóng bay đầy khói, cả phòng đều là mùi thuốc lá loại kém.

Andre nhăn mặt cau mày, thứ mùi này thật sự rất tệ.

“Cốc cốc —— cốc cốc ——”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

Gã thủ lĩnh kia đứng lên, cầm súng săn trên tay, hai mắt cảnh giác nhìn về phía cửa.

“Tôi là Salva.”

Phía ngoài truyền tới tiếng của phụ nữ.

“Ồ, ra là Salva đã trở lại.”

Gã đàn ông thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống, sau đó chỉ vào Andre, thô lỗ nói:

“Này, thằng nhóc, mày đi mở cửa đi!”

Andre đứng lên, mở cửa ra, nhìn thấy một người phụ nữ tóc đen mắt đen đang đứng ở trước cửa, cô ta đang suy nghĩ gì đó nhìn bốn phía, lúc quay mặt sang, vừa lúc nhìn thấy Andre đang đứng trước mặt mình.

Người phụ nữ này đột nhiên há miệng, vẻ mặt kinh hãi nhìn Andre.

Andre không hiểu gì nhìn cô ta, không biết tại sao cô ta lại giật mình như thế, vì vậy liền lễ phép hỏi:

“Cô là quý cô Salva phải không?”

Người phụ nữ kia gật đầu, còn chưa kịp nói gì, gã đàn ông ngồi trong nhà đã khó chịu hét một tiếng:

“Này, Salva, phát ngốc cái gì thế? Mau vào đây!”

“A! Được, được! Vasily!”

Salva gật đầu, đi vào trong, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Andre, sau đó khẽ rũ mí mắt xuống, giống như không dám nhìn Andre.

Vasily nhếch miệng cười cười:

“Salva, sao vậy, thấy bé trai xinh đẹp thì hết nói nổi luôn rồi à?”

Salva lắc đầu, trực tiếp đi tới bên người Vasily, lôi kéo cánh tay Vasily, liếc Andre một cái, thấp giọng nói:

“Vasily, anh qua đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Gì thế…… Ai, được rồi, đàn bà đúng là phiền phức……”

Vasily đứng lên đi tới góc tường, Salva cúi đầu không biết nói cái gì, Vasily đột nhiên quay đầu lại, vọt tới trước mặt Andre, túm cổ áo Andre, rống lớn tiếng:

“Mày là người của quân Đức?! Nói, tại sao mày lại đến đây?! Mục đích của mày là gì?”

Đầu tiên Andre giật mình, sau đó bình tĩnh trở lại, cười lạnh một tiếng:

“Ngài nhìn cho rõ đi, ngài Vasily, tôi là người Nga, người của quân Đức là thế nào? Người Đức tuyệt đối sẽ không tiếp nhận người Soviet.”

Vasily quay đầu nhìn Salva, Salva cọ cọ sau lưng Vasily, vội vàng nói:

“Tôi là công nhân của công xưởng kia! Lúc tôi ở ngoại ô Soviet đã gặp được cậu! Cậu là người hầu của thiếu tá quân đội Đức! Cậu là người của hắn!”

Andre nghiêm túc nhìn Salva một cái, đột nhiên cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, thì ra Salva chính là người phụ nữ đã bị sĩ quan Bồ Đào Nha cưỡng hiếp.

Andre hừ lạnh một tiếng, nói:

"Vậy tại sao cô không nói tôi đã cứu các người……"

"Không được nói! —— A! Không được nói!! Câm miệng ——!"

Salva đột nhiên vươn tay tát mạnh vào mặt Andre, sau đó bịt lỗ tai ngồi xuống.

Tất cả đều ngạc nhiên nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Salva, thái độ còn kích động như thế.

"Này, thằng nhóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Vasily hung hăng chất vấn Andre.

Andre vuốt vuốt mặt, sau đó cúi đầu nhìn người phụ nữ đang chìm trong hồi ức kinh khủng kia, cuối cùng lắc đầu nói:

"Không có gì."

Sau đó Andre nhìn Vasily, nói:

"Bây giờ tôi không còn quan hệ gì với người kia hết, hơn nữa tôi vĩnh viễn là người Soviet…… Nói đi, ông muốn thế nào?"

Vasily cười cười, vẻ mặt cực kì xấu xí.

"Thằng nhóc, mày cũng rất thức thời nhỉ?"

Andre nhún nhún vai.

"Tôi biết các người sẽ không bỏ qua cho tôi. Các người nói đi, các người muốn sao?"

Vasily quay đầu nhìn các anh em của mình, nói:

"Tao đoán, người mà mấy binh sĩ đảng vệ quân vừa rồi muốn tìm chính là thằng nhóc này….. Các anh em, thằng nhóc này có vẻ vẫn còn rất quan trọng, có phải chúng ta nên tống tiền tên thiếu tá kia một chút không?"

“Anh hai, ý kiến này rất tuyệt!”

Tên gầy nhom bên cạnh vỗ tay khen hay.

Vasily cười đắc ý, quay đầu nhìn Andre.

“Ê, số điện thoại của tên thiếu tá kia là số mấy?”

Andre lắc đầu nói:

“Tôi không biết.”

“Mày không biết?!”

Vasilt túm chặt cổ áo Andre, hai mắt nhìn thẳng vào Andre:

“Thằng ngu này! Nếu mày không nói, tao lập tức lên lầu giết chết bà già kia!”

Andre bị chọc giận, tức giận quát:

“Mẹ kiếp, có bản lĩnh đừng bắt nạt phụ nữ!”

Vasily cho Andre một đấm.

“Có nói không?!”

Andre đau muốn chết, khom người, ôm bụng.

“Có nói không?”

Vasily lại kéo cổ áo Andre một lần nữa, vẻ mặt dữ tợn.

Andre nghiến răng nghiến lợi nói:

“Đầu tiên phải hứa với tôi, bất kể cuối cùng các người có thành công hay không cũng không được đánh phụ nữ!”

Vasily gật đầu, nhún vai nói:

"Không thành vấn đề, chỉ cần mày nói, tao sẽ không làm khó mày. Dù sao đây cũng không phải là trách nhiệm của mày!"

Cuối cùng Andre nói ra một dãy số.

Đám người Vasily bao vây Andre, sau đó vây quanh điện thoại, gọi điện thoại cho Ludwig.

"A lô, xin hỏi có phải là ngài thiếu tá không?"

"Đúng vậy, tôi là Lam Finn Ludwig, xin hỏi là vị nào?"

"Ồ, thiếu tá đáng kính, người hầu Andreyevich của ngài bây giờ đang ở trong tay chúng tôi, tôi muốn trả cậu ta lại cho ngài ~ không biết ngài có còn muốn cậu ta trở lại bên cạnh ngài không đây?"

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó truyền đến giọng nói nghiêm túc của Ludwig:

"Đưa Andreyevich nói chuyện."

Vasily đem điện thoại đặt ở bên tai Andre, Andre ngậm miệng, không nói lời nào.

Vasily hung hăng đá vào chân Andre, sau đó tức giận hét lớn:

"Thằng nhóc thối, nói chuyện đi!"

Andre trừng mắt nhìn Vasily một cái, sau đó hé miệng, thấp giọng nói:

"Ludwig……"

Vasily nhanh chóng giật điện thoại lại, sau đó cười hì hì nói:

"Thiếu tá, ngài xem, chúng tôi đâu có nói dối."

"Các người muốn thế nào, nói đi." Giọng Ludwig hơi phập phồng.

Vasily nói:

"Không có gì, chỉ hi vọng ngài có thể đưa một ít vũ khí của Đức cho chúng tôi, chúng tôi rất hâm mộ vũ khí của các ngài, không biết ngài thiếu tá đây nghĩ thế nào? Muốn vũ khí lạnh như băng hay là muốn người sống?"

"Không thể nào."

Ludwig lạnh lùng nói, sau đó không chút do dự cúp điện thoại.

Vasily sửng sốt, cầm điện thoại, quay đầu ngơ ngác không nói nên lời.

Andre cúi đầu, mím môi, nước mắt cố nén rốt cuộc cũng rớt xuống.

36. Chương 36

"Ludwig…… Ludwig……"

Andre bụm mặt, ngồi xuống, thấp giọng khóc, rốt cuộc cũng có cảm giác yếu ớt mà những cậu bé nên có.

Vasily đột nhiên không biết nói gì, không biết có phải cũng cảm thấy có chút đau lòng hay không, gã đốt một điếu thuốc ngậm vào miệng, sau đó ngồi xuống bên bàn, thở dài một hơi.

"Ê…… Đừng khóc nữa, mày có còn là đàn ông không vậy?! Có cái gì mà khóc?"

Andre ngẩng đầu nhìn Vasily một cái, sau đó lau nước mắt, đi lên lầu, trở lại trong phòng của mình, lấy đôi bao tay cất trong túi áo ra.

Andre ngơ ngác nhìn đôi bao tay trắng noãn trên tay mình, nghĩ thầm, thế này mới đúng là Ludwig, người đàn ông đó trước giờ đều đặt thân phận quân nhân của mình lên hàng đầu, lần này quân Đức xâm nhập nội địa Soviet, chiến tuyến quá dài, đồ vật mang đến còn không đủ dùng, sao có thể vì mình mà đưa súng ống đạn dược cho những tên trộm cắp này được?

Hơn nữa, vũ khí và trang bị của quân Đức luôn là tốt nhất, dù sao cũng sắp phải đánh trận, sao Ludwig có thể đưa vũ khí của quân đội mình cho những thế lực đối địch?

Andre đột nhiên cảm thấy cực kì sợ hãi, có lẽ sau này mình sẽ không còn cơ hội gặp lại Ludwig nữa….. Sau này mình nên làm gì đây?

Andre nghĩ một hồi cảm thấy hơi mệt, cậu đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, nằm xuống giường, mở to

hai mắt nhìn trần nhà đến thất thần.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Andre giật mình ngồi dậy.

"Ai thế?"

Vừa nhìn, hóa ra là Salva.

Andre cảm thấy vô nghĩa, nằm xuống, nhưng ngoài miệng vẫn lễ phép nói:

"Chào cô, Salva."

Salva mở to hai mắt, vẻ mặt lúng túng ngồi xuống bên giường Andre, cúi đầu nghịch ngón tay của mình:

"Không, đừng làm thế, Andreyevich, tôi tưởng cậu thật sự có mục đích gì……"

Andre cười lạnh một tiếng:

"Tôi có thể có mục đích gì? Tôi bất quá chỉ là một thằng nhóc 'vô cùng ngu xuẩn, ích kỷ lỗ mãng' mà thôi. Huống chi thiếu tá Ludwig đã không cần tôi nữa rồi, cô không nhìn thấy sao?"

Salva hít mũi một cái, hai mắt đỏ lên, nói:

"Bây giờ loạn lạc như vậy, tôi chỉ là một người đàn bà, tôi cũng không biết mình nên làm gì nữa…

Nếu để bọn họ biết tôi đã bị mấy tên sĩ quan kia cưỡng hiếp, cậu nói xem bọn họ sẽ nhìn tôi như thế nào? Vì vậy ban nãy tôi có hơi kích động, xin lỗi cậu, cậu đừng tức giận."

Andre lắc đầu.

"Sao tôi lại tức giận? Cô là phụ nữ, phản ứng như vậy cũng là bình thường thôi."

Salva cười cười.

"Cám ơn cậu đã không nói cho bọn họ biết."

Andre ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào Salva:

“Thật ra mỗi người đều có chuyện riêng và nỗi khổ của mình, tôi cảm thấy người ngoài không có quyền hỏi tới những điều này!”

Salva gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

“Bây giờ quân Đức đang trú ở vùng phụ cận, bọn tôi không thể đi ra ngoài, lát nữa bọn tôi sẽ trở về chỗ lúc trước, cậu phải đi với bọn tôi.”

Andre nhăn mặt, dứt khoát nói:

“Tôi không đi!”

“Nhưng mà…… Vasily nói cậu phải đi với chúng tôi.”

Andre thở dài một hơi, sau đó quay lưng đi, thấp giọng nói:

“Ừ, tôi biết rồi.”

……

Sau khi trời tối, đám người kia liền thừa lúc bóng đêm đi về hướng ngược lại với hướng của doanh trại của Ludwig.

Bởi vì thỉnh thoảng quân Đức vẫn phái người tuần tra chỗ này một lần, nếu đi ban ngày sẽ rất dễ gây chú ý, huống hồ những người này còn mang theo vũ khí —— mặc dù Andre thấy vũ khí của bọn họ chỉ là đồng nát sắt vụn, hoàn toàn không thể chịu được một kích.

Bọn họ yên lặng đi xuyên qua những căn nhà lầu tan hoang gần đó, đi tới một mảnh sân lớn bừa bộn.

Đi theo phía sau bọn họ, Andre có thể cảm nhận được không khí lúc trước bọn họ sống ở đây.

“Được rồi được rồi, Salva cô đi làm cơm trước đi, những người khác tới đây, chúng ta đánh bài! Sau đó đi ngủ…”

“Chết tiệt, hôm nay đúng là xui xẻo! Không biết chừng nào mới có thể rời khỏi chỗ quái quỷ này đây!”

Vasily vừa chửi vừa đi vào căn phòng đối diện sân. Salva gật đầu nói:

“Được!”

Andre nhìn đám người kia đi vào căn phòng lớn, xoay người nói với Salva:

“Tôi với cô cùng vào phòng bếp đi!”

Salva cười cười.

“Ừ ~”

“Tối nay làm cái gì ăn?” Andre thuận miệng hỏi.

Salva đẩy cửa ra, ngồi trước bếp lò, bắt đầu nhóm lửa.

“Bánh ngô nướng, mỗi ngày chúng tôi đều ăn bánh ngô nướng, bây giờ không còn gì để ăn nữa, bột ngô còn dư lại cũng không nhiều!”

Andre gật đầu, bây giờ vật liệu khan hiếm, chưa bị chết đói coi như cũng không tệ rồi.

Andre bước lên vỗ vỗ vai Salva:

“Salva, cô đứng lên đi, để tôi nhóm lửa cho.”

Salva kinh ngạc nhìn Andre:

“Trời, Andreyevich, cậu nói thật à, cậu biết nhóm lửa sao?”

Andre gật đầu.

“Dĩ nhiên là biết, sao cô lại nghĩ rằng tôi không biết?”

Andre cầm vỏ ngô lên, nhét vào trong bếp lò, lửa được đốt lên, Andre cầm xiên sắt bắt đầu nghiêm túc khều lửa.

Salva cười cười, lấy một chút nước nóng rửa nồi sắt, nhìn Andre, nói:

“Không phải trước giờ cậu đều ở chung với vị thiếu tá kia sao? Tôi biết điều kiện sống của bọn họ rất tốt,

quân Đức rất có tiền. Tôi đã nghĩ cậu chẳng biết gì cả!"

Andre xì một tiếng, bật cười.

"Tôi sống ở nông thôn từ nhỏ, sao có thể không biết?"

Andre hình như đang nghĩ tới điều gì, cúi mặt xuống, không nói nữa.

Salva thấy Andre có vẻ không được vui, vì vậy cũng không hỏi gì thêm.

……

Sau khi làm cơm xong, Salva bưng qua bên kia, Andre đi theo phía sau.

Đến trước cửa, Andre nhìn thấy đám người Vasily đang vây quanh một cái bàn lớn giữa phòng, sau khi thấy Salva bưng một khay bánh ngô nướng lớn vào, bọn chúng vội vàng thu dọn bài, chuẩn bị ăn cơm.

"Ê, thằng nhóc!" Vasily chỉ vào Andre.

Andre ngồi xuống, nhìn Vasily.

"Chuyện gì?"

Vasily gãi gãi đầu.

"Cái kia…… Andreyevich, tao nói này, mày đừng có bày ra khuôn mặt đau khổ đó nữa được không? Thôi thì mày đi theo bọn tao đi, bảo đảm sẽ cho mày ăn uống no say!"

Andre không có phản ứng gì nhìn Vasily một cái, không trả lời.

Vasily thấy Andre không để ý tới mình, cảm thấy mất mặt, vì vậy liền tức giận rống một tiếng:

"Ê! Thằng nhóc thối! Rốt cuộc mày có theo bọn tao không!? Nói mau!"

Salva vội vàng nói:

"Anh đừng hù dọa nó, Vasily, nó vẫn còn là con nít, anh đừng như vậy!"

Andre nhìn Vasily, vẫn không trả lời.

Vasily trợn mắt nhìn Andre, cuối cùng chỉ cúi đầu bắt đầu ăn.

"Salva, bánh ngô nướng cô làm ăn rất ngon!"

Một người đàn ông nói.

Salva cười cười.

"Không phải từ nhỏ đến lớn chúng ta đều ăn những thứ này sao? Nhưng các anh à, chỗ này của chúng ta không còn nhiều thức ăn nữa, có lẽ mai hoặc mốt sẽ phải nhịn đói, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Vasily phất tay một cái.

"Đừng lo, chuyện này cứ để tôi giải quyết!"

Salva cười cười, Andre cúi đầu ăn vài miếng,sau đó đứng lên định đi.

"Này, thằng nhóc, mày đi đâu thế?"

Vasily mở to cặp mắt như chuông đồng nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre bị gã ta làm phiền đến bực mình, quay mặt sang, không nhịn được, nói:

"Tôi đi ngủ!"

Vasily sửng sốt, ho một tiếng, còn chưa kịp nói gì, điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên. Vasily quay đầu nhìn điện thoại, sau đó nói với Salva.

"Salva, cô nghe điện thoại đi."

Salva đứng dậy đi tới chỗ điện thoại, Vasily xoay người lại nhìn mọi người, kinh ngạc nói:

"Đúng là gặp quỷ rồi, bao năm nay có thấy ai gọi vô điện thoại này đâu, sao bây giờ lại có người gọi điện thoại tới? Sao người đó biết được số điện thoại này chứ?"

“Chào cô, xin hỏi……”

Salva che điện thoại, quay đầu nói:

“Vasily, tìm anh này!”

Vasily gật đầu, đi tới nhận điện thoại.

“A lô, xin chào.”

Đầu bên kia truyền tới một giọng nam hơi thô:

“Xin hỏi có phải là ngài Vasily không?”

“Đúng vậy, có chuyện gì?”

“Là thế này, tôi là thương nhân buôn bán vũ khí quân đội, bây giờ muốn làm một cuộc giao dịch với ngài.”

“Ồ?” Vasily nhướng mày, “Vậy, vũ khí trên tay ngài là vũ khí gì?”

Người nọ cười cười, “Đương nhiên là vũ khí của quân đội Đức.”

Vasily hưng phấn chà xát tay, che loa điện thoại lại, nhìn Andre.

“Thằng nhóc, mày khoan đi đã!”

Andre quay người lại, ngồi xuống.

Vasily thả tay che loa ra:

“Thế thì, không biết ngài định giao dịch cái gì với chúng tôi đây? Chúng tôi chỉ là một nhóm người nghèo kiết xác mà thôi, không có tiền trả cho ngài đâu.”

Người nọ cười mấy tiếng:

“Chúng tôi cũng không thiếu tiền, chúng tôi chỉ cần một người, trong lòng ngài chắc biết là ai rồi.”

Vasily nhìn Andre một cái.

"Ồ, vậy ngài nói thử xem, người đó là người thế nào?"

"Một cậu bé, tóc màu vàng nhạt, mắt màu xanh."

Vasily ừ một tiếng, sau đó nói:

"Vậy ngài định giao dịch thế nào? Nó là một đứa trẻ rất xinh đẹp, tôi sẽ không dễ dàng giao ra

đâu."

Vasily bắt đầu tăng giá ngay tại chỗ, đối với bọn chúng, bây giờ Andre chỉ là một món hàng có thể tùy tiện bán đi mà thôi.

Giọng nói của người nọ vẫn trầm trầm như cũ, nói thẳng:

"Điều kiện của chúng tôi nhất định sẽ thoả mãn ngài, 10 khẩu súng lục Luger, 20 khẩu Mauser k98 và đầy đủ đạn dược cho các ngài sử dụng, thế nào?"

Vasily nuốt một ngụm nước bọt, súng lục Luger, người Đức gọi là Pistolen-08, quả thật là khẩu súng mà gã khát khao mơ ước —— Không, hẳn là khẩu súng mà tất cả đàn ông đều khát khao mơ ước, so với đống đồng nát sắt vụn hiện tại trên tay gã không biết tốt hơn gấp mấy lần.

"Không biết ngài cảm thấy điều kiện này thế nào?" Người kia hỏi.

Vasily cố làm ra vẻ nói:

"Tôi có thể cảm nhận được thành ý của ngài, nhưng xin để tôi suy nghĩ thật kĩ đã, tôi cũng không phải là người qua loa."

Người nọ nói:

"Cũng được, nhưng tốt nhất ngài nên đảm bảo, người đến tay chúng tôi là người sống chứ không phải một xác chết."

Vasily ngẩng đầu cười ha ha:

“Đó là chuyện đương nhiên! Chúng tôi cũng đâu phải thổ phỉ! Chúng tôi không có hứng thú với việc giết người……”

“Tốt lắm, vậy ngày mai tôi sẽ gọi điện tới đây lần nữa. Tạm biệt.”

Nói xong, người nọ liền cúp điện thoại.

Vasily hoảng hốt buông điện thoại xuống, xoay người, kích động lao đến ôm chặt Andre.

“Thằng nhóc! Không ngờ mày lại có thể đổi được Pistolen-08! Trời ạ! Trời ạ! Mày đúng là phúc tinh của tao!!”

Vasily dùng sức hôn trán Andre, Andre bị gã ta làm buồn nôn gần chết, quay mặt đi chùi nước miếng dính trên trán, vẻ mặt không vui nói:

“Đừng đụng vào tôi.”

Vasily chỉ lo vui vẻ, đưa tay nâng mặt Andre, ác độc nói:

“Cưng à, đừng nóng giận. Mày biết không, bây giờ mày phải ngoan ngoãn ở đây, đừng nghĩ tới việc bỏ trốn! Nếu không tao sẽ chặt chân của mày!”

“Yên tâm đi…… Tao thấy người muốn mày là một thương nhân bán vũ khí lận đấy. Mày sẽ không thiệt thòi đâu, phúc tinh của tao……”

Bây giờ giọng điệu của Vasily hệt như một người đàn bà ác độc vì tiền mà không tiếc việc bán đi con gái ruột.

Andre không có phản ứng gì, đưa tay gạt tay Vasily ra.

“Tôi mệt, đi ngủ trước.”

Nói xong, Andre xoay người rời đi. Vasily chỉ vào bóng lưng Andre, nói với Salva:

“Salva, cô đi trông chừng nó, đừng để Pistolen-08 của tôi chạy mất.”

Salva nghe lời gật đầu, đi theo Andre.

37. Chương 37

Andre đi ra ngoài, chợt nhớ không biết mình ngủ ở phòng nào. Andre xoay người lại, phát hiện Salva đi phía sau mình, cặp mắt to màu đen cứ nhìn mình chằm chằm.

Andre dừng bước, không nói lời nào, nhàn nhạt nhìn Salva.

Nhất thời Salva cũng không biết nói gì, dù sao mấy người Vasily đối xử với Andre thật sự có chút quá đáng, vì vậy Salva nghĩ rằng có thể Andre định nói lời gì khó nghe.

"Salva, có chỗ ngủ cho tôi không?" Andre hỏi.

Salva cười cười.

"Đương nhiên, đương nhiên là có chỗ ngủ cho cậu! Mảnh sân này rất lớn, phòng ốc bên trong rất nhiều! Bây giờ tôi dẫn cậu qua!"

Andre gật đầu.

"Đây là phòng của Vasily à?"

Salva lắc đầu.

"Tôi cũng không biết là phòng của ai, à, chắc không phải là phòng của ai đâu!"

Andre không nói gì, chỉ im lặng đi theo Salva.

Trên bầu trời màu đen, mặt trăng màu vàng nhạt treo trên cao, Andre nhớ lại lúc mình còn ở nông thôn, trong nhà mình cũng có một mảnh sân rất to, trong sân có rất nhiều gian phòng.

Hàng năm vào thời điểm thu hoạch ngô, trong sân sẽ phủ đầy hạt ngô vàng óng, Andre sẽ đội nón cỏ, ngồi dưới gốc cây vừa hóng mát vừa trông chừng hạt ngô, phòng ngừa những đứa trẻ nghịch ngợm gây sự tới đây ăn trộm.

"Là phòng này nè, Andreyevich, đây là phòng lúc trước tôi ở, cậu có thể ngủ ở đây."

Andre đẩy cửa ra, đi vào, do là nhà dưới đất nên trong phòng rất lạnh, vật dụng trong phòng được sắp xếp

rất gọn gàng, có thể do phụ nữ luôn chăm chút cẩn thận hơn.

"Tôi đi lấy nước cho cậu rửa mặt rửa chân!"

Salva xoay người đi ra ngoài, Andre ngồi xuống giường, lấy bao tay của Ludwig trong túi ra, sau đó đặt dưới mũi, trong đầu tưởng tượng hình ảnh Ludwig chậm rãi đeo đôi bao tay màu trắng này vào những ngón tay thon dài.

Do đã đun nước nóng từ trước, Salva bê nước tới rất nhanh.

Andre đi tới, nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, sau đó ngồi bên giường, bắt đầu cởi quần áo.

Salva ra ngoài đem nước đi đổ, sau đó đẩy cửa vào lần nữa, ngồi xuống chiếc ghế bên giường, nhìn chằm chằm vào Andre.

Andre phát hiện có người đang nhìn mình, cậu đỏ mặt nói:

"Salva, tôi muốn đi ngủ, có phải cô cũng nên đi nghỉ ngơi rồi không?"

Salva lắc đầu, cười cười nói:

"Vasily bảo tôi ở đây trông chừng cậu, chừng nào cậu ngủ rồi thì tôi mới đi được. Dù sao cậu cũng chỉ là một cậu nhóc choai choai mà thôi, cậu sợ tôi nhìn thấy cái gì chứ?"

Nghe Salva nói vậy, Andre liền cởi áo khoác và áo len ra, chỉ mặc áo trong rồi nằm xuống giường. Có thể do quá mệt mỏi, Andre ngủ thiếp đi rất nhanh.

……

"Andreyevich, rời giường thôi!"

Bên tai truyền đến tiếng của Salva. Andre duỗi duỗi tay, ngồi trên giường, vừa mặc quần áo vừa hỏi Salva.

"Bây giờ mấy giờ rồi, Salva?"

"Đã là 6 giờ sáng rồi!"

Andre nhíu mày.

“Rời giường sớm như vậy làm gì? Cũng đâu có chuyện gì đâu.”

Salva cười cười.

“Trước kia thì không cần dậy sớm, nhưng hôm nay có chuyện rất quan trọng.”

Andre nhìn Salva một cái, Salva tránh ánh mắt của cậu, trên mặt Andre không có biểu tình gì, nói:

“Là thương nhân bán vũ khí kia phải không? Có phải đã quyết định hôm nay đưa tôi đi không?”

Salva lúng túng gật đầu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, lo lắng nói:

“Andreyevich…… Tôi cũng không muốn như vậy, nhưng mà…… Cậu biết đấy, tôi chỉ là một người phụ nữ, tôi cũng không còn cách nào khác……”

Andre phất tay một cái.

“Salva, tôi không có trách cô, đây không phải là lỗi của cô, cô không cần giải thích với tôi.”

Nói xong, Andre mặc quần áo, nhảy xuống giường, sau đó dùng nước nóng Salva đã chuẩn bị sẵn rửa mặt đánh răng, tiếp theo đẩy cửa đi ra ngoài.

Bây giờ đã là tháng năm, buổi sáng vẫn còn hơi lạnh một chút, nhưng khí trời sẽ trở nên ấm áp rất nhanh.

Chậm nhất là hai tháng nữa, khí hậu sẽ rất ấm áp.

Andre dựng cổ áo của mình lên, Salva dẫn Andre đến căn phòng chính giữa đối diện cửa lớn.

“Sao bây giờ mới dậy? Nhanh lên chút đi! Bọn tao còn phải ăn sáng nữa!”

Vasily nhìn Andre, hét lớn.

Andre biết người ở quê đều có thói quen này, bọn họ thích đợi tất cả mọi người có mặt đông đủ rồi mới bắt đầu dùng cơm. Cho dù Vasily là thổ phỉ, gã ta vẫn giữ thói quen này.

“Tôi tới rồi.”

Andre nhàn nhạt trả lời một câu, sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn.

Vasily phất tay một cái.

"Được rồi, bắt đầu ăn đi! Nhớ ăn nhiều một chút! Hôm nay chúng ta phải kiếm được một khoản lớn!"

"Này, anh hai, chuyện gì làm anh hưng phấn vậy?"

Một người đàn ông bên cạnh thoạt nhìn rất đần độn hỏi Vasily.

Vasily duỗi tay, cốc lên đầu người nọ một cái, tức giận nói:

"Cái thằng ngu này! Trí nhớ của mày kém thế à?! Không phải sáng hôm nay tên thương nhân bán vũ khí kia đã gọi điện thoại cho chúng ta sao? Hắn còn nói là hắn sẽ đến chỗ chúng ta để giao dịch! Mày đúng là đồ ngu!"

Người đàn ông kia vuốt vuốt đầu, cười ha ha.

"Anh hai, dù sao chúng em cũng chỉ đi theo chân anh thôi, anh mới là người lợi hại nhất! Ha ha!"

Vasily há to miệng cắn một miếng bánh ngô nướng trên tay của mình, lớn tiếng nói:

"Do bọn mày quá vô dụng thôi!"

"Lỡ như tên kia gạt chúng ta thì phải làm sao?"

Vasily cười hắc hắc.

"Chúng ta có cái gì để mà gạt? Chúng ta chỉ là một đám người nghèo kiết xác! Bọn chúng chỉ muốn thằng nhóc này!"

"Hơn nữa, chắc chắn bọn chúng cũng là thương nhân bán vũ khí phi pháp, ai lại dám bán vũ khí của quân Đức?! Vẫn là tên thiếu tá kia thông minh, nếu hắn đưa vũ khí của quân đội hắn cho chúng ta, việc này chắc chắn sẽ bị lôi lên tòa án quân sự!"

Andre đặt bánh ngô nướng trên tay xuống, vẻ mặt không vui nhìn Vasily.

Vasily mím môi, khoát khoát tay nói:

“Được rồi nhóc ạ, tao biết mày không vui, tao cũng không định để ý đến mày đâu, nhưng hôm nay mày có thể đổi được 10 khẩu Pistolen-08, tao sẽ không nói những lời làm mày tức giận. Lát nữa tên thương nhân kia tới đây, mày cứ ngoan ngoãn đi theo hắn đi, đừng có mà gây sự! Nếu không tao sẽ dạy dỗ mày thật tốt!”

“Anh hai, nhìn anh rất vui vẻ nha!” Người đàn ông ngu đần kia lại tiếp tục lấy lòng Vasily.

Vasily lại đưa tay cho người đàn ông kia một cái tát.

“Mày nói đống sắt vụn trên tay chúng ta còn có thể dùng sao?! Toàn là đồng nát sắt vụn, ngay cả con thỏ cũng đánh không chết! Sao có thể đem đi hù người khác?”

“Bây giờ chúng ta hết đồ ăn rồi, nếu đổi được súng tốt hơn, có thể sẽ kiếm được thêm chút gì……”

Andre nghĩ “kiếm thêm chút gì ” theo lời Vasily chính là vào nhà người ta cướp của.

Andre nhìn đồ ăn đặt trên bàn, có lẽ những thứ này đều do Vasily cướp từ tay những người dân vô tội!

Andre mím môi, nhất thời không muốn ăn tiếp nữa.

———— ——————————

“Tin tin tin ——”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng xe hơi, còn có tiếng bánh xe ngựa chuyển động.

Vasily kích động đứng lên, nhìn các anh em của mình, nói:

“Các anh em, Pistolen-08 của tao tới rồi! Pistolen-08 yêu quý của tao tới rồi!”

“Anh hai, đừng kích động!”

Người đàn ông bên cạnh nhắc nhở.

Vasily gật đầu, ho một tiếng, giả bộ chỉnh trang lại quần áo của mình, quay đầu nhìn bọn họ.

“Hôm nay có phải trông tao rất bảnh không?”

“Đúng vậy! Anh hai, hôm nay trông anh rất bảnh rất phong độ!”

Vasily đắc ý đưa tay vuốt mái tóc bóng nhẫy của mình, sau đó đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa, phát hiện Andre vẫn chưa chịu ra, Vasily vội vàng kéo Andre ra ngoài, đứng trước cửa, nghênh đón những thương nhân bán vũ khí phi pháp kia.

Một chiếc xe hơi mang dấu hiệu Soviet dừng ở trước cửa, phía sau là một chiếc xe ngựa.

Vasily cười ha ha bước qua, cửa xe hơi mở ra, một người đàn ông đi xuống, vóc người cao gầy, mái tóc màu vàng.

Người đàn ông mặc áo đen bên trong, bên ngoài là áo khoác màu đen, lúc nhìn thấy Andre thì khẽ mỉm cười, sau đó nhìn Vasily, nói:

“Ngài Vasily, tôi cảm thấy gần đây không được an toàn cho lắm, hay là chúng ta vào trong rồi nói sau, tôi đã mang đồ tới rồi.”

Vasily vội vàng tiến tới gần rương gỗ trên xe ngựa.

“Nếu vậy, có phải trước tiên tôi nên kiểm hàng hay không?”

Người nọ đưa tay đè tay Vasily lại, cười lạnh một tiếng.

“Gấp cái gì chứ? Ngài Vasily, tôi là một thương nhân, thương nhân coi trọng nhất là chữ tín. Một tay giao tiền, một tay giao người.”

Vasily nhìn chằm chằm vào người đàn ông, sau đó chuyển mắt qua nhìn Andre một cái, cuối cùng gật đầu.

“Vậy mời vào.”

Nói xong, Vasily nhìn người đàn ông nọ đi vào sân, tiếp theo mấy tên thuộc hạ của người nọ cũng lôi xe ngựa đi vào.

Andre cũng theo Vasily vào trong.

38. Chương 38

Cả bọn mới vừa vào trong sân, Vasily liền tự mình đóng cửa lớn lại, sau đó đi vào sân, đẩy Andre cho người đàn ông, cười ha ha:

"Bây giờ cậu bé này sẽ là người của ngài."

Người đàn ông thấp giọng cười cười, đưa tay túm Andre về phía sau mình, sau đó chỉ vào rương gỗ trên xe ngựa, nói:

"Ngài có thể kiểm hàng rồi, ngài Vasily."

Vasily xoa xoa tay, đi tới trước rương gỗ, vừa mở ra, gã nhìn thấy bên trong toàn là súng máy hỏng của Soviet. Gã tức giận quay đầu lại, hét lên với người đàn ông:

"Mẹ kiếp, thế này là thế nào?!"

Gã còn chưa nói hết câu, người đàn ông nọ đã cầm súng chỉa vào đầu Vasily, tà tà cười:

"Chút đầu óc cũng không có, sống đến bây giờ đúng là rất may mắn. Ngài Vasily, trên tay tôi chính là súng lục Luger, chết dưới khẩu súng này chắc ngài thỏa mãn lắm phải không?"

Tình huống thay đổi quá đột ngột khiến Andre há to miệng, không hiểu gì nhìn người đàn ông.

Người đàn ông không có biểu tình gì bóp cò súng, "bang ——" một tiếng, đạn xuyên qua thái dương của Vasily, để lại một lỗ hổng thật sâu, óc màu trắng phun ra phía bên kia, Andre ngẩn người không nói được lời nào.

"Xảy ra chuyện gì thế?!"

Người trong nhà nghe thấy tiếng súng liền lập tức chạy ra, lúc nhìn thấy Vasily ngã trên mặt đất, tất cả đều kinh ngạc không nói nên lời.

"Ầm ——" một tiếng, cửa lớn bị đá văng, một đám người cầm súng lục chạy vào trong sân bao vây bọn họ.

"Mấy người là ai?!"

Andre kinh ngạc nhìn những người này, người đàn ông nọ quay đầu lại, nhìn Andre, nghiêm túc nói:

“Cậu Andreyevich, thiếu tá sẽ lập tức tới ngay, cậu cứ ở đây chờ ngài ấy một chút là được rồi.”

Andre kinh ngạc há to miệng, lắp bắp nói:

“Lud… Ludwig sắp tới đây?”

Người đàn ông gật đầu.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng xe hơi, Andre hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy Ludwig mặc quân phục chỉnh tề, phía ngoài khoác áo khoác, đẩy cửa ra, đi vào.

Mấy binh sĩ đảng vệ quân đứng cạnh cửa chào Ludwig.

Lúc đám thổ phỉ bị bao vây kia nhìn thấy thiếu tá của quân đội Đức, tất cả đều lo sợ không dám nói gì. Trong số đó, người đàn ông ngu đần ban nãy không ngừng run rẩy, hai mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm vào thi thể của Vasily.

Andre mở to hai mắt, không nói được lời nào. Ludwig mặt mũi nghiêm túc đi đến trước mặt Andre, sau đó đưa tay kéo Andre qua, thấp giọng nói:

“Andreyevich.”

Giọng nói kia cực kì nghiêm túc, giống như giọng nói ngày thường đã gọi tên mình vô số lần, thế nhưng bây giờ trái tim Andre đã muốn tan ra.

Những uất ức chịu đựng trong khoảng thời gian này toàn bộ đều trút ra, Andre vừa đưa tay ôm Ludwig liền khóc, khuôn mặt dán chặt trên người Ludwig.

Ludwig đưa tay nắm cằm Andre, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng con ngươi màu xám bạc cứ nhìn chằm chằm vào Andre. Ludwig đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt Andre, trầm giọng nói:

“Khóc cái gì? Andre, là đàn ông thì không được khóc.”

Andre nín khóc, gật đầu, giương mắt lên nhìn Ludwig.

“Ludwig, tôi rất nhớ anh.”

Ludwig vẫn mím môi thật chặt như cũ, gật đầu.

“Bọn chúng có ăn hiếp em không?”

Andre lắc đầu.

“Trừ Vasily kia, không có ai ăn hiếp tôi.”

Người đàn ông mặc thường phục bên cạnh đi tới, chào Ludwig, sau đó nói:

“Thiếu tá, xử lí những người này như thế nào?”

Ludwig lạnh lùng trả lời:

“Toàn bộ đều xử tử.”

Andre ngẩng đầu nhìn Ludwig, vừa định nói gì, người đàn ông ngu đần phía sau đột nhiên vọt tới, không biết từ lúc nào trên tay đã cầm một khẩu súng, hét lớn:

“Tao phải giết mày! —— Tao phải giết mày —— Là mày hại chết anh hai ——!”

Gã ta hình như đã điên rồi, không còn khống chế được tâm tình, gã không chút do dự nổ súng bắn về phía Andre. Tất cả mọi việc đều xảy ra trong nháy mắt, Andre thậm chí còn chưa nhìn rõ được biểu tình vừa rồi của gã.

Ludwig lập tức ôm Andre xoay người lại, che Andre trong ngực mình, căn bản không có thời gian tránh né, một viên đạn liền ghim vào lưng Ludwig.

Đầu óc Andre nhất thời trống rỗng! Andre ngây người không nói nên lời.

“Thiếu tá ——!”

Binh sĩ bên cạnh rống lên một tiếng, lập tức bắn về phía gã đàn ông vừa nổ súng kia, tất cả binh sĩ đảng vệ quân đều tập trung hỏa lực nổ súng bắn gã đàn ông đó, cơ thể gã đàn ông nhanh chóng biến thành tổ ong vò vẽ.

Vóc người Ludwig rất cao lớn, Andre cuống quít đưa tay ôm Ludwig, muốn đỡ thân thể Ludwig, nhưng vừa đưa tay đến sau lưng, Andre cảm giác được tay mình ướt đẫm. Vừa nâng tay lên trước mặt, Andre thấy trên tay mình đều là máu đỏ lòm —— tất cả đều là máu của Ludwig, trông cực kì chói mắt.

Andre phát điên hét lên:

“Ludwig —— Ludwig ——! Không, không!”

Trên mặt Andre chảy đầy nước mắt, cậu dùng sức đỡ thân thể Ludwig, binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh vội vàng chạy tới đỡ Ludwig dậy.

Mặc dù đầu Ludwig đã đổ đầy mồ hôi lạnh, nhưng Ludwig vẫn không nói lời nào, chỉ giơ tay lên, ý bảo những binh sĩ kia không cần đỡ mình.

“Bây giờ vẫn chưa chết được.”

Ludwig đưa tay túm lấy Andre đang đứng ngẩn người, ôm vào trong ngực mình, sau đó nói với binh sĩ bên cạnh:

“Toàn bộ đều xử tử, một người cũng không lưu lại, tịch thu toàn bộ súng ống.”

Nói xong, Ludwig liền ôm Andre đi ra ngoài.

Ngồi lên xe hơi, Andre run rẩy nói:

“Ludwig…… Ludwig! Có phải anh đau lắm không?”

Ludwig lắc đầu, tay phải nắm chặt tay Andre, tựa đầu vào chỗ ngồi phía sau xe hơi.

Andre thấy hai má Ludwig càng lúc càng tái nhợt, Andre cởi áo khoác của Ludwig ra, thấy áo sơ mi trắng bên trong đã hoàn toàn biến thành màu đỏ của máu.

“Ludwig ——…… Ludwig!”

Andre khóc, đưa hai tay nâng mặt Ludwig lên.

“Anh đừng nhắm mắt, đừng nhắm mắt…… Ludwig!”

Ludwig chỉ cảm thấy mơ hồ không rõ, mở mắt ra nhìn Andre một cái, cuối cùng nhắm hai mắt lại, khoé miệng chảy xuống một dòng máu tươi.

Andre bận rộn cầm khăn tay lau sạch máu tươi ở bên miệng Ludwig, sau đó không nhịn được hét lên với tài xế phía trước:

“Nhanh lên một chút —— Nhanh lên một chút đi! Ludwig sắp chết —— Sắp chết rồi!”

Tài xế quay đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt cũng hoảng hết cả lên.

Andre ôm đầu Ludwig trong ngực mình, vừa khóc vừa nói:

“Ludwig…… Ludwig, là tôi không tốt, xin anh đừng chết…… Là tôi không tốt ——!”

……

Rất nhanh đã đến bệnh viện trong doanh trại của quân Đức, các bác sĩ đã nhận được tin tức, tin tức nói: thiếu tá Lam Finn Ludwig trong lúc diệt trừ quân phản loạn đã bị thương nặng, hiện tại cần cấp cứu gấp.

Các bác sĩ đứng trước cửa công xưởng, nhìn thấy xe Ludwig chạy tới, tất cả vội vàng vọt tới như ong vỡ tổ, khiêng Ludwig từ trên xe xuống băng ca, đẩy vào phòng cấp cứu

Andre lau khô nước mắt, đi theo sau bác sĩ, nhìn chằm chằm vào Ludwig đang nhắm chặt hai mắt nằm trên băng ca, tóc tai rơi lả tả trên trán, đôi môi đỏ sẫm vẫn mím chặt theo thói quen, mặt mũi vẫn nghiêm túc, không có chút biểu tình đau đớn nào, điều không bình thường duy nhất chính là trên trán chảy rất nhiều mồ hôi lạnh.

Andre đi theo tới phòng cấp cứu, đứng trước cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Ludwig nằm trên giường.

Một nữ bác sĩ quay đầu lại lạnh lùng nhìn Andre, không vui nói:

“Cậu vào đây làm gì?”

Andre vội vàng nói:

“Tôi là người của thiếu tá!”

Nữ bác sĩ liếc Andre một cái, sau đó quay đầu hỏi:

“Cậu có quan hệ gì với thiếu tá?”

Andre lúng túng mím môi, cuối cùng nói:

“Tôi là người hầu của thiếu tá, tôi luôn luôn ở bên cạnh hầu hạ thiếu tá, thiếu tá có bệnh sạch sẽ rất nghiêm

trọng, các người đừng dùng tay trực tiếp chạm vào thân thể của hắn, dụng cụ sử dụng phải là dụng cụ hoàn toàn mới và sạch sẽ nhất!"

Người phụ nữ kia gật đầu, sau đó nghiêm túc nói:

"Tôi biết rồi, điểm này chúng tôi sẽ lưu ý. Còn gì nữa không?"

Andre suy nghĩ một chút, nói:

"Tôi cùng nhóm máu với thiếu tá! Các người có thể lấy máu của tôi cho ngài ấy."

Nữ bác sĩ nhìn Andre một cái, gật đầu nói:

"Được, đi theo tôi."

Dứt lời, Andre liền đi theo nữ bác sĩ vào căn phòng bên cạnh, nữ bác sĩ dùng dây da thắt chặt cánh tay Andre, sau đó đâm ống tiêm vào, rút đầy một ống máu tươi.

Andre vội vàng nói:

"Rút nhiều chút!"

Nữ bác sĩ nhìn Andre:

"Làm vậy không tốt cho cơ thể của cậu, rút máu chỉ có hại chứ không có lợi cho cơ thể."

Andre gần như gấp đến phát khóc, cầu xin nữ bác sĩ:

"Xin cô đấy, bác sĩ, rút nhiều một chút đi!"

Nữ bác sĩ nhìn Andre một cái, không nói gì, cuối cùng lại rút thêm một ít.

Andre chẳng bận tâm đến việc cầm máu cho tay mình, vội vàng hỏi bác sĩ:

"Đủ chưa bác sĩ?"

Nữ bác sĩ gật đầu.

"Đủ rồi."

Andre đứng lên, cảm thấy đầu óc đều choáng váng.

Nữ bác sĩ nói:

"Bây giờ cậu cứ chờ ở ngoài phòng phẫu thuật đi, phẫu thuật sẽ xong rất nhanh thôi."

Nói xong, nữ bác sĩ kia vội vàng đứng dậy đi tới phòng phẫu thuật.

Andre gật đầu, cùng đi theo đến phòng phẫu thuật, sau đó ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, hai tay ôm đầu, nhìn hai chân của mình đến thất thần.

……

"Lam!"

Không lâu sau, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng một người phụ nữ gọi tên Ludwig, tiếp theo là giày cao gót "cạch cạch cạch cạch" trên sàn nhà.

Bởi vì vừa rồi bị rút khá nhiều máu, bây giờ đầu óc Andre không được rõ ràng, chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen tai, nhưng đầu thật sự rất đau, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được là giọng của ai, chỉ ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn cửa lớn phòng cấp cứu, hai mắt vô thần.

Cho đến khi một người phụ nữ đi tới cửa phòng cấp cứu, đứng trước mặt Andre, Andre mới nhận ra là ai.

Miller không biết tới từ lúc nào, cô ta mặc quân phục nữ, mang tất màu đen, giày cao gót màu đỏ, tóc buộc cao cao, bên ngoài khoác áo khoác da màu đỏ sang trọng, xinh đẹp động lòng người.

Miller vừa vào cửa đã nhìn thấy Andre, trong lúc nhất thời Andre không biết nói gì, chỉ cùng Miller nhìn nhau.

Miller cười lạnh một tiếng, sau đó ác độc nói với Andre:

"Ồ! Đồ tạp chủng! Sao mày lại ở đây?!"

Tâm tình Andre rất xấu, thân thể cũng không thoải mái, vì vậy thản nhiên trả lời Miller:

“Tôi là người hầu của thiếu tá, sao tôi lại không thể ở đây?”

Miller nghiến răng nghiến lợi, miệng không ngừng mắng Andre, lễ phép và giáo dục toàn bộ đều quăng hết, hơn nữa còn liên tục chửi bậy:

“Mày là thằng khốn kiếp! Hôm nay tao qua đây thăm Lam, vừa đến nơi đã nghe tin Lam bị thương, tao biết ngay là do con thỏ nhỏ chết tiệt mày! Có phải mày muốn hại chết Lam không?!”

Miller nghiến răng nghiến lợi, tức giận nhìn Andre.

Andre cười khổ một tiếng, không biết nói gì, trong lòng vô cùng đau khổ, Ludwig gặp chuyện còn không phải là vì mình sao? Miller nói cũng không sai!

“Vậy thì, tiểu thư Miller, cô muốn làm gì tôi? Làm gì mới có thể dập tắt lửa giận của cô đây?”

Miller đột nhiên giơ tay lên, nói một câu:

“Bây giờ tao muốn giết chết mày!”

Nói xong liền giáng một cái tát thật mạnh xuống mặt Andre.

Andre cũng không tức giận, chỉ giương mắt nhìn Miller một cái, sau đó…… Thân thể mềm nhũn, ngất đi, nghiêng người nằm trên ghế, đôi môi tái nhợt.

Miller kinh ngạc nhìn tay mình, nhìn Andre đã ngất đi một cái, xoay người vội vàng đi ra ngoài.

Lúc trở lại có thêm mấy gã đàn ông cầm một cái bao thật lớn đi theo sau Miller, Miller ác độc nói:

“Bắt cái thằng khốn kiếp này đi, đưa đến chỗ quý cô Beauvoir, cho nó chịu chút đau khổ…… Tốt nhất chết quách ở đó luôn đi!”

Nói xong, Miller nở nụ cười ranh mãnh. Thật ra từ lâu cô ả đã muốn giết chết Andre rồi, bây giờ Ludwig còn bị thương vì Andre, Miller ngây thơ nghĩ rằng Ludwig sẽ biết biết mình muốn tốt cho anh ấy.

Thằng nhóc này chỉ biết hại chết anh ấy mà thôi.

“Rõ, tiểu thư Miller.”

Dứt lời, những người đó liền nhét Andre vào trong bao, sau đó mang ra ngoài, ném vào trong một chiếc xe màu đen ở trong sân.

39. Chương 39

Người phụ nữ tên Beauvoir này, Andre không biết cô ta.

Nhưng cô ta biết Ludwig, biết Ludwig là thiếu tá bộ đội chiến đấu của đảng vệ quân tiếng tăm lừng lẫy, hơn nữa còn đang ở chung với đoàn quân trung ương và đoàn quân lính thiết giáp mạnh nhất của quân đội Đức.

Beauvoir cũng không biết Andre, đại khái bởi vì Ludwig không cho phép bất kì ai thảo luận về thân phận của Andre. Vì vậy, nếu không phải là sĩ quan thường xuyên liên lạc với Ludwig sẽ không biết được sự tồn tại của thiếu niên người Nga tên Andre này.

Mà sở dĩ Miller quyết định đưa Andre cho Beauvoir là vì những lí do sau đây:

Beauvoir, năm nay 29 tuổi, trước mặt người ngoài luôn ra vẻ đoan trang tao nhã, lý trí tỉnh táo, tác phong đoan chính —— nhưng thật ra —— trong xương tuỷ cô ta cực kì khát máu, không, phải nói là, khát máu một cách biến thái.

Cô ta tốt nghiệp từ học viện cao đẳng nghệ thuật Berlin, năm xưa đã nổi tiếng ưu tú, hơn nữa còn đạt được học vị tiến sĩ nghệ thuật.

Beauvoir rất yêu thích nghệ thuật cơ thể người, cô ta có sở thích biến thái với làn da con người. Cô ta từng là nữ hội trưởng đầu tiên của "Hiệp hội trao đổi nghệ thuật cơ thể người cao cấp toàn Đức", nhưng do khuyết điểm trên chính trị, cô ta đã bị hiệp hội phế truất thân phận hội trưởng, bây giờ hầu như cả ngày đều theo đuổi việc nghiên cứu nghệ thuật cơ thể.

Cô ta là vợ của sĩ quan chỉ huy Hans Koch ở trại tập trung Buchenwald, thích nhất là lợi dụng quyền lực để bắt những tù binh trẻ tuổi xinh đẹp, da thịt nhẵn nhụi trong trại tập trung để chế tạo kiệt tác mà cô ta gọi là "nghệ thuật cơ thể người."

Bản thân Beauvoir còn có kinh nghiệm làm bác sĩ trên chiến trường, có hiểu biết thâm sâu về ngành giải phẫu, việc này giúp thêm cho cô ta trong việc tìm kiếm tù binh tới thỏa mãn dục vọng biến thái của mình đối với tác phẩm nghệ thuật bằng da người.

Từng có mười mấy thanh niên tù binh người Pháp bị Beauvoir chọn ra, sau đó tại nhà riêng ở Soviet, cô ả giả bộ tiêm phòng cho bọn họ nhưng thật ra là tiêm chất độc hóa học chí mạng, tiếp theo xăm hoa văn lên cơ thể bọn họ rồi lột da, chế tạo thành hàng mỹ nghệ tinh xảo, thỏa mãn "phẩm vị nghệ thuật tao nhã" và "tình yêu say đắm dành cho nghệ thuật" của bản thân.

……

Andre vẫn chưa tỉnh, sau khi phát hiện mình bị vây kín thì từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì thấy thứ đang dán lấy mình là loại bao tải to, thô ráp mà mình thường thấy ở nông thôn.

Andre không hiểu tại sao mình lại bị nhốt vào trong bao tải. Andre giãy dụa mấy cái, tiếp theo ngã xuống khỏi hàng ghế ở phía sau xe hơi, may là đập lưng xuống thùng xe nên cũng không phải quá đau.

"Shh——"

Andre giật mình, hít mạnh một hơi.

Andre cố gắng giữ bình tĩnh, bên ngoài truyền đến tiếng người.

"Tiểu thư Miller, hình như nó đã tỉnh lại!"

Là giọng của một người đàn ông, Andre biết tất cả đều do Miller làm, vì vậy Andre im lặng không lên tiếng chờ Miller nói chuyện.

"Dù sao cũng sắp tới rồi, lát nữa nó cũng phải chui ra thôi."

Andre có thể xác định đây là giọng của Miller.

"Tiểu thư Miller, tiểu thư không sợ nó sẽ đi mật báo sao?"

Miller cười ha ha, buồn cười nói:

"Mật báo? Này, bạn của tôi ơi, anh suy nghĩ một chút đi, người bị Beauvoir bắt tới tay có người nào còn sống không? Thằng nhóc này chắc chắn khó thoát khỏi cái chết."

Andre nghe những lời này, nhất thời bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Andre biết, Miller rất thích Ludwig, cô ta còn hận không thể giết mình ngay, sao có thể thả mình được, thế nên cầu xin Miller thả mình cũng chẳng có ích lợi gì.

Andre quyết định im lặng theo dõi diễn biến tiếp theo.

"Đến rồi! Tiểu thư Miller."

Tài xế dừng xe lại.

Miller gật đầu.

"Đưa thằng nhóc này vào trong đi, tôi nghĩ quý cô Beauvoir nhất định sẽ rất thích ~"

Người đàn ông đi theo cười ha ha, Andre lập tức cảm giác được trước mắt phát ra ánh sáng màu trắng, đại khái là có người mở cửa xe, ánh sáng mặt trời liền chiếu vào.

Sau đó có người khiêng mình ra ngoài, vác trên bả vai, sau đó đi một đoạn đường.

"Tiểu thư Miller, rốt cuộc cô đã tới. Tôi chờ cô đã lâu rồi."

Andre nghe được giọng nói xa lạ của một người phụ nữ.

Cách nói chuyện và ngữ điệu này hơi giống Ludwig —— không có phập phồng, bình tĩnh không gợn sóng, là một loại giọng nói cực kì lý trí, do đối phương là phụ nữ, giọng nói này càng thêm phần lạnh lẽo.

Andre không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, trái tim đập thình thịch.

"Bác sĩ Beauvoir, để tôi tặng cho cô một món quà, tôi bảo đảm cô sẽ thích~"

Miller cười, trong giọng nói mang theo ý lấy lòng.

"Vào trong rồi nói tiếp, nơi này không tiện nói chuyện." Beauvoir trả lời.

Miller gật đầu, bọn thuộc hạ của cô ta liền khiêng Andre vào trong một mảnh sân rộng.

"Được rồi, để người xuống, các ngươi đi ra đi."

Beauvoir lạnh lùng nói, người đàn ông phía sau kia liền xoay người đi ra ngoài, trở lại chỗ đỗ xe chờ Miller.

Miller và Beauvoir ngồi trên ghế sô pha cạnh bàn trà, người hầu nữ một bên bưng hai ly cà phê tới, Miller và Beauvoir mỗi người bưng một ly cà phê bắt đầu uống.

"Tiểu thư Miller, không biết cô định tặng tôi kiểu người gì đây?"

Beauvoir nhìn Miller, Miller cười cười.

"Tôi cam đoan cô nhất định sẽ rất hài lòng~"

Nói xong, người hầu nữ phía sau liền cầm một cái kéo đi tới, khom lưng cắt bỏ dây buộc trên bao tải, đầu Andre liền lộ ra ngoài.

Andre nhanh chóng chui ra, đứng lên hít từng ngụm từng ngụm không khí.

Beauvoir mở to đôi mắt màu xanh biếc, trên tay bưng ly cà phê, ngẩn người nhìn Andre.

Andre ngẩng đầu, trông thấy Miller đang ngồi với một người phụ nữ.

Người phụ nữ này cẩn thận búi mái tóc màu vàng của mình ở sau đầu, mặc một chiếc áo lông dê màu thuần trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng sang trọng.

Đôi mắt màu xanh nhạt thâm thúy của Beauvoir nhìn chằm chằm vào Andre, ánh mắt của cô ta lạnh như băng, trông hơi kinh ngạc một chút, giống như Andre không phải là một người sống mà là một món hàng tinh xảo đang bị xem xét.

Andre nhìn Miller.

"Tiểu thư Miller, cô làm vậy là không đúng."

Miller ngẩng đầu lên cười ha ha, sau đó quay đầu nói với Beauvoir:

"Bác sĩ Beauvoir, cô nhìn xem, món quà này có tính cách rất quật cường, cô cứ điều giáo nó thật tốt, nó sẽ mang đến niềm vui thú cho cuộc sống của cô."

"Xin lỗi, tôi không phải là món quà!"

Andre hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn bỏ đi.

Còn chưa đi tới cửa, Beauvoir đã cầm súng lục dí vào đầu Andre:

"Ồ, đúng là một cậu bé xinh đẹp. Thiên sứ đáng yêu, nếu ngươi dám bước ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ không để cho ngươi sống yên đâu."

Beauvoir kề môi lại sát lỗ tai Andre, mặt không có biểu tình gì, nói:

"Ta nghĩ ngươi còn chưa hiểu rõ ta, cưng ạ. Nếu sau này ngươi không ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ rạch bụng ngươi, để ngươi nhìn ruột màu xanh của mình văng ra khỏi bụng, sau đó ta sẽ lấy cái ruột kia vòng trên cổ ngươi, đến khi ngươi bị ruột của mình siết chết mới thôi, hình ảnh đó có phải rất đẹp hay không?"

Andre nuốt một ngụm nước bọt, không trả lời.

Miller đứng lên, cười nói:

"Xem ra bác sĩ cảm thấy rất hứng thú với món quà tôi đưa tới, tôi hi vọng cô sẽ tận hưởng nó thật tốt ~ tôi còn có việc bận, về trước, không làm chậm trễ thời gian của cô nữa, bác sĩ Beauvoir."

Beauvoir gật đầu, ra hiệu cho người hầu nữ đưa Miller ra ngoài trước, sau đó Beauvoir ngồi lại vị trí của mình, bắt chéo hai chân, nhìn chằm chằm vào Andre, mở miệng nói một chữ:

"Cởi."

Andre kiên quyết nhìn Beauvoir, Beauvoir cười lạnh một tiếng, cầm súng lên, chỉa vào Andre.

"Nếu không cởi, ta sẽ lập tức chặt đứt chân của ngươi, bây giờ ta có rất nhiều thời gian, ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết."

Andre nhìn xung quanh một chút, mấy người hầu đều ra vẻ như chẳng thấy gì, trên mặt bọn họ cũng không có biểu tình gì đặc biệt, xem ra bọn họ đã quen với cảnh tượng như vậy.

Trong phòng rất ấm áp, lò sưởi trong tường đã được đốt lên, hoàn toàn không có cảm giác lạnh.

Dưới sự ép buộc của Beauvoir, Andre bắt đầu cởi xuống từng kiện quần áo của mình, cho đến khi chỉ còn quần đùi, Beauvoir mới bảo Andre dừng tay:

"Ta chỉ cảm thấy hứng thú với da của ngươi, không có hứng thú với cơ quan sinh dục và thân thể của ngươi."

Nói xong, Beauvoir đứng lên, đi tới trước mặt Andre, đưa tay bắt đầu sờ soạng da thịt Andre, tay trái còn cầm lấy một cái kính viễn vọng màu đen.

Da thịt Andre nhẵn nhụi, lông trên người cũng rất ít.

Beauvoir bắt đầu nhìn từ mặt Andre xuống tới hai chân, trên mặt không có biểu tình gì, hoàn toàn là đang

nghiêm túc nghiên cứu, thế nhưng vừa nhìn vừa kêu lên, trong giọng nói có chút không thể tin:

"Thật sự quá tuyệt vời…… Đúng là kiệt tác của tự nhiên! Kiệt tác của thượng đế!"

"Không giống mấy tên tù binh người Pháp chết tiệt kia, tuổi chưa lớn mà đã chịu ảnh hưởng của truyền thống và huyết mạch phóng đãng của quốc gia phóng đãng đó, mới mười sáu tuổi mà da thịt đã không còn sức sống, nhìn cứ như da thịt của đàn ông ba mươi, thô ráp mà không đều."

Beauvoir đứng lên, nắm cằm Andre, trên tay cầm kính viễn vọng, nghiêm túc quan sát hai má và lỗ tai Andre, thấp giọng nói:

"Ngươi là người nước nào?"

Andre trả lời:

"Nước Nga."

"Bình thường có uống rượu không?"

"Không uống."

"Có hút thuốc lá không?"

"Không hút."

Beauvoir hài lòng gật đầu, sau đó nhéo phần da thịt bên hông Andre.

"Ngươi thật sự quá gầy, chất lượng da rất tốt nhưng ngươi thật sự gầy quá…… Finnie!"

Beauvoir xoay người gọi một tiếng, một người hầu nữ đi tới.

"Phu nhân, có gì phân phó sao?"

Beauvoir chỉ chỉ Andre, nói với Finnie.

"Mang thằng nhóc này đi tắm, sau đó sắp xếp một căn phòng cho nó, nhớ trông chừng nó thật kĩ, đừng để nó chạy."

Finnie gật đầu, lôi Andre đi xuống.

Cánh tay Andre bị nắm đến đau, người đàn bà tên Finnie này vừa cao vừa cường tráng, cứ như một ngọn núi nhỏ, hơn nữa rất có sức lực, Andre cảm thấy có lẽ mình không phải là đối thủ của người đàn bà này.

40. Chương 40

Andre cảm thấy rất sợ, cảm giác này không giống như cảm giác ở trước mặt Ludwig, cảm giác muốn phản nghịch đơn giản —— giống như một đứa trẻ yếu ớt ở trước mặt trưởng bối.

Đối mặt với người phụ nữ này, Andre cảm thấy một cảm giác khác, không, phải nói là sợ hãi, bởi vì Ludwig chưa từng thật sự muốn giết mình, còn người phụ nữ này chẳng có lí do gì để mềm lòng với mình.

Andre không biết thân phận của cô ta, bình thường cũng không có ai nói chuyện với Andre. Andre chỉ biết mình đang mặc một bộ quần áo màu trắng như áo ngủ của phụ nữ, ngồi trong một căn phòng trống rỗng.

Cửa phòng bị khóa, trong phòng chỉ có một chiếc giường lớn và một phòng tắm, ngoài ra chẳng còn gì khác, chỉ có lúc ăn cơm mới có người đưa cơm tới đây, người đưa cơm chính là Finnie cao to lực lưỡng kia.

Đúng rồi, vải vóc trong phòng này đều cực kì mềm mại, Andre thầm nghĩ, có thể người phụ nữ biến thái kia không muốn làm tổn thương da của mình.

Một tuần đầu tiên ở đây, Andre cố gắng làm da của mình bị thương, còn cự tuyệt ăn cơm, nhưng người phụ nữ kia lại tiếp tục nói những lời biến thái khiến người ta kinh hãi, cuối cùng Andre đành phải thỏa hiệp, bởi vì người đàn bà kia thật sự quá ghê tởm, quá ghê tởm.

Thỉnh thoảng Andre còn nghe được tiếng gào khóc của rất nhiều thanh thiếu niên, hình như bọn họ bị bắt làm chuyện gì đó, tiếng gào khóc này thật sự rất thảm thiết, đa số đều phát ra ở trong đêm. Tòa nhà này cực kì yên tĩnh, Andre nghi ngờ Beauvoir vẫn chưa kết hôn, thậm chí không có bất kì người thân nào.

"Khuya hôm nay hãy ăn nhiều một chút, tối nay ngươi phải ra ngoài rồi."

Finnie rất to béo, thoạt nhìn tuổi tác không lớn, khoảng hai mươi mấy tuổi nhưng lại rất là mập, hơn nữa lại rất có sức, mái tóc đen lộn xộn như tổ quạ trên đầu được buộc lại bằng một cái nơ con bướm màu đỏ. Lúc buồn chán Andre thường suy nghĩ, khiếu thẩm mỹ của cô gái này tệ như vậy, chẳng lẽ lúc soi gương không cảm thấy khó chịu sao?

Có thể do sống bên cạnh Beauvoir đã lâu, lúc nói chuyện, giọng nói của Finnie cũng cứng ngắc, giống như người chết hơn nửa năm vừa đội mồ sống dậy, cộng thêm khuôn mặt tái nhợt mập mạp không có chút huyết sắc và cặp mắt đờ đẫn, Andre càng cảm thấy áp lực.

“Tôi phải đi đâu?”

Beauvoir đưa tới rất nhiều thức ăn ngon, mặc dù Andre không có khẩu vị gì, nhưng do Finnie luôn nhìn chằm chằm vào cậu, sau đó ép cậu ăn hết.

Finnie liếc Andre một cái.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết, bây giờ tốt nhất ngươi đừng hỏi gì hết.”

Nói xong, Finnie dọn dẹp một chút rồi bỏ đi.

Andre nghe thấy tiếng Finnie khóa cửa lại, cậu ngả đầu nằm xuống giường, đưa tay xuống dưới gối, lấy đôi bao tay của Ludwig mà mình vẫn mang theo bên người, áp sát vào tim của mình.

“Khốn kiếp! Buông ra! —— Buông ra —— a —— a ——!!”

Bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, tim Andre nhảy thình thịch.

Andre rón rén leo xuống giường, áp đầu vào bên khe cửa, nhìn thấy một cậu bé mặc quần áo giống mình bị hai người hầu nữ thân thể khỏe mạnh lôi tới một căn phòng.

Cậu bé không ngừng giãy dụa kêu khóc thảm thiết nhưng không có tác dụng gì, cuối cùng vẫn bị hai người hầu nữ kia kéo đi.

“Ludwig……”

Andre ôm hai chân, cả người co rúc ở bên giường.

……

Rất nhanh đã đến buổi tối, bên ngoài trời tối đen như mực.

Hôm nay, tối muộn Finnie mới đưa cơm tối tới, là thịt cừu rất hấp dẫn.

Andre im lặng không lên tiếng ăn thịt cừu, Finnie thu dọn khay mang ra ngoài, sau đó quay trở lại nói với Andre:

“Đi thôi, phu nhân muốn gặp ngươi.”

Andre kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Finnie:

"Tại sao cô ta lại muốn gặp tôi?"

Finnie không có biểu tình gì nhìn Andre.

"Tới đó ngươi sẽ biết, nhanh lên một chút!"

Andre bị Finnie lôi dậy, sức lực của Finnie rất lớn, Andre giãy mãi mà vẫn không thoát được tay của Finnie:

"Tôi tự đi!"

Nói xong, Andre đi thẳng ra ngoài cửa.

Finnie đi theo ra ngoài, dẫn đường cho Andre.

Có thể do phải ở một mình trong phòng suốt ngày, Andre không biết mình phải đi đâu, sẽ gặp phải chuyện gì, đôi khi không biết gì cả sẽ khiến cho người không còn cảm thấy sợ nữa.

Bây giờ tâm trạng của Andre chính là như thế.

Một lát sau cả hai đã đi tới trước cửa một căn phòng lớn.

Finnie gõ cửa, thấp giọng nói:

"Phu nhân, người đã mang đến rồi."

Bên trong truyền ra tiếng của người phụ nữ kia.

"Mau vào đi."

Finnie đẩy cửa ra, Andre đi vào, vừa mở mắt ra liền lập tức bị doạ sợ.

Đèn trong phòng rất sáng, trong phòng có rất nhiều giường đệm —— toàn là giường đệm chính quy mà bệnh viện thường dùng. Trên mấy chiếc giường hình như đều có người nằm, nhưng toàn bộ đều bị đắp vải trắng lên, Andre không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy trên những tấm vải đó dính đầy máu tươi.

Beauvoir mặc áo choàng màu trắng dài của bác sĩ, trên mặt không có trang điểm, chỉ đeo một cặp kính viền bạc, sắc mặt trông càng tái nhợt và khủng khiếp.

Tầm mắt Andre không nhịn được chuyển về phía mấy chiếc giường dính máu kia.

Beauvoir cởi bỏ bao tay plastic dính máu, đưa tay nắm cằm Andre. Andre ngửi được mùi máu tươi rất nồng, đó là mùi máu tươi dính trên tay Beauvoir, Andre cảm thấy ghê tởm đến muốn ói.

"Ồ, thiên sứ nhỏ, ngươi là bé trai thứ nhất chưa gào khóc lên đấy, ta thật sự rất thích tính cách của ngươi."

Andre ngậm miệng, không nói lời nào.

Beauvoir hoàn toàn không để ý, chỉ cười nhạt, nắm cằm Andre để cậu nhìn thẳng vào mắt mình:

"Ngươi là bảo bối trời cho, nếu ngươi đã tới, vậy để ta cho ngươi thưởng thức vài kiệt tác của ta."

Nói xong, Beauvoir đẩy Andre tới cạnh một chiếc giường, chỉ chỉ vào đó, nói với Andre:

"Tự mình mở ra nhìn một chút đi……"

Andre run rẩy vươn tay, chậm rãi kéo tấm vải màu trắng dính máu lên, tiếp theo…… Andre nhìn thấy một tấm da người hoàn chỉnh đặt ở trên đó!

"A ——! A ——! A a a a a ——"

Andre chưa từng nhìn thấy cái gì khủng khiếp như vậy, cậu bị dọa sợ điếng người. Dưới sự hoảng sợ, Andre ôm đầu hét lên, sau đó xoay người chạy ra ngoài cửa.

Beauvoir không nghĩ rằng Andre sẽ có phản ứng lớn như vậy, hét lên với Finnie:

"Cản nó lại!"

Finnie vội nhào lên lên ôm chặt Andre.

Andre dùng sức tránh khỏi Finnie, Finnie xoay người đóng cửa lại.

"Biến thái —— Biến thái!!"

Andre vừa khóc vừa la hét, cảm thấy mình chạy không thoát nên muốn đập đầu vào tường.

"Không ——!"

Beauvoir hoảng hốt khi thấy tác phẩm nghệ thuật mình yêu thích nhất sắp bị hủy hoại, rốt cuộc mất kiềm chế hét một tiếng.

Andre quyết tâm muốn chết nhào vào bức tường.

"A ——"

Còn chưa đụng tới tường, Andre đột nhiên cảm thấy lưng mình tê tại, hình như phía sau đã bị thứ gì đó đâm vào. Tầm mắt Andre lập tức trở nên mơ hồ, cả người như nhũn ra, xụi lơ nằm trên mặt đất, sau đó ngất đi.

Beauvoir quay đầu lại, phát hiện trên tay Finnie cầm một khẩu súng thuốc mê, một phát vừa rồi đã bắn vào cổ Andre.

Beauvoir lập tức bình tĩnh trở lại, đẩy đẩy mắt kính nhìn Finnie.

"Làm tốt lắm, Finnie."

Mặt Finnie không có biểu tình gì, cô ả gật đầu, đi tới bế Andre lên, đặt Andre nằm úp sấp đặt trên bàn mổ, cột hai tay hai chân Andre lại.

Beauvoir lấy dao phẫu thuật cắt quần áo của Andre, sau đó điều chỉnh ánh đèn, nhìn chằm chằm vào lưng Andre.

"Ôi chao, đây là làn da tuyệt vời nhất mà ta từng thấy…."

Beauvoir vừa định đưa tay vuốt ve lưng Andre, đột nhiên cô ta giật tay lại, đưa tay về phía sau:

"Finnie, đưa bao tay cho ta."

Finnie gật đầu, đưa bao tay cho Beauvoir.

Beauvoir đeo bao tay vào, thấp giọng nói:

“Kiệt tác của thần linh! Đồ vật tuyệt đẹp không gì sánh được! Không thể để bất kì thứ gì làm bẩn nó, bao gồm ngón tay dính đầy bụi đất của ta….”

Nói xong, Beauvoir dùng ngón tay đã đeo bao nhẹ nhàng vuốt ve lưng Andre.

“Làn da đẹp như vậy, sao ta có thể hưởng thụ một mình được? Finnie, ngươi nói xem, có phải ta nên cử hành một bữa tiệc cho tất cả mọi người cùng thưởng thức?”

Finnie gật đầu.

“Phu nhân, phu nhân nhất định sẽ được khen ngợi lần nữa.”

Beauvoir nhếch miệng cười cười.

“Đúng thế, với tác phẩm hoàn mĩ này, ta sẽ đạt tới đỉnh cao không ai sánh kịp.”

Nói xong, Beauvoir đeo khẩu trang, cầm dụng cụ bắt đầu xăm hình lên lưng Andre.

……

“Tỉnh rồi?”

Khi Andre tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Andre phát hiện mình vẫn đang gục trên bàn mổ, hai tay và hai chân đều bị trói chặt.

Beauvoir đứng trước mặt Andre, mỉm cười nhìn Andre.

Andre lạnh lùng nhìn Beauvoir.

“Tôi vẫn chưa chết? Tại sao cô vẫn chưa giết tôi?”

Beauvoir cười cười, đưa tay vuốt ve má Andre.

“Đừng nóng vội, ta đã quyết định rồi, ngươi tuyệt vời như vậy, sao ta có thể thưởng thức một mình chứ? Ta sẽ mời mọi người tới đây cùng thưởng thức ngươi…… Tác phẩm của thần linh.”

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!”

Andre tức giận mắng hai tiếng, hai mắt nhìn thẳng vào Beauvoir.

Beauvoir chậc chậc lưỡi, lắc đầu.

"Không không, cưng à, một tác phẩm nghệ thuật hoàn mĩ không nên nói những lời thô tục như vậy. Đôi mắt giống bảo thạch của ngươi cũng không nên nhìn ta như vậy, ta chính là người đã nhào nặn ra ngươi."

Andre hét lớn:

"Đừng nói nữa, cô là đồ biến thái!"

Beauvoir cũng không tức giận, chỉ cầm một cái gương lớn đặt sau lưng Andre.

"Nhìn thử xem, có phải rất hoàn hảo hay không?"

Andre quay đầu lại, nhìn thấy một hình vẽ chim ưng trên sống lưng của mình.

"Đó chỉ là hình phác họa thôi, chưa có hoàn chỉnh đâu. Ngươi đừng gấp, nội trong vòng một tháng, ta sẽ xăm chim ưng kiêu ngạo nhất của người Đức lên lưng ngươi, ngươi nhất định sẽ thích…."

Andre hoảng sợ mở to hai mắt, hình chim ưng màu xanh sẫm kia giống như dấu vết sỉ nhục dính chặt vào lưng mình, khắc vào tim của mình.

Andre mất kiểm soát hét lớn:

"Đừng —— Đừng!!! Giết tôi đi, khốn kiếp, giết tôi đi, để tôi chết đi!"

Andre dùng sức giãy dụa hai tay và hai chân, không ngừng la hét.

Beauvoir cầm một ống kim tiêm đâm vào tĩnh mạch Andre, truyền nước thuốc vào cơ thể Andre.

Ý thức của Andre bắt đầu trở nên mở hồ, một lát sau liền ngủ thiếp đi.

"Dùng quá nhiều thuốc an thần sẽ gây tổn thương thần kinh não, thưa phu nhân."

Beauvoir nhướng mày: "Ta biết," sau đó bảo Finnie đưa một ít dịch dinh dưỡng tới, truyền dinh dưỡng cho Andre.

41. Chương 41-1: Ngoại Truyện 1: Kĩ Nữ Của Quân Mỹ (1)

Chuyện hình xăm của Andre kéo dài suốt hơn một tháng —— từ cuối tháng năm đến đầu tháng bảy.

Mấy ngày đầu tháng bảy, thời tiết ở Volgograd bắt đầu trở nên vô cùng ấm áp, ngay cả gió đêm cũng rất là ấm.

Beauvoir là một người phụ nữ rất lý trí, hơn nữa rất có tính nhẫn nại, cô ta cẩn thận, chậm rãi xăm hoa văn chim ưng màu xanh sẫm lên tấm lưng trắng nõn xinh đẹp của Andre —— đại diện cho dân tộc Đức kiêu hãnh và vinh quang cao nhất của Nazi Đức.

Còn Andre lại cảm thấy bị sỉ nhục, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn ban đầu, chỉ cần tỉnh táo một chút, Andre sẽ nổi điên giãy dụa, sau đó Beauvoir liên tục sử dụng thuốc an thần với Andre.

Hậu quả của việc sử dụng thuốc an thần quá nhiều chính là thần kinh não bộ bị tổn hại, vì thế cho dù không bị khống chế, phản ứng của Andre cũng trở nên chậm chạp và trì trệ, giống như chưa già đã yếu.

Thậm chí có lúc cậu chỉ ngồi lẳng lặng một chỗ, không nói được câu nào, ngơ ngác nhìn phía trước.

…….

Finnie phủ thêm một chiếc áo khoác cho Andre, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt đờ đẫn của Andre.

"Hôm nay nhớ biểu hiện cho tốt, có thể phu nhân sẽ không lột da của ngươi sớm như vậy."

Nói xong, Finnie liền lôi Andre ra ngoài.

Bên ngoài trời trong nắng ấm, đã lâu Andre không có ra ngoài rồi. Theo lý thuyết, nếu ở trong phòng quá lâu, mắt của Andre sẽ không thích ứng kịp, thế nhưng đôi mắt xanh thẳm của Andre cũng không chớp một cái, cứ mở to như cũ, không có chút hồn nào, chỉ nhìn chằm chằm vào nhóm người ở bên ngoài.

Finnie thấy trên tay Andre nắm một đôi bao tay màu trắng, cô ả vươn tay ra, nói với Andre:

"Ngươi cầm cái gì thế? Đưa đây cho ta."

Finnie luôn nhìn thấy Andre cầm đôi bao tay này ngồi bên giường, ngơ ngác nhìn.

Andre giống như không có nghe thấy, mở hai chân ra đi thẳng lên phía trước, bàn tay vẫn nắm chặt đôi bao tay kia.

Finnie nhìn hai má gầy xọp trắng nõn do ăn cơm quá ít của Andre, cuối cùng chỉ mím môi, không nói gì.

Buổi tiệc triển lãm được cử hành trên bãi cỏ trong sân, mà thứ được triển lãm – tác phẩm nghệ thuật "cao quý tinh tế" chính là bản thân Andre.

…….

Hôm nay Beauvoir đặc biệt trang điểm cho mình thật kĩ lưỡng, búi tóc màu vàng được búi lên cao cao, quần áo trên người rất hợp thời, trông rất tao nhã và đoan trang, hình ảnh vị bác sĩ biến thái kinh tởm trước mặt Andre đã bị ánh nắng buổi trưa quét sạch sẽ.

Lúc này đây, Beauvoir đang cầm ly rượu sâm banh, trò chuyện với những người quen bên cạnh ——

Những người này đều là bác sĩ Nazi công tác trong bệnh viện trên chiến trường, còn có một vài sĩ quan cấp thấp làm việc bên trong trại tập trung. Do Gestapo đang bắt đầu tập trung dời tù binh đi xử tử, công việc hiện tại trong trại tập trung cũng không nhiều, chỉ cần cai ngục trông chừng là được rồi.

Andre vừa bước ra, những người đó liền ngây dại, tất cả đều nín thở nhìn chằm chằm vào Andre —— Gương mặt trắng nõn tinh tế và cặp mắt xanh thẳm dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời.

"Trời ạ, thật sự rất đẹp, cô tìm được cậu bé này ở đâu vậy?"

Người đàn ông đứng bên cạnh hỏi Beauvoir.

Beauvoir nghiêng mặt qua, lạnh lùng nhìn người đàn ông:

"À, bạn của tôi, tôi nghĩ anh lầm rồi, nó không phải là 'cậu bé' gì, bây giờ nó là tác phẩm nghệ thuật của tôi, là kiệt tác hoàn mĩ nhất từ lúc tôi sinh ra tới giờ."

Nói xong, Beauvoir ngoắc ngoắc tay với Finnie.

"Finnie, bảo thiên sứ nhỏ của ta đi tới chính giữa đi, để mọi người thưởng thức tác phẩm của ta một chút nào."

Finnie đưa tay kéo quần áo trên người Andre xuống, sau đó đẩy Andre ra. Andre không có phản ứng gì bước đi, chân trần bước đến giữa bãi cỏ, tất cả mọi người đều đang nhìn cậu —— đánh giá thân thể cậu, nhất là con chim ưng màu xanh thẫm sau lưng cậu.

Từ xưa, Beauvoir đã theo đuổi nghệ thuật cơ thể người, bây giờ thành tựu nghệ thuật của cô ta lại càng đẳng cấp. Chất lượng da của Andre rất tốt, cơ thể lại đẹp, xăm hình chim ưng, biểu tượng của Nazi Đức lên lưng Andre trông vừa thuần khiết không tì vết lại vừa hoang dã, trông sang trọng mà gợi cảm.

"Đẹp quá……"

"Đúng vậy, thật sự quá tuyệt vời, bác sĩ Beauvoir đúng là thiên tài nghệ thuật……"

Liên tục có người cảm thán.

Beauvoir nhướng mày, sau đó thản nhiên uống rượu trên tay, ánh mắt đánh giá thân thể Andre, sau đó quay sang nói với những người bên cạnh:

"Đây chính là nguyên nhân vì sao nó vẫn còn sống đến bây giờ…."

"Rầm ——" một tiếng, cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra.

Beauvoir quay đầu lại, nhìn thấy Ludwig mặc một thân quân phục đứng ở cửa, phía sau có vài sĩ quan phụ tá và mấy vệ sĩ.

Ludwig vừa vào cửa, khuôn mặt không có biểu tình gì quét mắt qua toàn bộ hội trường, sau đó đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào người đứng ở trong sân, người đang bị đánh giá không kiêng dè gì, người gần như trần truồng, Andre.

Ánh sáng chói mắt chiếu thẳng lên thân thể trắng nõn và mái tóc màu vàng nhạt của Andre.

Ludwig ngậm miệng, nhìn chằm chằm vào thân thể gầy yếu của Andre.

Beauvoir thấy thiếu tá Ludwig trước giờ chưa từng tham gia những bữa tiệc công chúng này lại có mặt, vì thế liền đi tới, cười cười, nói.

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, ngài lại tới đây sao? A, tôi thật sự cảm thấy rất vinh hạnh."

Ludwig không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Beauvoir một cái, sau đó nhanh chóng cởi áo khoác quân phục, đi thẳng tới giữa đám người, cầm áo khoác bao lại Andre chỉ mặc quần trong, sau đó khom lưng ôm Andre vào trong lòng.

Andre ngẩng đầu nhìn Ludwig một cái, cứ nhìn chằm chằm vào Ludwig như vậy, trên mặt không có biểu tình gì, hai mắt trống rỗng, trong mắt tràn đầy sợ hãi, ngay cả ánh mặt trời cũng không thể làm cho đôi mắt kia sáng trở lại, nhưng khóe mắt Andre lại có nước mắt nhỏ xuống.

Ludwig nhắm mắt lại, nhíu mày, sau đó mở mắt ra, ôm Andre, quay lưng bỏ đi.

Bối cảnh gia tộc Ludwig vững chắc, người ở đây không dám chọc hắn, tất cả mọi người chỉ biết ngơ ngác nhìn ngài thiếu tá ôm cậu bé người Nga bỏ đi, không ai dám nói câu nào.

Beauvoir kinh ngạc nhìn Ludwig.

"Thiếu tá, ngài làm vậy là sao đây?"

Ludwig quay đầu, hai mắt đỏ lên, lạnh lùng nhìn Beauvoir, trầm giọng nói:

"Bác sĩ, cô giỏi lắm."

Nói xong, Ludwig liền ôm Andre ra ngoài, binh sĩ đảng vệ quân cầm súng phía sau cũng nhanh chóng theo Ludwig ra ngoài.

Beauvoir biết thiếu tá Lam Finn Ludwig là người mình không chọc nổi, cô ta cũng không hiểu tại sao Ludwig lại không vui, vì vậy chỉ còn biết đứng trước cửa, ngơ ngác nhìn Ludwig ôm Andre ngồi vào trong xe.

Vừa vào xe hơi, tài xế liền lái xe về phía doanh trại công xưởng kia.

Ludwig ôm chặt Andre vào trong ngực, vẻ mặt cực kì âm trầm, bàn tay ấm áp cách lớp áo khoác ngoài nhẹ nhàng vuốt ve lưng Andre, yên lặng dỗ dành cậu.

Nhất thời Andre không nói được lời nào —— lâu rồi cậu không có mở miệng nói chuyện, thân thể vẫn còn run rẩy, cả người co rúc lại, tựa đầu vào trên ngực Ludwig, nước mắt càng không ngừng chảy xuống.

Ludwig lấy khăn tay ra, lau sạch nước mắt trên mặt Andre, sau đó cầm bàn tay đang nắm chặt thành quyền của Andre, nhìn thấy tay phải của Andre đang cầm đôi bao tay màu trắng của mình —— là đôi bao tay mà mình đã đưa cho Andre.

Ludwig rút bao tay ra khỏi lòng bàn tay của Andre, cất vào trong túi áo, sau đó cúi đầu hôn môi Andre, dùng sức ôm Andre vào trong ngực, tựa cằm lên đỉnh đầu Andre.

Andre dần dần khóc thành tiếng, Ludwig vòng hai chân thon gầy của Andre quanh người mình, nhét vào trong quần áo của mình, áp mặt vào má Andre.

"Ngoan, Andre, đừng sợ."

Ludwig trầm giọng nói, đưa tay lau nước mắt loang lổ trên mặt Andre, con ngươi màu xám bạc càng thêm lạnh lẽo.

"Tất cả những người đã tổn thương em, một người tôi cũng không bỏ qua."

Nghe xong những lời này, Andre nghẹn ngào mấy tiếng, sau đó thấp giọng khóc, cuối cùng tựa vào trong ngực Ludwig, từ từ ngủ thiếp đi, thân thể vẫn căng cứng rốt cuộc cũng thả lỏng.

…….

"Tiểu thư Miller, khuya hôm nay cô có thể tới đây một chút không? Tôi có vài vấn đề muốn thảo luận với cô."

Miller mới vừa ngủ trưa xong, sau khi tỉnh dậy thì ngồi ở bên giường, nhìn gương trang điểm, sau đó đột nhiên nhận được điện thoại của Beauvoir.

Miller cười gật đầu.

"Dĩ nhiên là được, bác sĩ Beauvoir, tối nay mấy giờ cô rảnh?"

Beauvoir nói:

"Chừng tám giờ tối, thế nào?"

"Được, không thành vấn đề!"

Miller ngẩng đầu, nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ một cái, bây giờ đang là buổi trưa, cách tám giờ tối còn lâu, vì vậy không cần gấp.

Miller nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình trong gương, cảm thấy rất hài lòng, tiếp theo đeo hoa tai và dây chuyền tinh xảo cho mình, sau đó xoay người đi tới tủ quần áo, lấy một bộ quần áo sang trọng và quý phái ra mặc.

"Tiểu thư Miller, tiểu thư muốn đi đâu?"

Một người hầu bên cạnh nhìn Miller.

Miller không kiên nhẫn nhíu mày.

"Tôi chỉ ra ngoài đi đây đó một chút! Các người có thể đừng hỏi tôi đi đâu suốt ngày có được không! Phiền muốn chết!"

Người hầu vội vàng gật đầu, nói:

"Nhưng tướng quân Attenborough đã dặn, mỗi ngày chúng tôi đều phải báo cáo hành trình của tiểu thư cho ngài ấy, ngài ấy dặn chúng tôi phải chú ý đến sự an toàn của tiểu thư, để tránh tiểu thư gặp chuyện bất trắc…… Nếu tiểu thư xảy ra bất kì chuyện gì, chúng tôi sẽ bị phạt nặng."

Miller hung hăng trừng mắt nhìn người hầu kia một cái.

"Mấy người nghe lời của baba tôi thật nhỉ?…… Ai, thôi được rồi, để tôi nói, tôi đi tìm phu nhân của mấy sĩ quan quân đánh bài, mấy người đi báo cáo với baba tôi đi, còn nữa, đừng có đi theo tôi!"

Người hầu kia gật đầu, Miller mỉm cười đi ra ngoài.

Thật ra Miller cũng không muốn tìm phu nhân sĩ quan gì đó đánh bài, cô ta muốn đi thăm Ludwig. Bây giờ thằng nhóc tóc vàng người Nga kia đã không còn ở đây, Ludwig sẽ quên nó nhanh thôi, sau này anh ấy sẽ từ từ thích mình.

Miller tràn đầy tự tin đi về phía phòng Ludwig, trên đường đi tình cờ gặp được sĩ quan phụ tá của Ludwig, Wolf.

"Ngài Wolf, bây giờ Lam đang ở đâu? Anh ấy có ở trong phòng không?"

Trước giờ Wolf là người rất nghiêm túc, hắn bình tĩnh nhìn Miller, trả lời:

"Bây giờ thiếu tá không có trong doanh trại, tiểu thư có muốn đi tìm ngài ấy không?"

Giọng Wolf nghe rất máy móc, Miller luôn cảm thấy người đàn ông này chưa từng xem mình là người đẹp, à không, thậm chí chưa từng xem mình là phụ nữ!

Điều mà những tên sĩ quan tận chức tận trách này làm người ta bực mình chính là —— không có khiếu hài hước, không biết tôn trọng phụ nữ, đối xử với phụ nữ trong quân đội như đối xử với đàn ông.

Miller là một đại tiểu thư, thích nhất là nghe những lời nịnh nọt và lấy lòng.

Miller hừ lạnh một tiếng.

“Tôi biết rồi!”

Nói xong, Miller xoay người lắc mông bỏ đi, cuối cùng đành phải đi tìm phu nhân của các sĩ quan đánh bài.

……

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Uống trà, đánh bài, thảo luận về trang sức nổi tiếng, rất nhanh đã hết một buổi chiều, Miller ngẩng đầu hỏi phu nhân của một sĩ quan bên cạnh.

Người phụ nữ kia nhìn đồng hồ trên tay một cái.

“Tiểu thư Miller, bây giờ đã là bảy giờ một phút rồi.”

Miller che miệng.

“Ai nha, thiếu chút nữa tôi quên mất, tôi phải đi tìm bác sĩ Beauvoir! Chúng tôi có hẹn lúc tám giờ tối, bây giờ không đi thì muộn mất! Đến trễ là chuyện không lễ phép!”

Miller vội vàng đứng lên. Nghe thấy Beauvoir muốn tìm Miller, người phụ nữ bên cạnh nhăn mặt.

“Cái cô bác sĩ tốt nghiệp cao đẳng nghệ thuật kia ấy à? Ôi trời, sở thích của cô ta đúng là đủ ‘đặc biệt’. Tiểu thư ơi, cô là đại mĩ nhân, cô phải cẩn thận một chút đó!”

Nói xong, mọi người che miệng cười ha ha.

Miller liếc người phụ nữ kia một cái, dặn dò:

“Nếu người hầu nhà tôi đến tìm, cô cứ bảo tôi đã tới chỗ bác sĩ Beauvoir!”

“Được, không thành vấn đề!”

Nói xong, Miller nhìn gương sửa sang lại quần áo, trang điểm lại một chút, sau đó xách túi đi ra ngoài.

42. Chương 41-2: Ngoại Truyện 1: Kĩ Nữ Của Quân Mỹ (2)

Bên ngoài trời đã tối đen, Miller vừa ra khỏi cửa, một chiếc xe hơi liền chạy tới, dừng ở trước mặt Miller.

Miller híp mắt nhìn một chút, xe hơi này đúng là xe của mình, nhưng Miller không có chú ý tới người ngồi trong xe. Trời tờ mờ tối, trong lúc nhất thời cũng thấy không rõ lắm, Miller trực tiếp kéo cửa ra, ngồi vào ghế sau.

Sau khi ngồi xuống, Miller mới phát hiện bên cạnh mình còn có người, tài xế phía trước cũng không phải người mà mình quen biết.

"Á ——!"

Miller còn chưa kịp nói chuyện, người đàn ông bên cạnh đã sáp tới, dùng khăn ướt dính thuốc che kín mũi Miller.

Miller ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, không lâu sau thì ngất đi.

Hai người kia nhìn nhau cười một tiếng, sau đó khởi động xe hơi, nhanh chóng phóng vào rừng.

Lúc hai người lái xe vào trong rừng, một người đàn ông Mỹ đã đứng chờ ở đó, phía sau là một chiếc xe hơi do Soviet chế tạo. Người đàn ông nọ móc một ít tiền từ trong túi, muốn đưa cho hai người kia.

Một người trong đó phất tay một cái:

"Không, chúng tôi không cần tiền, chút tiền kia có đáng là gì? Việc mà anh phải làm chính là chiêu đãi tiểu thư Miller của chúng tôi thật tốt, thiếu tá của chúng tôi nói, 'tiểu thư Miller xinh đẹp như vậy, sao có thể để một người đàn ông độc hưởng được?' "

Người nọ hưng phấn gật đầu, cất tiền vào túi áo, sau đó cúi người xuống bế Miller đang nằm ở sau xe.

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt quyến rũ của Miller, nhếch miệng cười thoả mãn:

"Xin chuyển lời tới chỉ huy đáng kính của các anh, chúng tôi nhất định sẽ đối xử với cô ấy như vợ mới cưới."

Hai người kia gật đầu, sau đó lập tức xoay người lái xe trở về.

……

“A……”

Miller ôm đầu tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, trên người không một mảnh vải. Miller quay đầu nhìn xung quanh, mình đang ở trong một căn phòng không có cửa sổ, chỉ có một chiếc đèn ở đầu giường.

“Đây là đâu? Có ai ở đây không?!”

Miller bị dọa sợ gần chết, cô ả đưa tay tìm chăn che thân thể mình của mình lại, ai ngờ trên giường không có chăn, đầu giường lại đặt rất nhiều cuộn giấy vệ sinh.

Miller che miệng, cô ta cũng không phải là xử nữ gì, cô ta biết mớ giấy vệ sinh này dùng để làm gì. Miller hoảng sợ che miệng, lùi về phía sau, núp trong góc tường, nhưng vách tường phía sau rất lạnh, có vẻ như rất bẩn, Miller cảm thấy ghê tởm, nhíu mày, quay trở lại chỗ cũ.

“Tỉnh rồi sao? Người đẹp nhỏ của anh?”

Miller nghe thấy giọng người Mỹ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một binh sĩ người Mỹ tóc vàng mắt xanh đẩy cửa ra, đi thẳng tới trước mặt mình.

Miller che lại thân thể, hét to:

“Đây là đâu?! Đây là đâu?! A ——”

Binh sĩ người Mĩ kia nhếch miệng cười cười, đưa tay sờ tóc Miller.

“Này, bé cưng, anh nghe nói binh sĩ Đức các em không thích chạm vào đàn bà Mỹ, nhưng không sao, đàn ông Mỹ bọn anh vẫn rất thích đàn bà Đức, nhất là những cô gái xinh đẹp như em…… Ê! Các anh em, bọn mày vào xem nè, mẹ kiếp! Đừng có ăn nữa!”

“Tới ngay!”

Vài binh sĩ Mỹ rục rịch bước vào, khoảng chừng 20 người.

Người đàn ông vừa rồi cười nói với Miller:

“Cục cưng, ở chỗ bọn anh có 20 người, sau này em chính là vợ của bọn anh, em nhất định sẽ thích bọn anh……”

“Bọn anh sẽ đối xử với em thật dịu dàng, em yên tâm, bọn anh không phải loạn đàn ông thô lỗ đâu, mỗi ngày em sẽ được ăn những món ăn ngon nhất, nước Mỹ bọn anh có rất nhiều tiền~”

Người đàn ông cúi người xuống muốn hôn Miller, Miller hét lớn một tiếng, rúc về phía sau:

“Đừng! Đừng mà, tránh ra!”

“Này, Symes, mày đừng có dọa cô ấy!”

Một người đàn ông phía sau nói.

Symes gật đầu.

“Sao tao nỡ dọa cô ấy chứ?”

Thế nhưng sau khi nói xong, Symes lại xoay người nắm chặt cánh tay Miller, hung ác nói:

“Cục cưng bé nhỏ, nếu em vẫn không nghe lời, anh cũng không biết anh có đánh em không đấy! Tốt nhất em nên ngoan ngoãn một chút đi.”

Miller hất tay Symes ra, Symes vươn tay cho Miller một cái tát. Miller che mặt, rốt cuộc cũng biết sợ, không dám nói tiếp nữa.

Symes quay lại cười cười với các anh em phía sau:

“Các anh em, nhìn đi, đàn bà là thế đấy, vô luận thế nào các cô nàng cũng phải khuất phục thôi.”

Nói xong, Symes đứng lên, cởi quần áo ra, quay đầu nói với bọn họ:

“Bọn mày ra phòng bếp đánh bài trước đi, đứa nào muốn đứng đây nhìn cũng được. Tao làm xong rồi tới bọn mày làm. Fuck! Tao không đụng đàn bà bao lâu rồi nhỉ?”

“Đúng rồi, chúng ta quyết định thế này đi, không ai được phép xuất tinh ở bên trong —— Tao không muốn đụng trúng tinh dịch của đứa nào hết! Tởm lắm……”

Đám người phía sau gật đầu, sau đó quay lưng tìm chỗ ngồi xuống, bắt đầu đánh bài hút thuốc, có người ra ngoài tiếp tục nướng thịt, ăn uống gì đó.

Nói xong, Symes đưa tay kéo Miller qua, tách hai chân của cô ả ra, trước tiên cúi xuống liếm láp một phen, sau đó x vào, bắt đầu ân ái……

Những binh sĩ Mỹ này không ra khỏi cửa suốt ba ngày hai đêm, bọn chúng nghỉ ngơi trong phòng, trên thực tế là ngồi trong phòng bếp đánh bài, chờ đến phiên mình.

Miller rất xinh đẹp, nhưng tính cách lại vô cùng ác liệt. Bọn chúng đánh Miller một trận, Miller mới chịu nghe lời. Kể từ khi Miller ngoan ngoãn phối hợp, nhóm binh sĩ nọ liền đối xử với cô ta như người chồng tốt chăm sóc vợ đang mang thai, cô ả muốn gì được nấy.

Bọn chúng thu thập trứng gà, thịt mặn, chân giò hun khói, thay phiên làm bữa ăn sáng cho Miller, lấy cả đống đồ ăn về làm bữa trưa và bữa tối cho cô ả, thậm chí lúc Miller đi toilet cũng có người đứng bên cạmh, hưng phấn bừng bừng nhìn cô ta, từ sáng đến tối trong phòng của Miller đều có người.

Những binh sĩ người Mỹ kia rất hăng hái với Miller, bọn chúng yêu Miller như chính mạng của mình.

(ngoại truyện hoàn)

……

Andre bị Ludwig ôm trở lại doanh trại công xưởng bên kia.

Ludwig đặt Andre lên giường, sau đó cởi quần áo của Andre xuống, vẻ mặt âm trầm nhìn hình xăm trên lưng Andre.

Ludwig vươn tay, chậm rãi vuốt ve lưng Andre, thân thể Andre run rẩy, thấp giọng khóc.

“Andre, người đàn bà kia đã làm gì em?”

Ludwig nằm xuống bên cạnh, đưa tay kéo Andre vào lòng.

Andre lắc đầu, cắn môi, không nói lời nào, nước mắt chảy xuống, bả vai không ngừng run rẩy.

Ludwig cúi đầu hôn môi Andre, ngón tay vuốt ve má Andre, sau đó tách hai chân Andre ra.

“Cưng à, bây giờ chúng ta làm chuyện khác, em đừng nghĩ tới việc đó nữa.”

Ludwig nói, sau đó bắt đầu hôn bả vai Andre.

Andre cảm thấy sau lưng mình nóng lên, dấu hiệu sỉ nhục của người đàn bà kia vẫn còn ở trên lưng mình, Andre cảm giác được đang Ludwig hôn lên nơi đó.

"Đừng ——!"

Andre đưa tay đẩy Ludwig ra, ngồi dậy, khuôn mặt đẫm lệ nhìn Ludwig. Người nọ cũng nhìn chằm chằm vào mình, trên khuôn mặt anh tuấn không có biểu tình gì, sợi tóc màu đen trên đầu rơi lả tả xuống, trông có chút lộn xộn và trầm lặng.

Andre ôm chân, ngồi dậy rúc vào một góc, nhỏ giọng nói:

"Ludwig, anh đừng chạm vào tôi, bây giờ tôi cảm thấy…… Mình rất bẩn…… Tôi không xứng làm người hầu của anh, càng không xứng sống chung với anh……"

Nói xong, Andre đau khổ che mặt.

Ludwig ngồi ở bên người Andre, đưa tay kéo Andre vào lòng.

"Sao lại thế được? Người hầu nhỏ, chủ nhân sẽ mãi mãi bảo vệ em, em không bẩn."

Andre lắc đầu.

"Ludwig, tôi cảm thấy mình sẽ làm bẩn anh, anh đừng đụng vào tôi……"

Ludwig đưa tay vuốt lưng Andre.

"Đừng sợ, tất cả đã qua rồi, sau này tôi đi đâu cũng sẽ mang em theo."

Hai mắt Andre đỏ lên, cậu ngẩng đầu nói.

"Ludwig, tôi đã bị người khác chạm qua, khắp người tôi đều lưu lại dấu vết của người đó, tôi hận cô ta! Người đàn bà kia, tôi hận cô ta……."

Ludwig im lặng gật đầu, không nói gì, chỉ siết chặt Andre vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má và cổ Andre, điều này khiến cho Andre cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

……

Andre có chút nhạy cảm với sự yên lặng, bởi vì sự yên lặng sẽ làm cậu nhớ tới những ngày tháng đáng sợ lúc trước, vì vậy bây giờ Ludwig đi đâu cũng mang Andre theo.

Lúc cần đi họp, Ludwig sẽ để sĩ quan phụ tá Wolf trông chừng Andre rồi mới đi.

Andre vẫn kiên quyết không cho phép Ludwig chạm vào mình, lúc ngủ sẽ mặc quần áo che người mình kín mít, Ludwig thậm chí không sờ tới da Andre.

Ludwig cũng chưa bao giờ nói gì, chỉ ôm chặt Andre vào trong ngực của mình, như muốn chứng minh sự che chở tuyệt đối dành cho Andre.

Ngày 5 tháng 7 năm 1942.

Ludwig viết báo cáo phân tích tình hình chiến sự bên bàn sách, do khí trời bắt đầu dần dần nóng lên, Ludwig chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, nhưng luôn cài tới nút trên cùng.

Andre mặc đồ ngủ ngồi một bên, Ludwig mở radio cho cậu nghe giết thời gian.

Trong radio truyền đến tiếng thuyết trình của Hitler ở Berlin:

"…… Những chiến sĩ dũng cảm của chúng ta đã giành được thắng lợi ở Volgograd!"

Andre ngồi bên cạnh Ludwig, ngạc nhiên nhìn Ludwig.

"Ở Volgograd còn chưa bắt đầu đánh giặc mà? Sao Hitler lại nói đã đánh thắng?"

Ludwig nhìn Andre một cái.

"Chiến tranh cần quân nhân và cũng cần chính trị gia tuyên truyền, Adolf chính là chính trị gia, chỉ vậy thôi."

Andre gật đầu.

"Vậy khi nào các người sẽ đánh Soviet?"

Ludwig cúi đầu cười cười, nhìn Andre:

"Em muốn đi mật báo sao?"

Andre nhăn mặt:

“Anh đừng có nói vậy, Ludwig!”

Ludwig gật đầu, đưa tay nắm cằm Andre:

“Em đừng nghĩ tới việc bỏ trốn, người hầu nhỏ.”

Sắc mặt Andre tái nhợt, cậu cúi đầu nói:

“Không, không đâu…… Tôi sẽ không bỏ trốn, tôi muốn ở bên cạnh anh.”

Ludwig im lặng ôm Andre vào trong lòng, sau đó hôn lên má Andre.

Andre cảm thấy hình như Ludwig muốn làm gì đó, nhưng Andre không thể chấp nhận Ludwig chạm vào cơ thể dơ bẩn của mình, trên lưng mình vẫn còn dấu vết sỉ nhục kia, quả thật sẽ làm bẩn sự cao quý của Ludwig.

Ludwig đưa tay vào trong quần Andre, Andre đè tay Ludwig lại, thấp giọng nói:

“Ludwig…..”

Ludwig nhanh chóng rút tay ra, hôn khóe miệng Andre một cái, sau đó quay đầu tiếp tục viết. Andre nghiêng mặt qua, nói:

“Xin lỗi.”

Ludwig vỗ vỗ đầu Andre, sau đó nhìn đồng hồ trên tường:

“Ngoan, chúng ta đi ăn cơm.”

Nói xong Ludwig liền đứng lên, Andre lấy quân phục của Ludwig trên giá áo xuống.

Ludwig nhận lấy quân phục, mặc lên người, Andre đứng trước mặt Ludwig, cài nút cho Ludwig.

Ludwig đưa tay sờ sờ đầu Andre.

Nếu là trước kia, Andre tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn cài nút cho Ludwig như vậy.

Andre cười, tránh ra, sau đó tự mình đeo bao tay cho Ludwig.

Lúc ra cửa hai người gặp sĩ quan phụ tá Wolf của Ludwig.

Wolf ngẩng đầu thẳng lưng đi đến trước mặt Ludwig, giơ tay lên chào Ludwig. Ludwig cũng chào Wolf, sau đó nói:

"Wolf, tin tức bên kia tới chưa?"

Wolf gật đầu, nói nhỏ với Ludwig:

"Tướng quân Attenborough đích thân tới, nói rằng tiểu thư Miller đột nhiên biến mất, bây giờ muốn nhờ ngài giúp đỡ."

Ludwig cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhất thời trở nên âm trầm.

"Tôi chờ đã lâu rồi."

Vẻ mặt này của Ludwig thật sự rất khủng khiếp, Andre mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Ludwig.

Ludwig quay đầu lại, đưa tay nhéo má Andre.

"Bảo bối, để tôi cho em xem trò hay mới."

43. Chương 42: Ngoại Truyện 2: Hoa Ác Ma Bất Tử (mở Đầu)

Công xưởng này là một nhà máy chế tạo máy cày lớn của Soviet, sau lại bị quân trung ương Đức trưng dụng. Trong lối vào công xưởng có xây dựng một nơi tiếp khách, sau này bị quân Đức đổi thành 'phòng tiếp khách quý', hiện tại tướng quân Attenborough đang ở nơi đó chờ Ludwig.

"Tôi về trước thì tốt hơn."

Andre nói, cậu có chút sợ thủ lĩnh Gestapo nổi tiếng xấu xa, giết người vô số này. Ông ta giống như một thanh đao sắc bén, lúc nào cũng phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Điểm này hoàn toàn khác với Ludwig, lực chấn nhiếp của Ludwig là ở bên trong, còn ông ta, có thể do giết quá nhiều người, trên tay dính đầy máu tanh nên khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy sợ.

Ludwig đưa tay ôm Andre vào trong lòng, cúi đầu, nhìn Andre đang nhíu mày, trầm giọng nói:

"Nghe lời, đi chung đi."

Lúc này Andre mới ngoan ngoãn gật đầu, cùng Ludwig đi tới phòng khách trong công xưởng.

Lúc đến trước cửa phòng khách, Andre nhìn thấy tướng quân Attenborough —— cha của Miller. Trên tay ông ta đang kẹp một điếu xì gà, trên đầu không có đội mũ, dáng người cao ngất đứng cạnh cửa phòng khách. Lúc nhìn thấy Ludwig, ông ta xoay người bóp tắt xì gà trên tay, giơ tay lên chào Ludwig.

Andre rón rén nhích lại gần Ludwig, nhìn thấy người nọ vẫn mím môi theo thói quen, ánh mắt nghiêm túc lạnh như băng, đột nhiên Andre cảm thấy không thoải mái.

"Buổi trưa tốt lành, tướng quân."

Ludwig chào Attenborough, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt. Xét theo địa vị thân phận và bối cảnh gia tộc của Ludwig, hắn hoàn toàn không có cần lấy lòng bất kì ai, không có mấy người giàu có hơn hắn.

"Buổi trưa tốt lành, thiếu tá."

Người đàn ông kia gật đầu với Ludwig, hai người vào phòng ngồi xuống. Andre ngồi ở bên cạnh Ludwig, đặt hai tay mình trên hai chân, khẽ rũ mắt xuống.

"Đây là?"

Attenborough nhìn Andre.

Ludwig cúi đầu cười cười, đưa tay sờ sờ đầu Andre.

"Đây là con trai tôi."

Attenborough nhíu mày, không nói gì, móc ra một hộp xì gà, sau đó mở hộp ra, đặt ở trước mặt Ludwig.

Ludwig nói cám ơn, sau đó đưa tay cầm một điếu xì gà ngậm trong miệng, Attenborough cũng tự lấy cho mình một điếu, binh sĩ đảng vệ quân đứng sau ghế sô pha đi tới, khom lưng châm xì gà cho Ludwig và Attenborough.

Ludwig hít một hơi xì gà thật sâu, vắt hai chân, nói với binh sĩ đảng vệ quân phía sau:

"Đi lấy chút nước tới đây."

Ludwig chỉ chỉ Andre, binh sĩ đảng vệ quân kia chào Ludwig, sau đó bưng một cốc đồ uống tới đặt trước mặt Andre.

Andre cầm cốc cẩn thận uống một hớp, sau đó len lén liếc Ludwig và Attenborough một cái.

Ludwig nói với Attenborough đang liên tục hút thuốc:

"Không biết tướng quân tới đây tìm tôi có chuyện gì?"

Attenborough hít một hơi thật sâu, đưa tay đẩy mắt kính của mình, con ngươi hẹp dài màu xanh lá đậm nhìn chằm chằm vào Ludwig:

"Thiếu tá, tôi thật sự cần cậu giúp đỡ. Không biết Miller đi đâu rồi, nó có thể còn sống, cũng có thể đã chết, nhưng tôi cần biết chuyện này do ai làm."

Attenborough lạnh lùng nói, trên mặt không có biểu tình gì. Andre nhìn khuôn mặt thản nhiên của Attenborough, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc. Có phải do giết người quá nhiều nên bây giờ ngay cả tình thân cơ bản nhất mà Attenborough cũng không có?

Con gái của ông ta đã mất tích, thế nhưng tại sao trên mặt ông ta lại không chút bi thương nào?

Còn nữa, Miller đã đi đâu?

Trong lòng Andre có rất nhiều nghi vấn, nhưng cậu chỉ im lặng ngồi bên người Ludwig, cúi đầu không nói gì.

Ludwig kẹp xì gà trên tay, quay đầu nhìn Attenborough:

"Khó trách lâu rồi tôi không nhìn thấy tiểu thư Miller, tôi còn tưởng cô ấy đã trở lại bên cạnh ngài, vậy…… Các ngài có đầu mối gì không?"

Attenborough lắc đầu.

"Miller mất tin tức vào ngày 2 tháng 7. Trưa hôm đó nó đi đánh bài với các phu nhân của một số sĩ quan, sau đó đi gặp một người đàn bà tên là Beauvoir……"

"Ồ, Beauvoir?"

Ludwig mang biểu tình kinh ngạc hiếm thấy, ngẩng đầu nhìn Attenborough.

Attenborough gật đầu.

"Đúng vậy, Beauvoir, một người đàn bà, sao thế?"

Ludwig cười lạnh một tiếng, phất tay một cái, nói:

"Tướng quân, ngài đang nói vợ của sĩ quan chỉ huy Hans Koch ở trại tập trung Buchenwald đúng không?"

Attenborough gật gật đầu.

"Đúng vậy, thiếu tá, chính là người đàn bà đó, tôi đã gặp cô ta một lần, cô ta là một người rất đoan trang."

Andre ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Ludwig. Hình như cảm nhận được sự lo lắng của Andre, Ludwig đưa tay trái ra nắm tay phải của Andre. Andre nghe tên người đàn bà kia thì cảm thấy rất sợ, nhưng lòng bàn tay ấm áp của Ludwig đã khiến trái tim căng thẳng của Andre nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

"Tướng quân, ngài nghĩ thế là sai lầm lớn rồi. Beauvoir không phải là một người đàn bà bình thường, cô ta là người được giới nghệ thuật toàn Đức công nhận là nữ bác sĩ nghệ thuật thiên tài có tài năng thiên phú."

Ludwig nhìn Attenborough đầy thâm ý.

Attenborough cảm thấy kì quái, hỏi:

"Chuyện đó thì có liên quan gì tới Miller?"

Ludwig híp mắt.

"Niềm đam mê lớn nhất của Beauvoir chính là sưu tập da của những người trẻ tuổi xinh đẹp. Tiểu thư Miller xinh đẹp như vậy, chuyện đó tất cả mọi người đều biết."

Attenborough nhíu mày.

"Nhưng nghe nói quan hệ của Miller với Beauvoir cũng không tệ lắm."

Ludwig khom lưng ấn xì gà trên tay xuống gạt tàn.

"Tướng quân, từ nhỏ tôi đã được dạy dỗ về nghệ thuật, vì vậy chuyện trong giới nghệ thuật tôi cũng biết đôi chút."

"Năm đó Beauvoir vừa tốt nghiệp đã hoàn thành tác phẩm gây chấn động một thời, tên là: nụ hoa vĩnh cửu —— đó là mô hình cơ thể người được chế tạo từ da trẻ sơ sinh."

"Mà trẻ sơ sinh đó…… Chính là đứa con đầu tiên của người hầu nữ thân cận của cô ta, người hầu này đã chăm sóc cô ta sáu năm rồi."

Attenborough trừng lớn hai mắt, không nói gì, sau đó ngẩng đầu hỏi:

"Cô ta không bị bắt ngồi tù ư?"

Ludwig lắc đầu.

"Không biết tại sao người hầu nữ kia lại không khởi tố cô ta. Dân không kiện, quan cũng không để ý, hơn nữa thầy giáo của cô ta lại là nhân vật có quyền lực trong giới nghệ thuật và giữ vị trí quan trọng trong thượng tầng nước Đức, vì thế rốt cuộc cũng không giải quyết được gì."

"Dù sao thì kể từ đó, thành tựu nghệ thuật và sở thích cuồng nhiệt biến thái dành cho nghệ thuật cơ thể người của cô ta đã được lưu truyền khắp giới nghệ thuật."

"Ngày kế nhiệm chức hội trưởng của 'hiệp hội trao đổi nghệ thuật cơ thể người cao cấp toàn Đức', cô ta đã nói một câu thế này: 'đứa con đầu tiên của tôi, tôi sẽ hiến tặng nó cho nghệ thuật', vì thế lâu nay sĩ quan chỉ huy Hans Koch không còn dám ở chung với cô ta."

Ludwig giật nhẹ miệng, nói với Attenborough:

"Những kẻ say mê nghệ thuật cuồng nhiệt đều là kẻ điên."

Attenborough lại lâm vào im lặng một lần nữa, Ludwig quay đầu sang nhìn Andre.

Andre mở to hai mắt, cảm thấy Ludwig nói rất có đạo lý. Nếu là lúc trước có lẽ cậu cũng không tin, nhưng trên đời thật sự có người đàn bà kinh khủng như vậy tồn tại, vì vậy Andre tin.

Thế nên khi Ludwig nói có thể Miller đã bị mụ phù thuỷ kia bắt đi lột da, Andre cảm thấy chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Attenborough hít một hơi, đột nhiên nhìn Andre, nói:

"Cậu bé, cậu cảm thấy thiếu tá nói có đúng không?"

Andre đỏ mặt, nhích lại gần bên người Ludwig, rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói:

"Tướng quân Attenborough, tôi tin tưởng sự phán đoán của Ludwig."

Attenborough đứng lên, đưa tay lấy mũ đội lên đầu. Ludwig cũng đứng dậy nhìn Attenborough.

Attenborough nói:

"Thiếu tá, chuyện này đành trông cậy vào cậu, tôi có rất nhiều việc phải làm ở bên trại tập trung. Cậu nhất định phải giúp tôi bắt được hung thủ, tôi tin tưởng cậu, cậu xem thử có thể tìm được Miller về hay không."

"Nếu Miller còn có thể sống sót trở về, cậu hãy đưa nó về, sau đó giết chết người đứng sau tấm màn kia. Nhưng nếu Miller đã chết, cậu hãy dùng cực hình tàn khốc nhất giết cô ta, sau đó gửi máy chụp hình cho tôi."

Ludwig gật đầu.

"Không thành vấn đề, tướng quân."

Attenborough hài lòng gật đầu, tiếp theo quay lưng chuẩn bị rời đi.

Lúc đi tới cửa, Attenborough đột nhiên xoay người lại, nghiêm túc nhìn Ludwig, trầm giọng nói:

"Thiếu tá, nếu Miller đã bị binh sĩ quân đồng minh cưỡng hiếp, cậu hãy giúp tôi xử tử nó, đó sẽ là sự trung thành cao nhất của nó dành nước Đức và nguyên thủ, còn tôi sẽ cảm ơn cậu."

Ludwig gật đầu.

"Được, tướng quân."

Andre ngơ ngác đứng phía sau Ludwig, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Attenborough, không nói nên lời.

Ludwig xoay người nhìn Andre một cái, đưa tay nhéo mặt Andre.

“Bé ngoan? Sao vậy?”

Andre ngẩng đầu nhìn Ludwig:

“Ludwig, sao vừa rồi Attenborough lại bảo anh xử tử Miller?”

Attenborough đi rồi, Andre cũng không còn gọi ông ta là tướng quân gì nữa, dù sao ông ta cũng không phải là người tốt.

Ludwig đưa tay nắm bàn tay thon gầy của Andre, đặt vào lòng bàn tay của mình.

“Bởi vì Adolf đã từng nói: đàn ông phóng túng bản thân quan hệ với đàn bà quân đồng minh, hay đàn bà phát sinh quan hệ với đàn ông quân đồng minh, bất luận xuất phát từ nguyên nhân và mục đích gì, đều là sự sỉ nhục sâu sắc đối với dòng máu Đức. Gần đây ở tuyến đông có một sĩ quan cấp sư đoàn đã tự sát do cảm thấy nhục nhã vì đã cưỡng hiếp một phụ nữ Soviet.”

Andre đỏ mặt, tựa vào người Ludwig, nói nhỏ:

“Ludwig, anh nói xem, tôi và anh đã làm loại chuyện đó, có khi nào người khác sẽ nói gì anh hay không? Có phải tôi đã làm bẩn dòng máu của anh rồi không?”

Ludwig không có biểu tình gì nhìn Andre.

“Andreyevich, em là nam, không phải là nữ.”

Andre ngượng ngùng cười.

“Vậy nếu Miller xảy ra chuyện gì với quân đồng minh, anh sẽ giết cô ta sao?”

Ludwig gật đầu, không chút do dự nói:

“Đúng vậy, tôi sẽ giết cô ta.”

Chỉ cần cô ta trở lại, tôi nhất định sẽ giết cô ta.

Andre nghi hoặc nhìn Ludwig.

“Anh nói xem, bây giờ Miller đang ở đâu? Sao đột nhiên cô ta lại biến mất?”

Ludwig híp con ngươi màu xám bạc, lạnh lùng nói.

"Có lẽ là ở dưới địa ngục."

Andre còn chưa nói tiếp, Ludwig đã đưa tay ôm Andre vào trong lòng.

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Andre gật đầu, đi theo Ludwig vào phòng ăn chuyên dụng dành cho các sĩ quan.

44. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Hoa Ác Ma Bất Tử (1)

Hans Koch rất béo, tuy rằng vóc dáng cũng rất cao, chừng 1 mét 85, nhưng thật sự quá mập, nhìn từ xa cứ như một thùng nước di động.

Do di truyền, hắn ta bị hói đầu bẩm sinh, sau này dứt khoát tự cạo trọc đầu luôn. Mỗi khi tháo mũ xuống, cái đầu trơn bóng của hắn có thể phản xạ cả ánh sáng mặt trời.

Mặc dù hắn là người hơi ngốc một chút, nhưng hắn rất trung thành với Adolf Hitler, thề cả đời theo chân Hitler, ngoài ra còn rất tích cực tham gia hoạt động tàn sát tù binh.

Người như thế, chúng ta không thể nói hắn đúng hay sai, bởi vì —— đó hoàn toàn là vấn đề thuộc về tín ngưỡng.

Trước tháng 5 năm 1942, Hans Koch là sĩ quan chỉ huy ở trại tập trung Buchenwald, sau này trại tập trung bên Stalingrad thiếu người quản lý nên hắn được điều tới đây —— nghe nói cấp trên rất xem trọng thái độ làm việc nghiêm túc của hắn.

Vì vậy hắn liền dẫn vợ mình là Beauvoir tới Stalingrad –

*Thành phố Volgograd và Stalingrad thực chất là một. Tên Stalingrad được dùng từ năm 1925-1961 để vinh danh Joseph Stalin, hiện nay thì dùng tên Volgograd.

Thành phố này đã sa sút, kiến trúc sụp đổ rất nhiều. Tình hình chiến sự hết sức căng thẳng, sau mỗi trận chiến là xác phơi đầy đồng, cộng thêm cục diện tàn sát tập thể ở trại tập trung càng khiến dòng máu chủ nghĩa Nazi độc tài trong cơ thể hắn sục sôi!

Lúc này đây, người đàn ông luôn sục sôi này đang ngồi ở trước mặt người thừa kế gia tộc Ludwig ——

trước mặt thiếu tá Lam Finn Ludwig, thân thể hắn khẽ run rẩy, cái mông to đùng dính chặt lên ghế sô pha, bề ngoài vốn đã đần độn trông càng thêm ngu xuẩn.

Thế mới nói, nếu không phải ác từ trong tâm thì khó mà làm người đứng đầu Gestapo giết người như ngoé hoặc biểu lộ sức ép rõ ràng ra ngoài và áp đảo người khác như Attenborough.

Vì vậy chúng ta có thể kết luận: Hans Koch bất quá chỉ là tên quỷ nhỏ nhát gan giỏi bắt nạt kẻ yếu.

Ludwig ngồi trên ghế sô pha nhìn chằm chằm vào Hans Koch đối diện, dựa vào sức quan sát của bản thân, Ludwig đã sớm nhìn ra tên này rất sợ mình.

Nhưng trên mặt Ludwig cũng không có biểu tình xem thường gì, chỉ bảo binh sĩ đảng vệ quân bưng một ly cà phê cho Hans Koch.

Hans Koch cảm thấy thụ sủng nhược kinh*, vội vàng cầm ly cà phê uống một ngụm, sau đó ngẩng đầu, nở nụ cười lấy lòng:

*được sủng mà sợ hãi

“Thiếu tá, ngài gọi tôi tới đây có phải vì chuyện quan trọng gì không?”

Ludwig bắt chéo hai chân, dựa vào ghế sô pha, trên tay kẹp xì gà, mặt không chút thay đổi gật đầu.

“Đúng vậy, sĩ quan chỉ huy.”

“A, không không! Thiếu tá, ngài gọi tôi là Hans là được rồi, không cần gọi tôi là sĩ quan chỉ huy……”

Hans Koch vội nói, sau đó cúi thấp đầu, đặt ly cà phê trên tay xuống, hai tay xoa tới xoa lui.

Ludwig gật đầu.

“Được, vậy tôi sẽ gọi ngài là Koch. Koch, tôi tìm ngài tới đây là muốn nói chuyện của Beauvoir vợ ngài cho ngài biết.”

Người ta kêu ảnh gọi là Hans mà ảnh lại gọi là Koch Σ(　)

Hans Koch gật đầu, nghi ngờ nhìn Ludwig.

“Thiếu tá, vợ tôi đã làm gì?”

“Cô ta đã giết Miller Attenborough.”

Ludwig thản nhiên nói.

Hans Koch run rẩy, không biết nên nói gì cho phải.

“Cô ấy…… Sao có thể?”

Ludwig hừ lạnh một tiếng, một tiếng này cũng đủ làm Hans Koch sợ hết hồn.

“Vợ của ngài dĩ nhiên ngài rõ ràng nhất, cô ta si mê cơ thể những người xinh đẹp như vậy, đây cũng không phải lần đầu tiên ngài nghe chuyện này đi?”

Hans gật đầu, lắp bắp nói:

“Vâng, đúng vậy.”

Ludwig tiếp tục nói:

“Chắc chắn cô ta sẽ không thừa nhận, bây giờ cô ta vẫn nghĩ, chỉ cần có ngài và thầy cô ta ở đây, sẽ không ai dám động đến cô ta. Vì thế nếu tướng quân Attenborough tới tìm ngài, ngài nên biết phải nói gì.”

Ludwig nhìn Hans Koch đầy thâm ý.

Hans Koch hiểu, gia tộc Ludwig đặc biệt giàu có, mình tuyệt đối không chọc nổi, tương lai của mình cũng có thể nằm trong tay của Ludwig, chỉ cần Ludwig muốn, mình có thể mất miếng cơm bất kì lúc nào. Dưới tình hình như thế, nếu Ludwig có tìm Beauvoir chịu tội thay, Hans Koch cũng không thể nói gì.

Dù sao đi nữa…… Trên thế giới vẫn còn rất nhiều phụ nữ, nếu một người đàn ông mất đi tất cả chỉ vì một người đàn bà thì cũng chẳng đáng được kính trọng.

Huống chi cô ả Beauvoir biến thái kia, mặc dù là vợ trên danh nghĩa của mình, nhưng xét hành động ghê tởm kia của cô ta —— hành động lột da người mà cô ta gọi là “nghệ thuật cao quý”….. Người có khả năng làm chuyện này đúng là chỉ có cô ta, còn gì để nói nữa chứ?

Năm đó người hầu nữ làm bạn với cô ta sáu năm vừa sinh đứa con đầu lòng đã bị cô ta lột da sống, ai biết có phải Miller thân thiết với cô ta đã chết trên tay cô ta luôn rồi không?

Hơn nữa Miller còn là một cô gái da thịt nhẵn nhụi cực kì xinh đẹp! Vừa lúc thỏa mãn được niềm đam mê biến thái của Beauvoir.

Ludwig không nói gì, chỉ ngậm xì gà trong miệng, hơi híp mắt lại, phun khói thuốc về phía Hans Koch.

Cuối cùng Hans Koch xoa xoa tay, nói:

"Thiếu tá, mặc dù Beauvoir là vợ của tôi, tôi sẽ không giúp cô ta nói dối. Cô ta là người đàn bà vô cùng biến thái, niềm đam mê điên khùng của cô ta với da người thật sự rất đáng giận!"

"Thậm chí ngay cả bạn mình mà cô ta cũng không tha, vì vậy nếu tướng quân tới tìm tôi hỏi chuyện, tôi sẽ trả lời thành thật."

Ludwig hài lòng gật đầu, đứng lên nói.

"Ngài làm tốt lắm, sĩ quan chỉ huy."

Ngoại truyện 2: Hoa ác ma bất tử (2)

Beauvoir cảm thấy rất kì lạ, tại sao mình gọi điện thoại cho Miller mà đến bây giờ Miller vẫn chưa xuất hiện dù chỉ một lần, sau đó mình gọi điện tiếp thì lại không có ai bắt máy.

Lúc đầu Beauvoir cũng cảm thấy là lạ, nhưng sau mấy ngày cũng không có xảy ra chuyện gì làm người ta không vui.

Vì vậy Beauvoir liền ném chuyện này ra sau đầu, nhất là khi cô ta phát hiện đồ chơi mới —— cô ta tình cờ nhìn thấy một binh sĩ Mỹ trong trại tập trung có xăm hình sau lưng.

Thật ra binh sĩ Mỹ kia không có đẹp trai lắm, hơn nữa da của người Mỹ lại rất thô ráp, nhưng hình xăm trên lưng người binh sĩ kia lại rất đẹp —— trên lưng hắn xăm hình nữ thần Hy Lạp.

Andre bị thiếu tá Ludwig ôm đi, đến bây giờ Beauvoir vẫn còn cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Lúc đầu Beauvoir định lột da Andre sau buổi triển lãm, sau đó chế tạo thành tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, nhưng Beauvoir thật sự không chọc nổi Ludwig, vì thế cô ta đành phải tìm những tác phẩm khác tới dỗ dành trái tim mất mác của mình!

Beauvoir không có biểu tình gì đứng trước bàn mổ, kéo đèn phía trên xuống, chiếu vào lưng binh sĩ Mỹ kia, sau đó chuẩn bị tự mình hoàn thiện hình xăm nữ thần Hy Lạp này một chút —— mặc dù hình xăm này

cũng không tệ, nhưng trong mắt Beauvoir vẫn còn rất nhiều tì vết.

Beauvoir muốn tự tay bổ sung những phần còn thiếu của hình xăm này, sau khi bổ sung đầy đủ sẽ cắt hình xăm này xuống, sau đó dán lên tường làm vật trang trí.

"Finnie, đưa bao tay cho ta."

Beauvoir cười gian, cảnh đẹp trước mắt khiến cô ta khó mà bình tĩnh.

"Vâng, phu nhân."

Finnie đưa bao tay chuyên dụng dùng trong phẫu thuật cho Beauvoir, Beauvoir vui vẻ đeo nó vào tay, sau đó chuẩn bị chỉnh sửa hình xăm cho binh sĩ Mỹ.

"Bang ——" một tiếng, sau khi tiếng súng rầm trời vang lên, cửa phòng phẫu thuật bị đá văng.

Ngón tay Beauvoir bị chấn động bởi tiếng súng, vì vậy đã xảy ra một chút sai sót ngoài ý muốn, một bãi máu nho nhỏ trào ra.

Beauvoir không biết ai đã dùng súng phá khoá cửa rồi đẩy cửa tiến vào, cô ta quay đầu lại, lạnh lùng nói:

"Ai đó?"

Beauvoir rất tức giận, một chút sai sót này quả thật đã phá vỡ kế hoạch của mình, à quên, cũng là một sự xúc phạm khó mà chấp nhận đối với người theo chủ nghĩa hoàn mĩ như mình.

Thế nhưng khi vừa quay lại, Beauvoir nhìn thấy thiếu tá Ludwig mặc một thân quân phục đứng ở cửa, hai tay cắm trong túi quần, tao nhã đi tới.

Beauvoir không hiểu gì nhìn Ludwig, buông dụng cụ phẫu thuật trên tay xuống, sau đó cởi bao tay ra, lạnh lùng hỏi:

"Thiếu tá Lam Finn Ludwig, không biết ngài tới đây tìm tôi có chuyện gì?"

Toàn bộ binh sĩ đảng vệ quân phía sau tràn vào, Ludwig ra lệnh cho bọn họ đóng cửa, sau đó mím môi, tùy tiện nhìn bốn phía.

Chỉ có bàn mổ là có ánh sáng rõ ràng, những chỗ khác đều tương đối âm u.

Mũ của Ludwig ép xuống rất thấp, Beauvoir không nhìn thấy hai mắt của Ludwig, cô ta chỉ có thể nhìn thấy vị thiếu tá nghiêm túc này mím chặt đôi môi mỏng đỏ sẫm, thoạt nhìn không có vui vẻ gì.

Ludwig đi tới trước một chiếc giường dính đầy máu tươi, hình như dưới tấm vải trắng dính máu này có đồ vật gì đó.

Ludwig phất tay về phía sĩ quan phụ tá phía sau một cái.

"Wolf, vén lên."

"Rõ, thiếu tá."

Wolf gật đầu, đi tới đứng bên người Ludwig, vươn tay vén tấm vải dính máu này lên.

Binh sĩ đảng vệ quân cao to đứng canh ở hai bên cửa, không ai dám nhìn xung quanh.

Ludwig cúi đầu, nhìn thấy một tấm da người hoàn chỉnh, hoa văn sau lưng vô cùng tinh xảo, đã đạt đến trình độ hoàn mĩ.

Beauvoir rốt cuộc cũng cảm thấy khẩn trương, cô ta thấy Ludwig đang nhìn tác phẩm nghệ thuật của mình, khuôn mặt nghiêng của hắn không có biểu tình gì.

Ludwig vẫn cúi đầu nhìn tấm da người, trầm giọng nói:

"Bác sĩ, tôi có thể tưởng tượng được cô đã làm gì Andre."

Beauvoir mở to hai mắt, mặt mũi âm trầm nhìn Ludwig, giờ phút này trên người cô ta mặc áo dài phẫu thuật màu trắng, trên mặt không có trang điểm, dưới ánh đèn chiếu rọi, làn trắng nõn trông trắng bệch lạ thường.

"Andre, Andre là ai?"

Beauvoir thật sự không biết Andre là ai.

Ludwig không để ý đến cô ta, móc một điếu xì gà ngậm vào miệng, binh sĩ đảng vệ quân đi tới đốt xì gà cho Ludwig, sau đó kéo một cái ghế tới cho Ludwig ngồi xuống.

Ludwig vắt hai chân, nhìn chằm chằm vào Beauvoir.

“Thiếu tá, nơi này là phòng phẫu thuật, không thể hút thuốc lá!”

Finnie đứng sau Beauvoir đi tới, nói với Ludwig.

Binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh lập tức nổ súng bắn chết Finnie, sau đó nói:

“Xin chú ý thái độ nói chuyện với thiếu tá.”

Beauvoir liếc nhìn xác Finnie một cái, nói:

“Ngài muốn làm gì đây? Thiếu tá?”

Ludwig hừ lạnh một tiếng, đứng lên, đi tới trước mặt Beauvoir, nhếch miệng cười tà tà, con ngươi màu xám bạc nhìn thẳng vào Beauvoir:

“Bác sĩ, cô đã làm gì con trai tôi, tôi sẽ làm cái đó, cái gì cô chưa làm kịp, tôi sẽ bổ sung cho đủ.”

Beauvoir sửng sốt, đột nhiên hiểu ra, thì ra tác phẩm nghệ thuật đáng tự hào nhất của mình lại là con trai của Lam Finn Ludwig!

Gương mặt bình tĩnh của Beauvoir như bị xé toạc, trên mặt cô ta rốt cuộc cũng xuất hiện thần sắc hoảng sợ hiếm thấy, cái người tên Ludwig này tuyệt đối không phải là người lương thiện gì, lại càng không có lòng thương hại.

“Chuyện này không liên quan tới tôi! Là Miller đưa tới!”

Beauvoir hét lớn một tiếng, xoay người muốn chạy ra khỏi cửa.

Binh sĩ đảng vệ quân bên cạnh xông tới giữ chặt Beauvoir, sau đó trói Beauvoir vào bàn phẫu thuật.

Ludwig đi tới trước bàn mổ, cúi đầu nhìn Beauvoir, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Bác sĩ, tình yêu chân chính dành cho nghệ thuật chính là trao độ tuổi đẹp nhất của đời mình cho nó, bao gồm cả…… Cơ thể.”

Vừa dứt lời, một người từ ngoài cửa bước vào.

Beauvoir quay đầu lại, híp mắt nhìn về phía người tới, sau đó kinh ngạc nói:

“Thầy…… Thầy?”

Năm nay Beauvoir 29 tuổi, nhưng thầy của cô ta cũng không lớn hơn cô ta bao nhiêu, hắn chỉ mới 35 tuổi, chưa lập gia đình, cũng chưa từng có quan hệ thân mật với phụ nữ.

Người đàn ông này có một đầu tóc đen hơi dài, tóc mềm mại xõa trên hai má, lớn lên rất giống phụ nữ —— hai mắt hẹp dài, lông mi dày, môi nở, cằm đầy.

Hắn có vóc người thon dài, nhất là đôi bàn tay, đó có thể xem là đôi bàn tay đẹp nhất nước Đức. Đôi tay hắn nhẵn nhụi, trắng nõn, thon dài, thậm chí tay của phụ nữ cũng chưa chắc đẹp bằng tay hắn.

Bối cảnh người đàn ông này rất bí ẩn, đến nay vẫn chưa có người biết rõ, vì thế không có mấy ai dám kiếm chuyện với hắn.

Nếu như trên lĩnh vực nghệ thuật cơ thể người, Beauvoir đã đạt đến trình độ đỉnh cao thì người đàn ông này chính là niềm mơ ước mà cả đời này cô ta cũng không thể vượt qua.

Người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi tay dài màu đen, quần đen, nút áo cũng cài sát lên cổ giống như Ludwig. Hắn mỉm cười đứng trước mặt Beauvoir, dịu dàng nhìn khuôn mặt hoảng hốt trên bàn phẫu thuật.

“Thầy ơi……”

Beauvoir há miệng kêu một tiếng.

Người đàn ông cúi người xuống, đưa tay tháo mắt kính trên mặt Beauvoir, nhìn chằm chằm vào cặp mắt đầy nước của Beauvoir, sau đó cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán Beauvoir, thấp giọng nói:

“Vật nhỏ, thầy không có ở đây, em lại gây họa à?”

Khóe mắt Beauvoir trào ra nước mắt, cô ta mím môi, nhìn chằm chằm vào người đàn ông.

“Thầy ơi, cứu, cứu em với.”

Người đàn ông vươn ngón tay thon dài của mình ra, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt mịn màng và cái cổ trắng nõn của Beauvoir.

“Beauvoir, đóa hoa xinh đẹp của thầy, sinh mệnh của thầy, trên thế gian còn có cái gì đẹp hơn em? Mấy năm qua, người thầy thích nhất vẫn là em.”

Lúc người đàn ông nói những lời này, khóe môi đỏ sẫm mang theo nụ cười thản nhiên, sợi tóc màu đen rơi lả tả, quét lên mặt Beauvoir.

Beauvoir trợn lớn hai mắt nhìn người đàn ông.

Người đàn ông tiếp tục nói:

"Thầy sẽ làm cho em bất tử, bảo bối của thầy."

Nói xong, người đàn ông tháo dây buộc tóc trên đầu Beauvoir xuống, để mái tóc dài màu vàng kim của cô ta rơi xuống giường, sau đó cởi nút cài trên quần áo Beauvoir, dịu dàng nói:

"Thầy còn nhớ năm em 19 tuổi, lần đầu tiên thầy nhìn thấy em ở trong trường đại học. Khi đó, hoa trong sân trường đều nở rộ, em đứng một mình ở nơi đó, lúc ấy, thầy đã nghĩ, trên đời này không có đóa hoa nào đẹp hơn em."

"Beauvoir, em là đoá hoa ác ma của thầy."

—— Thầy đã dùng suy nghĩ ác độc nhất của mình tưới lên người em từng chút một, sau mười năm, rốt cuộc hôm nay đã đến lúc rồi.

"Beauvoir, thầy sẽ biến em thành bất tử."

Người đàn ông đeo bao tay giải phẫu, cầm ống tiêm, tiêm thuốc an thần vào tĩnh mạch của Beauvoir. Đôi mắt người đàn ông phát ra ánh sáng dịu dàng, nhìn người học sinh mình yêu thầm mười năm, cẩn thận đào tạo mười năm.

Người phụ nữ này là niềm kiêu hãnh của hắn từ lúc sinh ra tới giờ.

Hắn muốn người này làm bạn với mình mãi mãi.

(ngoại truyện hoàn)

45. Chương 44

Ngày 9 tháng 7 năm 1942

“Bây giờ chúng ta phải làm gì? Ludwig?”

Andre bị Ludwig đánh thức từ sớm, nói là phải rời giường.

Lúc Andre rời giường, Ludwig đã mặc quần áo xong, đang ngồi ở bên giường nhìn chằm chằm vào Andre.

Ludwig cúi đầu hôn lên môi Andre một cái.

“Em ra ngoài xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Andre vội vàng bò xuống giường, mặc quần áo.

Ludwig đưa tay lấy quần áo cho Andre, trầm giọng nói:

“Tôi giúp em mặc.”

Ngón tay Ludwig vừa đụng trúng vai Andre, thân thể Andre liền rúc về phía sau.

“Không, không cần đâu, Ludwig, tôi tự mặc là được rồi……”

Andre xin lỗi nhìn Ludwig một cái, im lặng không tiếng động cởi đồ ngủ của mình ra, sau đó lấy áo sơ mi mặc vào người. Ludwig không nói gì, chỉ ngồi ở bên giường nhìn Andre mặc quần áo.

Andre đi theo Ludwig ra cửa, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, mặt trời chỉ lộ ra một nửa, thế nhưng tất cả binh sĩ đảng vệ quân và quân trung ương đã xếp hàng ngay ngắn ở bên ngoài.

Andre không hiểu gì nhìn Ludwig.

“Ludwig, bọn họ ra ngoài đây làm gì?”

Ludwig đưa tay sờ sờ đầu Andre.

“Lát nữa đừng lên tiếng.”

Andre gật đầu, đi theo sau Ludwig, đi tới một khoảng đất trống bên ngoài công xưởng.

Vừa ra khỏi cửa, Andre đã nhìn thấy nhóm binh sĩ xếp hàng ngay ngắn đứng ở nơi đó, mấy viên sĩ quan

thấy Ludwig tới liền lập tức hành lễ.

"Bắt đầu được chưa, Wolf?"

Wolf gật đầu, Andre quay đầu sang, nhìn thấy một mục sư mặc áo choàng đen, giơ Kinh Thánh lên đối diện hướng mặt trời, nói lớn:

"Chúng ta chiến đấu vì tín ngưỡng...! Tư tưởng Bolshevik... Ăn mòn linh hồn của vô số người, chúng ta phải cứu những kẻ đáng thương này khỏi gông xiềng tư tưởng lạc hậu! Để bọn họ được tẩy lễ bởi tư tưởng của Christ……!"

*Bolshevik là những thành viên của phe Bolshevik của Đảng Lao động Dân chủ Xã hội Nga

Andre im lặng không lên tiếng nghe mục sư kia giảng đạo.

Sau khi mục sư giảng đạo xong, mọi người bắt đầu hát quân ca, sau đó rút về công xưởng ăn sáng.

"Thiếu tá, ngày mai sẽ bắt đầu tấn công Volgograd, tối nay chúng tôi muốn chơi tới bến một chút, ngài có muốn đi chung không?"

Một trung uý bên cạnh cười cười nhìn Ludwig, tiếp theo nói:

"Tối nay có rất nhiều phụ nữ Đức tới đây, ngài có muốn đi không?"

Ludwig phất tay một cái:

"Các người đi chơi đi, tôi còn chút chuyện phải giải quyết."

Trung uý tiếc nuối nhìn Ludwig, sau đó đưa tay sửa sang lại mũ của mình, vô cùng tự tin nói:

"Thiếu tá, đất nước này sẽ khóc lóc dưới gót sắt của chúng ta!…… Chúng ta sẽ thống trị bọn chúng tuyệt đối!"

"Im miệng."

Ludwig lạnh lùng nói.

Trung uý bị dọa sợ, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Ludwig nhìn trung uý, trên mặt không có biểu tình gì:

“Trung uý, tôi về trước, chúc các người chơi vui vẻ.”

“Rõ, thiếu tá!”

Nói xong, Ludwig liền xoay người đi về phía công xưởng, Andre vội vàng đi theo sau.

Dọc đường đi Ludwig không nói câu nào, đầu ngẩng cao, lưng thẳng tắp, dáng người cao ngất đi về phía trước.

“Bây giờ chúng ta đi ăn sáng hả?”

Andre thấy Ludwig không nói lời nào, đột nhiên cảm thấy không quen. Trong khoảng thời gian này, Ludwig vẫn chăm sóc mình rất chu đáo, giống như trở về bộ dáng ngày xưa.

Vì vậy Andre bắt đầu thử tìm chuyện gì để nói.

Ludwig quay đầu, con ngươi màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre.

“Chúng ta đi về trước, không phải em vẫn còn buồn ngủ sao?”

“Vậy bữa sáng thì thế nào? Trễ nữa là hết đồ ăn đó!”

Andre nói.

Ludwig đưa tay nắm cằm Andre.

“Tôi đã gọi người tám giờ đưa bữa sáng vào phòng, bây giờ chỉ mới năm giờ sáng, em vẫn chưa đói bụng đâu, Andre.”

Andre kéo tay Ludwig xuống, nhìn quanh bốn phía, nói:

“Ở đây có rất nhiều người, anh đừng như vậy!”

Ludwig cúi đầu cười cười.

“Nhìn đi, đây mới là em chứ.”

Andre đỏ mặt không nói được lời nào, im lặng đi theo sau Ludwig trở lại phòng ngủ.

“Chúng ta về đây làm gì?”

Ludwig đã vào trong, Andre nhanh chóng xoay người đóng cửa lại. Mới vừa đóng cửa lại, Andre liền cảm giác được Ludwig áp tới từ phía sau, đặt mình lên trên cửa.

Andre vội vàng nói:

“Ludwig…… Bây giờ mới sáng sớm! Anh muốn làm gì?”

Ludwig cắn cắn lỗ tai Andre, thấp giọng nói:

“Em cứ nói đi?”

Ánh sáng trong phòng tối mờ, hơi thở nóng rực của Ludwig phả lên tai Andre, hai chân Andre như nhũn ra, hô hấp dồn dập, không ngừng nuốt nước miếng.

Ludwig cởi bao tay ra, ngón tay thon dài vén áo sơ mi của Andre lên, lướt khắp vòng eo ấm áp của Andre, sau đó giật mạnh áo sơ mi của Andre xuống, cúc áo rơi lả tả đầy đất.

Andre hét lên một tiếng, sau đó ngượng ngùng che miệng.

“Ludwig, tôi hết đồ mặc rồi!”

Ludwig cúi đầu, nói bên tai Andre:

“Vậy sau này khỏi mặc đồ nữa, cũng không cần ra ngoài.”

Andre đỏ mặt nói:

“Đừng có nói đùa!”

Ludwig im lặng cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên vai Andre, sau đó……

“Đừng, đừng mà!”

Andre hoảng sợ xoay người lại, bụm mặt, nước mắt rớt xuống.

“Đừng mà, xin anh, Ludwig!……”

Ludwig lạnh lùng nhìn khuôn mặt đẫm lệ của Andre.

“Andre, tôi còn phải đợi bao lâu nữa đây?”

Andre nghiêng mặt đi, lưng áp sát vào cửa phòng, cắn môi, không nói lời nào.

“Tôi có thể tìm người làm phẫu thuật cho em, hình xăm này sẽ không ở trên người em lâu nữa đâu. Sau khi chiến tranh chấm dứt, chúng ta sẽ có thời gian.”

Ludwig nói.

Andre không dám nhìn Ludwig.

“Vậy, đợi đến khi làm xong phẫu thuật rồi mới tiếp tục làm chuyện đó, được không?”

Ludwig dùng sức nắm cằm Andre, dùng sức quay mặt Andre về phía mình, vẻ mặt âm trầm:

“Andre, thật ra em không muốn tôi chạm vào em đúng không? Không phải bởi vì hình xăm gì, từ đầu đến cuối lúc nào mà em chẳng cự tuyệt tôi?”

Andre trợn lớn hai mắt.

“Tôi không có!”

Ludwig nghiến răng, nói:

“Vậy để tôi thao em!”

Nói xong, Ludwig liền cúi đầu muốn hôn cổ Andre, Andre dùng sức đẩy Ludwig ra, sợ hãi hét lên:

“Đừng! Ludwig!”

Andre hô hấp gấp gáp, ngồi xuống, co rúc người lại, hai tay ôm thân thể của mình, giống như chán ghét và sợ hãi sự đụng chạm của Ludwig.

Ludwig nhìn Andre, khuôn mặt không có biểu tình gì, lạnh lùng nói:

"Andreyevich, em không cho tôi gần gũi em, có cơ hội em sẽ chạy trốn khỏi người tôi, sau đó ở ngoài em bị thương thì em mới trở về, thật ra em không hề muốn ở bên cạnh tôi đúng không?"

Andre che mặt, lắc đầu, sau đó nhìn Ludwig, không lựa lời, nói:

"Ludwig, nếu anh muốn làm chuyện đó, anh có thể đi tìm phụ nữ, không phải tối nay có rất nhiều phụ nữ tới đây sao?!"

Ludwig mím môi, sau đó gật đầu:

"Được, như em mong muốn."

Nói xong, Ludwig lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, Andre ngơ ngác ngồi tại chỗ.

……

Buổi tiệc tối cử hành trong đại sảnh công xưởng, nghe nói có rất nhiều cô gái Đức xinh đẹp tới.

Cả ngày nay Ludwig vẫn chưa trở về, Andre ngồi trong phòng, không ngừng đi tới đi lui. Lúc bữa tối được đưa vào phòng, Andre hỏi lính cần vụ.

"Anh có nhìn thấy thiếu tá Ludwig không?"

Lính cần vụ gật đầu.

"Thiếu tá đang xem biểu diễn múa ở đằng trước…… Chậc chậc, những vũ công kia thật là xinh đẹp, đã lâu rồi chúng tôi không nhìn thấy phụ nữ! Ha ha……"

Andre gật đầu, bưng bữa tối vào phòng. Mới ăn chưa được vài miếng, Andre đặt cái khay xuống, mặc quần áo tử tế chạy ra ngoài.

Giữa công xưởng có một vũ đài được xây tạm, các vũ công xinh đẹp đang nhảy múa hăng say trên đó, thậm chí có thể thấy được quần lót của bọn họ.

Andre vào trong, liếc mắt nhìn xung quanh, đâu đâu cũng thấy những cặp đùi trắng phau của phụ nữ, đám binh sĩ suốt ngày phải nhìn đàn ông bây giờ đang say sưa nhìn những người phụ nữ xinh đẹp kia.

Andre đi xuyên qua đám người, cậu biết vị trí của chỉ huy là ở hàng đầu.

Quả nhiên, Andre nhìn thấy Ludwig đang cầm ly rượu, ngồi ở bên trái hàng thứ nhất, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn những người phụ nữ trên đài.

Trong lòng Andre cảm thấy rất không thoải mái, nhất là khi người phụ nữ tóc vàng múa dẫn đầu trên đài cứ liên tục liếc mắt đưa tình với Ludwig, giống như muốn quyến rũ Ludwig.

Ánh sáng trong công xưởng hơi mờ, Andre không nhìn thấy rõ biểu tình Ludwig.

"Ludwig……" Andre cúi đầu gọi một tiếng.

Ludwig quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Andre một cái, sau đó quay đầu đi, tiếp tục nhìn người phụ nữ kia.

Andre cảm thấy rất khó xử, không biết phải làm thế nào, cậu đang suy nghĩ nên nói gì thì bản nhạc đã kết thúc, một nhóm phụ nữ khác lên thay thế.

Người phụ nữ múa dẫn đầu vừa rồi đi xuống, nhìn Ludwig, cười quyến rũ, nói:

"Ngài thiếu tá đẹp trai, chúng ta có thể uống một ly không?"

Ludwig giật nhẹ khóe miệng, đứng lên, nhàn nhạt trả lời:

"Đi theo tôi."

Nói xong, Ludwig liền quay lưng đi về phía phòng ngủ phía sau, kẻ ngu cũng biết là muốn làm gì.

Andre nhìn Ludwig đi tới trước mặt mình, chờ Ludwig để ý tới mình, nhưng Ludwig chỉ dẫn người phụ nữ kia đi ra sau công xưởng, nhìn cũng không nhìn Andre một cái.

Andre bối rối đứng tại chỗ, nghĩ thầm mình không nên quấy rầy hắn, cuối cùng tìm tạm một chỗ để ngồi, thất thần nhìn vũ công đang khiêu vũ phía trước.

Mấy phút đồng hồ trôi qua.

Andre quay đầu nhìn hành lang bên kia một chút, người phụ nữ kia vẫn chưa ra, một binh sĩ gần đó sáp lại, vỗ vỗ vai Andre, nói:

"Adolf thật có ý tứ! Tặng nhiều phụ nữ như vậy! Tối nay nhất định sướng chết luôn……"

Andre đột nhiên đứng dậy, xoay người chạy tới phòng Ludwig.

Lúc chạy đến cửa, Andre cố gắng đẩy cửa, thế nhưng cửa đã bị khóa trái.

Andre dùng sức đập cửa, hét lớn:

"Ludwig! Mở cửa đi! Anh đừng làm với cô ta!…… Đừng mà……!"

Nói xong, Andre liền bật khóc.

"Cạch ——" một tiếng, cửa bị kéo ra, Ludwig chỉ mặc áo sơ mi màu trắng đứng trước mặt Andre, áo sơ mi đã bị cởi, lộ ra phần ngực của Ludwig, sợi tóc màu đen rơi xuống che cặp mắt thâm thúy của người nọ.

Andre quỳ gối dưới chân Ludwig, ôm hai chân Ludwig, vừa khóc vừa nói:

"Chủ nhân! Cái gì tôi cũng làm hết…… Là tôi hạ tiện, tôi sẽ không bao giờ cự tuyệt anh nữa, anh đừng…… Anh đừng làm chuyện đó với cô ta…."

Ludwig cúi người xuống nâng cằm Andre lên, thấy trên mặt Andre đã chảy đầy nước mắt.

"Mắt nào của em thấy tôi lên giường với cô ta?"

Andre mở lớn mắt, hít mũi một cái.

"Rõ ràng, rõ ràng tôi thấy cô ta vào đây với anh!"

Căn phòng bên cạnh truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng của phụ nữ, mặt Andre lập tức đỏ bừng.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre.

"Người hầu nhỏ của tôi, lời vừa rồi là do chính em nói."

Andre mím môi.

"Đừng hôn lưng tôi…… Ludwig, không phải là dấu vết anh lưu lại, thật sự tôi chỉ muốn cắt nó đi!"

Andre đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Ludwig, tôi cảm thấy mình rất bẩn."

Ludwig đưa tay ra, "Tới đây, bảo bối."

Andre đặt tay mình vào lòng bàn tay Ludwig, Ludwig nắm tay kéo Andre lên, sau đó cúi người xuống ôm Andre vào phòng……

Ngày tiếp theo, quân Đức phát động tấn công quy mô lớn với Volgograd, chiến dịch đẫm máu nhất trong Thế chiến thứ hai mở màn ở Volgograd.

46. Chương 45

"Ludwig……?"

"Ludwig……? Anh ở đâu?"

Bốn phía ngập tràn khói thuốc súng, cả người Andre chìm trong sương mù dày đặc ở chiến trường, bốn phía khói bụi mù mịt, Andre mở to hai mắt nhưng vẫn không thấy được gì hết.

Không khí nồng nặc mùi thuốc súng, gạch vụn ngổn ngang ở dưới chân, cả thành phố đã bị chiến tranh phá hủy hoàn toàn.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ lên vai Andre, Andre tưởng là Ludwig, vì vậy liền quay đầu cười gượng một cái, ai ngờ chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đầy máu.

"Á ——!"

Andre giật mình tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình vẫn còn đang nằm trên giường.

"Mơ thấy ác mộng à?"

Ludwig đẩy cửa đi vào, trên người mặc quân phục chỉnh tề, bên ngoài khoác thêm áo khoác, sau đó xoay người đóng cửa rồi bật đèn lên.

Bây giờ đã là tháng 11 năm 1942, thời tiết ở Volgograd rất xấu, gió bên ngoài lớn đến mức có thể thổi bay người ta.

Andre ngồi trên giường ngơ ngác nhìn Ludwig, Ludwig đi tới, ngồi lên giường, trên người vẫn còn mang theo hơi lạnh bên ngoài.

Andre lập tức tiến tới bên cạnh Ludwig, đưa tay ôm thắt lưng Ludwig, tựa đầu vào trên ngực Ludwig.

"Ludwig…… Đừng đánh nữa có được không? Tôi và anh về nhà đi, chúng ta đi cùng nhau."

Ngày 9 tháng 7 năm 1942, quân Đức phát động tập kích quy mô lớn với Volgograd. Lúc bắt đầu, mọi chuyện đều rất thuận lợi, quân Đức vượt qua phòng tuyến ở vài khu vực của Liên Xô, đánh vào thành phố Volgograd, áp đảo quân Liên Xô.

Không may là, mặc dù Hitler rất mạnh nhưng lại mắc sai lầm trong việc bố trí quân đội, điều binh lĩnh tướng không hợp lý, ngoài ra vì nhiều lý do, không quân không thể tiếp tế kịp thời cho quân Đức, nhân dân Liên Xô lại hăng hái phản kháng, quân Đức gặp khó khăn trong di chuyển.

Ludwig đưa tay ôm Andre vào trong lòng, trầm giọng nói:

"Bây giờ nghỉ ngơi vài ngày, mấy hôm nữa sẽ phát động công kích thêm lần nữa. Nếu đợi đến khi tuyết rơi, chúng ta sẽ hết cơ hội. Rất nhiều người không có quần áo mặc đã bị chết cóng……"

"Đừng nói nữa, xin anh, đừng nói nữa……"

Andre dùng sức ôm eo Ludwig, giọng nói đứt quãng.

"Ludwig, chúng ta về nhà đi, đừng đánh nữa, chuyện này không đúng!"

Ludwig không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào hai mắt đầy nước của Andre, sau đó lấy khăn tay lau sạch nước mắt trên mặt Andre.

Andre không ngừng nức nở.

Ludwig ôm mặt Andre, bình tĩnh nói:

“Đây là trách nhiệm của tôi, tôi không thể lùi bước. Nhưng tôi thề, tôi tuyệt đối sẽ không chết.”

Nghe Ludwig nói từ ‘chết’, Andre lại bụm mặt, tiếp tục khóc.

Ludwig dùng sức ôm Andre vào trong lòng.

“Thừa dịp được nghỉ mấy ngày, em về Moscow trước đi, tôi sẽ sai người đưa em trở về, ngày mai lập tức lên đường.”

Andre nhảy dựng trên giường, hét lớn:

“Tôi không đi!”

Ludwig lạnh lùng nhìn Andre:

“Andre, em phải nghe lời, mau mặc quần áo vào.”

Andre cầm quần áo lên, sau đó ném xuống đất, hét vào mặt Ludwig:

“Khốn kiếp, tôi không đi! Có chết cũng không đi!…… Ludwig, trừ phi anh đi với tôi!”

Ludwig đứng lên đi nhặt quần áo, trên mặt không có biểu tình gì.

Andre chạy tới, dùng chân giẫm lên quần áo, ôm eo Ludwig từ phía sau.

“Ludwig…… Đừng gây chiến tranh nữa! Khắp nơi đều là người chết…”

Ludwig im lặng không nói gì giữ chặt chân Andre, sau đó mặc quần áo cho Andre, vừa mặc vừa nói:

“Lát nữa sẽ có luật sư tới đây, tôi đã mời một bác sĩ tới Moscow cho em. Ông ta đến từ Đức, là chuyên gia y học hàng đầu. Ông ta sẽ làm phẫu thuật cho em, Anna sẽ chăm sóc em thật tốt, em ở bên đó cố gắng nghỉ ngơi.”

“Luật sư?”

Andre không hiểu gì nhìn Ludwig.

“Tìm luật sư tới làm gì?”

Ludwig không nói lời nào, cúi đầu cài nút trên quần áo Andre.

Andre tức giận hất tay Ludwig ra, ngậm miệng đi tới bên giường.

“Thiếu tá, luật sư tới rồi.”

Bên ngoài có người gõ cửa.

Ludwig nhìn Andre một cái, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

“Buổi sáng tốt lành, Smith.”

“Buổi sáng tốt lành, thiếu tá!”

Luật sư này là một ông già người Đức tóc bạc, trên mặt đeo một cặp mắt kiếng. Ông ta gật đầu với Ludwig rồi bước vào, đặt một chồng giấy lên bàn làm việc của Ludwig, sau đó nói:

“Thiếu tá, văn kiện chuyển giao tài sản của ngài tôi đã viết xong hết rồi, bây giờ ngài xem qua đi, chỉ cần chữ kí của hai bên rồi đem đi công chứng nữa thôi.”

Ludwig gật đầu.

“Ông nói xem ông đã viết cái gì.”

Luật sư đẩy mắt kiếng, đặt văn kiện ở trước mặt, nhìn một chút:

“Tất cả tài sản trên danh nghĩa của ngài:

Bất động sản ở Đức —— bao gồm một tòa biệt thự, một căn nhà lớn ở nông thôn, cùng với xưởng chế tạo đồng hồ của gia tộc Ludwig theo luật đều thuộc về ngài. Ngoài ra tất cả đồ cổ, tranh chữ và tác phẩm nghệ thuật giá trị, bây giờ sẽ chuyển sang danh nghĩa của cậu Andreyevich.”

“Nhưng bây giờ cậu ấy chưa tròn 18 tuổi, phải đến khi đủ 18 tuổi, cậu ấy mới có thể chính thức sử dụng những tài sản này.”

“Tiền tiết kiệm của ngài ở Đức, tôi sẽ giúp ngài dời đi, ngài hoàn toàn không cần lo lắng……”

Khuôn mặt trưởng giả nghiêm túc của Smith đột nhiên nhíu lại một cách quỷ dị, ông ta cười cười, ngẩng đầu nhìn Ludwig.

Ludwig bình tĩnh nói:

"Smith, ông làm luật sư riêng của tôi đã nhiều năm, tôi rất tin tưởng ông. Sau chuyện này, tôi hi vọng ông có thể tiếp tục làm luật sư của tôi."

Smith cảm kích nhìn Ludwig:

"Không thành vấn đề, thiếu tá! Đây là niềm vinh hạnh của tôi."

Ludwig ừ một tiếng, đưa tay nhận văn kiện trên tay Smith, nghiêm túc nhìn kĩ một lần, sau đó nói:

"Tốt lắm, Smith, tôi rất hài lòng."

Nói xong, Ludwig quay sang nhìn Andre:

"Andre, qua đây kí tên đi."

Andre kinh ngạc nhìn Ludwig, ngạc nhiên hỏi:

"Ludwig, anh làm vậy là sao? Tại sao lại giao toàn bộ tài sản cho tôi?"

Ludwig cúi đầu cười một tiếng:

"Không phải cho em, chỉ đưa em giữ giúp tôi thôi, mau kí tên đi."

Andre nhận bút máy trên tay Ludwig, kí tên mình ở phía dưới.

Ludwig hài lòng gật đầu.

Smith đẩy mắt kiếng, cười nói:

"Thiếu tá, tôi bảo đảm ngài vạn vô nhất thất."

*vạn cái không để mất cái nào.

Ludwig tỏ vẻ đã hiểu, sau đó đưa Smith ra ngoài.

……

Cuối cùng Andre vẫn trở lại Moscow, Ludwig hứa sẽ gọi điện thoại cho cậu.

Ở Moscow, Anna nhận được tin tức Andre sắp trở về, vì vậy liền đứng trước cổng trại tập trung chờ Andre. Andre vừa bước vào cổng liền nhìn thấy từng nhóm tù binh đứng trên quảng trường, bị xử bắn tập thể.

Andre sợ hãi theo Anna trở về.

"Có phải lạnh cóng rồi không? Thời tiết quái quỷ của Moscow thật sự quá tệ!"

Anna kéo Andre đến trước lò sửa đã đốt lửa để sưởi ấm, sau đó bưng một tách trà nóng tới cho Andre.

"Mau uống một ngụm đi, Andreyevich! Uống cho ấm bụng!"

"Cám ơn cô, Anna."

Lúc trước không nói tiếng nào đã bỏ đi, Andre hơi xấu hổ nhìn Anna.

Anna đưa tay nhéo mũi Andre.

"Rời xa thiếu tá nên cảm thấy khó chịu phải không?"

Andre đỏ mặt lắc đầu.

"Làm gì có! Tôi chỉ cảm thấy có lỗi vì lúc trước lén lút bỏ đi thôi……"

Anna cười cười:

"Đâu có gì phải xin lỗi? Bây giờ không phải vẫn ổn sao? Có lẽ thiếu tá cũng cảm thấy rất vui~!"

Andre quay đầu nhìn Anna, kinh ngạc trợn tròn mắt.

Anna đứng lên.

“Được rồi, trước tiên đi ngâm nước nóng, sau đó ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho thật tối, ngày mai bác sĩ mà thiếu tá hẹn sẽ tới đây ~”

Andre há to miệng:

“Nhanh vậy sao?!”

Anna lắc đầu, cười nói:

“Chứng minh thiếu tá rất quan tâm cậu, đúng không?”

Andre ngậm miệng, cúi đầu tiếp tục uống trà.

……

Sáng hôm sau, quả nhiên có bác sĩ tới xoá hình xăm cho Andre, chưa đầy hai ngày đã phục hồi lại như cũ. Buổi tối không có gì làm, Andre đứng trước gương nhìn lưng mình, tâm tình tối đen trong khoảng thời gian này rốt cuộc cũng có một tia sáng.

Ngày 15 tháng 11.

Andre ngồi trong phòng khách đàn piano giết thời gian.

Anna đứng trên lầu hai gọi Andre.

“Andreyevich, thiếu tá gọi điện thoại về này, mau lên đây đi!”

Andre vội vàng chạy lên lầu, nhận điện thoại, nói vào trong loa:

“Ludwig!”

Ludwig cười cười.

“Bác sĩ kia thế nào?”

Andre gật đầu.

“Tốt lắm! Bác sĩ rất mát tay! Trên lưng tôi không còn thấy gì nữa rồi!”

“Vậy thì tốt.” Giọng Ludwig trầm thấp.

Andre không nhịn được hỏi:

“Ludwig, sao lâu vậy anh mới gọi điện thoại về? Chừng nào các anh mới đánh xong?”

Ludwig im lặng một hồi, sau đó trả lời:

“Andre, em đừng lo. Tôi đã để lại đủ tiền cho em dùng.”

Trái tim Andre run bần bật, Andre hét lên:

“Ludwig! Mẹ nó anh nói vậy là sao?!”

Ludwig không trả lời, chỉ nói một câu:

“Nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Sau đó lập tức cúp điện thoại.

Andre đứng ngơ ngác tại chỗ, ngẩng đầu nhìn bóng tối u ám ngoài cửa sổ.

……

Ngày 19 tháng 11, Hồng quân Liên Xô tiến tới cột mốc kích động lòng người, Stalin phát động mệnh lệnh đại phản công.

Ngày 23 tháng 11, quân Liên Xô bao vây 33 vạn (330.000) quân Đức, quân Đức hết đạn hết lương, tất cả các tuyến đều tan rã.

……

“Andreyevich, bây giờ chúng ta thu dọn rời khỏi đây thôi!”

Anna vừa thu dọn, vừa nói với Andre.

Bên ngoài bông tuyết bay đầy trời.

Andre cầm báo trên tay, bên trên viết rất rõ:

"Chiến dịch Volgograd… Chiến dịch có quy mô lớn nhất và đẫm máu nhất trong lịch sử Thế chiến thứ hai, đôi bên dùng toàn lực chiến đấu… Cuối cùng phe chính nghĩa đã giành được thắng lợi… Theo dự đoán, trong 22 giờ tiếp theo, tất cả các tuyến của quân Đức sẽ hỏng hết…"

Andre ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào tuyết trắng xoá ngoài cửa sổ, không nhúc nhích, cả người rét run.

Anna kéo tay Andre, nói:

"Nhanh lên một chút, chúng ta phải đi thôi! Nếu không lát nữa quân Liên Xô tới sẽ rất phiền phức!"

Andre hất tay Anna ra:

"Không, không, tôi không đi, tôi muốn ở đây chờ Ludwig! Anh ấy nói anh ấy sẽ sống sót trở về!"

Anna bình tĩnh nhìn Andre:

"Andreyevich, chiến tranh là sứ mệnh của quân nhân. Nếu thiếu tá đã chết trên chiến trường, đó chính là vinh quang cao nhất của ngài ấy! Nhanh lên một chút, mau đi theo tôi!"

Andre xé nát tờ báo, ném xuống đất, sau đó chỉ ra cửa, hét lớn:

"Cô đi đi! Tôi không đi! Tôi nói rồi, tôi phải chờ anh ấy trở lại!"

Anna nhìn Andre, sau đó nhẹ giọng nói:

"Cưng à, đừng kích động, tôi đi gọi xe đến trước, cậu ở đây chờ tôi."

Nói xong, Anna liền đi ra ngoài.

Andre ngồi dưới đất, bụm mặt khóc.

"Ra ngoài mau——!"

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng rống ầm ĩ, Andre ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đoàn binh sĩ mặc quân phục Hồng quân Liên Xô xông vào cửa……

47. Chương 46

Andre bò dậy từ trên mặt thảm, im lặng mặc quần áo lại đàng hoàng. Thời gian trôi qua đã nhiều năm, mặc dù vừa trải qua một cuộc quan hệ kịch liệt với Ludwig, Andre vẫn cảm thấy mơ màng, không biết nên nói gì cho phải. Loại cảm giác đánh sâu vào linh hồn quen thuộc và cảm giác dễ dàng bị chinh phục khiến cậu cảm thấy rung động.

Trong phòng làm việc rất ấm áp, Ludwig mặc áo sơ mi màu trắng, ngồi trên ghế sô pha nhìn chằm chằm vào Andre.

Hai tay Andre run rẩy, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn Ludwig.

Ludwig ngậm một điếu xì gà trong miệng, hất cằm với Andre. Andre hiểu ý, bước qua, khom lưng châm xì gà cho Ludwig.

Ludwig ngẩng đầu lên hít một hơi, vươn tay phải ra ôm thắt lưng Andre, sau đó dùng sức kéo Andre về phía mình, Andre tựa vào ngực Ludwig.

"Mỗi lần hút xì gà tôi đều nghĩ đến em."

Ludwig nói, sau đó quay đầu, không chút do dự hôn lên môi Andre.

Andre lập tức nhắm mắt lại, Ludwig cường thế hôn lên.

"A ——"

Andre nuốt một ngụm nước bọt.

Ludwig cúi đầu cười cười.

"Andreyevich, em đã trưởng thành rồi, em xem, nếu là trước kia, em nhất định sẽ tức giận, bây giờ em ngoan thế này."

Andre mở to hai mắt, cặp mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm vào Ludwig:

“Ludwig, tôi không biết nên nói gì, tôi rất sợ.”

Ludwig đưa tay sờ sờ tóc Andre.

“Ừ, mấy năm nay không có tôi ở bên cạnh, em đã làm gì?”

Andre mím môi.

“Tôi bị quân Liên Xô đưa khỏi trại tập trung dưới thân phận tù binh, sau đó về nhà ở với mẹ một khoảng thời gian, tiếp theo phải đến sở thu nhận nhi đồng quốc tế chủ nghĩa nhân đạo phục vụ, rồi hiệu trưởng viện nghệ thuật biết tôi, sau đó đề cử tôi đến trường đại học học tập.”

Ludwig chăm chú nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi của Andre.

“Không có chịu khổ, đúng không?”

Andre gật đầu, không nói lời nào.

Ludwig đưa tay ôm Andre vào trong lòng.

Andre mím môi, trong mắt đầy tràn nước mắt, thấp giọng nói:

“Ludwig, tôi đã nghĩ……”

“Nghĩ tôi đã chết trên chiến trường?”

Andre gật đầu, gò má tựa vào trên bả vai Ludwig.

Ludwig hít một hơi xì gà, sau đó híp mắt nói:

“Trận tấn công Soviet lần cuối, tôi đã biết Soviet đang giúp Trung Quốc tiêu diệt quân Quan Đông, lúc đó tôi đã biết chúng tôi không thể nào thắng trận. Quân đội chỉ còn lại tinh thần, vì vậy tôi đã chuyển giao toàn bộ tài sản cho em.”

“Lúc toà án Nürnberg* xét xử, cha tôi theo chân Hitler tự sát. Tôi chỉ tham chiến, không có tham gia tàn sát, cũng không có tiền án phạm tội, quan trọng nhất là bọn họ không có nhân chứng, vì vậy tôi được thả ra.”

Andre nhớ lại những hồi ức đau thương kia, nhắm mắt lại, không nói nên lời.

Ludwig cúi đầu hôn mắt Andre, sau đó thấp giọng nói:

“Cùng tôi về nhà đi, tôi ở đây chờ em.”

Andre ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Ludwig:

“Ludwig, ngày mai tôi còn có buổi biểu diễn piano, chưa thể đi ngay được.”

Ludwig cúi đầu ừ một tiếng, đứng dậy nói:

“Tối rồi, đến chỗ tôi đi.”

Andre vội vàng nói:

“Nhưng sáng sớm mai tôi còn có buổi diễn tập.”

Ludwig mặc âu phục của mình lên người, Andre đi qua, đứng trước mặt Ludwig cài nút áo cho Ludwig.

Ludwig đưa tay sờ sờ tóc Andre:

“Ngày mai tôi đưa em tới đây.”

Andre đỏ mặt đáp.

“Được.”

Ludwig ở trong một căn biệt thự gần ngoại ô Vienna, hai người ngồi sau xe, sau khi xe vào cổng, Andre nhìn thấy Anna cung kính đứng trước cửa biệt thự chờ Ludwig trở về.

Tim Andre đập liên hồi, Ludwig nắm tay Andre, nói:

“Đừng lo.”

Andre gật đầu.

Tài xế dừng xe ở trước cửa biệt thự, Anna đứng bên cạnh xe hơi, lúc nhìn thấy Andre mở cửa xe đi xuống, Anna kinh ngạc che miệng.

"Ôi trời ơi! Đây là…… Andreyevich!"

Anna vươn tay, ngón tay xinh đẹp đeo nhẫn nâng mặt Andre, cẩn thận nhìn kĩ mặt Andre:

"Lão gia, ngài xem kìa, Andreyevich vẫn xinh đẹp như vậy! Bất quá…… Không còn là cậu bé trước kia nữa, bây giờ đã là cậu thanh niên trưởng thành bảnh bao rồi!"

Anna vui vẻ hôn liên tục lên trán và hai má Andre.

Ludwig nhìn Anna một cái, nhàn nhạt nói:

"Đúng vậy, trưởng thành rồi."

Anna cảm thấy tâm tình của Ludwig hình như không được vui vẻ lắm, vì vậy liền kéo tay Andre, nói:

"Mau, mau vào đây, nói tôi nghe xem mấy năm qua cậu đã làm gì?!"

Andre cười cười, len lén nhìn Ludwig một cái, sau đó xoay người theo Anna vào trong.

Sau khi trở lại biệt thự, hai người trò chuyện một lát, Andre cùng Ludwig ăn tối, sau đó chuẩn bị đi ngủ.

"Lão gia, có muốn dọn một gian phòng khách không?"

Anna hỏi Ludwig.

Ludwig kéo tay Andre đi thẳng vào phòng ngủ của mình, Anna nhướng mày, che miệng cười cười, lâu rồi mới nhìn thấy chút biểu tình trên khuôn mặt lạnh lùng của Ludwig.

Mấy năm qua, Ludwig miệt mài làm việc kiếm tiền như một cái máy, không có thư giãn, cũng không có tình cảm.

Lần nào gặp Andre, mình cũng có chuyện vui!

……

“A, Andre, cậu tới rồi!”

Oscar đứng trước cửa rạp hát, nóng lòng nhìn con đường trước cửa. Lúc nhìn thấy Andre bước xuống một chiếc xe hơi vô cùng sang trọng, đầu tiên Oscar cảm thấy hơi kích động —— rốt cuộc Andre cũng đã đến!

Sau đó thì cảm thấy kinh ngạc —— Sao Andre lại xuống xe chung với một người đàn ông?! Lại còn là người đàn ông mà mình chẳng hề quen biết nữa chứ!

“Xin lỗi nha! Oscar, tôi đến trễ bao lâu rồi?”

Oscar phất tay một cái, nói:

“Tôi chỉ sợ cậu quên mất, tôi không thấy cậu trong khách sạn nên có chút lo lắng, ở đây vừa mới bắt đầu diễn tập thôi! Cậu mau vào trong đi!”

Ludwig ngồi trong xe, nhìn chằm chằm vào Oscar đang nói chuyện với Andre.

Andre nói nhỏ với Oscar:

“Để tôi đi nói với người kia một tiếng!”

Oscar gật đầu, ngơ ngác nhìn Andre đi về phía người đàn ông ngồi trong xe. Oscar bị người nọ nhìn đến cả người không thoải mái.

Sau đó, Oscar giật mình há to miệng —— Andre đang cùng người đàn ông kia hôn môi!

Ngón tay người đàn ông kia còn đặt ở trên đầu Andre!

Lúc Andre quay mặt sang, trên gương mặt vẫn còn hồng hồng.

“Ludwig, bây giờ đang ở trên đường cái đó!”

Andre thấp giọng nhắc nhở.

Ludwig híp mắt nhìn về phía Oscar đứng sau Andre, lạnh lùng nói:

“Người kia là ai?”

Andre cười cười:

“Là một người bạn của tôi.”

Ludwig nhìn Andre, trên mặt không có biểu tình gì:

“Sau này không cho phép hắn đụng vào em, còn nữa, sau khi buổi biểu diễn hôm nay kết thúc, em hãy đi từ chức, sau đó cùng tôi về Đức.”

Andre cúi thấp đầu.

“Nhưng tôi muốn về nhà.”

Ludwig thấp giọng ừ một tiếng.

“Về Nga cũng được.”

Andre vui vẻ hôn lên môi Ludwig một cái, sau đó xoay người đi tới chỗ Oscar.

“Andre, ai thế?”

Oscar theo thói quen muốn đưa tay khoác lên vai Andre.

Andre đột nhiên co rụt người lại, né tránh bàn tay của Oscar, sau đó mấp máy môi, lắc đầu, không nói lời nào.

Vẻ mặt này lọt vào mắt Oscar giống như Andre có chuyện gì khó nói, vì thế Oscar hỏi:

“Có phải tên đó ép buộc cậu làm chuyện gì hay không?”

Andre quay đầu nhìn Oscar.

“Sao cậu lại nghĩ như thế?”

Oscar cười lạnh một tiếng.

“Vẻ mặt tên đó đằng đằng sát khí, vừa nhìn là biết không phải người tốt, không phải sao?”

Andre nhìn về phía trước, thấp giọng nói:

"Đúng vậy, anh ta thật sự không phải là người tốt." Nhưng mà…… Tôi không quan tâm.

Nói xong, Andre lập tức đi lên sân khấu, ánh đèn tập trung trên người cậu, mọi người bắt đầu phối hợp diễn tập.

Oscar đứng dưới sân khấu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Andre, đầu óc bắt đầu quay cuồng, nhớ tới hình ảnh Andre bị người đàn ông kia ép buộc, trong lòng Oscar vô cùng tức giận.

Mặc dù bình thường Andre rất ít nói, nhưng điều đó không có nghĩa là Andre dễ ức hiếp!

Là bạn bè, mình tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!

Tầm sáu giờ tối, buổi biểu diễn piano chính thức bắt đầu. Đầu tiên là các nghệ sĩ khác trình diễn, cuối cùng mới tới lượt Andre.

Suốt cả ngày nay, tất cả mọi người đều chăm chỉ tập luyện. Oscar phát hiện, chỉ cần người đàn ông kia xuất hiện, Andre sẽ rất khẩn trương và không bình thường. Oscar càng cảm thấy kì quái.

……

Đúng sáu giờ tối, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu. Lúc năm giờ rưỡi, mọi người đã lục đục vào trong phòng.

Andre đứng ở vị trí cuối cùng hàng thứ nhất, cậu quay đầu lại, phát hiện Ludwig vẫn chưa đến. Oscar chú ý tới vẻ mặt của Andre, thấp giọng hỏi:

"Tối nay sau khi buổi biểu diễn kết thúc chúng ta lập tức về nước, thế nào?"

Andre lắc đầu, không chút do dự nói:

"Oscar, tối nay có thể là buổi diễn cuối cùng của tôi, tôi nghĩ tôi sẽ từ chức."

Oscar kinh ngạc trợn lớn hai mắt.

"Andre, cậu điên rồi sao?! Bây giờ trong ngành này cậu rất có tương lai đấy cậu biết không?!"

Andre gật đầu.

“Tôi biết, nhưng mà tôi thật sự muốn từ chức.”

Andre nhớ tới khuôn mặt anh tuấn của Ludwig, không nhịn được giơ tay lên, vuốt ve hai má nóng rực của mình.

Vẻ mặt Oscar tối sầm, nói:

“Có phải vì người đàn ông ban nãy không?”

Buổi biểu diễn sắp bắt đầu, Andre vội vàng đưa tay ngăn cản Oscar.

“Được rồi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chờ biểu diễn xong rồi mới nói tiếp có được không?”

Oscar gật đầu.

……

Buổi biểu diễn mở màn trong từng đợt tiếng vỗ tay của khán giả.

“Xin mời nghệ sĩ nổi tiếng của Soviet, Andreyevich tiên sinh!”

Sau khi người chủ trì nói xong, phía dưới lập tức vỗ tay ầm ầm.

Andre mặc một bộ âu phục màu trắng đi tới giữa sân khấu, cúi người chào khán giả. Lúc ngẩng đầu lên, Andre nhìn thấy Ludwig đang ngồi ở vị trí vừa rồi của mình, nhìn chằm chằm vào mình.

Andre nhếch miệng cười cười, sau đó ngồi xuống trước piano, bắt đầu chậm rãi đánh đàn.

Tiếng đàn thanh thoát phát ra từ đầu ngón tay Andre, trong đầu Andre hiện lên hình ảnh lúc mình còn ở Moscow, hình ảnh Ludwig dạy mình đánh đàn piano sao cho thật chính xác.

Andre cảm thấy hai mắt mình chua xót, cậu ngẩng đầu lên nhưng không nhìn thấy biểu tình của người bên dưới, nhưng Andre biết, Ludwig đang ngồi ở dưới đó.

Ludwig, tôi phải tốn bao nhiêu năm nữa mới có thể tự tin, thản nhiên, thành thục đứng ở trước mặt anh? —— Mặc dù hơn phân nửa phần thành thục này đều là ngụy trang, đó cũng là do người bên ngoài không

cho phép tôi sống thật với bản thân mình, chỉ có anh nhìn thấy khuôn mặt trẻ con của tôi, chỉ có anh mới che chở, bao dung tôi như thế.

Ludwig, nếu bây giờ tôi có thể nói gì với anh, tôi chỉ muốn nói một câu thôi: đối với tôi mà nói, trên thế giới này, anh là điều chân thật duy nhất.

Bản nhạc kết thúc, Andre đứng dậy cúi người chào, người xem phía dưới cũng đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, màn che màu đỏ từ từ rơi xuống trước mắt Andre.

"A ——!"

Andre vừa quay đầu lại thì phát hiện Ludwig đang đứng bên cạnh mình, Andre bị dọa đến nhảy dựng.

Ludwig khom lưng ôm Andre rời khỏi cánh gà sân khấu.

"Ludwig, anh làm gì vậy?! Bây giờ đang ở trong đại sảnh của rạp hát đó!"

Ludwig hừ lạnh một tiếng:

"Rạp hát này cũng là của tôi."

Andre giật mình há to miệng.

"Ludwig, anh thật giàu có!"

Ludwig đặt Andre vào chỗ ngồi phía sau xe hơi, bản thân mình cũng ngồi xuống, sau đó nhìn Andre, nói:

"Thế nên sau này chỉ cần biểu diễn cho một mình tôi xem là được rồi, tôi không thích quá nhiều người nhìn thấy em."

Andre cười cười.

"Ngày mai tôi sẽ đưa đơn từ chức."

Ludwig đưa tay vuốt tóc Andre, sau đó để Andre nhìn thẳng vào mắt mình.

"Bé ngoan."

Ludwig cúi đầu, dùng sức hôn môi Andre, tài xế lập tức khởi động xe hơi, chạy về phía biệt thự.

Oscar cũng khởi động xe hơi chạy theo sau xe Ludwig, muốn biết rốt cuộc Andre bị đưa đi đâu.

……

Sau khi trở về biệt thự, Andre gần như không có cơ hội xuống giường. Ludwig kéo Andre ân ái suốt ngày đêm, trải qua một cuộc sống vô cùng phóng túng.

Andre thậm chí nghĩ rằng Ludwig đang phát tiết tất cả những cảm tình trong mấy năm gần đây lên người mình.

Hôm nay lúc Andre tỉnh dậy đã là buổi trưa.

Ludwig hình như đã đi ra ngoài, Andre xoa xoa bả vai và thắt lưng mình, đứng lên mở cửa vào nhà vệ sinh.

"Andreyevich tiên sinh."

Một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đứng trong phòng khách, Anna im lặng không lên tiếng ngồi ở một bên. Oscar đứng chung với một người đàn ông nữa ở đằng kia, người đàn ông đó trông rất quen nhưng nhất thời Andre không nhớ ra là ai.

"Andre, cậu có sao không?!"

Oscar khẩn trương kêu lên, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi và dấu hôn trên cổ Andre, Oscar có thể tưởng tượng Andre đã bị hành hạ như thế nào!

"Tên sĩ quan Nazi kia có làm gì cậu không?!"

Oscar nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Andre, tiếp tục hỏi.

Andre giật mình, chuyện ngày xưa Ludwig là thiếu tá quân đội Đức không có nhiều người biết, sao Oscar lại biết được chuyện này?

"Andreyevich, cậu không nhớ tôi sao?"

Người đàn ông bên cạnh đứng lên, cười ôn hòa với Andre.

“Elvis!”

Người mình đã gặp trong buổi tiệc hoan nghênh Attenborough, thượng úy của đảng vệ quân Đức!

“Sao anh lại ở đây?”

Andre không hiểu gì nhìn Elvis.

Elvis cười cười, đưa tay đẩy mắt kiếng.

“Tôi tới đây cứu cậu ra ngoài. Cứu cậu ra khỏi tay thiếu tá Lam Finn Ludwig.”

Andre cố gắng giữ bình tĩnh, trước khi chưa làm rõ mọi chuyện, Andre tuyệt đối không mở miệng.

“Tôi có thể đi rửa mặt trước không?”

“Dĩ nhiên rồi!”

Elvis đi theo sau Andre, hình như có lời gì muốn nói với Andre.

Hai người đi vào nhà vệ sinh, Andre bắt đầu đánh răng.

Elvis nói:

“Bây giờ tôi đang làm việc cho liên minh phản Nazi quốc tế, công việc của chúng tôi chính là thu thập đầy đủ chứng cớ và nhân chứng, bắt những con cá lọt lưới nhờ lợi dụng sơ hở của tòa án Nürnberg, sau đó đưa lên tòa án quân sự, xét xử lại lần nữa.”

Andre gật đầu.

“Ra là anh đã cải tà quy chính?”

Elvis đẩy mắt kiếng.

“Đúng vậy, thật ra trước giờ tôi vẫn cảm thấy cái mà Adolf phát động tuyệt đối không phải là chiến tranh chính nghĩa! Là một người đàn ông, tôi luôn đứng về phe chính nghĩa.”

Andre ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn lịch sự của Elvis trong gương:

"Nhưng Ludwig không có tham gia tàn sát."

Elvis gật đầu.

"Đúng vậy, hắn không có tham gia tàn sát, nhưng mà…… Hắn phạm tội với cậu."

Andre tiếp tục đánh răng, Elvis lại tiếp tục nói:

"Xâm phạm trẻ vị thành niên, hạn chế quyền tự do của cậu, những điều này là trọng tội, có thể đưa lên tòa án quân sự."

Andre nhíu mày:

"Tôi rất sợ anh ta, tôi không dám……"

Elvis cười cười.

"Đừng lo, chúng tôi đã tìm cảnh sát tới bảo vệ an toàn cho cậu…… Cậu đừng sợ."

Andre vẫn không trả lời.

Elvis thấp giọng nói:

"Cậu nghĩ rằng cậu không dám đi thì không cần phải đi sao? Tôi nói cho cậu biết, bây giờ lãnh đạo Soviet đang theo dõi hắn chặt chẽ. Hắn giàu có như thế, ai biết hắn có phát động tập kích phi chính nghĩa lần nữa không?"

"Vì vậy cho dù cậu không đồng ý, ngày nào đó cũng sẽ có người bắt cậu lên tòa án. Cậu là nhân chứng duy nhất, chỉ có cậu lên tòa nói chuyện mới có thể lật đổ hắn. Chúng tôi có thể đảm bảo cậu sẽ không gặp bất kì thương tổn nào."

Andre cúi đầu rửa mặt, bên tai vẫn còn truyền đến giọng nói của Elvis.

"Chẳng lẽ cậu không hận hắn sao? Cậu nói đi, lúc cậu còn chưa trưởng thành, hắn đã bắt nhốt cậu, cậu không muốn đưa hắn vào tù nhận trừng phạt ư?"

Andre đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt ướt nhẹp của mình trong gương, vẻ mặt âm trầm, nói:

"Tôi hận chứ, sao lại không hận."

Nói xong, Andre xoay người vào phòng ngủ thay quần áo.

Elvis hiểu ý cười cười, đứng trong phòng khách chờ Andre đi xuống.

"Cậu ta đồng ý rồi?"

Cảnh sát bên cạnh hỏi Elvis.

Elvis gật đầu.

"Đúng vậy."

Oscar nói:

"Tôi đã nói rồi mà, tên đàn ông kia chẳng phải là thứ gì tốt lành! Lúc trước hắn còn ép Andre hôn hắn ngay trên đường, đúng là đồ vô liêm sỉ! Thì ra hắn là sĩ quan Nazi?!"

Elvis mỉm cười, ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ cặp mắt kính thủy tinh.

---

*Tòa án Nürnberg là một loạt những phiên tòa họp ở Thành phố Nürnberg của Đức để xét xử cá nhân và tổ chức của chế độ Đức Quốc xã bị cáo buộc phạm tội ác trong chiến tranh.

48. Chương 47

Lúc Andre bước ra cửa, Ludwig vừa mới trở lại, nhìn thấy Andre đang đứng bên cạnh Elvis.

Ludwig không nhìn Andre mà lạnh lùng nhìn Elvis:

"Thượng úy, đã lâu không gặp."

Elvis cười cười.

“Buổi trưa tốt lành, thiếu tá.”

Ludwig đưa tay kéo tay Andre:

“Chúng ta về thôi, Andre.”

Andre hất tay Ludwig ra, không né tránh mà nhìn thẳng vào mắt Ludwig:

“Thiếu tá, bây giờ tôi không thể về với anh, ngài cảnh sát có chuyện muốn nói với tôi.”

Ludwig cười lạnh một tiếng:

“Ngủ chung với tôi lâu như vậy, sao bây giờ em mới bỏ đi?”

Andre mím môi, thấp giọng nói:

“Ngài cảnh sát, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Andre quay lưng đi thẳng một nước, bên ngoài cổng biệt thự có một chiếc xe cảnh sát đậu ở đó.

Ludwig không có giữ Andre lại nữa, chỉ nhìn Andre bỏ ra ngoài, lên xe với cảnh sát.

Elvis cười nói:

“Thiếu tá, sắp tới tòa án quân sự sẽ khởi tố ngài việc ngược đãi phạm nhân và xâm phạm trẻ vị thành niên, hi vọng đến lúc đó ngài có thể có mặt đúng giờ.”

Ludwig giật nhẹ miệng.

“Tôi chờ các người.”

Nói xong, Ludwig xoay lưng bỏ đi.

Elvis nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ludwig biến mất ở trước cổng, sau đó cũng xoay người rời đi.

……

Phiên toà khởi tố Ludwig diễn ra sau đúng một tuần kể từ ngày Andre rời đi, địa điểm là tòa án địa phương Vienna.

Ludwig ngồi ở chỗ dành cho bị cáo, trên tay đeo còng. Dưới thính phòng đầy ắp người, giới truyền thông Vienna đều rối rít tụ tập tới đây, bởi vì Andreyevich, nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng sẽ ra tòa làm chứng tố cáo cựu sĩ quan Nazi. Đây là một đề tài rất hấp dẫn, các tờ báo lớn rất chú ý đến việc này.

Phiên toà bắt đầu, bên nguyên cáo bắt đầu liệt kê tội trạng của Ludwig, chủ yếu là ngược đãi phạm nhân, xâm phạm tự do nhân sinh của trẻ vị thành niên, gây tổn thương nghiêm trọng đến tinh thần và thân thể của Andreyevich, cấu thành hành vi phạm tội nghiêm trọng.

Ludwig vẫn im lặng không nói lời nào, chỉ ngồi ở chỗ dành cho bị cáo, trên mặt không có bất kì biểu tình gì.

Thẩm phán yêu cầu bên tố mời nhân chứng vào.

Cửa tòa án được mở ra, Andre mặc một bộ âu phục màu trắng bước vào.

"Andreyevich vào rồi……!"

"Andreyevich……!"

Phe kí giả truyền thông bắt đầu bàn tán xôn xao, liên tục chụp hình Andre.

"Đề nghị giữ gìn trật tự trong tòa!"

Thẩm phán lớn tiếng nhắc nhở, lúc này mọi người mới yên tĩnh trở lại.

"Andreyevich tiên sinh, tôi có vài vấn đề muốn hỏi cậu, cậu phải thành thật trả lời."

Luật sư bên tố đứng trước mặt Andre, đặt một quyển Kinh Thánh ở trước mặt Andre.

Andre đặt tay lên Kinh Thánh , nghiêm túc nói:

"Tôi xin thề trước Kinh Thánh , tôi nhất định sẽ trả lời từng câu hỏi một cách thành thật."

Andre quay đầu lại, nhìn thấy Ludwig ngồi ở chỗ dành cho bị cáo, mái tóc đen được chải ngay ngắn sau

đầu, con ngươi màu xám bạc nhìn chằm chằm vào mình.

Anna ngồi dưới thính phòng đã khóc đến đỏ mũi, liên tục cầm khăn tay lau nước mắt của mình.

"Câu hỏi thứ nhất: Vào tháng 10 năm 1941, có phải cậu ở trong biệt thự của thiếu tá đảng vệ quân Lam Finn Ludwig hay không?"

Andre gật đầu.

"Đúng vậy."

"Câu hỏi thứ hai: Các người có phát sinh quan hệ tình dục hay không?"

"Có."

"Câu hỏi thứ ba: Hắn có làm những việc như nhốt cậu lại hay không?"

Andre gật đầu:

"Đúng vậy, anh ta nhốt tôi trong phòng ngủ."

Phía dưới vang lên nhiều tiếng trầm trồ.

Tất cả mọi người đều không ngờ nghệ sĩ đàn dương cầm ưu tú như Andreyevich lại phải trải qua những chuyện bất hạnh như vậy!

"Trật tự! Trật tự ——!"

Thẩm phán gõ búa, bên dưới mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Khóe miệng Elvis nhếch lên, gật đầu với luật sư, xem ra lần này Ludwig thật sự trốn không thoát.

"Như vậy, chuyện phát sinh quan hệ tình dục với hắn có phải là do hắn ép cậu không?"

"Tôi phản đối! Luật sư đối phương đang cố tình dẫn dắt nhân chứng đi sai hướng!"

Luật sư bên Ludwig phản đối câu hỏi đó, nhưng bất luận thế nào, chỉ cần Andre nói rằng Ludwig ép mình,

Ludwig sẽ thật sự hết đường trốn.

Thẩm phán gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Xin dùng phương pháp khác để hỏi!"

Luật sư bên tố gật đầu, sau đó hỏi Andre một lần nữa:

"Như vậy, có phải cậu tự nguyện hay không?"

Tất cả mọi người nín thở nhìn Andre, chỉ cần Andre lắc đầu, hoặc nói "không phải", Ludwig sẽ thật sự xong đời.

Andre quay đầu, nhìn chằm chằm vào Ludwig, giật nhẹ miệng, sau đó nói:

"Xin lỗi anh, Ludwig, nhưng tôi không thể nói dối."

Sau đó Andre quay đầu lại, không chút do dự nói:

"Đúng vậy, là tôi tự nguyện."

Elvis kinh ngạc đứng lên, hét lớn:

"Andreyevich! Trước đó cậu không có nói như thế!"

Andre nhún nhún vai, sau đó nhìn thẩm phán.

"Thưa thẩm phán, lương tâm của tôi không cho phép tôi nói dối. Mặc dù tôi cũng không thích gì thân phận thiếu tá đảng vệ quân lúc trước của ngài Ludwig, nhưng mà, tôi thật sự không thể giả mạo chứng cứ."

"Thiếu tá Ludwig chẳng qua chỉ là thiếu tá bộ đội tác chiến, chưa bao giờ tham gia tàn sát. Còn tôi lúc ấy, vì không muốn bị cai ngục trong trại tập trung hành hạ đến chết, tôi đã cầu xin thiếu tá Ludwig quan hệ với tôi, sau đó bao dưỡng tôi, chỉ có như vậy tôi mới có thể sống sót. Là tôi chủ động dụ dỗ thiếu tá Ludwig."

Phía dưới bắt đầu xôn xao, loại tình tiết quay ngược này thật sự khiến người ta kinh ngạc!

Nếu chuyện này là thật, thanh danh của nghệ sĩ dương cầm Andreyevich nổi tiếng sẽ hoàn toàn bị phá hủy!

Andre cười nói:

“Mặc dù tôi rất xem trọng danh tiếng và địa vị của mình bây giờ, nhưng tôi cảm thấy nói dối chính là hành vi đáng xấu hổ nhất.”

“Nhưng cậu đã nói thiếu tá Lam Finn Ludwig nhốt cậu mà!”

Luật sư bên tố không cam lòng nói.

Andre gật đầu.

“Đúng vậy, nhưng đó là do tôi yêu cầu, bởi vì tôi muốn lấy lòng anh ta, ngoài ra tôi còn là người thích bị hành hạ.”

Oscar ngồi dưới thính phòng xấu hổ che hai mắt mình lại, không dám nhìn Andre.

Andre quay đầu, nhìn về phía Ludwig.

Nói dối đáng là gì?

Lừa gạt thì làm sao?

Thân bại danh liệt thì thế nào?

Ludwig…… Anh mới chính là thượng đế của em.

Kinh Thánh với em mà nói, bất quá chỉ là một quyển sách thật dày.

Andre ngẩng đầu thẳng lưng đứng trước toà, bình tĩnh đặt tay lên Kinh Thánh , vẻ mặt lạnh nhạt.

……

Ra khỏi tòa án, Andre liền nhận được thông báo mình đã bị đuổi việc, hơn nữa bên truyền thông đã bắt đầu phát tán tin tức này, thái độ mỗi bên mỗi khác.

Andre trở lại khách sạn, thu dọn một ít đồ đạc của mình, sau đó đón xe đến trước biệt thự của Ludwig.

Andre đẩy cửa ra, trong biệt thự rất yên lặng, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu xuống tấm thảm.

Andre theo cầu thang lên lầu hai, nghe được âm thanh của TV.

Andre đẩy cửa phòng ngủ của Ludwig, nhìn thấy Ludwig đang ngồi trên ghế sô pha, tay cầm điều khiển TV, nhìn chằm chằm vào TV.

Trên TV trắng đen, Andre nhìn thấy hình ảnh lúc mình ở trại tập trung kiểm tra sức khoẻ bị Ludwig quay được —— mái tóc màu vàng, gương mặt tái nhợt thon gầy, da thịt nhẵn nhụi, còn có nước mắt trong suốt rơi trên mặt.

Ludwig quay đầu lại, nhìn thấy Andre cầm ba lô đứng ở đó.

"Về rồi sao?"

Andre gật đầu:

"Tôi bị đuổi việc rồi."

Ludwig ngoắt ngoắt tay:

"Lại đây, bảo bối."

Andre thả ba lô xuống, chậm rãi bước qua, sau đó ngồi xuống bên chân Ludwig, tựa đầu vào đùi Ludwig, thấp giọng nói:

"Anh có hài lòng về tôi không? Chủ nhân."

Ludwig đưa tay sờ sờ tóc Andre, mỉm cười:

"Rất hài lòng."

49. Chương 48

Ở Vienna một thời gian ngắn, Ludwig quyết định mang Andre về nông thôn nước Nga định cư.

Phóng viên liên tục quấy rầy khiến Andre vô cùng phiền não, hơn nữa lúc trước Ludwig đã phái người mua nhà ở đó, nghe nói là một căn nhà có sân rộng rất không tệ.

"Ludwig, anh nói xem, mẹ tôi có tức giận không?"

Andre vừa thu dọn đồ của mình, vừa bất an nhìn Ludwig.

Ludwig không trả lời, chỉ đưa tay sờ sờ đầu Andre, ý bảo cậu thu dọn nhanh lên.

"Ludwig," Andre không nhịn được nói.

"Nếu mẹ tôi nói lời gì không lịch sự với anh, anh cũng đừng tức giận nha, anh biết đó, mẹ tôi là một người phụ nữ rất rất lợi hại….."

Ludwig gật đầu.

"Đừng lo, tôi biết hết rồi."

Andre ừ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

"Lão gia, chúng tôi thu dọn xong rồi, có thể đi được chưa?"

Anna đứng ở cửa nhắc nhở, nhóm người hầu đã thu dọn xong.

Ludwig bóp tắt xì gà trên tay, đứng lên.

"Chúng ta đi thôi, Andre."

Andre gật đầu, xách ba lô đứng lên, Ludwig lại đi tới, xách ba lô cho Andre.

Anna cười nói:

"Lão gia, ngài càng ngày càng chu đáo nha."

Andre nghe vậy liền đỏ mặt, vươn tay nhìn Ludwig:

"Ludwig, để tôi tự cầm đi! Tôi cũng không phải là trẻ con nữa……"

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre:

"Trong mắt tôi, em mãi mãi là trẻ con."

Andre ho một tiếng, Ludwig nắm tay Andre, xoay người đi ra ngoài.

Một chiếc xe hơi màu đen đậu bên ngoài khu nhà.

……

"Ludwig, nếu chúng ta đi rồi, biệt thự này làm sao bây giờ?"

Ludwig mím môi:

"Cứ để nó ở đây đi."

Andre cảm thán Ludwig giàu có, sau đó chỉ cười cười.

"Andreyevich, nghe nói hôm nay các người muốn đi?"

Cách đó không xa truyền đến một giọng nói, Andre quay đầu lại, nhìn thấy Elvis mặc một thân quân phục đứng ở đằng xa, một tay cắm trong túi áo, chậm rãi đi về phía mình và Ludwig.

Mái tóc màu đen của người nọ che trước mắt, che trước cặp mắt kính thủy tinh. Andre không nhìn thấy vẻ mặt của Elvis, nhưng miệng của hắn hơi nhếch lên, thoạt nhìn có vẻ rất vui.

Andre không biết tại sao Elvis lại xuất hiện vào lúc này, trên người còn mặc quân phục Nazi, vẻ mặt nhìn có chút quỷ dị.

Andre trả lời:

"Đúng vậy, chúng tôi đang chuẩn bị đi."

"Xin lỗi, tôi không có hỏi cậu, tôi đang hỏi thiếu tá Ludwig." Elvis lạnh lùng nói.

Andre sửng sốt, Elvis chậm rãi bước tới, lúc này Andre mới phát hiện hai mắt hắn vẫn luôn nhìn Ludwig.

Ludwig đưa tay kéo Andre về phía sau mình, bình tĩnh nói:

"Đúng vậy, thượng úy, chúng tôi sẽ lập tức khởi hành."

Elvis cười lạnh một tiếng, đột nhiên lấy ra một khẩu súng từ trong túi, chỉ vào Ludwig, hét lớn:

"Ludwig ——! Ha ha ha….. Tôi đã muốn gọi anh như vậy từ lâu rồi!"

Vẻ mặt Elvis trông có chút dữ tợn, Ludwig chỉ lạnh lùng nhìn hắn, giữ chặt Andre ở phía sau.

"Ludwig……Thằng nhóc này, thằng nhóc người Nga vừa ngu xuẩn vừa dốt nát này có cái gì tốt? Tại sao anh lại thích loại tạp chủng này?!!"

Andre trợn lớn hai mắt, vừa lo lắng vừa cảm thấy không thể hiểu nổi, chỉ còn biết đứng sau lưng Ludwig, không dám lộn xộn.

"Thượng úy, tôi cảm thấy chuyện đó không liên quan đến cậu. Nếu cậu cảm thấy khó chịu, tôi thật sự xin lỗi……"

"Không được nói xin lỗi!"

Elvis mất kiềm chế hét to về phía Ludwig, khẩu súng kia vẫn chỉ thẳng vào Ludwig, hai mắt đỏ lên:

"Ludwig, thiếu tá! Anh là người kiêu ngạo như vậy, tại sao anh lại nói xin lỗi?"

"Đừng nói xin lỗi tôi vì thằng tạp chủng người Nga mang dòng máu thấp hèn này! Anh đang làm nhục thân phận của mình đấy!"

Ludwig ngậm miệng không nói lời nào.

Nước mắt Elvis đột nhiên rơi xuống:

"Tại sao lại thích nó? Tại sao lại không thích tôi?!"

"Năm đó tôi khổ sở lắm mới tìm được cách đến trại tập trung tiếp cận anh, không ngờ thằng nhóc kia đã nhanh chân đến trước!"

Ludwig chậm rãi nói, trên mặt không có bất kì biểu tình gì:

“Thượng úy, cậu phải biết, chúng ta không hiểu rõ lẫn nhau.”

“Ban đầu anh cũng đâu có hiểu nó!…… Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng!!”

Elvis càng không ngừng rơi nước mắt:

“Tôi thích anh nhiều năm như vậy, thấy anh tới Vienna, tôi cũng theo tới đây. Thằng nhóc này không còn ở bên cạnh anh nữa, tôi nghĩ rằng rốt cuộc mình cũng có cơ hội!…… Nhưng mà, thằng nhóc này lại xuất hiện!…… Mẹ kiếp, mẹ kiếp! Tất cả đều bị nó phá huỷ!”

Andre nhìn thấy tâm trạng của Elvis không ổn định, vì thế vội vàng nói:

“Đừng kích động, đừng kích động…”

“Khốn kiếp, im miệng đi!”

Elvis hét lên với Andre.

“Biết vì sao tôi muốn kiện Ludwig không? Bởi vì tôi muốn phá hủy hắn! Nếu tôi không có được hắn, tôi sẽ phá hủy hắn!”

Nói xong, Elvis cười lạnh một tiếng, hướng về phía Ludwig, nổ súng.

“Không ——!”

Andre vội vàng lao đến, che trước mặt Ludwig, một súng của Elvis lập tức bắn lên ngực Andre. Andre lấy tay che ngực, sau đó ngất đi, máu tươi không ngừng chảy ra từ kẽ ngón tay của Andre.

Elvis sửng sốt nhìn tay mình, sau đó xoay người bỏ chạy.

Những người bên cạnh cũng sợ đến ngây người, Ludwig lập tức khom lưng ôm Andre lên xe, lái xe đến bệnh viện.

Đi tới trước cửa bệnh viện, Ludwig ôm Andre xông ào vào bệnh viện, bác sĩ lập tức đưa Andre vào phòng phẫu thuật.

Ludwig ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn vách tường đối diện, hai mắt phiếm hồng.

Không biết qua bao lâu, bác sĩ đi ra, tháo khẩu trang, nhìn Ludwig, nói:

"Xin hỏi anh có phải là người nhà của bệnh nhân không?"

Ludwig gật đầu.

"Đúng vậy."

Bác sĩ tiếp tục nói:

"Anh phải chuẩn bị tâm lí cho thật tốt, có thể cậu ta sẽ không qua khỏi."

Ludwig nhìn bác sĩ.

"Tình huống thế nào?"

Bác sĩ thở dài một hơi:

"Anh vào xem trước đi, nhịp tim đập quá thấp……"

Ludwig đẩy bác sĩ ra, bước nhanh vào phòng cấp cứu. Andre tái nhợt nằm trên giường bệnh, trên miệng đeo chụp dưỡng khí, cặp mắt to giờ phút này đóng chặt lại, trên trán đổ mồ hôi lạnh, máy móc chữa bệnh hiển thị nhịp tim đập của Andre, nhịp tim đập rất chậm.

Ludwig đi tới, ngồi ở bên giường, cầm tay Andre đặt trên tay mình.

Đôi tay ấm áp ngày thường bây giờ có chút lạnh lẽo, đầu ngón tay do thường xuyên đánh đàn piano mang theo một loại cảm giác chai sạn, không còn mềm mại và nhẵn nhụi như thời thiếu niên.

"Tích tích ——!"

Hai tiếng động vang lên, Ludwig ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn bác sĩ:

"Đây là tiếng gì?"

Bác sĩ và hộ sĩ đứng ở một bên đều lắc đầu, bác sĩ tháo bao tay ra:

“Cậu ta đi rồi.”

Sau đó mọi người cùng nhau ra ngoài, nhường lại không gian cho Ludwig và Andre.

Ludwig đứng dậy, chống tay lên vách tường, sau đó xoay người ngồi xuống bên cạnh Andre, dùng sức nắm cằm Andre, lạnh lùng nói.

“Andreyevich, tôi chưa cho phép em chết, sao em lại dám chết?!”

Vẻ mặt Andre không còn chút sức sống nào.

Ludwig nhắm hai mắt lại ngồi xuống bên giường, trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ludwig móc ra một khẩu súng từ trong túi, sau đó lẳng lặng nhìn nó.

“Andreyevich, em hẳn nên chết trên tay tôi, chứ không phải trên tay kẻ khác.”

Nói xong, Ludwig cầm súng chỉa vào đầu Andre.

Y tá bên ngoài đẩy cửa đi vào, thấy Ludwig cầm súng trên tay, y tá kinh ngạc che miệng, hét to một tiếng: “Á ——!”

“Xin hỏi ngài muốn làm gì?!”

Hai bác sĩ nghe thấy tiếng thét chói tai cũng lập tức chạy tới.

Mái tóc màu đen của Ludwig rơi lả tả trên trán, con ngươi màu xám bạc nhìn chằm chằm vào Andre, sau đó nói với bác sĩ ngoài cửa:

“Tôi phải đích thân giết chết người này.”

“Nhưng cậu ta đã chết rồi mà! Ngài có bị điên không vậy?!”

Khóe miệng Ludwig đột nhiên nhếch lên, nhìn bác sĩ, nói:

“Không, cậu ta chưa chết.”

Nói xong, Ludwig lên đạn, sau đó chỉa súng vào giữa mi tâm Andre.

Lúc Ludwig gần như sắp bóp cò, Andre tim đã ngừng đập đột nhiên giơ tay lên, yếu ớt nắm tay Ludwig, cặp mắt đã khép chặt khẽ mở ra, lơ đãng nhìn Ludwig, chớp nhẹ một cái.

Máy móc bên cạnh phát ra tiếng "tích, tích, tích….." có nhịp điệu.

Bác sĩ và y tá cùng che miệng, đồ đạc trên tay đều rớt xuống đất.

"Kì tích…… Kì tích hiếm thấy!"

Trái tim ngừng đập hơn một phút của Andre khôi phục nhịp đập một lần nữa —— mặc dù đập rất yếu, nhưng nhất định sẽ sống.

Ludwig nhìn chằm chằm vào Andre, tay cầm súng buông lỏng, khẩu súng rơi xuống dưới đất.

Andre cảm thấy rất mệt mỏi, thế nhưng những chuyện vừa rồi đều hiện lên rõ ràng trong đầu. Cậu nghe được tiếng hô hấp của mình, nghe được tiếng tim đập hỗn loạn của Ludwig.

Đột nhiên Andre rất muốn khóc.

Một giọt nước mắt không tự chủ được chảy xuống từ khoé mắt.

Andre cảm giác được bàn tay ấm áp của Ludwig di chuyển trên mặt mình, dịu dàng vuốt ve mình.

Andre cảm thấy mệt chết đi được, nhưng cậu rất muốn nói:

"Ludwig, anh cứ ở đây nhìn tôi như vậy, sao tôi dám chết được?"

Ánh nắng trời chiều bên ngoài chậm rãi chiếu vào, Ludwig cúi đầu hôn lên trán Andre.

Một tuần sau, Andre xuất viện.

Sau buổi tối hôm Andre xuất viện, Elvis bị người ta phát hiện chết thảm trong nhà, cả người trúng hơn một trăm phát đạn, sát thủ đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

50. Chương 49

Nhà

Bởi vì Andre bị thương nên phải ở lại Vienna dưỡng thương nửa tháng. Sau khi vết thương lành lại, cuối cùng Andre cũng thu dọn cùng Ludwig trở về nông thôn nước Nga.

Trong khoảng thời gian này, Ludwig bỏ tiền thuê người sửa lại căn nhà mua ở nông thôn một lần nữa.

……

Cuối cùng đã tới nông thôn nước Nga, Andre lo lắng dẫn Ludwig về nhà mình.

Ludwig là người rất lợi hại, Andre không thể không thừa nhận điều này. Ludwig mua một mảnh đất rộng gần nhà mình, nghe nói đã sửa chữa rực rỡ hẳn lên —— Thật ra không hẳn là nghe nói mà là trong lúc vô tình Andre nhìn thấy những người làm công ở Nga gửi hình căn nhà sau khi sửa chữa cho Ludwig.

Lúc Andre cùng Ludwig và một nhóm người đi vào thôn, mấy bác nông dân lập tức kích động chạy đi báo cho mẹ Andre biết, con trai nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng của nhà bà đã trở lại ——

Bên này dù sao cũng là nông thôn, tin tức rất chậm chạp và lạc hậu, bọn họ cũng là thông qua mẹ Andre mới biết được con trai Andreyevich của bà là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng.

Lần trước về nhà sau buổi biểu diễn ở nước ngoài, lần đầu tiên Andre mặc âu phục hàng hiệu và mang theo nhiều món quà quý trở về.

Mẹ của Andre kinh ngạc nhìn con trai của mình mặc toàn hàng hiệu, xông qua túm lỗ tai Andre chửi mắng một trận.

"Thằng nhóc thối này, có phải mày ở ngoài học thói hư tật xấu bắt chước người ta đi lừa gạt không?!"

Andre giơ hai tay lên xin tha, sau đó phải liên tục thề thốt:

"Mẹ, con không có làm gì hết!"

Sau đó Andre giải thích chuyện mình thật ra là nghệ sĩ đàn dương cầm cho mẹ mình, mẹ của cậu mới chịu bỏ qua.

Tiếp theo mẹ Andre tự hào giới thiệu thân phận của cậu ở trước mặt mọi người.

Vì vậy từ đầu thôn cho đến cuối thôn, tất cả mọi người đều biết Andreyevich là nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng, còn bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì bọn họ cũng không biết.

"Vera!"

"Vera!"

Mấy người nông dân ban nãy chạy đến nhà Andre, đứng trước cửa, liên tục gọi tên mẹ Andre.

Mẹ Andre đi ra, bà là một người phụ nữ Nga bình thường, béo mập, không cao lắm, da dẻ mịn màng, nhìn rất khỏe khoắn, mái tóc dài màu vàng được khăn quấn lại, đôi mắt xanh thẫm sáng sủa, mặc dù đã hơn bốn mươi nhưng nhìn rất có sức sống, tính cách cũng rất táo bạo.

"La hét cái gì, ngu ngốc! Mấy người bị đập trúng đầu rồi hả? Có lời gì thì nói nhanh đi!"

Mẹ Andre đang ở trong nhà cho heo ăn, nghe thấy có người gọi tên mình liền đi ra ngoài, vừa đi vừa chà tay vào tạp dề.

Người nông dân đặt cái cuốc trên tay xuống, cười nói:

"Vera, con của bà, nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng về rồi kìa! Theo sau cậu ta có rất nhiều người! Còn có một người đàn ông rất cao to rất tuấn tú!"

Người nọ dừng một chút, sau đó kích động nói:

"Có thể là vệ sĩ của Andre đó!"

"Nghe nói những nhân vật lớn đều có vệ sĩ mà, đúng không?"

Vera phất tay một cái:

"Ôi, ông bạn già của tôi, đừng có ảo tưởng như mấy cô nhóc nữa, anh là đàn ông, đàn ông thì đi làm việc của mình đi! Đi đi!"

Thế nhưng, đám đông thôn dân vẫn xúm lại vây xem.

Vera quay đầu lại, nhìn thấy con trai mình mặc một bộ âu phục màu trắng đi về phía này.

Dù sao đã lâu không gặp con trai, Vera vẫn kích động chạy tới, sau đó đưa tay kéo lỗ tai Andre, trừng mắt nói:

"Á à, thằng khốn này! Sao bây giờ mới trở về thăm mẹ?! Mày chán sống rồi phải không……"

Anna kinh ngạc che miệng, trốn ra sau lưng Ludwig, không nói nên lời ——

Trời ơi, mẹ của Andre kinh khủng quá…

Andre kêu đau mấy tiếng, nghiêng đầu nhìn mẹ mình, nói:

"Mẹ… Đừng mà, bây giờ đang có khách! Nhẹ một chút!"

Vera buông tay ra, lúc này mới để ý thấy người đàn ông đứng sau Andre đang nhìn mình chằm chằm.

Vera kéo Andre qua một bên, nhỏ giọng hỏi:

"Andre, đây là…..?"

Andre ho một tiếng, đỏ mặt nói:

"Mẹ, chúng ta vào nhà rồi nói sau, được không?"

Vera gật đầu.

"Được."

Nói xong, Vera chào hỏi bọn họ, sau đó mời bọn họ vào trong nhà.

Andre ra hiệu cho Ludwig đi vào.

Ludwig gật đầu, bảo nhóm người Anna vào ngôi nhà gần đó chuẩn bị một chút. Anna cầm chìa khóa trên tay, thật sự cảm thấy hơi mệt, vì vậy nhanh chóng dắt nhóm người hầu qua căn nhà bên kia.

……

Sau khi vào nhà, Vera rót một ly trà cho Ludwig, là loại trà lúa mạch đơn giản. Trong nhà cũng không có

ghế sô pha, chỉ có một cái bàn và vài cái ghế ngồi, nông thôn là như vậy —— rất ít chỗ bày trí sang trọng.

Andre vào nhà, lấy một cái ghế mây tới, cầm khăn lông lau sạch ghế, tiếp theo cởi áo khoác cho Ludwig, treo áo lên giá áo, sau đó mới chịu đứng yên, vừa quay đầu lại thì phát hiện mẹ mình đang nhìn mình chằm chằm.

Andre cảm thấy tim mình chậm mất nửa nhịp.

Ludwig vươn tay ra:

"Chào bà, phu nhân Vera, tôi là Lam Finn Ludwig."

Ludwig dùng tiếng Nga nói chuyện, giọng nói rất lưu loát, rất êm tai, Andre cảm thấy rất bất ngờ.

Hơn cả bất ngờ chính là, đây là lần đầu tiên Andre nhìn thấy Ludwig chủ động bắt tay với người khác —— mặc dù trên tay Ludwig vẫn còn đeo găng tay màu trắng.

Vera liếc mắt nhìn găng tay màu trắng của Ludwig, Andre vội vàng giải thích:

"Mẹ, Ludwig rất thích sạch sẽ! Anh ấy là người rất lễ phép!"

Vera nhướng mày, sau đó đưa tay ra bắt tay Ludwig, nói:

"Rất hân hạnh được biết ngài, ngài Ludwig."

Sau đó Vera nhìn Andre, nhíu mày.

"Con gọi vị này là 'Ludwig'? Andre, con đúng là không có lễ phép gì cả. Còn nữa, tại sao người ta thích sạch sẽ mà con cứ sáp tới gần người ta làm gì?"

Ludwig ngồi trên ghế mây, cầm ly trà uống một hớp, im lặng không nói gì.

Andre ho một tiếng, nói với Vera:

"Mẹ, con có chuyện muốn nói cho mẹ biết……"

Vera gật đầu.

"Ừ, nói đi."

Andre quay đầu nhìn Ludwig một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, nói:

"Mẹ, con và Ludwig sống chung với nhau đã lâu….."

Vera kinh ngạc trợn lớn hai mắt, nhìn Andre, nói:

"Nhưng hồi đó rõ ràng con thích con gái mà, không phải con rất thích cô bé Aphrodite hàng xóm sao?"

Ludwig quay đầu nhìn Andre, Andre lo lắng nhìn Ludwig, vội vàng giải thích với Vera:

"Không, không có. Mẹ, mẹ đừng nói lung tung, con không có thích Aphrodite…. Con chỉ là….. Thôi được rồi, đúng là trước kia chơi chung với bạn ấy không tệ…"

"Mẹ cũng biết con không có thân thiết với bọn con gái, bọn nó đều nói con lớn lên giống con gái….."

Vera nhắm mắt lại hít một hơi, sau đó nhìn thẳng vào Andre:

"Andreyevich, nghệ sĩ đàn dương cầm không thể là đồng tính luyến ái, con có biết mọi người sẽ nói thế nào về con không?"

Andre lúng túng nhìn Vera một cái, tách hai tay ra, nói:

"À, mẹ, con thật sự xin lỗi, con không còn là nghệ sĩ đàn dương cầm nữa, con bị sa thải rồi……"

"Cái gì! Mày cái thằng khốn này!"

Nói xong, Vera giơ tay lên muốn đánh vào đầu Andre.

Từ nhỏ Andre đã quen bị Vera đánh vài cái không nặng không nhẹ, nhưng vẫn theo bản năng rụt đầu về.

Thế nhưng lúc Andre mở mắt ra, cái đánh của Vera cũng không có rơi xuống.

Andre biết mẹ mình không phải là người phụ nữ mềm lòng nương tay gì, cậu nghi ngờ mở mắt ra, phát hiện Ludwig đã dùng một tay nắm cánh tay Vera, trên khuôn mặt không có biểu tình gì.

“Phu nhân Vera, tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện một chút.”

Andre muốn nói gì đó, thế nhưng Ludwig lại mở miệng trước.

“Andre, em ra ngoài trước đi.”

Andre gật đầu, nhìn Vera rồi nhìn Ludwig một cái, cuối cùng vẫn nghe lời đi ra ngoài.

……

Andre biết Ludwig có mua một căn biệt thự ở gần nhà mình, vì vậy cậu đi bộ qua đó.

Anna đang hướng dẫn người hầu dọn dẹp, thấy Andre tới, Anna bước qua, cười nói:

“Không khí ở đây thật trong lành! Chúng ta nhất định sẽ sống rất lâu rất lâu, Andreyevich ạ.”

Andre thở dài một hơi, tìm một chỗ ngồi xuống.

Anna nghi hoặc nhìn Andre.

“Cưng à, có chuyện gì vậy? Sao lại than ngắn thở dài như thế?”

Andre đưa tay chỉ chỉ hướng nhà mình:

“Ludwig đang ở đó với mẹ tôi…..”

Anna che miệng, lo lắng nói:

“Tôi biết nói thế này không được lễ phép cho lắm, nhưng mà, có khi nào phu nhân Vera sẽ ra tay đánh lão gia không?”

Andre phất tay một cái, nói chắc chắn:

“Sao có thể như vậy được?”

Andre lại suy nghĩ thêm một chút, mẹ của mình cũng không phải là thục nữ thành phố hiền lành gì, mẹ mình là mẹ mình đó!

Andre đứng lên, muốn đi về.

"Không được, tôi về trước thì tốt hơn."

Anna ngăn cản Andre, nói:

"Lão gia nhất định sẽ có cách giải quyết, cậu cứ đợi ở đây đi, đừng về vội."

Andre gật đầu, cuối cùng vẫn ngồi xuống, mãi cho đến lúc sắp ăn cơm mới trở về.

Vừa bước vào sân nhà mình, Andre không nhìn thấy Vera, cũng không nhìn thấy Ludwig. Andre vào nhà, định đi vào căn phòng đối diện cửa, đó là phòng ngủ của Vera.

Vừa vào cửa, Andre liền nhìn thấy Ludwig mặc áo sơ mi màu trắng, ngồi trong nhà hút xì gà. Lúc nhìn thấy Andre, Ludwig vẫy tay với Andre, nhàn nhạt nói.

"Lại đây, bảo bối."

Andre nhìn thấy trên trán Ludwig có đổ chút mồ hôi, nhìn xuống mới phát hiện áo sơ mi của Ludwig có một vết máu đỏ lòm, trên cái bàn bên cạnh Ludwig còn đặt một khẩu súng.

Andre lùi về sau một bước, che miệng nhìn Ludwig, nói:

"Anh…… Anh làm gì mẹ tôi rồi?!"

Nói xong, Andre chạy vọt vào phòng ngủ của Vera, nhưng chỉ nhìn thấy Vera đang đắp chăn nằm ngủ trên giường.

Andre lại chạy ra ngoài, đỏ mắt nhìn Ludwig.

"Ludwig, có phải mẹ tôi đánh anh không?"

Ludwig lắc đầu.

"Không có, bà ấy chỉ cho tôi một phát súng thôi, đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ."

"Ludwig, có phải đau lắm không? Có muốn đi bệnh viện không?"

Ludwig lắc đầu, nhìn Andre, đưa tay kéo Andre vào trong ngực, thấp giọng nói:

"Bé ngoan, đừng cử động, cho tôi ôm một chút sẽ không đau nữa."

Andre hít hít mũi.

"Ôm một cái rồi phải đi bệnh viện đó, biết không?"

Ludwig thấp giọng ừ một tiếng.

"Ludwig, có phải anh ghét mẹ tôi không?"

Ludwig giật nhẹ miệng.

"Sao lại thế được? Phu nhân Vera là người mẹ tốt rất có trách nhiệm."

"Huống chi bà ấy còn là mẹ của em, sao tôi có thể ghét bà ấy?"

Andre mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi Ludwig.

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/my-lord-my-god